

MOIRA ÜÇLEMESİ: İKİ

Henri Lœvenbruck

Kurtların Savaşı

Çeviren: Elif Gökteke

YKY

KURTLARIN SAVAŞI

Henri Lœvenbruck 1972'de Paris'te doğdu. Gazeteci, derlemeci ve yazar. Üç yıl bir kültür dergisinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı, bugün romanlar ve senaryolar yazmakla uğraşıyor. *Moira* adlı üçlemesi çok kısa sürede çoksatan kitaplar arasında yerini aldı. Lœvenbruck, *Moira*'nın ardından, masalsı dünyasını zenginleştiren, *Gallica* adında yeni bir destan daha kaleme aldı.

Elif Gökteke 1970'te Ankara'da doğdu. Çevirmenlik yapıyor.

*Henri Lævenbruck'un
YKY'deki kitapları:*

*Moïra Üçlemesi: Bir
Dişi Kurt ile Çocuk, 2006*

*Moïra Üçlemesi: İki
Kurtların Savaşı, 2006*

MOİRA ÜÇLEMESİ: İKİ

HENRI LÖVENBRUCK

Kurtların Savaşı

ÇEVİREN: ELİF GÖKTEKE

Yapı Kredi Yayınları - 2416

Doğan Kardeş - 184

Möira Üçlemesi: İki

Kurtların Savaşı / Henri Lœvenbruck

Özgün Adı: La Guerre des loups - La Moira-livre deuxième

Çeviren: Elif Gökteke

Kitap Editörü: Orçun Türkay

Düzeltili: Eylül Duru

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel

Çeviriye Temel Alınan Baskı: La Guerre des loups - La Moira-livre deuxième, 2001

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2006

ISBN 975-08-1162-3

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2006

©2001 Editions Bragelonne

Kapak resmi © Philippe Munch

Harita © Henri Lœvenbruck

Bu çeviri "Agence l'Est" Ajans ile yapılan anlaşmayla yayınlanmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Yapı Kredi Kültür Merkezi

İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul

Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23

<http://www.yapikrediyayinlari.com>

e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr

İnternet satış adresi: <http://yky.estore.com.tr>

<http://www.yapikredi.com.tr>

*Güzel resimleri için Philippe Munch'a kocaman bir teşekkür
Bu kitap benim küçük Zoe'ye ithaf edildi*

Gaelia

Toprağın Belleği

Toprağın belleği yabancıdır insanlarinkine. Tarih ve dünya üstüne her şeyi bildiğimizi sanırız, ama öyle eski çağlar vardır ki bugün çoktan yitip gitmiş olan binlerce harika henüz capcanlıdır o zaman. Yalnız ağaçlar anımsar, gökyüzü, bir de rüzgâr... Nitekim, unutulmuş bir zamanda bir gece, toprağın bakışları altında iki dünyanın yolları çakıştı...

Güzel bir sonbahar akşamıydı. Yaz bir anı olarak kalmıştı, minik vadilerin ağaçlarındaki tek tük yapraklar son yapraklardı, birkaç hayvan kışa hazırlık için yiyecek arıyordu. Rüzgâr Gor-Draka dağlarının çamları arasında şiddetle esiyordu. Gökyüzü kararmaya başlamıştı bile.

Adam güneybatıdan gelmişti, sırtında koca bir çanta, duruşu dimdik, başında başlığı, kararlı adımlarla Gaelia'nın kuzeyine doğru yürüyordu. Henüz varmak istediği yerden, gizemli yarımadanın tepesindeki o yapıdan yani Saî-Mina'dan uzaktaydı. Saî-Mina, drüidlerin sarayı, eğitim almak istediği yer, bütün bilgeliklerin tapınağı.

Katubatuos'un oğlu Cathfad. Adı, yazgısının ağırlığını taşıyordu şimdiden. Günün birinde Büyük-Drüid olacaktı ve bilgisini yaymak için dünyayı arşınlayacaktı.

Bu sonbahar akşamında onu tam bu noktaya götüren şey rastlantı mıydı? Yoksa Moïra mı? Manzaradaki hiçbir şey bu yerin gizini ortaya sermiyordu ama yine de Cathfad'ın geceyi geçirmek için seçtiği yer burasıydı, Atarmaja'dan yürüme mesafesi olarak birkaç saat uzaklıkta, dağın eteğinde, iki dünyayı ayıran büyük kayanın altında bulunan bu yerdi.

Sid'in girişinin tam önü.

Bir yaban tavşanı ve çevreden topladığı birkaç meyveyle akşam yemeği yedikten sonra genç adam mola yerinin tepesindeki kayanın tuhaf biçimini fark etti. Yüzeyi pürüzsüz, yüksek bir dolmendi bu. Sanki Cathfad'ı gözetleyen taştan bir dev gibiydi.

Cathfad ağır ağır ayağa kalktı ve koca kaya kütesine doğru ilerledi. Ay ışığı yüzünden genç adamın gölgesi önüne düşüyor; karanlık, anıtsal kayayı tuhaf bir sessizlikle çevreliyordu. Gelecekte drüid olacak genç adam kollarını taşa dokunmak için uzattı. Kayada olağandışı bir şeyler vardı, sanki kusursuz oranları bir tanrı elinden çıkma olduğunu kanıtlıyordu.

Genç Cathfad soluğunu tutarak ellerini hafifçe gri yüzeyin üstüne koydu. Beklediği soğukluğun yerine sıcak, yumuşak bir kaya buldu parmaklarının altında. Neredeyse canlıydı taş. Cathfad şaşkınlıkla ellerini çekip bir adını geriledi. Tam o arıda kayanın yüzeyi renk değiştirir gibi oldu. Genç adam başını kaldırıp aya baktı, böyle garip yansımalara yol açan ay mı acaba, diye düşündü. Ama ay soluk yüzünü göstermeye devam ediyordu, kaya ise kızarıyordu.

Genç adam daha da geriledi. Aslında korkmaya başlamıştı, birdenbire taşın kıpır kıpır yansımalarında bir siluet belirdi. Bir kadının hatlarıydı beliren. Bir kadının kusursuz hatları.

Çizgiler yavaş yavaş belirginleşti, sanki görüntü ağır ağır yaklaşıyordu. Bir beden, bir yüzün, bir bakışın ortaya çıktığını kestirebiliyordu genç adam.

Cathfad afallayıp kalmıştı. Hiç kıpırdamadan dururken masalsı bir sahneye tanık oluyordu. Kadın onu süzüyordu bakışlarıyla. Yoo, gülümsüyordu ona. Kımıldayan kızıl alevler çok geçmeden kadının arkasında kayboldu ve en sonunda kadın, Cathfad'ın tam karşısında, olanca gerçekliğiyle, ete kemiğe büründü.

Muhteşem ve yabanıldı. Siyah saçları, kocaman mavi gözleri, güneylilere özgü esmer bir teni vardı. İnceydi, kırılıyordu kuşkusuz, tek söz etmedi.

Bir balerinin zarafetiyle kollarını açtı, genç adama yaklaştı, Cathfad'ın ellerini tutarak sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Tek söz edilmedi. Sadece bakışlar ve soluklar. Genç adamla gizemli kadının bedeni ayın öpüşleri altında birleşti. Gece sessiz bir tanık gibi eşlik etti ikilinin oynaşmasına. Bu kadar yalındı olup bitenler.

Sabahleyin Cathfad sıçrayarak kalktı. Güz güneşi uyandırmamıştı onu. Çevresine bakındı. Kadın gitmişti. Kaya ise, gün ışığında, sıradan bir kayaydı artık.

Genç adam sessizce, inanmazlık içinde ayağa kalktı. Çevresindeki hiçbir şey anımsadıklarını doğrulayamazdı. Ama düş görmediğini biliyordu o. Bedeni hâlâ titriyordu.

Cathfad aşkı hiç tatmamıştı. Ve bir daha da hiç tatmayacaktı. O geceki, ilk ve son defaydı. Sevdiği kadını bir daha hiç görmedi.

Sid'in kapıları kapanmıştı.

Lugnasad

Koca Gaelia'da bundan daha beyaz bir kurt yoktu. Masalcılar İmala adını verdiler ona, orman perilerinin dilinde kar renginin adıydı İmala. Adadaki başka bir kurtla karıştırmak olanaksızdı bu dişi kurdu, üstelik onu türdeşlerinden ayıran tek fark bu değildi. İmala değişmişti. Bütün öbür kurtlardakinden daha fazla bir şeyler vardı onda. Hem bu durum yürüyüşünden, gözlerinden, beyaz başını asaletle tutuşundan anlaşılıyordu.

İmala dikeylerle karşılaşmıştı.

Şimdi ağır ağır kuzeye doğru yürüyor, her adımda yazın, yeşil otların, zambak ve beyaz yoncaların bolluğundan anlaşıldığı kadarıyla serin ve nemli olan toprağın, avın, karacaların, yaban tavşanlarının, keklıkların tadını çıkarıyordu. Zaman zaman güneşin ışıkları altında yan yatıyor, yaz sıcağının keyfini sürüyor, sonra fazla yaklaşan böcekleri kovalamak için birdenbire kafasını sallıyordu.

Eski sürüsünün arazisinden hâlâ çıkmamıştı, oysa buraya geri dönmemesi gerekirdi. Etrafta klanın kurtları tarafından bırakılmış olan ve İmala'nın buraya ait olmadığını gösteren işaretleri yok sayamıyordu. Ama İmala pek kaygılanmıyordu bu durumdan. Dominant dişi Ahéna'yi, bütün sürünün tanık olduğu uzun bir mücadele sonunda alt etmişti. Üstünlüğünü kanıtlamıştı. Aliéna kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmış, öbür kurtlar ses çıkarmamıştı. Artık gelip İmala'ya meydan okumayacaklardı. En azından bir süreliğine.

İmala sürüde kalıp Ahéna'nın yerine geçebilirdi. Klan için ideal bir dominant dişi olurdu. Henüz gençti ve şimdiden hem güçlü hem kararlıydı. Ama İmala'nın aradığı başka bir şeydi. Aklının kavrayamadığı bir şey. Bu şey açık seçik değildi dişi kurt için ama içgüdüleri kendisini uzaklara, kuzeye çağırıyordu. İmala da hiç pişmanlık duymadan klanını geride bırakıp yola koyulmuştu. Eski dominant Ahéna muhtemelen klanın öbür üyeleri tarafından dışlanıp kovulacaktı. İmala'ya boyun eğerek, gösterişinden çok şey kaybetmişti. Daha genç bir dişi kurt sonunda ona meydan okuyacak ve kuşkusuz onu yenecekti. Doğanın kanunu böyleydi. Bir dişi kurdun ömrü boyunca bir klana egemen olduğu pek ender rastlanan bir durumdu. Bir zamanlar İmala'nın yavrularını öldürerek annenin kaçmasına yol açan Ahéna, sessiz sedasız çekip gidecekti.

Ama İmala bunu göremeyecekti. Yapacak daha iyi bir şeyler vardı onun için. Kuyruğunu sallaya sallaya, kendisine yaklaşan, kendisini okşayan dişi dikeyin peşinden kuzeye doğru ilerledi... Kuşkusuz pek o kadar açıkça anlayamasa da, İmala'nın aradığı, siyah saçlı bu genç kızdı düpedüz.

Güneşin altında birkaç gün süren bir yürüyüşün ardından, İmala artık klanın bölgesinden çıktığını anladı. Aslında bu durum bir bakıma pek içini rahatlatmıyordu. Kendini daha az güvende hissediyor, her gürültüde durup çevreyi kolağan ediyor, yere daha yakın ilerliyor, kulaklarını arkaya yatırıyor.

Artık avlanmak zorundaydı. Açlıktan midesi kazanmaya başlamıştı. Ama tek başınaydı ve iri bir av yalnız bir kurt için hiç de kolay bir av değildi. Av bakımından zengin orman uzak bir anı olarak kalmıştı. Burada daha az tavşan, tavşanların kaçacağı daha fazla alan vardı.

Dişi kurt hiçbir ize rastlamadan böyle kuzeye doğru yoluna devam etti; akşam tam çökmeden, adımlarını birdenbire yavaşlattı. Tanıdık bir koku almıştı. İçgüdüsel olarak düzlükteki yüksek otların arasına yattı. Birkaç adım ötede İmala bundan emindi doğuya uzanan tepelerin ortasında bir koyun sürüsü vardı. Kolay, güçsüz, korkak ve ağır hareket eden birer avdı koyunlar. Tek başına kalmış bir kurt için bile kolay bir yemektir.

İmala yalandı. Sessizce ayağa kalktı ve doğuya doğru ufak ve hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Doğrusal bir yol tutturmamıştı, sürüye yandan saldırmak için geniş bir daire çizecekti, hafif esen rüzgara karşı yürüyordu; esinti İmala'nın kokusunu ve adımlarının sesini hiç olmazsa bir süreliğine gizleyecekti. Çok geçmeden sürüyü gördü. Aşağı yukarı on koyun vardı. İmala'ya bir tanesi yeterdi.

Önce bir seçim yapmak gerekiyordu. Koyunları gözleyip en zayıf olanını seçmek. İmala'yı en az koşturacak olanı belirlemek. Yorulmaya gerek yoktu. Ara sıra, bir koyun otlamayı bırakınca İmala fark edilmiş olduğu korkusuyla duruyor, sonra bakışlarını sürüden ayırmadan yeniden sessiz yürüyüşüne koyuluyordu. Koyunlara ulaşmasına birkaç metre kalmıştı ama hâlâ hiçbir koyun onu fark etmemişti. Yine de hayvanlar hareketlenmeye başladı. İçlerinden biri kuşkusuz tehlikeyi hissetmiş ve melemeye başlamıştı, ötekiler de onu işitince melemeye giriştiler. Saldırmanın tam sırasıydı. İmala da hazırda üstelik. Avını seçmişti. Sürünün İmala'ya yakın tarafında bulunan bir kuzu. Ayağı aksayan ve İmala'nın yakalamakta hiç zorlanmayacağı bir kuzu. İmala tam saldıracakken beklenmedik bir koku aldı. Başka bir hayvanın kokusu. Koyun değildi bu.

İmala saldırmaktan vazgeçip daire çizmeye devam etti ve otların arasından kokunun kaynağını görmeye çalıştı. Bu kez koyunlar onu fark etmişti. İlk saniyelerde kısıklı yakalanınca kıpırdamamışlardı ama şimdi hayatta kalma içgüdüleri baskın çıktı ve sürü kaçmaya başladı. Düzensiz bir koşuydu bu kaçış; birkaç sıçramadan, önce bir yöne hemen ardından bir başka yöne doğru atılan birkaç adımdan oluşuyordu. Anormal bir şeyler vardı. Koyunların koşusunu değişikliğe uğratan ve İmala'nın anlayamadığı bilinmeyen bir unsur vardı işin içinde. Yine de dişi kurt adımlarını sıklaştırmaya ve bilinmeyen kokunun gösterdiği tehlikeye karşı sürüye daha da yaklaşmaya karar verdi. Saldırmadan biraz mesafe aldı, sonra birdenbire neler olduğunu kavradı. Koyunlar yalnız değildi. Yanlarında bir köpek vardı.

İmala sürünün öbür tarafındaki köpeği yeni fark etmişti. Beyaz postların arasında gri bir leke kısa bir an görünüp yitti. Büyük bir köpek değildi bu ama hareketliydi ve sürüyü korumaya kararlıydı. Zaten çoğunlukla bir kurdu saldırıdan vazgeçirmek için de daha fazlasına gerek yoktu. Ama İmala gitgide acıyordu, üstelik dikeylerle temas kurmak ona yepyeni bir güven vermişti; ona, dövüşmesini, köpeğe karşı çıkmasını dayatan bir parça kibirdi bu belki.

Dişi kurt sol yandan sürüye yaklaşmayı denedi. Gözüne kestirdiği kuzu fazla uzakta değildi, köpek işin içine karışmadan İmala kuzuya ulaşabilirdi belki. Bir hamlede sürünün ortasına daldı. Ansızın yön değiştirmişti ve şaşkın hayvanların üstüne koşuyordu olanca gücüyle.

Ama köpek saldırıyı önceden tahmin etmişti kuşkusuz, İmala'nın üstüne doğru havlayarak geliyordu. İmala hemen durup daha yavaşça öbür yöne koşmaya başladı. Sürünün çevresinde düşsel bir daire çizmeye devam ediyordu. Ama bu kez köpek koyunları korumakla yetinmedi, saldıracağı benziyordu. Dişlerini göstererek, ön ayaklarını germiş, kurda gözlerini dikmiş hırıyordu.

İmala tereddüt etti. Köpektir biraz daha iriydi ama köpek daha besili, belki de daha güçlüydü.

İmala köpeğe karşı durmak için koşmayı bıraktı ama henüz dövülecek durumda değildi. Bakışları tehditkâr köpekle birkaç metre geride topallayan kuzu arasında gidip geliyordu. Çoban köpeği kurdun bakışlarını fark etmiş olsa gerek, hırıltıları bir kat arttı, hayvan kurda doğru, birkaç kez, tehdit dolu biçimde aniden sıçradı. Arkasındaki koyunlar var güçleriyle meledi.

İmala da uzun sivri dişlerini gösterdi. Köpek bir saniye daha beklemeden, vahşi bir homurtuyla kurdun üstüne atladı. İmala da sıçradı, iki hayvan havada, birbirlerinin gırtlığını yakalamak için ağızları kocaman açılmış bir halde çarpıştı. Tek bir kütle gibi yere düştüler ve amansız bir mücadeleyle sarmaş dolaş olarak birkaç metre yuvarlandılar. Biri ne zaman öbürünün gırtlığını yakalamayı başarsa, boğazından tutulan, arka ayaklarıyla vahşice debelenerek kurtuluyordu rakibinden. Kısa bir süre dövüşü böyle ölümcül bir saldırıyla sonlandırmaya çalıştılar, sonra birdenbire ayağa dikilip yüz yüze durdular, soluk alıp yeni bir saldırı açısı aradılar. Dövüş dengelenmişti. Kurt daha süratliydi ama köpek daha sağlamdı. Basit, uysal bir ev köpeği değildi bu, kuşkusuz dövüşe alıştırmış saldırgan bir hayvandı. Ama kurdun dişleri daha tehlikeliydi, çenesi daha güçlü, boynu daha sağlamdı. Mücadeleyi kurt kazanabilirdi.

Köpek durmadan hırıldayarak rakibinin temposunu gözlemledikten sonra yeniden, ama bu kez yan taraftan saldırdı. İmala rakibinin dişlerinden böğrünü korumak için dönecek vakti ancak bulabildi. Ama tam anlamıyla kaçamadı, köpek kurdun kalçasını ısırılmayı başardı. İmala acı dolu bir bağırıtı kopararak yana kaçtı. İstirap öfkesini ikiye katladı. Öldürmeyi buyuran içgüdüsünden başka bir şeyi dinlemiyordu artık, rakibinin üstüne saldırdı. Sol ön ayağı köpeğin sağ gözüne kamçı gibi indi. Pençeleri gözün yüzeyini geçip kan revan içinde kalan göz küresine gömüldü. Köpek acıyla uludu ve düşmanından sıyrılmak için yana yuvarlandı. Ama İmala göz açtırmadı. Rakibinin şaşkınlığından yararlanarak boğazına sarıldı ve var gücüyle ısırıldı, vahşi bir hamleyle köpeği yere yıktı. Kurt kudurmuş bir şekilde köpeğin ses tellerini parçalarken hayvanın bağırışları boğuklaştı. Köpeğin kanı, boğazından akan o kıvamlı, yapış yapış sıvı İmala'nın beyaz kürküne sıçırıyordu.

Kurt güçsüz düşen köpeğin boynunu kırmak için kafasını sallayıp hayvanı silkeledi. Çok geçmeden köpek kıpırtısız kalakaldı. İmala hayvanın boynunu bıraktığında çoban köpeği çoktan ölmüş, koyunlar kaçmıştı. İmala bir an bile duraksamadan savunmasız kalan sürünün peşinden koşmaya başladı, uzak akrabasının lime lime olmuş ölüsünü düzlükte bırakıp uzaklaştı.

Kumlar vadisinde her zamanki gibi bir yaz olabilirdi bu yaz. Yer kristal gibi parlıyordu. Gökyüzü hiçbir dalganın bozmadığı sakin bir okyanus gibiydi. Sadece birkaç yırtıcı kuş, bulutlar arasında, bir damla suyun meydana getirdiği belli belirsiz dalgalar gibi iri, ahenkli daireler çizerek bozuyordu mavi kubbenin huzurunu. Uykulayan akreplerin bulunduğu birkaç taşın altı dışında, gölgeye yer yoktu bu manzarada.

Her zamanki gibi bir yaz olabilirdi bu yaz, ama ufukta bir kargaşanın işareti vardı. Yeni bir çağın başlayacağına dair bir işaret. Savaş çıkacağını haber veren bir şarkı. Kızıl kayaların ötesinde, vadinin bitiminde, toprağın sona eriyormuş gibi görüldüğü yerde, ağır ağır kuzeye doğru kayan hareketli sütunlar uzanıyordu göz alabildiğine. Uzak, kocaman yılanlar, kum bulutlarını havalandırarak, yaz sıcağının ağır havasını yararak ilerliyordu. Gorgûn'lar. Gorgûn orduları. Mızraklar ve zırhlardan oluşan sıralar, kırmızı ve vahşi bakışlar, her adımda göze çarpan, yeşil tenli,

biçak izleriyle dolu kasları. Artık hiçbir şeyin durduramayacağı ve tek bir noktaya doğru, Ağustos güneşinin bin bir ateşiyle aydınlanan Shankha sarayına doğru akan savaşçılar.

Maolmòrdha Gaelia'nın bütün gorgûn'larını yanına çağırmişti. Günlerdir koca koca ordular yürüyordu Maolmòrdha'ya doğru. Alevin Taşıyıcısı'ydı o. Gorgûn'ların kılavuzuydu. İntikamıydı. Onun aracılığıyla, onun uğruna, gorgûn'lar drüidleri yok edecekti. Damarlarından akan mesaj buydu.

Efendilerinin gözlerinin içine bakmak gibi -korkunç- bir ayrıcalığa kavuşmuş pek az çömezi olmuştu Maolmòrdha'nın. Hattâ bunun uğursuzluk getirdiği söyleniyordu. Bakışlarını Gorgûnların Beyi'ne doğru kaldıran herkes, bu hareketini izleyen saatler, günler ya da haftalar içinde ölmüştü. O haberci için de durum farklı olmadı. Sarayın en karanlık yeri olan taht odasına girerken oradan sağ çıkamayacağını hemen anlamıştı.

Maolmòrdha insan kemiklerinden oyulmuş yüksek tahtında sessizce oturuyordu. Çevredeki havuzlardan akan lavın kızıl ışığı parıldayan bir ayla gibi dolduruyordu mekânı. Sakat bırakılmış bir köle kızın ayaklarındaki prangaların sesi ve lavların fokurdaması işitiliyordu sadece. Efendi söz konusu habercinin gelişi dışında kesinkes rahatsız edilmek istemediğini söylemişti. Gorgûn'ların ağır davranması zaten öfkelenmişti Maolmòrdha'yı. Kötü haberi getirecek kişiyi artık hiçbir şey kurtaramazdı.

Gerçekten de Herilim şövalyelerinin öldüğünü öğrenince Maolmòrdha delice bir öfkeye kapıldı. Taht odasının yapış yapış atmosferini yırtıp geçti çılgılığı. Maolmòrdha ansızın ayağa kalkıp iki eliyle habercinin suratına yapıştı, dimdik gözlerinin içine baktı. Gözcü baştan aşağı titremeye başladı. Bağırarak isterdi ama korku, kontrolünü kaybetmesine yol açmıştı. Gözlerindeki yaşları, boğazındaki kuruluğu bile hissetmez oldu. Maolmòrdha'nın parmakları sıktıkça sıkıyordu. Gitgide daha çok sıkıyordu. Tıpkı yüzünde bir mengene varmış gibi. Adamın yanakları morarıyor, gözleri kan doluyordu. Şakaklarına hücum eden, kulaklarını uğuldatan kanla. Maolmòrdha daha da şiddetle sıktı. Gözcü sonunun geldiğini anladı. Kafa kemikleri celladının elleri altında daha fazla dayanamadı. Kafatası parçacıkları yapış yapış bir karışım halinde beyne ve kana karıştı, habercinin cansız bedeni yere yığıldı.

Maolmòrdha'nın öfke çılgılığı sonunda kesildi. Sesinin yankısı bile sanki bir anda duruverdi. Sanki zaman durmuş ya da hızlanıp bir sıçrayışta geleceğe geçmiş gibi oldu. Gorgûn'ların Beyi geriye doğru bir adım atıp yeniden tahtına oturdu.

Demek küçük baş belası, Sulthor'u yenmişti. Maolmòrdha buna inanamıyordu bir türlü. Ayn' Sulthor. Herilimler Prensi. Arhiman'ın Efendisi. On üç yaşında küçük bir kıza yenilmişti. Maolmòrdha alev alev yanan gözlerini yumdu. Ona başka bir savaşçı gerekiyordu. Yeni bir komutan. Gorgûn'ları zafere götürebilecek, genç kıızı ve bütün drüidleri bir anda ortadan kaldırabilecek biri. Ama burada o konuma geçebilecek hiç kimse yoktu. Sulthor ayarında tek bir savaşçı bile yoktu. Başka yerde aramak gerekiyordu. Maolmòrdha'nın başka seçeneği yoktu. Gorgûn'ların bir öndere ihtiyacı vardı.

Eşine az rastlanır cinsten bir öndere.

Finghin yeni dairesinde, yaz sıcağında yalnızdı. Çıraqlara ait gösterişsiz kare oda değildi artık kaldığı yer, drüidlerin büyük odası da değildi. Ernan Finghin'i Büyük-Drüid olarak atamıştı, Finghin

bu unvanı sayesinde, aynı mevkideki bilgelere ayrılmış on üç lüks süitten birine yerleşmişti.

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki! Büyük-Drüidliğe kabul töreninden birkaç gün sonra olaylar peş peşe meydana gelmişti, sanki her sabah dünya biraz daha çığırından çıkıyordu. Ailin, Aodh ve Aldero'nun ölümü, Samildanach olduğunu iddia eden Aléa'nın, onun ardından da Phelim ve Galiad'ın kaçıışı. Sonra Finghin Erwan'ı kendine Magistel yapmıştı, Erwan genç kızı bulmak üzere Gaelia yollarına düşmeden önce elbette...

Erwan, Finghin'in en yakın arkadaşı, sırdaşı, son yedi yılı tıpkı onun gibi Saî-Mina'da geçiren, aynı endişeleri, aynı sevinçleri yaşayan Erwan, neredeydi acaba şimdi? Babasını bulmuş muydu? Genç kızı kurtarmış mıydı? Finghin'in emin olduğu tek bir şey vardı: Erwan hayattaydı. Bunu biliyordu Finghin, çünkü bir drüidle Magistel'ini birleştiren bağlar o kadar güçlüydü ki, ikisinden birinin ölümü ötekini mutlaka fark edeceği şekilde etkilerdi. Dolayısıyla Erwan hayattaydı ama neredeydi acaba?

Finghin çalışma odasının büyük penceresine yaklaştı. Koca perdelerin kızıl kadifesine Moïra'nın Ejderhası işlenmişti. Dışarıda güneşin kızgınlığı Magistel'lerle çirakların talim yapmasına engel olamamıştı. Saray teyakkuz halindeydi. Savaş kapıdaydı, hem sadece savaş değil birçok karışıklık da yakındı. Her gün yeni bir sorun çıkıyordu. Tuathann'ların dönüşü Gaelia'yı şiddetli bir kargaşaya sürüklemişe benziyordu. Eğer olanlar bir başka şeyin habercisi değilse...

Büyük-Drüidlerin en genci içeriye biraz hava girsin diye pencereyi açtı. Yazın en sıcak günüydü. Ertesi gün, Konsey'in birtakım kaygılarına karşın, kralın bayramı olan Lugnasad kutlanacaktı. Törenler özellikle Providence'ta, Galatie kralı Eoghan'la kraliçe Amine'in sarayında yapılacaktı, ama ülke genelinde panayırlarla, düğün dernekle, oyunlarla, şarkılarla, şiirlerle yaz kutlanacaktı. Saî-Mina'da ise büyük avludaki asırlık meşenin önünde bütün drüidlerin katılımıyla Lugnasad töreni düzenlenecekti. Genellikle kral, drüidler sarayına davet edilir ve bu kutsal törene katılırdı. Ama bu yıl kralın evlenmesi ve Harcourt'la aralarındaki çatışmalar iki tarafa da hazırlık fırsatı vermemişti. Finghin tek nedenin bu olmadığını düşünüyordu. Resmî gerekçelerin gerisinde yatan çıkar çatışmaları bulunduğunu tahmin ediyordu.

Drüid göğüs geçirdi. Dışarıda Saî-Mina'nın bütün çalışanları şölen hazırlığı için bir koşturmaca içindeydi. Ama Finghin dikkatini toplayamıyordu bir türlü. Belli bir düşünceye odaklayamıyordu zihnini. Bir hüznün duygusu güçsüz düşürmüştü onu. Erwan'ı nasıl da özliyordu...

Her akşam üç kafadar yolun birkaç adım ötesine yerleşip ateş yakıyor, gecenin serinliğinde yemeklerini paylaşıyorlardı. Gündüz doğa soluk alıp veriyor, renklerle, kokularla, ışıklarla doluyordu. Ama akşamleyin yaz mevsimi yıldızlarla dolu bir gök sunuyordu yolculara.

Bu akşam yemeklerinin bitiminde, ozan Faith arpını eline alıyor, Mjolln'a yeni bir melodi öğretmeye girişiyordu; cüce de gaydasıyla aynı melodiyi tekrar ediyordu. Faith cüceye Hüznün gizli notalarını öğretiyordu. Kendi gibi ozanlara özgü o ruh durumunun sırrına erilmez yanık türkülerini öğretiyordu. Cüce mutluluktan dört köşe oluyordu. Bir gün ozan olma düşü artık sadece bir düşün olmaktan çıkmıştı. Faith kılavuzuydu. Onunla birlikte Mjolln, her akşam bu müzikli saatlerde, sanki kötü bir anıyı kovmak istercesine yeni bir sıcaklık duygusu hissediyordu.

Hüznü seslendiren gaydanın hıçkırıkları her akşam Aléa'nın dertli ruhuna eşlik ediyordu.

Phelim'in ölümü genç kızın yüreğine çökmüş bir acıydı hâlâ. İhtiyar adamı haşın davranışlarına ve sertliğine karşın her gün biraz daha özlüyordu Aléa. Elbette Phelim yanındayken Aléa ona birçok eleştiride bulunmuş, sık sık isyan etmiş, sorularına yanıt vermek istememişti ama aynı zamanda bağlanmıştı ihtiyar drüide. Aléa'yı korumak isteyen tek drüid Phelim'di. Dahası da var: Aléa'yı yalnız bırakmaktansa Konsey tarafından afroz edilmeyi göze almıştı. Bu hareketin değerini bildiğini, her şeye karşın ona güven duyduğunu söylemek isterdi Aléa. Ona teşekkür etmek isterdi. Ama Phelim yoktu artık.

İşte böyle, Borcelia ormanındaki o korkunç savaştan beri Aléa'nın ağzını bıçak açmıyordu. Gözlerinde binlerce pişmanlık, kararsızlık okunabiliyordu. Yanında iki arkadaşı olduğu halde yalnızdı genç kız. Faith ile Mjolln boş yere kendisini oyalamaya çalışıyorlar ama için için, ona yetmediklerini biliyorlardı. Aléa'nın birtakım yanıtlara ihtiyacı vardı. Öyle çok şey görmüş, öyle çok sır keşfetmişti ki!

Yüzü bulutlandı. Sessizleşti. Elinden bir şey gelmeyen arkadaşlarına ara sıra birkaç rahatsız gülümseyiş gönderiyordu. Ama hâlâ güzeldi Aléa, geceleyin gölgeyle ışığın oynaşmasında güzel görünüyordu. Orman perileri ona yeni giysiler vermişti, Faith saçlarını omuz hizasında kesmişti. Küçük bir hırsızın kılıksız halinden eser kalmamıştı, yeni giysilerindeki soyluluk çekik gözlerindeki derin bakışlara çok yaraşıyordu. Orman perileri altın sarısı ve mavi giysiler giydirmişti Aléa'ya, sırtındaki beyaz kukuleta drüidlerin cübbesini andırıyordu. Phelim'in meşe asâsını saklamıştı, hiç bırakmıyordu elinden. Tıpkı göğsündeki broş gibi asâ da genç kıza drüidden kalan bir hatıraydı, Konsey'in ne düşüneceği Aléa'nın umurunda bile değildi. Bazen uzun asayı sırtına çapraz asıyor, ama çoğunlukla yürürken ona dayanıyor, böylece asâda kalan sıcaklıkla temas halinde oluyordu. Oymalı ahşabın damarlarında Saîman vardı adeta.

Cüce yeni bir Hüzün havasını çalmayı bitirirken Aléa kibarca "Mjolln, gitgide daha iyi çalışıyorsun" dedi.

Cüce şaşırmışa benziyordu. Aléa pek konuşmaz olmuştu, hele hele iltifatları hiç işitilmez olmuştu. "Sağ ol taşçı kız. Ama her şeyi Faith'e borçluyum! Evet sevgili ozanım, siz mükemmel bir öğretmensiniz..."

"Teşekkür ederim Bay Abbac."

Ama Faith'in de keyfi pek yerinde sayılmazdı. Özlem dolu sesinde yüz günün pişmanlığı vardı. Ozanlara özgü mavi giysiyi giymeden geçen yüz günün. Alınamamış bir intikamla yanıyordu zihni. Faith geceleri çalınan bu ezgileri seviyordu ama biliyordu ki sonuna kadar götürmeye yemin ettiği bir mücadeledeki kısa birer soluklanma anıydı bu müzikli anlar. Uykudayken, Maolmòrdha'nın adının gelip de ozanın düşlediği sükûneti çalmadığı bir gece bile geçmiyordu.

Üç kafadarın bakıştığı kısa bir sessizlik oldu.

Aléa başladı söze: "Faith, ne düşündüğünü biliyorum."

Ozan kaşlarını kaldırdı. Genç kızın vaktinden önce olgunlaşmış olmasına bir türlü alışamamıştı.

"Maolmòrdha. Onu düşünüyorsun değil mi? Kendi kendine verdiği sözünü düşünüyorsun, ben de verdim o sözü. Hancıların öldürülmesinin intikamını almak. Phelim'in öldürülmesinin intikamını almak."

Faith yavaşça onayladı.

"Verdiğimiz sözden kaçamayız. Bana gelince, sanırım benim öyle bir seçeneğim bile yok. Ama Maolmòrdha'yı aramaya koyulmadan önce yapmamız gereken başka şeyler var."

Cüce gaydasını yanına koyup tek kaşını kaldırarak kulak kabarttı. Konuşmadaki ciddiyet hiç

hoşuna gitmiyordu.

"Öhöms. Gene neler koydun o minik kafacığın? Ama doğrusu o Maol-bilmemneye hemen gitmeme düşüncesi bayağı hoşuma gidiyor, öhöms!"

Aléa iç rahatlatıcı olduğuna inandığı bir şekilde cüceye gülümsedi.

"Önce Erwan'la Galiad'ı bulmak istiyorum" dedi.

Ozanla cüce endişeli bir tavırla birbirlerine baktılar. Sulthor'a karşı verdikleri mücadeleyi noktlayan kargaşayı hatırlıyorlardı. Magistel'le oğlunun aniden ortadan kayboluşunu da hatırlıyorlardı.

Genç kız "Onlar yaşıyor" diye diretti. "Size yemin ederim öyle. Nerede olduklarını söyleyemem ama yüreğim sağ olduklarını söylüyor. Hem başka bir şey var..."

Aléa bir an durdu, sırayla arkadaşlarına baktı.

"Hatırlıyor musunuz, orman perilerinin bizi ormanda ağırladıkları gece bana söylediklerini size anlatmıştım: Bana üç kehaneti yerine getirmem gerektiğini söylediler."

Aléa bir an sustu, bakışları boşluğa daldı. Şimdi yol arkadaşlarıyla konuşmuyordu artık. Kendi kendine konuşuyordu.

"Üç kehanet. Belki de sorduğum soruların yanıtı budur. Belki de açıklaması budur. Tutulacak yol budur. Anlamam gerek. Aramalıyım. Üç kehanet."

Faith rahatsız bir tavırla omuz silkti.

"Sana yardım edebilmeyi isterdim Aléa ama kehanetlerden söz eden o kadar çok efsane, o kadar çok öykü var ki orman perilerinin hangisini kastettiğini bilmiyorum. Aslında hangi kehanet seninle doğrudan bağlantılı olabilir, ben bilemiyorum Aléa. Daha doğrusu diyelim ki hepsinin seninle kesinkes bir ilgisi olabilir..."

"Heh heh Faith! Tıpkı bir drüid gibi konuşuyorsunuz" diye dalga geçti Mjolln.

Aléa onayladı. Ama bakışları hâlâ dalıp gitmiş haldeydi.

"Mont-Tombe'a gitmem gerek" diye bitirdi sözlerini, sesi mırıltı gibi çıkmıştı.

"Mont-Tombe mu? Amma da parlak fikir! Harcourt kontluğuna mı? Orada pek iyi karşılanacağımızı sanmam... Olmaz! Gaydacı cüceyle, görev gezisine çıkmış ozanla, hele hele kendini gelmiş geçmiş en büyük drüid sanan bir genç kızla bu iş olmaz!"

"Tek başıma gideceğim" diye karşılık verdi genç kız.

Cüce beyaz sakallarının arasından puflyarak güldü.

"İşte daha da budala bir düşünce!" diye alay etti. "Faith'in de benim de seni yalnız bırakmaya niyetimiz yok taşçı kız! Delirdin mi sen?"

Faith endişelenme der gibi bir elini cücenin omzuna attı.

"Mont-Tombe'a mı gitmek istiyorsun? Evet belki de bu gizemli kehanetlerin yanıtı oradadır. Sanırım haklısın. Ama seninle geleceğiz Aléa. Bundan böyle Mjolln ve ben seni her yerde izleyeceğiz. Ağzımızı sıkı tutsak yeter. Harcourt kontluğuna daha önce gittim ben, geleneklerini biliyorum. Aradığını bulmana yardım etmek için elimden geleni yaparım. Zaten sen okumayı bilmiyorsun Aléa, bana ihtiyacın olacak. Bize ihtiyacın olacak."

Genç kız bu sözleri onaylayarak gülümsedi.

"Hırrr" diye homurdandı Mjolln. "İşte tam ahmak gibi davranıyoruz! Yedi ceddin aşkına! Siz ikiniz de delirdiniz mi kuzum?"

Tam o anda Faith ansızın yerinden kalktı. Cüceye susmasını işaret etti. Aléa kaşlarını çattı.

"İşittin mi?" diye sordu ozan.

Aléa evet anlamında başını salladı. Çevresindeki her yere baktı, ağaçların ve kayaların arkasında işittikleri gürültüyü çıkaran şeyi aradı. Cüce homurdanarak ozana yaklaştı.

"Ne var yahu?"

"Belki de hiçbir şey değildir" diye fısıldadı Faith. "Bir gürültü duydum, şu taraftan geldi" diye yüksek kayınlardan oluşan bir koruyu işaret etti. "Gidip bakacağım..."

"Bekle!" dedi Aléa.

Genç kızın içi Saîman'la dolmuştu. Artık o güç hep içindeydi zaten. Damarlarından taşmaya hazır bekliyordu. En küçük bir telaş, bir alarm durumunda bedeninde yükseliyordu. Aléa gözlerini yumup Phelim'in Borcelia tüneline yaptığı yapmaya çalıştı. Az çok hatırlıyordu. Phelim karanlığı araştırmak için Saîman'ı dışarı, önüne yansıtmıştı.

Aléa konsantre oldu. Saîman'ı dışarı itmeye, tıpkı kumları okşamaya gelen bir dalga gibi ağır ağır içinden dışarı çıkarmaya çalıştı. Kollarında, ellerinde, parmaklarının ucunda enerji gitgide yükseliyordu. Aléa neredeyse becermek üzereydi.

Mjolln ve Faith genç kıza endişeyle baktılar. Cücenin gözlerinde birazcık serzeniş bile okunabiliyordu. Aléa'yı böyle görmek hoşlarına gitmiyordu. Anlayamıyorlardı. Gözlerini yummuş, kaşlarını çatmış, içsel bir mücadele yürüten bir genç kız görüyorlardı karşılarında ve bu mücadele onlara pek bir şey ifade etmiyordu. Ama kızın işine karışmaya cesaret edemezlerdi. Aléa gencecik bir kızdı ama güçlerini kullandığı zaman yol arkadaşlarının içine korku salıyordu basbayağı. Ozanla cüce, kızın neler yapabileceğini görmüşlerdi. Ve Aléa'yı engellemeye güçleri de yetmezdi, buna hakları da yoktu, çok iyi biliyorlardı.

Birdenbire Saîman genç kızın çevresine yayıldı. Görünmez bir volkanın ağır ağır akan lavları gibi. Dört bir yandan biten büyü bulutlar yavaş yavaş havaya nüfuz etti. Aléa dünyayı zihniyle gördü. İki arkadaşını gördü. Ağaçları ve ötelere gördü.

Genç kızın gözleri tamamen kapalıydı, birdenbire soluğunu dışarı verip gözlerini faltaşı gibi açtı. İki arkadaşları oldukları yerde sıçradı.

"Bir şey yok Faith. Atlarmış. Şu tarafta" deyip ağaçlara yöneldi. "Acaba diyorum, şey..."

"Ne?" diye sordu Mjolln, kısa ve hızlı adımlarla genç kızın peşine düştü.

Yarı karanlıkta midillisini görünce bir çığlık attı: "Alragan! Na na na naaa! Vay canına!"

Faith derin bir oh çekti. Demek ağaçların arkasına sinen atlardı. Sanki sahiplerini nerede bulacaklarını bilir gibi buraya gelmişlerdi. Alragan'ın yanı sıra Aléa'nın midillisi Dulia ve öbür üç at da oradaydı.

Aléa midillisine doğru koştu, Mjolln da peşinden gitti. Atlar biraz ürktü ve ancak birkaç denemeden sonra yakalanabildiler.

Üç kafadar sonunda yatışan atları bağladılar, hayvanları getirdiği için Moïra'ya şükrettiler.

"Bu iyiye işaret, öyle değil mi?" dedi Mjolln, sevinçten uçuyordu.

"Hiç kuşkusuz" dedi Aléa.

Genç kız Galiad'ın atına doğru yürüdü. Öbürleri gibi o atın da eyeri hâlâ üstündeydi. Orman perilerinin ormanına girerlerken Galiad atların koşumlarını çözmemişti. Aléa Galiad'ın atının eyerinin arkasında küçük bir heybe olduğunu fark etmişti, heybenin hâlâ yerinde durduğunu gördü. Merakla parmak uçları üstünde dikilip deri heybeyi açtı, içinde mavi kumaştan bir alın bağı buldu. Miğferi çok sıcak geldiği zamanlarda Galiad'ın bu kumaşı alnına bağladığını görmüştü. Magistel bağı burada unutmuş olsa gerekti, herhalde onun için çok büyük bir kayıp sayılmazdı ama Aléa kumaşı alıp kendi çantasına yerleştirdi. Kendisine son derece adil ve dürüst davranan o adamı anımsamak için bu

alın bağının vesile olacağını düşündü. Bu kumaş parçasını geri vermek için kısa sürede Galiad'ı bulacağına yemin etti. Yeminini mühürleyen bir simgeydi mavi bağ.

Sonunda üç kafadar atları bırakıp ateşin yanına döndüler. Karanlık iyice bastırmıştı, Mjolln esnemekten alamadı kendini.

"Hadi bakalım yatın" dedi genç kız, "ben bir tur atacağım."

Cüce ozana soru soran bakışlarla baktı. Aléa'nın bu gece gezintileri ozanı da endişelendiriyor mu acaba diye merak ediyordu. Borcelia'dan ayrıldıklarından beri, genç kızın yanına hiç kimseyi almadan birkaç saatliğine ortadan kaybolmadığı ve gecenin karanlığında ne yapmaya gittiğini söylemediği bir gece bile geçmemişti.

Bir kez daha Aléa başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, iki arkadaşına eliyle küçük bir işaret yaparak kamp yerinden uzaklaştı.

Mjolln genç kızın zarif silüetinin ağaçların karanlığında gözden kayboluşunu izledi. İçini çekti, battaniyesinin altına girip, 'uyku gelsin de içimi yatıştırırsın' diye umut etti.

Akşam yemeğinden birkaç saat önce Finghin kararlı adımlarla Saî-Mina'nın büyük avlusuna indi. Hizmetkârların ya da biraz ötede talim yapan Magistel'lerin dikkatini çekmemeye çalışarak sarayın önünden geçti. Fırıncının evine gelip kapıyı çaldı.

Fırıncı hemen açtı. Tombulca, elma yanaklı, gözleri parıl parıl parlayan, güleç, genç bir adamdı bu. Unlu ellerini önlüğüne sildi.

"Üstat Finghin!" diyerek drüidi içeri davet etti.

Finghin başını sallayarak eve girdi.

"Asdem, bana üstat deme! Hep Finghin derdin, şimdi değiştirmenin âlemi yok..."

Asdem bir iskemle çekerek "Ama sen Büyük-Drüid oldun!" dedi.

Finghin fıırıncının masasına yerleşirken "Büyük-Drüid olabilirim ama hâlâ senin dostunum, dolayısıyla bana Finghin diyebilirsin" diye ısrar etti.

İki genç birbirine gülümsedi. Birbirlerini yeniden görmekten mutluydular. Son olaylar yüzünden pek görüşme fırsatı bulamamışlardı. Fırıncı da oturdu. Erwan ve o, drüidin en iyi dostlarıydı; üçü de aynı zamanda Saî-Mina'ya gelmişti ve yedi yıl boyunca derin ve samimi bir dostluk kurmuşlardı.

"Lugnasad sana epey iş yaratmıştır" dedi Finghin fıırıncının ahşap tepsilerine yayılmış bir sürü somuna bakarak.

Asdem arkadaşına şarap ikram ederken "Lugnasad'dan konuşmaya gelmedin herhalde... Hangi rüzgâr attı seni, gelişinin nedeni nedir?" diye sordu.

"Sence?"

"Erwan mı?"

Finghin "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu hemen.

"Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Şey... Erwan'ın yerini bulmak için senin şu küçük istihbarat ağını kullanmanı istiyorum. Senin tanıdıkların var, lonca üyesi zanaatkarları, ozanları, gezginleri bilirsin. Erwan'ın izini bulabilirsin sanırım, öyle değil mi?"

Fırıncı arkadaşının sözlerini onayladı:

"En azından deneyebilirim. Siz bu işi hallederseniz sanıyordum... Sence tehlikede mi?" diye sordu endişeyle.

"Hiç olmazsa hayatta. Ama nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok. Kuşkusuz güneye doğru yola çıktı, buradan kaçan genç kıızı aramaya gitti... Ama tam olarak nereye gitti acaba?"

Fırıncı içkisini bırakıp uzun uzun dostunun yüzüne baktı.

"Ona âşık mı?" diye sordu en sonunda gülümseyerek.

Finghin yanıt vermedi ama o da gülümseyince Asdem durumu anladı.

"Aşk..." diye iç geçirdi fırıncı ve şarabından bir yudum aldı.

Bardağını masaya koydu. İçtikçe yanakları al al oluyordu.

"Neden tutmadın Erwan'ı?" diye sordu. Drüid kalkmaya hazırlanıyordu.

"Denedim..."

"Sen drüidsin, ona kalmasını emretmen yeterliydi!"

"Ben dostlarıma emir vermem Asdem... Yoo. Magistel'im olmak ister mi istemez mi diye sordum, tam yola çıkmadan önce bana bağlanmayı kabul etti ki varlığını hissedebileyim. Ölmediğini bu sayede biliyorum..."

"Bu sayede hem Magistel'siz hem arkadaşsız kalmışsın!"

"Asdem, bana ders vermeye kalkışmayacaksın herhalde! Erwan'ın gitmesine göz yumdum çünkü âşık olmuştu. Sahiden âşık. Hem de sıradan birine değil!"

"Kim bu kız?" diye sordu fırıncı şüpheyle.

"Ona ilişkin hiçbir şey duymadın mı?" dedi drüid şaşkınlıkla.

"Hakkında o kadar çok şey işittim ki hangisine inanacağımı şaşırdım. Kimileri onun Samildanach olduğunu söylüyor, kimileri kızın kendini Samildanach sandığını ama aslında olmadığını söylüyor. Harcourt'a uşaklık ettiğini, Tuathann'larla geldiğini söyleyenler de var... Galatie kraliçesinin en iyi arkadaşı olduğu da anlatılıyor, Sarre kontluğundaki küçük bir hırsız olduğu da..."

Finghin meraklandı: "Başka neler deniyor?"

"Hayvanlarla, orman perileriyle konuşuyormuş... Kimileri Maolmördha tarafından gönderildiğini, kimileri de Samael tarafından gönderildiğini ileri sürüyor... Uzun sözün kısası, herkes bu kızdan söz ediyor ama yüzünü gören yok! Sen ne biliyorsun peki onun hakkında?"

"Erwan'ın ona âşık olduğunu biliyorum. Bu yüzden içime iyi bir his doğuyor. Konsey'in onunla çok ilgilendiğini ama kim olduğunu onların da pek bilmediğini biliyorum. Sonuçta biliyorum ki Samildanach yüzüğünü bulan o, öyle ki şey..."

"Evet, ne?"

Finghin konuşmakta kararsız kaldı. Şu sözleri söyleyebildiğine kendisi de şaşırdı:

"Samildanach haline gelmiş olabilir."

Fırıncının ağız açık kaldı. Finghin ayağa kalktı.

"Böyle çabucak gidiyor musun?" diye kızdı Asdem.

"Evet" diye yanıt verdi drüid. "Benim de Lugnasad için hazırlık yapmam gerek. Ama rica ederim Erwan'ın nerede olduğunu öğrenmek için elinden geleni yap lütfen. Ben... ben onun başına kötü bir şey gelsin istemem. O genç kız hakkında söylediklerime gelince, başka kimseye anlatma, kendine sakla duyduklarını."

Fırıncı evet anlamında başını salladı ve arkadaşını kapıya kadar geçirdi. Finghin geri dönmeden sarayın öbür tarafına doğru yürüdü. Endişeyle rahatlamanın birbirine karıştığı derin bir of çekti. Fırıncı dostuna güvenebileceğini biliyordu. Hiç kuşku yok ki Asdem Erwan'ın izini bulurdu. Ama iş

išten geçmiř olur muydu acaba?

Aléa nereyi arayıp tarayacağını biliyordu. Günlerdir bir törene dönüşmüştü bu arayış. Bir tür buluşmaya. Kamp yerinden uzaklaşıp güneye doğru ilerliyordu, iki arkadaşının göremeyeceği kadar uzağa gidince karanlık bastırırken serinleyen otların üstüne oturuyor, tek tük ağaçların arasında, Phelim'in asâsını dizlerine koyup beklemeye başlıyordu. Rüzgârın, o eski dostun kollarına bırakıyordu kendini. Tomurcukları kemiren fındık farelerinin belli belirsiz gürültüsünü dinliyordu. Tıpkı rüyada gibi, ellerini toprağa daldırıyordu.

Her akşam olduğu gibi o akşam da dişi kurt geniş bir ıhlamur ağacının ardında belirdi.

Beyaz kurt. Ne kadar güzeldi. Gecenin karanlığında gözleri iki küçük meşale gibi parlıyordu. Ara sıra boş ve siyah görünüyordu bu gözler, sonra birdenbire, kafasının en küçük bir hareketinde, karanlığı delen canlı bir sarı ışıkla yanıyordu. Yaz yüzünden beyaz tüylerinin çoğu dökülmüştü, hayvan daha zayıf görünüyordu. Yine de duruşundan bir şey kaybetmemişti. Soylu ve gururlu görünüyordu. Ayakları üstünde dimdik duruyordu. Sıçramaya hazırdı, duyuları keskinleşmişti. Yuvarlak kulakları her yeni gürültüde dikiliyor, kuyruğu düzensiz bir tempoda havayı dövüyordu.

Aléa'yı gördüğünde kurdun keyfi yerinde gibi görünmüyordu. Adeta rahatsızlık, çekingenlik ve düş kırıklığı içeren küçük iniltiiler çıkarıyordu. Birkaç adım ilerleyip sonra kararsızlıkla geri kaçıyor. Genç kıızı oyuna davet edencesine ön ayaklarını alçaltıyor, sonra yeniden homurdanarak geri gidiyordu.

Ne istediğini bilmiyorsun.

Aléa hayvanın tüylerinde kan gördü. Bir an, kurt yaralandı mı acaba diye düşündü. Ama hayvan aynı çeviklikle hareket etmeyi sürdürünce kürkteki kanın bir avın kanı olduğunu anladı.

Beni tanıdın değil mi? Tabii, beni izlediğine göre. Ama benden hâlâ korkuyorsun...

Kurt henüz hazır değildi. Belleği kötü anılarla doluydu. Dikeylerin onu avladığı, ona vurduğu görüntülerle. Bu dişi dikeyle aralarında neler olduğunu pek iyi anlayamıyordu ama dayanılmaz biçimde çekimine kapılmıştı kızın. Genç kız için doğuştan gelen bir saygı vardı içinde. Tıpkı dominant bir kurda karşı duyulan saygı gibi.

Güzelsin. Çok güzel. Yaklaş bakalım...

Kurt daireler çizmeye başladı. Hem çekiniyordu hem de heyecanlanmıştı. Yaklaşmak istemiyordu ama genç kız kendisinde merak uyandırıyor. Biraz zamana ihtiyaç vardı. İki de biliyordu bunu. Birbirlerine alışmaları gerekiyordu. Bağ kurmalıydılar. Her akşam, onları birbirine daha da yaklaştırıyordu. Ama henüz erkendi.

Beni neden izlediğini bilmiyorum canım kurt, ama hoşuma gidiyor... Aramızda bir şey var. Sen de hissediyorsun değil mi?

Kurt biraz yatışmışa benziyordu, gözlerini kızıdan ayırmadan oturdu. Böyle birbirlerini süzerek, dokunmadan birbirlerine yaklaşarak, birbirlerine alışarak uzun zaman geçirdiler. Tek suç ortakları geceydi. Onları böyle birbirlerine bağlayan şeyi kendileri de bilmiyordu. Eski, görünmez bir ip, hâlâ bulanık bir anı. Ama böyle karşı karşıya oturmuşken kendilerini iyi hissediyorlardı, bu da şimdilik onlara yetiyordu.

Aléa sonunda kalkıp yola çıkınca kurt kafasını karanlık geceye dikip uludu, uluması sevinç

ulumasına benziyordu.

Genç kız sessizce kamp yerine döndü. Kurdun uluması yol arkadaşlarını uyandırmamıştı. Aléa cücenin horlayışını işitince gülümsedi, Faith'in serdiği battaniyenin altına girip yattı.

Yattığı yerde sırtüstü uzandı, bakışları yıldızlara daldı. Göğün ucu bucağı yokmuş gibi görünüyordu. Enginliği başını döndürüyordu genç kızın. Ama hoş bir baş dönmesiydi bu, genç kızın üstesinden gelmeyi, değerini bilmeyi öğrendiği bir baş dönmesi. Çünkü bu baş dönmesi her akşam Aléa'nın Djar âlemine girmesine yardımcı oluyordu. Sulthor'u yendiği o âleme. Galiad ve Erwan'ı yitirdiği âleme.

Ne var şu yıldızların gerisinde? Başka yıldızlar mı? Şuradakinde benim gibi bir genç kız sonsuz geceyi mi seyrediyor acaba? Ya ötesinde? Ya da ortada... Her şeyin içinde. Peki neden orada? Bir şey istiyorsa, o istediği ne acaba? Keşke anlayabilseydim. Her şey birbirine bağlı, Hayat Ağacı'nda bunu gördüm. Moïra, Saïman, orman perileri, ben... Ah bir anlayabilseydim. Phelim bana yardımcı olabilirdi. Ama artık yok. Yol arkadaşlarım kendi kendime sorduğum bu sorular anlayamaz. Onları korkutuyorumdur herhalde. Ama bilmem gerek. Kime sorabilirim? Kim bana yol gösterebilir?

Neredesin Erwan, baban nerede? Hangi diyara kaçtınız? Bir gün sizi bulmayı başarabilecek miyim?

Djar âlemindeyim. Beni taşıyan, beni iten zihnimin gücünü hissedebiliyorum. Biraz kendimi zorlarsam yönümü bulabilirim. Burada Sulthor'u yendim, hiçbir şey imkânsız değil.

Dişi kurdu burada gördüğümü hatırlıyorum, olanları anlamadığım sıralarda. Beyaz kurt. Neden beni takip ediyor. Neden onu anlayabiliyorum? Onunla neden konuşabiliyorum? Onu tanıdığımı ama onun bunu hatırlamadığını sanıyorum. Onda merak uyandırıyorum, ama aynı ölçüde korkuyor benden. İkimizi birleştiren bir şey olduğunu biliyor ama ne olduğunu bilmiyor. Belki de unutmuştur. Belki ben de unutmuşumdur. Anlayabilmeyi nasıl da isterdim...

Hayat Ağacında yeterince şey görmedim. Hâlâ çeşit çeşit sorular var kafamda. Moïra. Tek gerçek mesele o mu acaba? Moïra ne? Neden onu hissedemiyorum? Varlığını neden hissedemiyorum?

Şurada bir kaya var. Bir yolun tepesinde kocaman bir kaya. Tıpkı taştan bir dev gibi. Tıpkı taştan bir dev gibi.

Samael yalan sanatında ustalaşmıştı. Çılgınlığının gölgesinde kalan bilmecemsi sözlerinde doğruyla yanlış, gerçekle yalanı birbirinden ayırmak çok zordu. Drüidler Konseyinden saklanarak geçirdiği onca yıldan, dünyadaki önemli şahsiyetlerin yanında, iktidar basamaklarını ağır ağır tırmanarak geçirilen onca yıldan sonra... Natalien adı altında, Harcourt kontu Feren Al'Roeg'ün sarayında, Thomas Aeditus'un başlıca piskoposlarından biri olmuştu.

Samael, piskopos Natalien kisvesi altında halinden son derece memnundu. Saygı görüyordu, ondan çekiniyorlardı. Hıristiyanların Tanrısına duyduğu bağlılık Aeditus'unkinden bile daha güçlü görünüyordu. Samael kusursuz bir gayretle rolünü oynamayı şeref meselesi haline getirmişti. Dua saatlerinde dua eder gibi yapıyor, tek bir âyini bile kaçırmıyor, günahkârları cezalandırıyor, en vicdanlı Alev Askerleri'ni onurlandırıyor, kimse onun dürüstlüğünden şüphe etmiyordu. Mor

entari, âyin başlığı gibi papalığa özgü amblemleri zarafetle taşıyordu... Eski drüid Harcourt'daki ruhbanların mükemmel bir temsilcisi olmuştu.

Ama Thomas Aeditus'un bile tahmin edemeyeceği kadar karanlık emeller besliyordu. Samael bir dönmeydi, Drüidler Konseyi'nden ihraç edilmesi onu hırçın, kavgacı, çıkar düşkünü biri yapmıştı. İlgilendiği tek şey, kendisini aforoz eden drüidlerden, sahip oldukları en değerli varlığı, siyasal iktidarı çalmaktı. Bunun için her şeyi yapmaya hazırdı, Hıristiyanların dinini kabul edip kafasına papaz kukuletası takacak kadar ileri gidebilmişti. Hem zaten, gerçek niyeti gizli çıkarlar içermeyen bir piskopos bile görmemişti, bu durum onu daha da eğlendiriyordu.

Başka her yer gibi Ria şatosunda da bir kaynaşma vardı. Savaş kapıda, kaçınılmazdı. Bilinmeyen tek şey, çeşitli kontların ittifak kurarken yaptıkları seçimdi. Galatie ve drüidlerin, ülkeyi Harcourt'a, adadaki yegâne Hıristiyanlara karşı ayaklandırmak için ellerinden geleni yapacakları aşikârdı. Sinsi kral ve dalavereci drüidler için fırsat bu fırsattı. Zaten Konsey'in Büyük-Drüid Aodh'u elçi olarak göndermesi formaliteden ibaretti. Drüidler Harcourt'un asla kendileriyle anlaşmaya yanaşmayacağını çok iyi biliyorlardı. Zaten Samael elçi kontun şatosuna varmadan işe karışmıştı. Bunca kudreti varken, Saîman'ı inceleyerek geçirdiği bunca yıla karşın, zavallı Aodh basit bir zehirli oktan kurtulamamıştı. Okun isabet ettiği drüidin attan düşüşünü hatırlayınca Samael gülümsedi.

Büyük-Drüid'lerden birini öldürdüğü için özel bir zevk duymuştu ama bu durum patlamak üzere olan savaş konusunda hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Galatie ve drüidler Sarre ve Bisagne'li Harcourt'a karşı sefere sürüklemekte hiç zorlanmazdı, belki Tuathann'ları da işin içine girmeye ikna edebilirlerdi. Harcourt'un oynayacağı tek kart kalıyordu geriye: Terre-Brune, kral ağabeyinden nefret eden kont Yakışıklı Meriande Mor'un ülkesi. Samael Galatie, drüidler ve Tuathann'larla savaşmak için Meriande'li kolayca ikna edip Terre-Brune ordularını Harcourt ordularına katmasını sağlayabileceğini düşünüyordu. Elbette kolay bir savaş olmayacaktı bu ama Suçlayıcı da denen Samael Haskatan'ın bir avantajı vardı: Piskopos Natalien adı altında kimin gizlendiğini kimse bilmiyordu.

Samael görüşme talebinde bulunduğu Thomas Aeditus'un çalışma odasına girdi.

"Oturun lütfen Natalien, şu mektubu bitireyim, hemen sizinle ilgileneceğim."

Aeditus ihtiyar bir adamdı ama kıvrak bir zekâsı, demir gibi bir iradesi vardı. Harcourt kontluğunda Hıristiyanlığı yerleştirmeyi tek başına başarmıştı. Bu gizemli kişinin öyküsünü Gaelia'da pek az insan öğrenmişti ama bütün Büyük-Drüidler gibi Samael de biliyordu.

Aeditus güney denizlerinin ötesindeki Brittia kıtasından gelmişti. On altı yaşındayken Galatie'li bir grup savaşçıya esir düşmüş, böylece Gaelia'da köle olmuştu. Efsaneye göre köleyken iman etmişti ama Samael buna pek inanmıyordu. Galatie'li bir ileri gelenin yanında altı yıl hizmet ettikten sonra genç Aeditus kaçmayı başarmış, Brittia'ya geri dönmüş ve orada on beş yıl boyunca ilahiyat eğitimi almıştı. Ülkesinde, yeni yetmeliğindeki kötü anılardan uzakta, piskopos olmak istemişti ama defalarca talepte bulunmasına karşın, gizemli geçmişi yüzünden reddedilmişti. Gaelia adasını Hıristiyanlaştırmak için kuzeye gitmeyi isteyince, sonunda piskoposluğa atanmış ve misyonuna girişebilmişti. Kendisini köleleştirenlere karşı bir intikam gibi görüyordu bu misyonu. Zaten Galatie'ye karşı kin besliyordu ve doğal olarak Harcourt kontluğuna yerleşti. On yıl sonra kont Feren Al'Roeg'ü Hıristiyan yapmayı başardı, kontun bütün tebaası da hükümdarını izledi. Aeditus Harcourt'un dinsel önderi ilan edildi, aynı zamanda Kilise'nin silahlı gücü olan Alev Askerleri'nin de komutanı oldu. Aeditus böylece yerel bir ruhban sınıfı yarattı, kendisi de piskoposlar atadı, piskoposluklar kurdu, papazlardan oluşan kurullar oluşturdu ve manastırlar aracılığıyla bütün

kontlukta yazının gelişmesini sağladı. Sonunda Mont-Tombe'u alıp orayı bir üniversite ve din merkezi haline getirdi, ruhban sınıfının gelecekteki üyeleri buradan yetişiyordu.

Genellikle Thomas Aeditus Mont-Tombe'daki piskoposluk sarayında yaşıyordu ama kont çıkan krize karşı düzeni sağlayabilmek için onu yanına çağırmişti.

Aeditus bitirdiği mektubu yavaşça katlayıp sıcak balmumuyla mühürledi.

Samael'e gülümseyerek "Bu ziyaretinizi neye borçluyuz, Natalien?" diye sordu.

Samael de gülümsedi. Natalien diye çağrılmaktan o kadar hoşlanıyor, öyle keyifleniyordu ki acaba bir gün bu keyfim beni ele verir mi diye merak ediyordu.

"Efendimiz hazretleri, Terre-Brune'e gitmek istiyorum."

"Anlıyorum. Siyaset sizi bu derece ilgilendiriyor mu?" diye sordu piskopos şüpheli bir ses tonuyla.

Samael Aeditus'un bir şeylerden kuşkulandığını biliyordu. Yine de Aeditus Samael'in önünü hiç kesmemişti. İhtiyar adam belki de Samael'in yaptıklarıyla kendi hesabını gördüğünü hissediyordu. Nasıl bilinebilirdi bu? İki tarafta da öyle çok ayak oyunu, öyle çok yalan dolan, öyle çok dalavere vardı ki. Sanki iki adam da güvensizlikten daha şiddetli bir merakın dürtmesiyle birbirlerini tartıyor, işi ne kadar ileri götürebileceklerini görmek istiyorlardı.

"Siz Kont Al'Roeg'ün yanında kalmak zorundasınız, Terre-Brune'ü bizimle birlik olmaya ikna edebilecek en doğru kişinin, sizden sonra ben olduğum kanısındayım Efendimiz" diye kurnazca karşılık verdi Samael.

"Savaş için ittifak mı yoksa Hıristiyanlıkta birlik mi?" diye sordu Aeditus, oysa yanıtı biliyordu.

"Bence savaşta bizimle birlik olmalarını önerince, daha sonra onları dinimize döndürmekte hiç zorluk çekmeyiz..."

"Tabii savaşı kaybetmezsek, Natalien" dedi ihtiyar piskopos. "Sadece Galatie'ye saldırmıyoruz, drüidlere, belki de Tuathann'lara da saldırıyoruz."

"Ordumuz halihazırda Gaelia'daki en güçlü ordu, ve eğer Yüce-Kral'ı yenmeyi başarırız Meriande'ı Gaelia tahtına çıkarabiliriz, o zaman da bütün Gaelia Hıristiyan olur."

"Onu biliyorum ama drüidler..."

"Drüidler mi?" diye biraz aceleyle karşılık verdi Samael. "Tanrı'nın kudreti karşısında onların kudretinin bir önemi var mı?"

Bu cüretkâr bir saptamaydı. Bu koşulda, Aeditus drüidlerden çekindiğini artık gerçekten ifade edemezdi. Yoksa sözleri, Moïra'nın var olduğunu, üstelik de Tanrı'dan daha güçlü olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi... Oysa drüidlerin gücü düpedüz gerçektir. Öyle gerçektir ki Kilise'ye sahiden sorun çıkarıyordu. Aeditus en korkunç düşmanlarının drüidler olacağını uzun zamandır anlamıştı. Aslında ilk günden beri biliyordu ama Konsey'in hükümranlığına son vermeye bu kadar can atan hiç kimseyle karşılaşmamıştı daha önce...

Aeditus gözlerini Samael'e dikerek "Görünüşe bakılırsa siz benden daha çok nefret ediyorsunuz drüidlerden" dedi.

"Nedenlerim var" dedi Samael.

"Hepimizin nedenleri var Natalien" dedi piskopos.

İki adam uzunca bir süre sustular. Sonra Aeditus kalktı ve geniş çalışma masasının arkasındaki büyük pencerenin önüne gitti. Ria şatosunun uçsuz bucaksız bahçelerine yüzünü, Samael'e sırtını dönüp durdu, yapmacık bir ciddiyetle konuştu:

"Sanırım Terre-Brune'e gitmeniz hem kontluğun hem de Kilise'nin çıkarına olur. Tanrı sizi

kutsasın, Natalien."

"Teşekkür ederim Efendimiz."

Samael de ayağa kalkıp tek bir söz daha etmeden odadan çıktı.

Lugnasad kutlamaları gecenin geç saatlerine kadar devam etmişti. Saî-Mina'nın büyük avlusu yavaş yavaş boşalıyordu, drüidler ve ozanlar kendi dairelerine döndükçe meşaleler birer birer sönüyordu.

Gün boyunca saray görkemli bir şenliğe sahne olmuştu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Saî-Mina mevsimin en büyük panayırına ev sahipliği yapmıştı. Sarre'in doğusundan gelen zanaatkarlar, köylüler, hayvan yetiştiricileri, hepsi de drüidlerin uğurlu gözetimi altında mallarını alıp satmak, değiş tokuş etmek, anlaşma yapmak üzere toplanmıştı. Sarre halkından kimileri Lugnasad'ı fırsat bilip, anlaşmazlıklarının çözüme bağlanması için drüidlerin müdahalesini talep etmeye gelmişti. Beyaz cübbeli adamların görevi buydu. O gün tartışmaları çözmek, insanları uzlaştırmak, hem bölgedeki nüfuzlu kişilerin hem de sıradan insanların siyasal ya da ekonomik anlaşmazlıklarına mutlu bir son vermek zorundaydılar. Sonra, akşamüstüne doğru sıra düğünlere geliyordu. Drüidler düğün için de zarafetle görev yapıyorlardı. Saî-Mina'nın ortasında, Moïra ambleminin altında erkeklerle kadınları evlendiriyorlardı. Sonra sıra yemeğe geliyordu. Sarayın aşçıları tarafından hazırlanmış lezzetli yemekler yenirken ozanlar da şiir ve şarkılarını olabildiğince çok kişiye duyurma fırsatı yakalıyordu. Sarre'lılar Lugnasad akşamında, hiç yemedikleri kadar güzel bir yemek yerlerdi. Her hanın kendi spesiyalitesi vardı. Birinde, kuzukulağı ve tere yaprağına sarılmış dana böbrek pişirilir, bir başkasında, tuz, biber ve fesleğenle çeşnilendirilmiş, beyaz şarapta dinlendirilmiş, zeytin ezmeli tavşan yahnisi yenirdi. Bir handa da müşteriler hancının mantar soteyle ve yemeğin suyunda ısıttığı üzümle servis edilen elma şaraplı tavşan etini yemekte sabırsızlanıyordu... Hiçbir sofrada şarap eksik değildi.

Yemeğin sonunda çoğu sarhoş olmuş insanlar, saraydan ve hanlardan çıkıp Sarre ovasına, oyunlara ve yarışlara katılmaya gittiler. Bu sırada drüidler ve ozanlar Saî-Mina'nın avlusunda, asırlık meşenin çevresinde Lugnasad törenine başlıyordu.

Ozanlar drüidlerin geçit törenine şarkıları ve arplarıyla eşlik ediyordu. Tinsel makamda, esrar makamında çalıyorlardı. Meşenin çevresine yuvarlak, ikiye kesilmiş kocaman bir masa konulmuştu, masanın üstünde, mumların ışığında, Sarre halkının gün boyunca toplayıp getirdiği çiçekler görülüyordu. Ağacın alçak dallarına kırmızılı beyazlı kurdeleler asılmıştı. Taşlardan oluşan halkanın kuzeyine temiz su dolu kocaman bir leğen, güneyine de büyük bir mum konulmuştu. Büyük-Drüidler doğudan güneye doğru, ozanlara, drüidlere, kâhin ve çıraklara önderlik ederek alay halinde yürüyorlardı. Başdrüid bu sırada şöyle diyordu: "*Sizi karanlıktan ışığa çıkardık, bu, zorlu bir yolculuk...*" Bunun ardından kuzeye doğru ilerliyor, ellerini su dolu leğene batırıp sözlerini sürdürüyordu: "*Ama gücümüzü kuvvetimizi ortaya koyduk. Ve bizim gücümüz aracılığıyla herkes büyüyüp serpildi, iyi bir hayat sürdü. Moïra karanlığın olduğu yere ışığını yaymaya devanı etsin, yeni bir yaşam getirsin, biz de onun yolunda yürümeyi sürdürelim.*" Herkes meşenin etrafında toplanıp da erkekler beyaz, kadınlar da kırmızı kurdeleleri alana kadar tören böyle devam ediyordu. Lugnasad âyini böyleydi işte.

Gece yarısı, Saî-Mina'nın avlusunda hiç kimsekalmamıştı en sonunda. Saray çalışanları gideli uzun zaman olmuştu ama Finghin avlunun ortasındaki on üç büyük tahttan birinde oturmaya devam ediyordu hâlâ. Düşüncelere dalıp gitmişti. Erwan için duyduğu endişe artıyordu. Uzaktan, hâlâ bağırp çağırın son şenlikçilerin yankıları duyuluyordu. Şenliğin, sefil yaşamlarında ender olan o kendini bırakış, her şeyi unutuş anının son demlerini koparıp alıyorlardı gecenin karanlığından.

"Dışarıda olmak ister miydiniz?"

Finghin olduğu yerde sıçradı. Başdrüid'in sesini tanımıştı. Ernan gürültü çıkarmadan yaklaşmıştı ve belki de uzun süredir onu izliyordu. Normalde Finghin geldiğini işitirdi ama şimdi o kadar düşüncelerine gömülüp gitmişti ki dış dünya ona erişemiyordu. Oturduğu yerde doğruldu. Başdrüid'in sorusunun kafasını karıştırdığını belli etmemeye çalıştı. Öte yandan ihtiyar adamın kendisine siz diye hitap etmesine hâlâ alışmamıştı ama Büyük-Drüid unvanı aldığından beri Ernan ona siz diye sesleniyordu.

Erwan'ı düşündüğümünden şüpheleniyor. Beni uyarmıştı. Erwan'ı Magistel'im yapmak iyi bir fikir değildi. Ne demişti Ernan? "Budala ama yüce gönüllü." "Dışarıda" olmayı tercih edip etmediğimi sorarken, "uzakta" demek istiyor aslında, uzakta, Erwan'ın yanında... Alışmam gerek. İnsanlar bir daha hiç eskisi gibi konuşmayacak benimle. Her şeyin şifresini çözmeyi öğrenmem gerek. En küçük sohbet bir zekâ yarışmasına dönüşüyor. Belagat Konsey salonuyla sınırlı değil artık, dışarıda da oyun oynanıyor, şimdi de... Ama Büyük-Drüid olmayı ben kabul ettim.

"Dışarıda mı? Yoo, gece eğlencelerine hiçbir zaman düşkün olmamışımdır. Ama dinlemek hoş oluyor... Duyuyor musunuz seslerini?" diye sordu Finghin saf bir tavırla. "Sanki hiç durup dinlenmeyecek gibiler..."

"Dışarıda olup biten her şeyi sarayımızın içinden denetlemek olanaksız" dedi Başdrüid gülümseyerek.

Ne söylemek istediğini anladığımı biliyor. Peki. Oyunu sonuna kadar sürdüreceğim.

"Dışarı çıkararak da denetim sağlanabileceğini sanmam. İnsan kafasına bir şeyi koydu mu fikrini değiştirtmek çok zordur. Hem her zaman değil ya... her zaman Lugnasad'ı kutlamıyorlar ki bu insanlar."

Ernan gülümsedi. Karşısındakinin ince zekâsını takdir eder gibiydi. Ailin'le konuşarak geçen uzun akşamları anımsıyordu kuşkusuz. Eski Başdrüid için bu sohbetler günlük bir meşguliyetti.

"Ya siz Finghin? Bazen aklınıza eseni yapmak istemiyor musunuz? İnsan istediği kadar Büyük-Drüid olsun, yine de kendi arzuları var, değil mi?"

Beni deniyor. Ama oyun çok basitleşti... Neden böyle bir zemine çekiyor beni?

"Ömrümdeki en şiddetli arzum Büyük-Drüid olmaktı. Artık gerçekleşen bir dilek bu. Sizin sayenizde. Ben de dolu dolu yaşamak istiyorum bu dileğimi. Beni dışarı gitmeye itecek her şeyden daha önemli bu hiç kuşkusuz..."

Başdrüid iki eliyle uzun beyaz esasına dayanarak "Gerçekten mi?" diye şaşırdı. "Phelim'in Ailin'e karşı çıktığı gün siz de oradaydınız, değil mi? O gün hiçbir şey hissetmediniz mi? Phelim kardeşimizin tutumu sizi şoke mi etmişti yoksa ona biraz imrenmiş miydiniz?"

Bu kez yine beni deniyor mu yoksa kalbimden geçeni söyletmek mi istiyor anlamadım...

Ernan "Bazen kazalar gereklidir biliyor musunuz, hattâ bazen iki tarafa da yararı dokunur..."

"Phelim'in gidişinin yararlı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Finghin.

"Ah kardeşim. Size nasıl söylesem?"

İhtiyar adam Finghin'in sağındaki tahta oturdu.

"Bakın, bir kurt sürüsünü ele alalım. Kış geldiğinde, bazen sürünün yaşadığı arazide yeterince av bulunmaz. Sürü çok kalabalıktır. Hem kışın, son doğan yavrular daha bir yaşına bile gelmemiş olur. Sürünün geleceğidir onlar, anlıyor musunuz..."

"Evet... ileride sürünün devamı, hayatta kalması onlara bağlıdır."

"Tastamam öyle. Ve kurtlar her şeyden önemlisinin klanın hayatta kalması olduğunu bilir. Geleceğin önemli olduğunu. Bu durumda sürü erişkin üyelerinden birinden ayrılmak zorunda kalır. Dolayısıyla dominant çift ile klandaki bir kurt arasında mücadele ve dövüş başlar. Çoğunlukla dövüşler öyle şiddetli geçer ki hırpalanan kurt sonunda boyun eğip sürüyü terk eder. Kopuş korkunçtur. Hem o yalnız kurt için, hem de klan üyeleri için. Ama en azından sürünün dengesi yeniden kurulmuş olur. Kışı geçirme şansı daha fazladır. Yalnız kalan kurt ise başka bir yerde, yeni bir avlanma alanında yeni bir klan kurabilir."

Başdrüid bir süre sustu, sözlerinin Finghin üstündeki etkisini ölçmek ister gibiydi. Sonra yeniden konuşmaya başladı.

"İlginç olan, Finghin, kovulan kurt her zaman klandaki en zayıf kurt değildir. Elbette klan hiyerarşisinde yeri alçak olan bir kurttur ama fiziksel olarak ille de en güçsüz üye değildir... Anlıyor musunuz?"

"Emin değilim" dedi Finghin.

"Bireyin ihtiyacı grubun ihtiyacından daha ağır basarsa, bireyin gruptan dışlanması yeğdir, grubun dengesini korumak için, geçici de olsa o birey dışlanır. Ve işler çok yolunda gidebilir. Kişi kendini dışarı atmayı bilmelidir. Phelim bize şunu öğretti: Önemli olan kişinin kendine sadık olmasıdır. Kendine sadık olmak kişinin grubun içinde kalmasını engellese bile..."

Finghin başıyla onayladı. Ernan'ın ne demek istediğini pek bilmiyordu ama kabaca anlamı kavradığını düşündü. En azından bir anlamı. Phelim'in yaptığı seçimi savunuyor muydu Başdrüid, Erwan üstüne düşüncesini mi dile getiriyordu, yoksa geleceğe yönelik bir uyarı mıydı sözleri? Belki biraz üçü de doğruydü. Genç adam göğüs geçirdi, alaycı bir ses tonuyla "Bütün bunların Lugnasad bayramıyla ne ilgisi var anlayamadım!" dedi.

İkisi de gülümsedi, sonra Başdrüid ayağa kalktı.

"Sana söylemek istediklerimi nasıl söylemeli bilmem..."

Neden bana birden sen diye hitap etmeye başladı? Kuşkusuz bu kez gönlüyle sesleniyor bana. Lafi döndürüp dolaştırmadan.

"... herhalde Ailin olsaydı bunu sana daha incelikli, daha nazik bir biçimde ifade ederdi. Daha sonra anlayabileceğin bir biçimde. Ben... ben sana çok güveniyorum Finghin, Konsey'de bütün umutlarını sana bağlamış benim gibi çok kişi var galiba. Sende güçlü bir Saîman var, dinlemeyi biliyorsun. Ama mükemmel bir drüid olduğun için sezgilerine kulak vermelisin. Tıpkı Phelim gibi. Konsey hiç kuşkusuz tarihindeki en büyük bunalımı geçirecek. Eğer Aléa, olmasından korktuğumuz kişiye, bu bunalım belki de varoluşumuza mal olacak. Konsey'in birlik ve bütünlüğünü sağlamakta zorlanacağım, Ailin bunu benden daha iyi becerirdi. Ama bir tek şeyden eminim Finghin, sen tesadüfen burada değilsin. Bütün bu olup bitenler arasında senin yapacağın bir şey var. Moîra seni buraya koydu. Bunalımımızı çözebilecek misin, yoksa o bunalımdan geçerken bize yardımcı olabilecek misin bilmiyorum, ama sezgilerini dinlemelisin, aklına, Moîra'ya kulak vermelisin."

Ernan başka bir şey söylemedi, arkasını dönüp geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

Sid Kapıları Önünde

Filiden her geçen gün Sid'in yeraltı kentlerine biraz daha benziyordu. Tuathann'lar sokakları ve binaları kabilelerinin renkleriyle süslüyor, yeni taşınılmış bir ev gibi dönüştürüyordu. Kent, sundurmalarından bayraklara, perdelerden çiçeklere maviye bürünüyordu. Ufka doğru yeraltı dünyasının engin düzlüğünü sağlamak için tek katlı olmayan bütün evler yıkılıyordu. Her kabile bir mahalleye yerleşiyor, erkekler ve kadınlar kendilerini işine vermiş, çocuklar insanlar dünyasının tadını çıkarırken yaşam düzene giriyordu.

Maha'tangor kabilesinin -ve dolayısıyla bütün Tuathann'ların- reisi genç Sarkan karargâh olarak kullandığı büyük salonda, Bisagne işi iri bir aynanın karşısında bağdaş kurup oturmuştu. Tek başına, kendi görüntüsünün karşısında, sabırsızlığına söz geçirmeye, zamanı kavramaya, her geçen saniyeye göre yaşamaya çalışıyordu. Kusursuz vücudu aynada yansıyor: Çıkık kasları, dik sırtı, geniş omuzları, özenle kesilmiş mavi saçlarının tepesi. Yavaşça soluğunu içine çekti. Hareketleri genç drüidlerin meditasyon hareketlerine benziyordu, ama Sarkan için Sid dışında yaşamayı öğrenmekti söz konusu olan. Gündelik görevleri sabır gerektiriyordu. Öğleden sonra gelecek bir elçiyi bekliyordu Sarkan. Önemli bir haberciyi. İlk zaferinin Galatie ve drüidler tarafından tanındığı haberini getirecek elçiyi. Halkının ilk zaferi.

Bu onayı beklerken Tuathann'lar Filiden'e yerleşmişti, Sarkan'ın kabilesi bir zamanlar kentin kışlası olan yeri işgal etmişti. Bütün kabilelerin reisi Sarkan, bu kışlada alçak ve yayvan binalar bulmuştu, hem adamlarının konaklamasını hem atlarının barınmasını sağlayabilirdi. Öbür kabile reisleri sırayla büyük reisin öğütlerini dinlemeye, fikrini almaya ya da sadece kendi adamlarının ne durumda olduğunu kendisine bildirmeye geliyordu. Herkes yeniden savaşımaya gitmek için sabırsızlanıyordu. Filiden'in başkent olmak için ideal olduğunu düşünüyorlardı. Bir kabilede yeterince kadın yoktu ve oymağın dengesi tehlikedeydi. Bir başka kabilede drüidlerin gizli kudretini keşfetmeye çabalıyorlardı boşu boşuna... Ama her yerde, herkes için ağza alınmayan bir tek sözcük vardı: Sid. Çoğu için muhteşem ama ele geçmez bir anı olarak kalmıştı. Yetişkinler bir daha muhtemelen asla oraya dönülmeyeceğini biliyorlardı, çocuklarsa anımsamaya çalışıyorlardı sadece. Tuathann halkı yaklaşık dört yüz yıl yerin altında kalmıştı. Yukarıdaki insanlar için dört yüz yıl Sid halkı için sonsuz bir yaşamdı. Çünkü yerin altında zaman belirsiz gibiydi. Ağır, neredeyse hareketsiz.

Ama genç Tuathann'lar bunu gün geçtikçe biraz daha unuttuyordu. Tarih uçuyordu belleklerinden. Artık tek bir şey önemliydi onlar için: şimdiki zaman. Sarkan'ın oğlu Tagor için de durum böyleydi. Birçok kabilenin gençleri gibi, savaşların durmasını ve yaşamın huzurlu bir sükûnete kavuşmasını isteyen Tagor'a babası karşı çıkıyordu. Filiden gençlerin hoşuna gidiyordu, daha fazlasını istemiyorlardı. Tagor babasının yer üstündeki insanlara karşı güttüğü kını anlayamıyordu. Babasının

intikam ihtiyacını anlayamıyordu. Tagor zamanın akışından ve ölüm kavramından önce korkmuştu ama çabucak Gaelia'daki yaşama alışmıştı, tek istediği bunun tadını çıkarmaktı. Gerçekten de zaman düşüncesi gençlerin zihnine yaşlılarınkinden daha çabuk kazınmıştı, bu da onlara tek bir saniyeyi bile ziyan etmemek, dolayısıyla savaşı durdurmak arzusu veriyordu. Ama başka yerlerde olduğu gibi Tuathann'lar arasında da karar verecek olanlar gençler değildi...

Sarkan çocukluğunu hatırlıyordu. Güneyden gelen insanların istilasını, babasını, amcalarını, kardeşlerini öldürdüklerini hatırlıyordu. Yerin altına kaçışını, sağ kalan birkaç yetişkinin hırçın bakışları altında, dünyanın göbeğinde, acılı yüreğiyle büyüdüğünü hatırlıyordu. Asla affedemezdi, bu savaşı atalarına karşı bir borç biliyordu.

Birdenbire büyük salonun kapısı vuruldu, Sarkan yerinden sıçradı, derin bir uykudan uyanır gibi düşlerinden uyandı.

Kapıdaki Tuathann savaşçısı "İşte Galatie'den gelen elçi" diye duyurdu.

"İçeri alın" diye karşılık verdi Sarkan.

Uzun boylu, zayıf, genç bir adamdı salona giren. Kırmızı giysilerinde, Yüce-Kral'ın arması olan elmaslı tacını taşıyordu. Bir savaşçı değildi elçi, vücudu yeterince ağır değildi, kasları cılızdı, ama birçok askerden daha çok özgüven vardı bakışlarında. Kral herhangi birini göndermemişti.

"Merhaba Sarkan, Yeryüzü hem seni hem de kabileni tanısn."

Demek Tuathann'ların dilini konuşuyor, geleneklerini biliyordu.

"Ben Taliendre O'Ballian'ım. Conor Mac Nessa'nın oğlu, Gaelia'nın Yüce-Kral'ı, Birleştirici de denen Galatie'li Eoghan Mor'un elçisiyim. Sana mührü getirdim, Yüce-Kral bu mühürle Tenian ormanından Dinan burnuna kadar Terre-Brune'ün bir bölümünü senin halkına veriyor."

"Mühür mü?" diye şaşırıldı Tuathann'ların reisi. "Bir akit ya da antlaşma yok mu? Hiçbir belge yok mu?"

"Gaelia'da yazılı belgenin hiçbir değeri yoktur. Edimlerimizi Moïra yaptırır, söz onları belleğimize kazır. Drüidler size söz verdi, Yüce-Kral da iyi niyetinin bir kanıtı olarak mühür veriyor. Bu adada size getirebileceğim daha büyük bir güvence yok."

Sarkan durumu kabullendi.

"Madem ki böyle" dedi.

Ayağa kalkıp kralın elçisine doğru yürüdü.

"Selam olsun sana Taliendre, Yeryüzü hem seni hem de kralını ve kabileni tanısn. Göster şu mührü."

Galatie'li elçi altın silindiri gösterdi. Ortasında küçük yuvarlak bir haznede balmumu eritilmişti, burada elmaslardan oluşan bir tacın izi belli oluyordu.

"Kardeşlerimizin kanıyla kazanılmış bu toprağın bizi tanımasını kabul ediyoruz. Burada bizim halkımız yaşayacak. Bu ülkeye Eriu adını vereceğiz elçi. Krala ve kontlarına bildirilsin. Eriu'da Tuathann'ların tapınağını inşa edeceğim."

Elçi bütün akşam ve bütün gece Filiden'de kaldı. Bir kabile reisi gibi ağırlandı. Ertesi gün erkenden Galatie ovalarına doğru yola çıktı. Bu kadar budalaca bir anlaşmadan doğabilecek çatışmaları düşünüyordu sessizce. Terre-Brune, topraklarının bir bölümünün verilmesini asla kabul etmezdi. Harcourt bu yeni komşuyu iyi karşılamazdı. Ama sadece bir haberciydi kendisi, dünyanın kaderi onun ellerinde değildi...

Üç kafadar gün boyunca ilerlemişti. Ufukta Gor-Draka dağlarının sivri tepelerle dolu silueti uzanıyordu. Mjolln'un keyifli oluşu, unuttukları bir tat katmıştı yolculuğa. Cüce çok gülüyor, daha da çok konuşuyordu, içinin derinliklerinde, yeni zorluklara doğru ilerlediklerini biliyordu ama daha fazla düşünmeksizin, Galatie düzlüklerinde yürüyerek geçen şu günlerin tadını çıkarıyordu. Zaten o kadar çok konuşuyordu ki hiçbir şey düşünmüyordu. Birkaç yüz yaşındaydı ve bin-bir serüven yaşamıştı, ama o kadar çok anlatmıştı ki iki yol arkadaşı cücenin hayat öyküsünü ezbere biliyordu. Söze hep "Size daha önce anlatmış mıydım.." diye başlıyor, her seferinde Faith'in gülümsemesine neden oluyor ama bu gülümseme Mjolln'u hikâyesini anlatmaktan alıkoymuyordu.

Öğleden sonra, Mjolln'un sustuğu ender bir andan yararlanarak Faith atını Aléa'nınkine yaklaştırdı, onunla biraz konuşmak istiyordu.

"Aléa, bir gün bana çocukluk arkadaşından söz etmiştin..." diye söze girdi ozan.

"Amine mi?"

"Evet... Yüce-Kral'la evlenen o mu?" diye sordu Faith genç kıza bakarak.

Aléa şaşırır gibi benziyordu. Faith hiç beklenmedik bir soru sormuştu.

"Öyle olduğunu duydum. Dügün yapılmış. Ben de orada olmayı isterdim. Yüce-Kral'la karşılaşip evlenene kadar Amine'in başından geçenleri öğrenmeyi isterdim.. Biliyor musun, ben Saratea'dan ayrıldığımdan beri aklımda tek bir şey vardı, onu yeniden bulmak. Ben.. şey, olaylar buna fırsat vermedi diyelim..." diye iç çekerek sözlerini tamamladı.

"Sence seni hatırlayacak mıdır?"

Aléa kaşlarını çattı.

"Tabii! Biz birbirimize çok yakındık."

"Biliyor musun, bazen zaman insanları değiştirir. Çocukken edindiğim, çok sevdiğim ama bugün bana büsbütün yabancı olan arkadaşlarım öyle çok ki say say bitmez. Tuttuğun yol seni ondan uzaklaştırdıysa, onun yolu onu daha da çok uzaklaştırmıştır senden, bunu unutma..."

Aléa omuz silkti.

"Bilmem. Ama hatırlayacağından eminim. Neden ondan söz ediyorsun?"

"Aléa, işittiklerin doğruysa, çocukluk arkadaşın kraliçe olmuş! Gaelia kraliçesi, düşünebiliyor musun? Belki de gidip onu görebilir, ondan yardım isteyebiliriz..."

Genç kız "Kral hâlâ bizi arıyor" dedi.

Drüidler ondan bunu talep ettiği için, ama belki karısı senin çocukluk arkadaşı olduğunu söylerse kral kararını gözden geçirir... Her halükârda, kraliçenin Amine olduğunu bilmek, bundan emin olmak iyi olur..."

"İlk rast geldiğimiz kentte bunu öğreniriz" dedi Aléa.

"Dün bütün krallık Lugnasad'ı kutlamıştır. Yüce-Kral'ın bayramını. İnsanlar kraliçenin adını mutlaka biliyordur. Kendini bu dünyanın dışında bırakan yegâne deliler bizleriz kuşkusuz... Arkadaşının tam adı neydi?"

Aléa "Amine Salia" diye yanıt verip gülümsedi.

Ozan "Ne oldu?" diye sordu.

"Düşünebiliyor musun, demircinin kızıydı o ama artık kraliçe! Bense küçük bir yetimdim, oysa şimdi..."

Cümlesini bitirmedi. Sanki Samildanach sözcüğü onu korkutuyordu. Ya da Faith'i korkutacağını tahmin etmişti.

Bir süre sessiz kaldılar.

Aléa dalgın dalgın "Sence kraliçe olduğu için mutlu mudur?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim?" dedi Faith gülerek.

"Sen Yüce-Kral'la evlenmek ister miydin?"

"Hayır..." dedi ozan.

"Neden evli değilsin?"

Faith geriler gibi yaptı. Aléa'nın, konuştuğu kişileri rahatsız etmek konusunda başdöndürücü bir yeteneği vardı gerçekten.

"Ben ozanım" demekle yetindi Faith.

"Ozanlar evlenmez mi?" diye sordu Aléa hiç utanıp sıkılmadan.

"Nadiren..."

"Peki sen hiç... hiç âşık olmadın mı?"

Bu kez ozan gülümsemeden duramadı.

"Dilinin hiç kemiği yok Aléa..."

"Geçen gün, Galiad'a ısrarcı bakışlarla baktığımı gördüm."

Faith karşılık vermek istemedi. Başını çevirip gülmeyi tercih etti. Aléa da güldü. Öyle ender gülüyordu ki Mjolln meraklanıp aralarına girdi.

"Neden gülüyorsunuz?"

"Bu sizi ilgilendirmez gaydacı!" dedi Faith ve Aléa'ya göz kırptı.

Cüce homurdandı, sonra düş kırıklığı içinde, midillisini birkaç kez mahmuzlayarak öne geçti.

Üç kafadar öğle sonrasının sıcağında ilerledi. Atlar yorgun görünmüyordu. Sanki onlar da maceradan zevk alır gibiydiler. Sanki gelecek ve gizemler ilerlemelerini sağlıyordu.

Aléa yeniden ozana doğru döndü.

"Faith, ozan olmak için öğrenim yaparken Moïra üstüne ne öğrendin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence hiç kimsede aynı Moïra imgesi yok. Sarre'lılar her birimizin kaderine yön veren yüce bir varlık olduğunu düşünüyor, kimileri onu kaderin ta kendisi olarak görüyor, Hıristiyanlar içinse onların Tanrı'sının yanlış bir yorumundan ibaret... Drüidlerin yanında eğitim görürken sana Moïra hakkında ne öğretildi?"

Ozan bir an duraksadı. Keşke Phelim burada olsaydı da benim yerime yanıt verseydi diye düşündü. Doğru sözcükleri bulabileceğinden emin değildi.

"Moïra tarihin özüdür," dedi en sonunda, "şimdi ile gelecek arasındaki farkın nedenidir. Olayların akışını sağlayan odur..."

"Bu ne kadar saf bir yorum, ne kadar... eksik! Senin bununla yetinebildiğine inanmıyorum!" diye öfkelenildi Aléa. "Yaşamlarımızı seçen bir soylu hanımmış gibi söz ediyorsun Moïra'dan..."

Faith'in ağzı bir karış açık kaldı. Aléa'nın böyle öfkelendiğine ilk kez tank olmuyordu ve bu durum ozanı korkutuyordu. Genç kız Hayat Ağacı'nı gördüğünden beri sorular içinde kıvranıyordu ve Faith ona yardım edemeyeceğini hissediyordu. Ozanlık eğitimine karşın, herkesin Moïra hakkında inandığı şeyi sorgulayacak durumda değildi, oysa Aléa onun böyle bir sorgulama yapmasını istiyordu.

Aléa çok daha sakin bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Faith, bence Gaelia'lılar Moïra hakkında tam bir yanlış içindeler, bence Hıristiyanlar da Tanrı'ları konusunda yanılıyorlar, drüidler

ise Saïman'ın niteliğine ilişkin yanılığa düşmüş durumdalar. Bence hiç kimse sorulması gereken soruyu sormamış kendine. Söylediklerinin içinde tek bir sözcük bana doğruymuş gibi geliyor: Öz. Evet, bence uygun sözcük bu. Bir öz var. Bütün bunların arasında bir temel öge var. Belki de bir değil birkaç tane. Anlamam gereken, bu özün ne olduğu. Varlığının kanıtı nerede? Ne işe yarıyor?"

Aléa sustu. Ama Faith genç kızın sessizce sorular sormaya devam ettiğini görüyordu. Ozan bir şey söylemeye cesaret edemedi. Güçsüz olduğunu biliyordu, sükûnet gösterip dinlemesinin Aléa'ya yapabileceği yegâne yardım olduğunu da biliyordu. Genç kıza yardım etmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Genç kızın her gün biraz daha dönüşüm geçirdiğini, yaşlıları gibi hayatın tadını çıkarmak yerine ruhuyla ve bedeniyle büyüüp yetişkin olduğunu görüyordu. Bu durum ozanı üzüyordu ama Aléa'nın başka seçeneği olmadığını anlamıştı en sonunda.

Sessizlik içinde geçen uzun dakikaların ardından Aléa birdenbire konuşmaya başladı ama sesinde aynı ciddiyet yoktu.

"Faith, Tuathann dilinde 'Beyaz' nasıl deniyor?"

Ozan bir an duraksadı. Ufaklığın az önce sorduğu sorularla bu tuhaf soru arasında nasıl bir bağ olduğunu merak etti. Gerçekten de Aléa gitgide daha anlaşılabilir biri olup çıkıyordu.

"Tuathann'ların dilini pek iyi bilmiyorum ama galiba İmala deniyor" dedi Faith. "Neden sordun?"

"İmala" diye yineledi genç kız usulca, "Evet, güzel bir isim."

"Sen neden söz ediyorsun kuzum?"

Aléa karşılık veremedi çünkü birdenbire cücenin sevinç çığlıkları işitildi.

"Bir han!" diye haykırıyordu Mjolln atını dörtnala sürerek. "Moïra aşkına, bir han!"

Aléa ve Faith de dörtnala ilerlediler. Galatie usulü gerçek bir yemek, üçünün de günlerdir hayal ettiği bir lükstü. Akşam boyunca her gün yolculuklarını daha da ağırlaştırılan her şeyi unuttular: Aléa'nın sorularını, Phelim'in ölümünü, kralın çıkarttığı arama emrini, hattâ Maolmòrdha'yı bile...

Galiad oğlunun alnını bir bez parçasıyla sildi. Güneş tam tepedeydi ve bu çorak dağın eteğinde yaz sıcağını durduracak hiçbir şey yoktu.

Magistel hâlâ şaşkındı. Olanları pek iyi hatırlayamıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Korkunç bir mücadeleyle hatırlıyordu. Herilim'leri. Ormanı. Drüid efendisi Phelim'in cansız bedeninin önünde diz çöktüğünü hatırlıyordu. Ağladığını hatırlıyordu. Ustasının canının bedeni terk edişini, buharlaşıp uçuşunu hissetmişti. Aléa'nın birkaç sözünü de hatırlıyordu. Belli belirsiz birkaç sözcüğü. Sonra hiçlik. Mutlak bir sessizlik, bir sonsuzluk. Bir boşluk.

Burada, bu koca kayanın gölgesinde, uzun bir uykudan uyanırcasına uyandığı izlenimine kapılmıştı. Ağır ağır kendine gelmiş, gözlerini güneşin göz kamaştırıcı ışığına çevirmiş, sonra güçlkle ayağa kalkmıştı. Akli iyice başına gelince, karşısında, Erwan'ın hareketsiz bedenini görmüştü. Bir an oğlunun öldüğünü sanmıştı. Bacakları titremeye başlamıştı. Sendeleyerek, gözlerine inanamayarak yaklaşıp elini delikanlının göğsüne koymuştu. Beklemiş, umut beslemişti. O saniye uzadı uzadı, ölüm kalım sahnesinin oynandığı bir saniye oldu. Tek bir soru için sonsuz bir saniye. *Oğlum yaşıyor mu?*

Ama Erwan'ın kalbi hâlâ atıyordu. Galiad kasılıp kalmıştı. Emin olmak için kalbin ikinci atışını duymayı beklemişti. Sol eliyle şakaklarındaki birkaç damla teri silmişti. Kalp yine atmıştı. Oğlu

hayattaydı. Galiad derin bir oh çekti, sonra su aradı. Matarasında biraz kalmıştı. Çok susamıştı ama önce oğluya ilgilendi, dudaklarına, yanaklarına su serpererek onu uyandırmaya çalıştı... Ama delikanlı derin bir komaya girmişti.

Galiad oğlunu uyandırmaya çalışıp duruyordu, iki gün olmuştu. Tek varlığı Erwan'dı. Tek yaşama nedeni. Phelim ölmüştü. Konsey onları aforoz etmişti. Bir Magistel'in başına gelebilecek en kötü şeylerdi bunlar. Galiad öfkeden kuduruyordu. Moïra'nın ona biçtiği yazgıyı reddediyordu. Şu iki gün boyunca oğlunun girdiği komaya karşı mücadele vermişti. Elinden gelen bakımı uyguladı. Kalan bütün suyu içirdi. O korkunç, fırın gibi yerdeki en serin tarafa götürdü evladını ve uykuya direnerek oğlunun uyanmasını bekledi.

Üçüncü günün akşamı Erwan en sonunda gözlerini açtı. Dördüncü gün konuşabildi ve beşinci gün birkaç adım attı. Vücudunda hiçbir yara izi yoktu ama işkence görmüş bir adamdan daha güçsüzdü. Galiad da çok yoğun bir yorgunluk hissediyordu. Bir şeyler olmuştu. İkisinin de anlayamadığı bir şeyler.

Altıncı günün akşamı, Galiad'ın ateşte pişirdiği bir parça eti yerken uzun uzun konuşabildiler en sonunda.

Gece bastırırken Erwan acıyla söze girdi: "Aléa. Bizi korumak için buraya getiren o. Nasıl yaptı bilmiyorum ama bizi buraya gönderdiğini hatırlıyorum."

"Sen hiç gelmemeliydin Erwan..."

"Konsey'in sizi aradığını haber vermek istiyordum sana. Ve... Aléa'ya yardım etmek istiyordum."

Galiad gülümsedi. Biliyordu.

"Seni gördüğüne sevinmiştir. Hem tam zamanında yetiştin. Gelmek mantıklı değildi ama bazen mantıksız davranmayı da bilmek gerek. Teşekkür ederim. Kılıcın o dövüşte hiç de yabana atılacak gibi değildi. Umarım boşuna olmamıştır... Umarım Aléa da sağ kalmıştır. Mjolln da ozan da. Bir Herilim kalmıştı. Hepsinin en korkuncu."

Erwan "Eminim ki Aléa onu yenmiştir" dedi. "Bizi buraya göndermeyi başardığına göre gücü bir drüidinkinden yüz kat fazla demektir."

Galiad bir şey söylememeyi yeğledi. Oğlu haklıydı kuşkusuz ama bu gerçek, dehşet vericiydi. Bununla birlikte Galiad dünyanın daha önce görülmemiş bir altüst oluş içine girdiğini biliyordu. Phelim de bunu önceden haber vermişti. Bu altüst oluşun ana nedeni olarak Aléa'yı işaret ediyordu sanki her şey. İnanılmaz gözükse de durum böyleydi. Phelim kızı korumak istediğine göre, onu terk etmektense Konsey tarafından aforoz edilmeyi yeğlediğine göre Galiad bunun böyle olması gerektiğini biliyordu.

Erwan babasına "Phelim öldü değil mi?" diye sordu. Ama sesindeki titreme yanıtı bildiğini gösteriyordu.

"Evet, varlığını artık hissetmiyorum. Bu... bu korkunç bir duygu oğlum."

Erwan bir an sustu. Babasına söyleyecek öyle çok şeyi vardı ki. Ona soracak, ona açıklayacak öyle çok şeyi vardı ki... Özellikle şimdi ne yapabileceklerini merak ediyordu. Erwan için önem taşıyan sadece Aléa'ydı. Aléa'nın sağ olup olmadığını bilmek. Sağ ise neredeydi? Erwan onu bulmak istiyordu. Ama babası kabul eder miydi acaba? Peki Konsey'e karşı ne olacaktı?

"Baba, hissettiklerini anlıyorum. Finghin, yola çıkmadan önce beni Magistel'i yaptı. O önemli gün için orada bulunmanızı isterdim ama seni bulmam gerekiyordu, üstelik Finghin de ona bağlanmazsam yola çıkmama izin vermeyeceğini söyledi. Bir Magistel'i drüidine bağlayan bağı şimdi anlıyorum. Olağanüstü bir şey."

Galiad başıyla onayladı. Erwan yanında Herilim'lere karşı dövüşürken bunu tahmin etmişti. Oğlunun hareketlerinde, hamlelerinde, sezgisinde fazladan bir şeyler vardı. Saîman'ın damgası vardı.

"İkinizin seçimi buysa ben de memnun oldum. Bu kadar çabuk olacağını sanmıyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse Aléa geldiğinden beri olaylar çok hızlı geliyor, kuşkusuz Moîra böyle olsun istiyor."

"Finghin bizim için kaygılanıyordur. Onun içini rahatlatmayı başarmam gerek. Onunla konuşabilmem gerek..."

"Ama önce Aléa'yı bulmak istiyorsun, değil mi?" diye konuşmayı noktaladı Galiad.

Erwan başıyla onayladı.

"Ya sen, sen ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu genç Magistel alçakgönüllü bir tavırla.

"Phelim Aléa'nın yanında kalmamızı isterdi. Onu aramaya birlikte gideceğiz Erwan, ama önce güç toplaman gerek, ben de biraz toparlanmalıyım."

Baba-oğul kolaylıkla uykuya daldılar ama ikisi için de huzursuz, rahatsız bir uykuydu bu.

Ertesi gün Erwan uyandığında babasının yanında olmadığını gördü. İçini buran bir endişeyle hemen ayağa fırladı ve kamp yerinin çevresine göz gezdirdi. Hiç kimse yoktu. Başını kaldırıp dağın yamacına, yukarılara baktı. Orada babasını yüksek ve dik bir kayanın önünde diz çökmüş halde gördü.

Meraklanarak babasının bıraktığı yemeği almadan yukarı doğru yürümeye başladı. Galiad oğlunun geldiğini işitince ayağa kalkıp ona kayaya kadar gelmesini işaret etti.

Koca kayanın pürüzsüz yüzeyini göstererek "Bak!" diye bağırdı, "Şurada, şu sembol..."

Erwan yaklaştı. Babasının gösterdiği şeyi gördü. Kayaya bir işaret kazınmıştı. İki elin çevrelediği bir kalp ve bir taç.

Delikanlı babasına dönerek "Bu ne?" diye sordu.

"Samildanach'ın sembolü. Aléa'nın kumlarda bulduğu Ilvain'in yüzüğünde bu sembol vardı... Gerçekten tuhaf. Rastlantı olamaz, değil mi?"

"Sence bu Aléa'nın bize bıraktığı bir işaret mi?" diye sordu Erwan telaşla.

"Bilmiyorum, pek sanmam. Aléa'nın buraya geldiğini sanmıyorum..."

O anda Erwan kaşlarını çatı.

"Ben... şimdi hatırlıyorum. Bizi buraya getiren Aléa değil. En azından doğrudan doğruya o değil."

"Nasıl yani?" diye sordu Galiad.

"Gerçek mi yoksa sadece bir düş mü bilmem, ama sessiz, boş bir âleme girdiğimi hatırlıyorum. O âlemden Aléa, sen, ben ve sonuncu Herilim vardı. Donup kalmıştık. Neredeyse kendimizden geçmiştik. Aléa bizimle konuşuyordu. Kaçmamızı söylüyordu. Bana gidebilmem için bir yeri düşünmem gerektiğini söyledi. Sanki düşüncem beni taşıyacaktı..."

Erwan konuşmayı kesip babasının gözlerinin içine baktı.

"Bana deli diyorsundur..."

"Hayır, hayır Erwan, ben de bunu hatırlıyorum. Ben de bunun bir rüya olduğunu sanmıştım... Hatırlıyorum, Aléa 'kendinizi buradan uzaklarda düşünün' diyordu ya da öyle bir şey, değil mi?"

"Evet, ve burada bulduk kendimizi. Nerede olduğumuza ilişkin en küçük bir fikrim yok."

"Sanırım Gor-Draka dağlarındayız, ama neden burası?"

Oğlan omuz silkti. Yeniden taşın üstündeki sembole baktılar. Rastlantı değildi bu. Bir nedeni vardı ama bilemiyorlardı o nedeni. Bilmecenin ipuçları eksikti. Belki Aléa'da bir yanıt vardı. Ama

bunun için genç kızı bulmalıydılar.

Kaldı ki nerede arayacakları konusunda en ufak bir fikirleri yoktu.

Herhalde pek az yolcunun uğradığı bir handı burası. Atların ve midillilerin çorak bir tarlada kalmış son otları aradığı küçük bir tepenin en üstüne kurulmuş yarı kâgir eve pişmiş toprakla kaba sıva yapılmıştı. Evin görünen iskeleti eskimiş, eğri büğrü olmuştu, yer yer öyle eğrilmişti ki insan yapının hâlâ nasıl ayakta durduğuna şaşırıyordu. Çatı batıya doğru sundurma oluşturarak uzanıyordu. İki dikey kirişin taşıdığı çatı, akşamüstü serinlemek için oturlan küçük taraçayı örtüyordu. Saman kaplı çatıdan iki taş baca çıkıyordu. Dumanı çıkmayan iri baca salonun bacasıydı, duman çıkan baca ise mutfak bacasıydı. Hanın giriş kapısının üstünde tabelası yer alıyordu: *Kuzu Kebap*. Hattâ tabelaya muhteşem bir but resmi de çizilmişti.

Üç kafadar hana yaklaşırken "İşte insanın ağzını sulandıran bir han ismi!" diye bağırdı Mjolln.

Ellerini ovuşturarak ilk içeri giren o oldu. Hancıların işlerini ve hanlarını sevdiği her ayrıntıdan anlaşılıyordu. Masalar süslenmiş, her birine bir vazo çiçek konmuştu. Duvarlarda tablolar, tavanda güzel lambalar vardı. İçerisi bir geminin içi gibi döşenmişti. Duvarların yarısı cilalı lambri kaplıydı, bakır aletler, ağlar vardı... Han büyük kentlerden uzakta, pek işlek olmayan bir yol üstündeydi ama Galatie'de müşterisi çok diye bilinen birçok büyük han ve lokantadan daha güzel dekore edilmişti.

Tombul hancı Faith ve Aléa'nın içeri girdiğini görünce "Merhaba, hoş geldiniz hanımlar" diye seslendi.

Ozan sırrını bir tek kendisinin bildiği o büyülü gülümseyişle karşılık verdi. Aléa sadece ozanlara özgü bir gülümseme olduğunu düşünüyordu bunun.

"Yemeği burada mı yiyeceksiniz?" diye sordu ufak tefek kadıncağız.

Cüce alelacele "Büyük bir zevkle!" diye karşılık verdi. "Odanız varsa hanınızda geceleyeceğiz."

Hancı gülümsedi.

"Sizden başka müşterim yok" diye itiraf etti. "Buyrun oturun lütfen, yorulmuşsunuzdur. Akşam yemeğini hazırlamaya başlarım şimdi. Spesiyalitemi yapacağım, başka müşteri gelmezse de kocam yemekleri bitirir!"

Gülümseyerek mutfağa gitti, yerini bıyıklı kocasına bıraktı.

"Bir şeyler içmek ister miydiniz? Elma şarabı, melisa... Bira, bal şerbeti... Ya da çay... "

Elbette ilk yanıt veren Mjolln oldu.

"Bira, ben bira isterim, öhöms!"

Faith "Ben bir elma şarabı rica ediyorum" dedi.

"Evet... bana da bir elma şarabı" dedi Aléa çekine çekine.

Aléa daha önce bir handa hiç elma şarabı ısmarlamamıştı, 'yaşıma uygun değil mi acaba' diye düşündü. Hem biraz rahatsızdı hem de eğleniyordu. Yaşamı öyle garip bir hal almıştı ki! Samildanach'tı o ama ömründe ilk kez elma şarabı içecekti!

Hancı adam nazikçe yanlarından ayrılıp siparişleri hazırlamaya gitti.

Aléa küçük ahşap masanın üstünden arkadaşlarına doğru eğilerek "Bu hanın dekoru ilginç, değil mi?" diye fısıldadı.

"Galiba bir geminin içine benzetmeye çalışmışlar" dedi Faith gülümseyerek. "Deniz pek uzakta

değil, batıda."

"Ben hiç gemiye binmedim."

Cüce alaycı bir ses tonuyla lafa karıştı: "Kayığı nasıl sürdüğüne bakılırsa böylesi daha iyi!"

Sonra da koca bir kahkaha patlattı. Hanın ortamı ve hancı kadının spesiyalitelerini tadacağı fikri onu iyice keyiflendirmişti.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Faith.

"Saî-Mina'dan kaçışımızı kastediyor" diye yanıt verdi Aléa gülümseyerek. "Suyun öte yanına geçmek için biraz hile yaptım diyebiliriz... Bugün gülüyorsun Mjolln'cuğum ama o gün pek de cesur görünmüyordun!"

Mjolln'un gülüşü azar azar durdu. Aléa'nın gücünden ilk kez böyle açıkça söz etmişti. Gülerek söyleyebilmişti ancak. İyi mi ettim acaba diye düşündü ama üstünden bir yük kalkmış gibi hissediyordu...

Aléa sanki cücenin düşüncesini okumuş gibi "Sizi bütün o olanlara maruz bıraktığım için üzülüyorum" dedi.

"Üzülme" dedi Faith.

"Sizi biraz korkutuyorum, öyle değil mi?"

"Tabii, nasıl korkmayalım ki? Ama önemli olan sana güvenmemiz, değil mi Mjolln?"

Cüce artık hiç gülmüyordu. Konuşmanın yönü ciddi bir konuya varmıştı ve Mjolln bu durumdan nefret ediyordu ama ufaklığın bu konudan söz etmeye ihtiyaç duyduğunu da biliyordu. Göğüs geçirdi, sonra ozanı yanıtlamaya karar verdi.

"Biz cüceler Saîman'dan hiç anlamayız, öhöms. Aman ne güzel... belki de ne yazık... Hiç cüce drüid olmamış, biliyor musunuz? Eh tabii ki korkuyorum..."

Uzunca bir süre durdu, bakışları masanın ahşap damarlarına dalıp gitmişti. Sonra yeniden sözlerine devam etti:

"Bencil. Öhöms. İşte gerçek bu. Ben bencilim Aléa. Çünkü için için beni korkutan şey senin kudretin değil Aléa... Öhöms, yok değil. Beni korkutan, evet, seni o kudret yüzünden yitirmek..."

Aléa elini usulca cücenin elinin üstüne koydu. Heyecanını saklamakta güçlük çekiyordu. Ama kendini koyvermenin ne yeri vardı ne de zamanı. İç çekerek ve yarım ağız gülümseyerek gizledi duygularını.

"Hayır Mjolln, beni kaybetmeyeceksin. Ben de bencilim ve sizi hep yanımda tutmaya niyetliyim. Ama ne yapmam gerektiğini... ne yapacağımı biliyorsunuz. Aslında bugün bir şeyler eksik bende. Ah siz bana çok şey veriyorsunuz, istediğimden çok daha fazlasını, size verebileceğimden çok daha fazlasını, ama bir şey eksik. Birisi."

Cüce tek kaşını kaldırdı.

Aléa gülümseyerek "Yoo, Erwan'ı kastetmiyorum, eksikliğini çok hissetsem de sözünü ettiğim o değil" dedi.

"Phelim mi?" diye sordu Faith.

"Evet. Phelim gibi bir drüid. Saîman'ı bilen, kim olduğumu bilen ama ille de benden kurtulmak istemeyen biri... Başıma gelenleri yanındayken kavrayabileceğim, öğrenmeyi sürdürebileceğim biri... Belki size böyle söylemek zalimce ama bütün o söylediklerimi siz veremezsiniz bana."

"Ah evet Aléa, evet. Ama Phelim seni anlayabilecek tek drüiddi... Öbürleri kesinlikle öyle değil."

"Bütün drüidlerin kötü olabileceğine inanamıyorum Mjolln. Phelim tek olamaz. Belki Büyük-Drüid'ler arasında bir tek o vardı -ki pek sanmam- ama Saî-Mina'daki bütün drüidler arasında bir tek

o olamaz."

Ozan araya girdi, sesinden sinirlendiği hissediliyordu.

"Size hatırlatırım ki bahsettiğiniz kişiler benim kardeşlerim. Konsey yanılmış olsa da, üstelik bundan da pek emin değilim, drüidler hakkında böyle konuşmanıza izin veremem!"

"Öhöms, emin değil misiniz? Konsey'in yanıldığından emin değil misiniz? Başdrüid benim taşçı kızımı ölümcül bir sınavdan geçirmek istedi! Hayır ben eminim, siz nasıl emin olamazsınız ozan hanım?"

"Aléa Samildanach olmasaydı o sınav ölümcül olurdu, ama şimdi Aléa'nın Samildanach olduğundan neredeyse eminiz, öyle değil mi? Aléa sen hiç kuşkusuz o sınavdan sağ çıkardın, Ailin bunu biliyordu herhalde. Bir drüidin sözlerini ve edimlerini yorumlamakta acele edilmemelidir asla. Sana karşı saldırganlık kisvesi altında belki de senin Samildanach olduğunun herkes tarafından kabul edilmesini istiyordu... Kim bilir?"

Aléa başıyla onayladı.

"Bu olasılığı düşünmüştüm, olabilir Faith. Ama bu, Ailin'i iyi bir insan yapmaz. Drüidleri eleştirme nedenim beni ilgilendirir, üstelik sadece bana karşı yaptıklarından çok daha derinlerde bir şey var..."

"Drüid kardeşlerimden bazıları tertemiz bir yüreğe sahip. Ozanlık sanatını öğrenirken yanlarında bulunduğum bazı drüidler, benden daha iyi niyetler besleyen dürüst adamlardı. Phelim kadar iyi birçok drüid var. Belki onun kadar bilge değillerdir ama onun kadar iyiler, eminim."

"Ben de buna inanmak istiyorum" dedi Aléa.

"Öhöms, belki de. Erwan'ın arkadaşı olan bir çömez drüidi hatırlıyorum. Saî-Mina'da gördük onu. Evet. Hatırlıyor musun?"

"Evet, William. Haklısın. O Erwan gibi temiz yürekli biriydi. Keşke görebilseydim kendisini..."

"Ama o çömezdi daha..."

"Önemli değil. Drüid olmak üzereydi galiba. Belki şimdi drüid olmuştur. Erwan biliyordur. Belki de beni arkadaşıyla görüştürmeyi kabul eder. Sonuçta sen haklıydın Mjolln" dedi Aléa gülümseyerek, "bana gereken Erwan..."

"Bak seen" diye alay etti cüce.

Hancı ısmarladıkları içkileri getirince konuşmaları bölündü. Aléa'ya elma şarabı biraz acı geldi ama birkaç yudum alınca şarabın tadına alıştı. Hattâ bu yeni tattan hoşlandı.

İçkilerini yeni bitirmişlerdi ki hancı kadın göründü, mis gibi kokan büyük bir tabak getiriyordu gururla.

Aşçı kadın eşine az rastlanır bir yemek hazırlamıştı. Kemikleri çıkarılmış bir budun içine, tavada şöyle bir çevirip kekiğe bulduğu, ikiye kesilmiş böbrekler koymuştu. Kuzuyu ve böbrekleri sicimle bağlayıp çok kızgın ateşte çevirmiş, etler iyice soğuyunca eti yufkayla örtüp yufkanın üstüne bıçakla küçük dörtgenler çizmiş ve yemeği fırına vermişti. Bu yemeği, kabak ve patates püresiyle doldurulmuş domateslerle servis ediyordu.

Mjolln her zamanki gibi mutfak sanatının bu güzel örneğini görünce ellerini çırpı. Gururu okşanan hancı kadın ilk onun tabağına yemek koydu, cüce de ötekileri beklemeden yemeye koyuldu.

Üç kafadar tıka basa, güzelce yediler, yemek bitene kadar, zevk ve hayranlık dolu birkaç mırıltı dışında tek söz etmediler.

Yemek sona erince hancı kadına iltifatlar yağdırıp gün batımının seyredildiği küçük taraçaya çıktılar. Burada, aydınlık yaz gecesinde biraz daha sohbet ettiler, sonra Mjolln ve Faith gidip

yatacaklarını söylediler.

"İyi geceler... Ben küçük gezintimi yapacağım" dedi Aléa arkadaşlarına gülümseyerek.

Ama o akşam Mjolln genç kızı takip etti. Aléa'nın her gece gezintisinde merakı biraz daha artan cüce durumu öğrenmeye karar vermişti. Genç kıza sormaya cesaret edemediği için de peşinden gitmeyi kafasına koymuştu. Hiç kuşkusuz hancının şarabından almıştı bu cesareti...

Hiç gürültü etmeden, tarlaların arasından Aléa'yı izledi. Ama bilmediği bir şey vardı: Aléa en baştan fark etmişti cüceyi. Yine de genç kız hiç ses çıkarmadı. Hem cücenin de öğrenmeye hakkı vardı...

Aléa güneye, sezgilerinin kendisini götürdüğü yere doğru ilerledi, handan yeterince uzaklaştığında dişi kurdun saklanma olasılığının en yüksek olduğu yeri bulmaya çalıştı. Otların arasına oturup, kollarını dizlerinin çevresinde kavuşturup bekledi. Birkaç cırcır böceğinin sesi duyuluyordu sadece.

Aléa dakikalar boyunca böyle kıpırdamadan durdu. Daha önceki akşamlarda kurt daha çabuk ortaya çıkmıştı. Ama bu gece, birkaç metre ötede saklanan Mjolln'un varlığını sezmişti hiç kuşkusuz.

Aléa "Mjolln!" diye bağırdı.

Cüce yerinden sıçradı. Genç kızın kendisini fark ettiği bir an bile aklına gelmemişti.

"Gel yanıma otur!"

Cüce içini çekip saklandığı yerden çıktı. Aléa geldiğini görmek için başını çevirip bakmadı bile. Nerede olduğunu tam olarak biliyordu.

"Şuraya otur ve ses çıkarma. Demek casusluk yapıp beni gözetliyordun ha?"

"Öhöms. Senin için endişeleniyorum taşçı kız. Geceleri başını alıp gittiğin zaman ne yaptığını merak ediyorum. Başına bir şey gelmesinden korkuyorum, hepsi bu."

"Amma da meraklısın! Madem küçük sırrımı öğrenmek istiyorsun, sessizce otur."

Cüce merak içinde söyleneni yaptı. İçi tam anlamıyla rahatlamamıştı ama öğrenmeyi o kadar çok istiyordu ki...

Dakikalar boyunca öyle yan yana oturdular, Aléa, kurt gerçekten gelecek mi acaba diye meraklanırken yapraklar hışırdadı ve hayvanın beyaz kürkü karanlık ve sık ağaçların arasından bir an görüldü.

Mjolln Aléa'nın kolunu sımsıkı tuttu. Tüyleri diken diken olmuştu.

"Bu... bu ne böyle?"

Genç kız gülümsedi.

"Kaygılanma Mjolln. Bak."

Aléa elini şefkatle kurda doğru uzattı. Yaprakların arasından hayvanın sarı gözleri seçiliyordu. Aléa parmaklarını avucuna sürterek kurdu çağırdı, hayvan en sonunda ağaçların karanlığından çıkmaya karar verdi. Birkaç adım attı, sonra gözlerini cüceye dikip kıpırdamadan durdu.

"İııı, şey, hımm, ben pek emin değilim..." diye mırıldandı Mjolln.

"Şşşşt" dedi Aléa.

İmala, yaklaş. Korkma. Bu Mjolln. Benim dostum.

Dişi kurt hafif bir inilti çıkardı. Kendi çevresinde defalarca döndükten sonra yavaşça yaklaştı. Dura dura iki dikeye doğru ilerledi. Birkaç adım yürüyor sonra duruyordu. Sallanıyor, tereddüt ediyor, iki ön ayağına dayanıp başını eğiyor sonra inilti çıkararak kaldırıyor. Aléa yine parmaklarını avucuna sürttü. Kurt ilerledi. Çok geçmeden o kadar yakına geldi ki kuyruğu genç kızın ayaklarına süründü. Ama Aléa hayvanı okşamak için elini kaldırıncaya kurt hızla geri kaçıyor. Genç

kız ısrar etmedi.

İmala hâlâ biraz korkuyordu, üstelik ikinci dikeyi tanımıyordu. İki insanın çevresinde birkaç adım attı sonra birdenbire, sanki korkuya kapılmış gibi, koşarak gecenin karanlığına daldı.

Aléa yüzünde bir gülümsemeyle ayağa kalktı, kurdun ağaçların arasında gözden kayboluşunu izledi.

Mjolln dudakları titreyerek "Bu... bu... Bu kurt bizi uzun zamandır mı takip ediyor?" diye sordu.

"O bir dişi kurt. Ben öyle istediğim için bizi izliyor."

Mjolln kaşlarını çattı.

"Şimdi de kurtlarla mı konuşuyorsun?"

"Kurtlarla değil. *Bu* kurtla. Sıradan bir kurt değil o. Özel bir tarafı var."

"Ya demek öyle, neymiş?"

Aléa omuz silkti.

"Bilmiyorum.. Ama tesadüfen burada olmadığını biliyorum. Birlikte yapmamız gereken bir şey var. Hissediyorum."

"Öyle diyorsan öyledir..." dedi Mjolln şüpheyle. "Tehlikeli olmadıktan sonra, bana göre hava hoş..."

"İmala benim dostum. Tehlikeli değil. Asıl insanlar tehlike oluşturuyor kurtlar için, bilmiyor musun?"

Mjolln ayağa kalkarken "Pöh, anlatılanlara bakılırsa hiç de değil" diye karşılık verdi.

Aléa gülümsedi.

"Her anlatılana inanma!"

Cüce suratını buruşturdu, sonra ikisi yan yana hana yollandılar.

Mjolln, "Aslında senin şu kurdun bayağı güzeldi" dedi, "nasıl da bembeyazdı öyle! Şimdi anlıyorum, Faith'e Tuathann dilinde beyaz nasıl denir diye bu yüzden soruyordun. Heh heh hee... Ama neden Tuathann dilinde?"

"Bir gün Phelim bana, Gaelia'nın ilk sakinlerinin kurtlar ve Tuathann'lar olduğunu söylemişti. Bir bakıma bizim atalarımız onlar... ben de düşündüm ki Tuathann'ların verdiği birer adı vardır kurtların..."

"Hmm, evet olabilir..."

Cüce şaşkın bir ifadeyle kıza baktı. Ufaklığın kafasından Mjolln'un aklının almayacağı kadar çok şey geçiyordu, cüce kendi kendine 'bir daha şaşırmayacağım' dese de şaşıırıyordu işte. Aléa'nın tuhaflıklarının sınırı yoktu. Mjolln içini çekti ve başka soru sormadı. Zaten vakit geç olmuştu, bir an önce gidip yatmak istiyordu cüce. Adımlarını hızlandırdı. Hana vardıklarında ikisi de odalarına çıkıp çabucak yatağa girdiler.

Djar, bu âlemi artık çabucak tanıyorum. Rüya görmüyorum, yolculuk yapıyorum. İmala, uzakta olmadığını biliyorum. Bir gün burada birbirimizi anlayabileceğiz, çünkü burada hiç korkmayacağını sanıyorum. Ama daha acil bir şey var. Erwan. Erwan'ı bulmam gerek.

Nereye gitti acaba? Babasıyla olabildiğince uzağa gitmesini istemiştin ondan. Uzakları düşünmesini. Başardı mı acaba? Djar âlemini tanımıyor, düşünce gücüyle nasıl yol alınır

bilmiyordur kesinlikle.

Adanın güneyindeydik. Yoo. Öyle düşünmemeliyim. Dış dünyaya geri dönecek kadar denetleyememiştir bedenini. Yola çıkmayı başardıysa Djar'ın başka bir yerine gitmiş olabilir ancak. Gerçek dünyaya değil... Belki de hâlâ bu mekânda sıkışıp kalmışlardır. Umarım başlarına kötü bir şey gelmemiştir.

Şey... Neler oluyor? Her şey bulanıklaşıyor. Bu ışık! Göremiyorum bu ışığı! Geniş beyaz bir huzme gibi. Önümde dönüp duran. Gözlerimi yummalıyım. Gözlerimi yummam gerek. Ama burada mümkün mü göz kapamak? Beceremiyorum. Yapmam gerek. Mecburum. Bu ışık çok canımı yakıyor.

Gözlerimi yumuyorum.

Rüzgâr. Bedenimden geçen bir rüzgâr dalgası. Bir şey oldu. Işık belki de. Belki gözlerimi tekrar açabilirim. Şimdi.

Gözlerimi açıyorum.

Phelim. Karşımda.

"Drüid?"

Aklıma gelen tek sözcük bu. Gülümsüyor.

"Merhaba Aléa..."

"Ne..."

"Ben buraya gelebilirim Aléa. Gelebilirim ama uzun sürmez. Çok zor benim için. Çok zorlu!"

"Phelim! Sizi öyle çok... Olamaz..."

"Djar âlemini buldun. Şimdi öyle güçlüsün ki Aléa!"

Ona yanıt vermem gerek. Onunla normal bir biçimde konuşmam gerek. İşte düpedüz burada. Bu ânı ziyan edemem.

"Güçlü mü? Anlamak istediklerimin yarısını bile anlamıyorum. Ah keşke burada olsaydınız..."

"drüidlerin çoğundan daha fazla şey anlıyorsun sen... Aradığın bütün yanıtları sana verecek kadar vaktim yok. Zaten o yanıtlar bende yok... Ah. Bitkin düştüm. Benim için burada olmak öyle yorucu ki..."

"Ya Erwan?"

"Bütün âlemler arasında bir kapı var. Djar âlemi ile Gaelia arasında. Başka âlemlere de açılıyor. Orayı aramalısın. Djar kapısını. Herkesin Djar âlemine girip çıkabileceği bir kapı bu. Biraz Djar Man'ith'ine benziyor."

"Kapı mı?"

"Evet. Biz de o kapıdan gelebiliyoruz..."

"Biz kim?"

"Ölüler, Aléa."

Görüntü yok oluyor. Phelim yok oluyor. Hayır!

"Bekleyin!"

Beni işitmiyor artık. Peşinden gitmeyi isterdim. Hayır, peşinden gitmemeliyim. Elbette. Hakkım yok. Phelim. Teşekkürler Phelim. Sizi yeniden görmek ne güzel.

Gözlerimi yumuyorum.

Bir kapı. Djar kapısı. Nasıl bulmalı onu?

İmala. O belki biliyordur.

Yürüyorum. Bana düşen yürümek, buradan uzaklara yürümek. Sonra oturacağım. Orada. Hiçliğin ortasında. Beklersem gelecektir. Benim kurdum.

Hiçbir şey yok. Başım dönüyor. Her şey öyle boş ki! Düşünmemeliyim. Görüşüm bulanıyor. İnanmak yeterli. Burada kalmalıyım. Soluk almalıyım. Gözlerimi kocaman açıp inanmalı ve beklemeliyim.

İşte. İmala. Kurdum. Yaklaşıyor. Burada korkmuyor.

Korkmuyorsun. Beni anlıyorsun. Senin gözlerinle görüyorum. Senin bizi gördüğün gibi görüyorum. Korkunu görüyorum. Anılarını. Ahéna. O kurdu yendin sen. Yavruların... Evet. Onları da görüyorum. Aliéna onları öldürdü değil mi?

Buraya nasıl geliyorsun? Sen bir kurtsun oysa. Djar âlemini nasıl biliyorsun? Belleğinde var, değil mi? Görmeme izin verir misin? Sen de mi korkuyorsun?

Bir gün birlikte bakmamız gerek İmala. Belleğinin içine. Anlamak zorundayız, değil mi? Bu âlemi nasıl bu kadar iyi biliyorsun?

Götür beni İmala. Djar kapısına götür beni. Bana yolu göstermen gerek.

Evet. Seni izliyorum. Korkma. Arkandayım. Beni nereye götürdüğünü, yönünü nasıl bulduğunu bilmiyorum ama burada, senin arkandayım. Sen benim kılavuzumsun İmala.

Şurada yine ışık var. Evet görüyorum. Bekle.

Kurt kayboldu. Ama vardım herhalde.

Bir ışık. Sadece ışık. Yaklaşmalıyım. Yürüyorum. Korkuyorum. Elbette. Bütün âlemler burada birleşiyor. Bütün âlemler mi? Kaç âlem var Phelim? Siz birçok âlemden mi söz ediyordunuz?

Bir delik görüyorum. Işığın içinde bir delik. Tehlike belki de. Önemli değil. Görmek istiyorum. Yaklaşıyorum. Biraz daha, biraz daha yaklaşıyorum görmek için. Burası. Bu yeni boşluk. Mavi bir ışık. Gökyüzü. Sonra biraz daha aşağıda bir dağ. Biraz daha. Yaklaşayım. Bir kaya. Dağın eteğinde bir kaya. İki silüet. Orada. O dev kayanın önüne oturmuş. Tanıdık silüetler. Galiad ve Erwan. Evet. Onlar. Onlara seslenmeliyim. Beni görmüyorlar.

Erwan! Buradayım! Erwan!

Başını kaldırıyor.

Her şey yok oluyor.

Aléa sıçrayarak uyandı. Kapı vuruluyordu. Neredeydi genç kız? Ah evet. Handa. Gözlerini ovuşturarak kalktı. Hâlâ geceydi. Aléa çevresini iyi göremiyordu. Sadece kapının altından süzülen bir ışık huzmesini fark etti.

Genç kız yaklaştı, sonra bir an durup kulak kabarttı.

"Küçük hanım!"

Hancı kadının sesiydi bu. Üç kafadarı nezaketle ağırlayan tombul kadının sesi. Gecenin yarısı ne istiyordu Aléa'dan?

Aléa kapıyı açmaya karar verdi. Kadını içeri buyur etti. Kadıncağız çekiniyor gibiydi. Sağ elinde bir şamdan tutuyor, sol eliyle de Aléa'ya gürültü çıkarmamasını işaret ediyordu.

"Küçük hanım... Siz Aléa'sınız, değil mi?"

"Neler oluyor?"

"Az önce kralın askerleri geldi. Gece yarısı. Sizi uyarmak için onların yatmasını bekledim..."

"Uyarmak mı? Neden?"

"Aman küçük hanım, ülkenin her tarafında aranıyorsunuz! Sizsiniz o, değil mi?"

Aléa sessiz kaldı. Yazgısı yine yakalamıştı onu. Ardı arkası kesilmeyecek miydi bu meselenin?

"Bence şafak sökmeye buradan ayrılmalısınız."

Ya bu bir tuzaksa? Beni nasıl tanıdı bu kadın? Hayır. Ona güvenmeliyim. Ömrüm boyunca herkesten sakınarak yaşayamam. Bu dürüst bir kadın, hiss ediyorum.

"Neden bana yardım ediyorsunuz? Neden beni ele vermiyorsunuz?"

Hancı kadın şaşırıldı: "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Güzel bir ödül konmuş."

"Ne yapayım ödülü? İhtiyacım olan her şeye sahibim. Sizin kötü biri olduğunuzu bir an bile düşünmedim. Size eşlik eden muhteşem ozan ve o kibar cüce için de geçerli bu."

"Teşekkürler sayın bayan."

"Hem zaten hakkınızda çok şey anlatılıyor..."

"Benim hakkımda mı?"

Hancı kadının yanakları kızardı. Genç kızın gözlerine bakmaya cesaret edemez oldu.

"Söylendiğine göre siz... Samildanach'mışsınız. Bir kız! Samildanach bir kız! İşte bütün kadınların rüyası!"

Aléa şaşkınlığını belirten bir hareket yaptı.

"Rüya mı?"

"Bayan Aléa... Anlatılanlar doğru mu? Siz Samildanach mısınız?"

"O sözcüğün artık hiçbir anlamı yok bayan. Eski bir inanış sadece. Hiç önemi yok. Önemli olan, bayan, sizin gibi insanlar. Bana çok iyi davranan bir başka hanımı hatırlatıyorsunuz bana. Çok iyi geliyor. Ama haklısınız. Kaçmam gerek. Kalıp bunları konuşmaya vakit yok. Kusura bakmayın. Mjolln ile Faith'i uyandırmamız gerek..."

"Nasıl isterseniz küçük hanım..."

Aléa göğüs geçirdi. Sürdüreceği yaşamın yeni bir özelliğini keşfetmişti. Artık yok sayamayacağı bir unsur. İnsanlar. Gaelia halkının gözünde nasıl görüldüğü. Bütün krallıkta Aléa'dan söz edilmeye başlamıştı. Bu genç kız için ya büyük bir kuvvet olabilirdi ya da ölümcül bir zaaf. Artık bunu hesaba katmadan edemezdi. Düşünmesi gerekiyordu... Ama şimdi hemen kaçmalıydılar.

"Bayan, sizden bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

Hancı kadının yüzü aydınlandı. Kuşkusuz onun için Samildanach'a hizmet etmek ayrıcalıkların en büyüğüydü.

"İyi tanıdığınız bir ozan var mı? Çok güvendiğiniz bir ozan..."

Ufak tefek kadıncağz şaşırır mışa benziyordu. Bu tür bir soru beklemiyordu. Ama başıyla onayladı.

"Taelron. Evet. Sık sık buraya gelir. Hem de iyi biridir. Sadece şarkı söyleyip öyküler anlatmak açısından değil, dostluk açısından da iyidir."

Aléa ısrarla sordu: "Ona güveniniz tam mı?"

"Kızım hâlâ sağ olsaydı, onunla evlenmesini isterdim!"

"Peki. Ondan benim için bir şey isteyebilir misiniz?"

"Evet, nedir?" diye heyecanlandı hancı.

"Saî-Mina'ya bir mesaj ulaştırmasını söyleyin. Ama dikkat. Sadece bir kişiye ulaşması gerekiyor mesajın. Mümkün olan en büyük gizlilik içinde. Arkadaşınıza alışılabilir ozanlar ağını kullanmamasını, sadece kesinkes güvendiği ozan kardeşlerine mesajı iletmesini söyleyin. Çünkü mesajı alması gereken drüiden başka hiçbir drüid bunu öğrenmemeli."

"Hangi drüid? Mesaj nedir?"

"William. Drüidlerin en genci o olsa gerek. William gerçek adı, drüid adı değil. Bugün onu nasıl çağırıyorlar bilmiyorum ama ozanlar bilir. Mesaj şöyle: Mont-Tombe'a beni bulmaya gelsin."

"Bu kadar mı?" diye sordu hancı kadın. "Sadece Mont-Tombe mu denecek? Pek kesin olmadı..."

"Mont-Tombe'a gelsin, ben onu bulacağım."

Hancı kadın ciddi bir tavırla peki dedi. O anda Aléa hancı kadına güvenebileceğini iyice anladı. Kadıncağız görevini başarıya ulaştırmak için elinden geleni yapardı. Gözlerinden okunabiliyordu bu. İnsanı aldatmayan bir kararlılık ışıltısı vardı o gözlerde.

"Şimdi gidip öbürlerini uyandırırım."

Kendisine Natalien dedirten adamın arabasını altı büyük at çekiyordu, arabanın çevresini Alev Askerleri'nden oluşan etkileyici bir garnizon sarmıştı. Ezici sıcağa karşın zırhlara bürünmüş, suratları geniş ve dik silindir biçiminde miğferlerin altına gizli, elliyi aşkın asker vardı. Zırhlarındaki göğüslüklerde, altın bir levha üstüne Harcourt flaması işlenmişti.

Piskopos güneye, Harcourt topraklarının dışına bir yolculuk yapmak zorundaydı, orada bu Hıristiyan savaşçıların korumasına ihtiyacı olacaktı.

Samael yolculuğu hızlandırmak için Saîman kullanmayı isterdi ama Piskopos Natalien kimliğine büründüğü zaman adamlarının yanında güçlerini kullanmaktan kaçınıyordu. Emellerini gerçekleştirmesi için kimliğinin gizli kalması esastı. Ria'dan ayrılalı günler olmuştu ve Ağustos güneşine dayanmak her sabah biraz daha zor oluyordu.

Terre-Brune'ün başkentine ulaşmak için daha günlerce yolculuk etmek gerekiyordu. Orada Samael kontu, drüidlere ve Tuathann'lara karşı Harcourt'la ittifaka ikna edeceğini umuyordu. Planının gerçekleşmesi için bu yolculuk son derece önemliydi. Harcourt ordusu adamın en iyi ordusu olabilirdi ama tek başına Konsey'i deviremezdi, oysa Samael'in tek düşündüğü buydu. Drüidlerin gücünü yok etmek ve onların yerine Gaelia hükümdarlarına hükmetmek. En azından Terre-Brune'den yardım almak gerekiyordu.

Tam Harcourt sınırını geçip Gor-Draka bölgesinden geçtikleri sırada, koca konvoy birdenbire durdu. Samael adamlarına emirler yağdıran komutanın sesini duydu. Bir şeyler oluyordu. Kılıçlar kınlarından çekildi. Kalkanlar atların eyerlerinden çözüldü. Bir zamanlar Büyük-Drüid olan Samael arabanın küçük penceresinden başını uzatınca askerlerin çarpışma pozisyonu aldığını gördü. Bu teyakkuz haline yol açan şeyin ne olduğunu göremiyordu. Ama çok geçmeden komutan arabanın yanına geldi.

Atından inmeden "Efendimiz! Bir Tuathann kabilesiyle burun buruna geleceğiz!" dedi.

"Onlarla karşılaşmaktan kaçınamaz mıyız?"

"Hayır Efendimiz, bir vadideyiz, kaçacak zaman bulamayız..."

"Onlar da bizi fark etti mi?"

"Galiba evet. Durdular. Saldırı emri vereyim mi?"

Samael kaşlarını çattı. Komutana beklemesini işaret ederek arabadan çıktı.

"Bana bir at verin" dedi.

Piskopos ihtiyar bir adamdı ama olağanüstü sağlıklıydı. Boyu posu bir savaşçıya öyle çok

benziyordu ki komutan onun eskiden savaşçı olduğundan kuşkulanıyordu. Samael lal rengi cübbesini ve başlığını çıkardı, at arabasının deri koltuğuna bıraktı. Kendisine getirilen ata çevik bir hareketle bindi.

"Beni takip edin" dedi komutana.

Dörtnala konvoyun önüne yöneldi. O geçerken, askerler saygıyla başlarını eğiyordu. En öne geçince durdu, komutan hemen arkasından geliyordu.

Kabilenin yoldan saptığını görünce "Yön değiştiriyorlar!" diye bağırdı. "Bunların Tuathann'lar olduğuna emin misiniz?"

"Kesinlikle Efendim. Renkler, giysiler onlara ait. Dizilişlerini de tanırım."

"Nasıl bilebiliyorsunuz? O vahşilerle daha önce karşılaştınız mı?"

"Filiden'i istila ettiklerinde ben de kentteydim efendim, sağ kalan ender kişilerden biriyim diyebilirim. Korkunç savaşçılardır bunlar."

"Öyleyse şimdi neden bizim yolumuza çıkmak istemediler?"

Komutan "Belki de bize yan taraftan saldırmak istiyorlardır" dedi.

"Saçma! Onları gördüğümüzü pekâlâ biliyorlar, ani baskın olmadıkça o tür saldırı işe yaramaz. Hayır, bence bu barbarlar dövüşmekten kaçınıyor."

"Efendim ben buna pek inanmam."

"İnanmanızı değil sözlerime kulak vermenizi istiyorum. Kaçıyorlar diyorum size. Sizin gibi ben de biliyorum ki böyle acımasız savaşçılar için şaşırtıcı bir durum ama belki de bizimle savaşmaktan daha önemli bir görevleri vardır. Belki de görülmesini istemedikleri bir şey taşıyorlardır. Onları kaçırtan korku değil, bunu söyleyebilirim. Sırları yüzünden kaçıyorlar. Ne gizlediklerini öğrenmek istiyorum. Komutan, saldıralım."

"Efendim, bizim sayımız onlardan fazla değil. Hem sizi Terre-Brune'e en iyi koşullarda sağ salim ulaştırabilmeyi isterim. Burada adamlarımdan kayıp verip de Terre-Brune'de savunmanızı güvenceye alamazsam durum can sıkıcı olur, sizce biz..."

"Susun! Bize zaman kaybettiriyorsunuz! Adamlarınıza derhal saldırı emri verin. Şu barbarları yakalamamız gerek" diye emretti Samael.

Komutan bir an duraksadı. Piskoposun emri tam bir çılgınlıktı. Tuathann'ların galip geleceği besbelliydi. Komutan onları savaşırken görmüştü ve bir Tuathann savaşçısının üç adamına bedel olduğunu biliyordu. Ama bir piskoposun emirlerine karşı gelemezdi. Bunu çok iyi biliyordu. Çaresizliğini gizlemeye çalışarak adamlarına döndü ve saldırıya hazırlanmalarını söyledi.

"Altı adam Natalien Hazretleri'nin yanında kalsın!" dedi.

Ama Samael yine karşı çıktı.

Bütün askerler işitebilsin diye avaz avaz "Hayır!" diye bağırdı. "Yanınızda savaşacağım, böylece Tanrı da yanınızda olacak!"

Alev Askerleri piskoposa tezahüratta bulundular. Hiç kuşkusuz Kilise'den birisini savaşmaya hazır görmemişlerdi.

Atını ilk kamçılaman komutan oldu. Bir saniye sonra bütün askerler dörtnala onu takip ettiler, Samael de aralarındaydı.

Tuathann'lar yamacın yarısına varmışlardı bile ama yaya gidiyorlardı ve peşlerindeki askerlerden kurtulamayacakları açıktı. Çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu görünce ilerlemeyi bırakıp geri döndüler. Tepenin yamacında uzun bir sıra oluşturdular, kenarlarda okçular, merkezde de geniş omuzlu, mızrak, balta ya da kılıç tutan, gövdesi çıplak, kolları ve göğsüne savaş boyaları sürülmüş,

çakı gibi dimdik adamlar duruyordu.

Samael yanılmadığını gördü: Tuathann'ların arkasında üstü örtülü devâsâ bir araba vardı. Bir şey taşıyorlardı. Değerli bir şey. Artık kuşkuya yer kalmamıştı.

Alev Askerleri atlarını dörtnala sürmeye devam ederek kalkanlarını doğrulttular. Çok geçmeden okların yağmur gibi üstlerine yağacağını biliyorlardı. Okçuların yaylarını gerdiğini ve okların ucunu göğe yönelttiğini gördüler.

Komutan "Ayrılın! Grup halinde durmayın!" diye haykırdı.

Askerler emre itaat ederek birbirlerinden uzaklaştılar. Öyle ki tepenin güneş vurmuş yamacında yükselen geniş bir dalga gibi görünüyorlardı.

Samael atını biraz yavaşlattı. İlk asker sırasının arkasına geçti.

Saîman'ı kullanabilmem gerek. İyi becerirsem, komutanın askerleri Tanrının yaptığı bir şey olarak görür bunu. Üstünlüğü onlara vermeliyim. Tuathann'lar yerlerinden uzaklaşsın ki saflarını aşayım ve onca iyi korudukları arabayı gidip göreyim.

Eski drüid konsantre oldu. Atının dörtnala gidişi Saîman'ı gerektiği gibi kullanmasına uygun değildi ama Samael enerjiyi bedeninde toplamayı çabucak başardı.

Bir kubbe. Okların yönünü saptırmak için Tuathann'ların üstünde bir Saîman kubbesi oluşturacağım. Askerlerle savaşa tutuşur tutuşmaz kubbeyi üstlerine düşüreceğim. Şansım yaver giderse birkaçı böylece geberir.

Düşman fazla uzakta sayılmazdı. Samael parmaklarından çıkan Saîman'ı ileriye, uzağa doğru fırlattı. Çok enerji harcayacaktı. Kapsamak zorunda olduğu çok geniş bir alan vardı. Komutanın savunma taktiği sonuçta Samael için dezavantajdı. Askerler grup halinde kalsalardı piskoposun onları koruması çok daha kolay olurdu. Ama komutan bunu nereden bilecekti!

Tuathann'ların safindan bir çığlık işitildi. Bir işaret. Okçular bir hamlede oklarını fırlattılar. Oklar yan yana havalandı, kimisi biraz daha öne, kimisi biraz daha yükseğe çıktı, ama hepsi de yaklaşan askerlere isabet edecek ölçüde iyi ayarlanmıştı.

Ama oklar aşağı inmeye başladığı anda yoldan saptılar. Okunu attıktan sonra gözünü dikip iyice takip eden Tuathann'lar olanlara inanmadı. Neydi bu mucize? Hedefin üstünde oklar nasıl böyle yön değiştirebiliyordu? Bazı Tuathann'lar da hiçbir askerin yere düşmediğini görünce şaşırıldı. Harcourt askerlerine gelince, kimisi 'öyle hızlı gittim ki oklar yetişemedi' diye düşündü, kimisi de mucize olduğuna inandı. Piskoposun aralarında bulunmasından kaynaklanan bir mucize. Ama hiçbiri atını yavaşlatmadı.

Birkaç metre kalmıştı. Samael Saîman kubbesini elinden geldiğince uzun süre tuttu tepelerinde. Son anı beklemesi gerekiyordu. İki ordunun çarpışmasından hemen önceki saniyeyi. O görünmez kütleyi rakip tarafın üstüne erken bırakırsa durum çok belli olurdu ve paniğe yol açabilirdi. Ama gerçekten son anda yaparsa, darbenin etkisi genel kargaşaya eklenirdi.

Bu güç duvarını böyle belli bir mesafede tutmak yabana atılmayacak bir enerji gerektiriyordu. Damarlarındaki Saî-man eksilmeye başlamıştı. Hattâ Samael artık soluk almakta bile zorlanıyordu. Birkaç metre daha. Başu dönmeye başlamıştı. Tuathann'ların kılıçları havaya dikildi. Metallerin birbirine sürtünmesi. Savaş naraları. Vuruşma ânı çok yakındı. Biraz daha dayansa. Biraz daha...

Birdenbire, gücü tükenen Samael Saîman'ı tutmayı bıraktı. Elinde kalan son enerji dalgalarıyla, o görünmez kütleyi Tuathann'ların saflarına düşürmeye çalıştı. Adeta bir patlama yaşandı.

Önce Samael hedefi vurup vurmadığını bilemedi. Birçok insan havaya fırlatıldı, ama öyle bir kargaşa yaşanıyordu ki bu, Saîman'dan mı kaynaklanıyor yoksa sadece iki ordunun çarpışmasından

mı, emin olmadı. Savaş alanının merkezini bir toz bulutu çevreliyordu. Gürültü öyle şiddetliydi ki kargaşa duygusunu daha da artırıyordu. Ama askerler gerçekten göğüs göğüse çarpışmaya başlayınca, atların nal sesleri sinirli bir tepinme halini alınca, Samael bir sürü Tuathann'ın çoktan yere düşmüş olduğunu gördü. Saldırısı başarıya ulaşmıştı. Daha fazla beklemedi. Çarpışma kuşkusuz pek uzun sürmeyecekti. Samael çabucak o arabaya ulaşmalıydı.

Birkaç metre ilerisinde kıyasıya bir dövüş yaşanırken Samael atından inip diz çöktü. Biraz Saîman toplamak için yeniden konsantre olması gerekiyordu. Şimdiden tükenmişti yaşlı adam. Ama Saî-Mina Konseyi'ndeki en ünlü Büyük-Drüidlerden biriydi o. Drüid kudretinden hiçbir şey kaybetmemişti. İçinde uyuyan o güçle yeniden temasa geçmek için birkaç kez derin soluklar alması yetti. İkinci bir enerji dalgası. İkinci bir Saîman kaynağı. Bu kez çabası ilk seferki kadar yorucu olmayacaktı. Daha önce birçok kez yaşamıştı bunu. Bedenini Saîman'la çevreleyecek ve görülemeyecek şekilde hareket ettirecekti. Saîman'ı çevresinde tıpkı bir kasırga gibi öyle hızlı çevirecekti ki düpedüz görünmez olacaktı.

Tuathann'ların bakışlarından da kendi adamlarının bakışlarından da gizlenen Samael ayağa kalktı, dört barbarın koruduğu arabaya doğru koştu. Daha da şiddetli bir çarpışmanın yaşandığı alanı geride bıraktı. Tuathann'ların korkunç bir tekniği vardı. Yarı çıplak bedenleriyle Harcourt askerlerinden çok daha hızlı, çok daha çeviktiler. Askerlerse ağır zırhlarının içinde mücadele veriyordu. Sid savaşçıları önce kılıçlarının kabzasıyla ya da baltalarının sapıyla rakiplerinin miğferlerine şiddetli darbeler indiriyorlardı, öyle ki metalin çarpması askerin bir an kendinden geçmesine yol açıyordu. Elbette kısa bir an süren o baygınlık, Tuathann'ların kılıcı zırhın arasından ustalıkla sokup kurbanın savunmasız bedenine saptırmasına yetiyordu.

Askerler birer birer düşüyordu. At üstünde kalanlar bu saldırıdan kurtuluyordu ama fazlasıyla hareketli olan Tuathann'lara bir şey isabet ettirmekte zorlanıyordu. Bununla birlikte, Harcourt askerleri Tuathann'ların pek karşılaşmadığı bir güç ve cesaret örneği sergiliyordu. Tuathann'lar kadar süratli değillerdi ama daha güçlüydüler, zırhları hızlarını kesse de saldırıdan korunmalarını sağlıyordu.

Düşmanlarının taktiğini gören komutan atından inip var gücüyle haykırdı:

"Toparlanın! Sık bir dizilişe geçin! Daire olun! Atlarımızdan inip daire olun!"

Adamları birer birer komutanın söylediğini yerine getirdiler. Verilen emri birbirlerine iletiler.

"Daire yapılacak! Herkes attan insin!"

Kimileri, bitkin bir halde, zırhlarının bir bölümünü çıkarıyordu. Mücadele bir düzene giriyordu. Kardeşlerinden birçoğu ölmüştü ama Tanrı onlardan yanaydı.

Komutan yeniden kıyasıya dövüşmeye başlamadan önce "İsa ve Harcourt kontu aşkına!" diye haykırdı.

Adamları da onun yaptığını yaptı. Kılıçlar çekilip Tuathann'ların üstüne inmeye başladı. Kafalar kollar kesiliyor, savaşçıların ölüm dansına kan eşlik ediyordu. Çok geçmeden toprak kırmızı bir bulamaca döndü.

Bu ölümcül kaynaşmanın öte yanında Samael hedefine yaklaşıyordu. Kıyasıya çarpışma yaşanmasına karşın arabayı koruyan Tuathann'lar yerlerinden kıpırdamamıştı. Samael arabanın çevresinde bir tur attı. Saîman onu korusa da, dikkatli davranmazsa görülebilirdi. Bedeni bir ihtiyarın bedeniydi ama kudreti ve yıllarca talim yapmış olması kendisine bir delikanlının çevikliğini kazandırmıştı. Yavaş yavaş yere alçaldı ve sürünerek arabaya yaklaştı. Arabanın yanına ulaşınca sessizce ayağa kalktı, kendisini gören kimse olmadığından emin olmak için çevresine bir göz attı.

Arabanın üstüne deri bir örtü örtülmüştü. Samael kemerinden bir hançer çıkarıp düğümlü ipleri kesti ve örtünün bir kısmını serbest bıraktı. Son derece ihtiyatlı davranarak o kısmı kaldırdı, altta görmeyi umduğu şeyi gördü. Hep hayalini kurduğu şeyi.

Drüidlerin yüzlerce yıldır aradığı dört Man'ith oradaydı. Geçmişteki Samildanach'lar tarafından yapılmış, en önemli dört büyülü nesne. Yazgı Taşı, Lug Mızrağı, Nuadu Kılıcı ve Dagda Kazanı. Dördü birden. Hiç bozulmamışlardı. Tuathann'lar bu nesnelere kalın kumaşlara sarmış olsa da Samael ne olduklarını anlamakta hiç güçlük çekmedi.

Gözlerine inanamıyordu. O dört nesnenin sonsuza dek kaybolduğu sanılırdı. Birçok drüid, Tuathann'ların Sid'e gitmeden önce onları sakladığına inanıyordu.. Ama kimse bunu doğrulayamamıştı. Oysa bu Man'ith'ler tarihin akışını değiştirebilirdi. Paha biçilemez bu nesnelere kudreti, hayal edilebileceğinden daha fazlaydı kuşkusuz. İşte orada, gözlerinin önünde duruyorlardı.

İhtiyar adam bir soluk aldı. Bakışlarını savaş alanında şöyle bir gezdirdi. Tuathann'lar galip gelecek gibiydi. Şu hazineyi almak için kendi adamlarının savaşı kazanmasını bekleyemezdi. Hemen almalıydı. Bir an duraksadı. Ne yapacağını bilemiyordu. Elleri titriyordu. Alnından terler damlıyordu.

Sonunda karar verdi. Ağır ağır sağ eliyle örtüyü kaldırdı, sol elini arabanın içine uzatıp ilk Man'ith'i tutmaya kalkıştı. Nuadu Kılıcı'ydı bu kuşkusuz. Samael kılıcı sıkı sıkı tutup deri örtünün altından yavaşça çıkardı.

O anda yanında bir çığlık koptu.

Tuathann dilinde bir haykırıştı bu ama anlamak için dili bilmeye gerek yoktu. Samael'i yakalamışlardı. Dört muhafız da haykırmaya koyuldu. Her tarafa bakındıkları için Samael kendisini göremediklerini ama örtünün kıvrıldığını, belki de kılıcın hareket ettiğini gördüklerini anladı.

İhtiyar adam yere abandı, kılıcı gövdesinin altında saklamaya çalıştı. Bir Tuathann arabanın ön tarafına geçti. Bir başkası içine atladı. Bir saniye sonra atlar dörtlüyle koşmaya başladı.

Samael yana çekilerek tekerlerden kılıpayı kurtuldu. Başını kaldırınca Tuathann'ların çarpışmayı bırakıp arabanın peşinden koştuğunu gördü. Bu kez gerçekten kaçıyorlardı. Hazine savaştan daha önemliydi.

Afallayan Alev Askerleri düşmanlarının savaşı bıraktığını sandılar.. Kimisi Tuathann'ların peşinden koştu ama zırhları çok ağırdı. Kimisi de kalan birkaç ata atlayıp barbarları yakalamaya kalkıştı. Tepenin üstünde birkaç çarpışma daha oldu ama orada Tuathann'lar sayıca daha kalabalıktı ve Harcourt savaşçıları uzun süre direnç gösteremediler. Çok geçmeden Sid insanları, geride soydaşlarının cesetlerini ve sağ kalan yaklaşık on beş Alev Askeri'ni bırakarak doruğun öte yanında gözden kayboldular.

İmala gölgede bir köşede, taze otların üstüne uzanmıştı. Akşam hemcinslerinden biriyle gelen dişi dikeyin yanından yeni ayrılmıştı. Başlangıçta biraz korkmuştu dikeyleri gördüğünde ama ikinci dikey saldırgan görünmemişti. Genç kızın yanında kıpırdamadan oturmuştu.

Sonra iki dikey, tepeye doğru, başka dikeylerin bulunduğu o taş sığınağa doğru yola çıkmıştı.

Günler dinginlik içinde geçiyordu, İmala dinleniyordu. Dikeyler çok hızlı ilerlemiyor, İmala da onları izlemekte hiç zorlanmıyordu. Hattâ bazen biraz önden gidiyor ve onları kolayca buluyordu.

Kokularını çok uzaklardan tanıyabiliyordu.

Birdenbire arkasında bir gürültü duydu, sanki bir dal çatırdıyordu. Orada bir şey yürüyordu. Ses uzaktan gelmişti ama İmala'nın kalkıp o şeyi gözetleyebileceği bir noktaya saklanmasına yetecek kadar da yakındaydı. Şimdilik İmala o gürültüyü çıkarmanın ne olduğunu hiç bilmiyordu. Bir dikey mi acaba? Burnunu havaya dikip içini rahatlatacak tanıdık bir koku almaya çalıştı. Şu ağaçların arasında binlerce koku vardı ama onu bilgilendirecek bir tane bile yoktu. Elinden geldiğince sessiz davranarak batıya doğru ilerledi, yere yakın yürüyordu. Bir dezavantajı olduğunu biliyordu: kürkünün beyazlığı. Öteki kurtlardan çok daha çabuk fark edilmeye alışmıştı, o yüzden daha ürkek ve temkinli bir hayvan olup çıkmıştı.

Birkaç adım attıktan sonra çalılıkların arasında yine bir hareketlilik gördü. Bir hayvandı bu, İmala emindi. Hiçbir dikey böyle yürümezdi. Klanından ayrıldıktan sonra gördüğü ve tenleri ağaç rengindeki o zarif dikeyler bile böyle hareket etmezdi.

İmala yere sindi. Görüş alanının daha geniş olabileceği bir yer bulmak için sürünerek ilerledi. Kuyruğunu germiş, kulaklarını dikmiş, kavga etmeye hazırды.

Bir hareket daha oldu. İmala bu kez yeni bir koku aldı. Hırladı. Bu kokuyu tanıyordu. Başka bir kurttu kokunun sahibi.

Ayakları üstünde dikildi, saklanmaya değil kendini göstermeye çalışıyordu artık. Kısa bir süre önce alanı işaretlemişti, bu yabancıнын düşüncesizce bunca uzaklarda dolaşmıyor olması gerekirdi. İmala kurdun yalnız mı yoksa sürüyle birlikte mi olduğunu görmeye çabaladı. Yeniden batıya doğru koşup bir tümseğin üstünde durdu. Oradan hemen hemen her şeyi görebildi.

Kuşkusuz İmala'yla yaşıt ama çok daha güçlü, iri, gri bir kurttu bu. O da kıpırdamadan duruyordu. Gözlerini gözlerine dikmişti.

İki hayvan epey uzunca bir süre birbirlerini süzüp durdular, ikisi de kıpırdayacak gibi görünmüyordu. Burun buruşturup dişlerini göstererek her biri ötekini korkutmaya çalışıyordu ama birbirlerini etkileyemeyecek kadar uzaktılar.

İlk ilerleyen İmala oldu. Hırlamaların eşlik ettiği küçük ani sıçrayışlarla gri kurda geri adım attırmaya çalıştı. Ama kurt kıvıldamıyordu. Yine de İmala hayvanın kaslarını biraz gevşettiğini fark etti. Dişlerini yavaş yavaş gizlemeye başlamıştı gri kurt. Başlangıçtaki kadar tehditkâr görünmüyordu. Ama İmala temkinli davranmak gerektiğini biliyordu. Hırlamasını kesmeden biraz daha ilerledi. Yabancıya birkaç adım kala kıpırdamadan durdu, irileşmek istercesine sırt tüylerini dikleştirmiş, ayakları üstünde iyice dikilmişti. Rakibini tartmaya çalışarak bir an bekledi. Gri kurt sıçrayacak mıydı acaba? Kaçıp gidecek miydi yoksa ona saldıracak mıydı? İmala gri kurdun en küçük bir hareketini gözlüyordu ama hayvan gitgide daha az saldırganlık belirtisi gösteriyordu.

Birdenbire İmala hayvanın üstüne atladı, olabildiğince yükseğe sıçradı çünkü kurdun tam üstüne düşmeye, ön ayaklarını onun omuzlarına koyup kurda boyun eğdirmeye çalışacaktı. Ama gri kurt son anda yana sıçrayıp İmala'dan sıyrıldı. İmala cesaretini kaybetmedi, davetsiz misafirin üstüne yeniden sıçradı. Bu kez kaçırmadı, ama ayaklarını kurdun omuzlarına koyar koymaz, kurt kendini yere bırakıp boyun eğme işareti olarak karnını açtı.

Titremiyordu. Gerçek bir dövüş olmamıştı. Kurt düpedüz boyun eğmek istiyordu. Dişi kurdun arazisinde olduğunu kabullendiğini gösteriyordu. Dövüşmeye gelmemişti.

Bir can yoldaşı bulmaya gelmişti.

Finghin Konsey Salonu'na ilk girdiği ânı hatırlıyordu. Henüz Büyük-Drüid değildi o sırada ama söz almaya cesaret etmişti. Ailin'in öfkesini ve o tuhaf atmosferi hatırlıyordu Kapalı bir mekânın mahremiyetinde karşı karşıya gelen üstün zekâlı onca kişi. Çıkarlar, çatışmalar, sorumluluklar. Bir drüidin görevi ders vermekse, buna and içiyorsa, bir Büyük-Drüid'in görevi de yönetmekti, hem de her zaman tatlılıkla, yumuşaklıkla değil. Gerçek buydu. O kadar genç yaşta Büyük-Drüid olunca, kişinin kendi kendine öğrenmesi gereken, bazen kabullenmesi zor bir gerçek. Ama Finghin biliyordu ki adanın kaderi ülkedeki siyasal yöneticilerin değil de drüidlerin elinde kuşkusuz çok daha güvencedeydi. Konsey'in bu manipülasyon gücünde rahatsız edici bir taraf vardı elbette, ama gerekli bir olumsuzluktu bu. Finghin bugün Konsey'de öbür Büyük-Drüid'lerle birlikte oturduğuna göre, kardeşlerinin ona adil görünen bir biçimde davranması için bütün ağırlığını koymaya niyetliydi. Yaşça kendisinden büyük olanları frenleyebileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. İddialı bir düşünceydi bu elbette, ama 'hırs iyiliğin hizmetinde oldukça aşırı kaçmaz asla' diyordu kendi kendine.

Son toplantı sırasında Konsey bir sonraki oturumun tarihini ve konusunu saptamıştı. En sonunda Maolmòrdha'dan konuşulacaktı. Konsey'den ayrılıp başkaldıran, daha sonra Herilim'lerle anlaşma yapıp onların kudreti Arhiman'ı da eline geçiren şu eski drüid tartışılacaktı yani. Saîman ile o yeni enerji arasındaki simya, Maolmòrdha'yı güçlü ve tehlikeli bir canavara çevirmişti. Konsey uzun yıllar boyunca canavarı aramış, en sonunda onu bulan Aldero olmuştu. Hainle karşı karşıya geldiği düelloda Büyük-Drüid Aldero yenilgiye uğramış, ama Aldero'nun ölümü en azından Konsey'in düşmanın yerini belirlemesini sağlamıştı. Maolmòrdha Shankha sarayındaydı. Finghin'in o uğursuz yerin nerede olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ama öbür Büyük-Drüid'ler biliyor gibiydi, onlar için bile mekânın dehşet verici olduğu bakışlarından anlaşılıyordu.

Bu arada, Konsey'in toplantısı belirlenen tarihten epey erkene alındı. Olağanüstü oturumlar gitgide daha sık yapılıyordu, bütün ülkeye yayılan karışıklıkların kaygı uyandıran bir göstergesiydi bu.

Finghin başını usturayla tıraş ederken bir hizmetkâr kapıyı çaldı. Konsey'in yarım saat içinde toplanacağı haberini getirmişti. Genç drüid haberciye teşekkür edip hazırlıklarını tamamladı. Genellikle Büyük-Drüid'ler kafalarını bir uşağa tıraş ettirirdi ama Finghin bu işi kendi başına yapmayı yeğliyordu. Onun için gerçek bir törendi bu. Kaçırılmak istemediği, içine huzur veren bir tören. Usturanın deriyle teması, kesmemek için yapılan çok dikkatli ve ölçülü hareketler, sabır... Finghin basit bir haz alıyordu bundan. Tıraş edilmiş kafa drüidlerin dış görünüşünde bir gelenek haline gelmişti. Başlangıçta silahsız gürleşen savaşçılar oldukları için, dövüşte üstünlük sağlamak amacıyla kafa kazıtmayı benimsemişlerdi: Saçlarından yakalanamıyorlardı böylece. Sonra saflık, yoksulluk sembolleri de eklenmişti...

Finghin en sonunda drüidlere özgü beyaz cübbeyi de üstüne geçirdi. Göğüs kısmına Moîra'nın kırmızı sembolü işlenmişti. Kendine çeki düzen verdi, meşe esasını eline aldı ve dairesinden çıktı.

Saî-Mina'nın hareketli koridorlarında tek başına yürüdü. Büyük-Drüid olduğundan ve Konsey oturumlarına katılmaya başladığından beri yeni bir tür yalnızlığı keşfetmişti. Kardeşlik drüidler tarikatının düsturu olsa da aslında Finghin kendisini şimdiye dek hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Tarikat hiyerarşisinin bu düzeyinde kardeşlerin soğukluğu alışılmış bir özellik miydi, yoksa öbür drüidler Finghin'in yaşından mı rahatsızdı, bilemiyordu. Finghin Saî-Mina tarihindeki en genç Büyük-

Drüid'di. Daha da kötüsü, drüid konumunda bir yıldan kısa bir süre kalmıştı. Bir yıl önce ona çömez gibi davrananlar bugün yaşıtırlarımış gibi davranmak zorundaydılar... Doğruyu söylemek gerekirse, yeni Başdrüid Ernan düzenli olarak Finghin'e yaklaşan tek kişiydi. Kuşkusuz bu, herkesin hoşuna gitmiyordu. Phelim de Finghin'e dostça davranmıştı ama öyle nadiren sarayda bulunuyordu ki, hem artık Konsey onu aforoz etmişti! Bu düşünce genç Büyük-Drüid'in aklına Erwan'ı getirdi. Erwan Aléa'yı bulmayı başarmış mıydı acaba? Ya Phelim'i? Ah, onların eksikliği nasıl da hissediliyordu Saî-Mina'da, özgür düşünceleri, tazelikleri... Finghin 'ben de yola çıkmayı, hareketlilik yaşanan yerlere gitmeyi isterdim' diye düşündü, 'işe yarayabileceğim bir yerlere.' Burada kendini öyle gereksiz hissediyordu ki...

Ama öğrenmek için, ikna etmek için zaman geçmesi gerektiğini biliyordu. Günün birinde Büyük-Drüid'lerin en genci olmaktan çıkacaktı, hattâ günün birinde eskilerden biri haline gelecekti. Eğer saray o zamana dek ayakta kalırsa. Ernan Lugnasad bayramı gecesinde tarikatın geleceği konusunda epey karamsarlık sergilemişti. Finghin Ernan'ın söylediklerini unutamıyordu.

Genç adam Konsey Salonu'na vardığında bütün drüid kardeşlerinin gelmiş, oymalı ahşaptan iri koltuklara yerleşmiş olduğunu gördü. Salonun kubbesi altında oturma öncesi yayılan boğuk uğultuyu seviyordu Finghin. Endişeleri, itirafları, belki de bir sırrı barındırdığı anlaşılan kesintisiz bir mırıltıydı duyulan... Shehan, Tiernan ve Aengus da oradaydılar. Demek ki, Başdrüid'in onayı olmaksızın Konsey'den ayrılan ve dolayısıyla aforoz edilmesi gereken Phelim ile Galiad'ı bulma göreviyle çıktıkları yolculuktan geri dönmüşlerdi. Finghin bu olağanüstü toplantının nedenini hemen anladı: Phelim konu edilecekti...

Genç adam yerine oturup meşe esasını yanına koydu. Çevresine bakındı. Mekânın güzelliğini seyretmeye doyamıyordu. Öyle çok ayrıntı vardı ki. Her seferinde yeniden keşfedilecek öyle çok şey, şifresi çözülecek öyle çok sembol vardı ki. Tarikatın geçmişini ya da Moïra'nın bir alegorisini anlatan tabloların renklerinde, duvarlara asılı sanat objelerinde, en büyük ustalar tarafından yapılmış ahşap aletlerde, hele hele odayı baştan başa geçen şu düğümlü ipte. Finghin bu salona her girişinde duvarlardaki altın yaldızlı yazılar yeni bir anlam kazanıyordu.

*Drüid Şiirin oğludur,
Şiir, Düşüncenin;
Düşünce, Meditasyon'un kızıdır,
Meditasyon Bilim'in;
Bilim, Araştırma'nın kızıdır,
Araştırma, Üstün Bilimin;
Üstün Bilim, Üstün Zekanın
Üstün Zekâ, Kavrayış'ın
Kavrayış, Bilgelik'in
Bilgelik de Moïra'nın.*

Konsey salonuna her ziyaretinde yaptığı gibi, Finghin bu metni ağır ağır okudu, onu bütünüyle kavramaya, eksiksiz bir anlam vermeye çalıştı. Zekâ, Kavrayış ve Bilgelik Moïra'nın çocuklarıydı. Genç adam bugün bu sözlerin Moïra konusunda koca bir nutuktan çok daha fazla anlam taşıdığını anlıyordu. Ama... Burada, bu salonun göbeğinde bile, Moïra'nın gerçek anlamını kavradığını kim ileri sürebilirdi? Finghin, 'Büyük-Drüid'ler bir arayışı, anlam arayışını unutmadı mı acaba' diye sordu

kendi kendine.

O metnin yanına, duvara, drüidlere özgü üçlükler kazınmıştı sütun halinde. Finghin'in artık okumasına gerek yoktu. Bütün drüidler gibi ezberlemişti üçlükleri. Ama hep tepelerinde duruyordu o yazılar.

Üç temel birlik şunlardır, her birinden ancak bir tane vardır:

bir Yazgı

bir Gerçek

bir Özgürlük noktası, her türlü karşıtlığın dengeleneceği bir yer.

Bir özgürlük noktası diye tekrarladı içinden. Gaelia özgür müydü ki?

Drüid kardeşlerine bakıp derin bir soluk aldı. Adanın en önemli adamlarından onu buradaydı ve kendisi de onların arasındaydı. Hâlâ tuhaf bir duygu yaratıyordu bu. Çocukken bir drüidden aldığı ilk dersi hatırlıyordu hep. Ömrü boyunca tek bir hedefi olmuştu: Bu Konsey'de yer almak. Burada oturmak, drüidlerin büyük amacına katılmak. Moïra yolunda yürüyenlere eşlik etmek. Oysa bugün kuşku duyuyordu. Çıraklığı boyunca hiç kuşku duymamıştı. Ama zoru başardığı, baş hedefine eriştiği bu günde amaç değil de amaca götüren yol konusunda kuşkuları vardı...

Ernan Konsey Salonu'nun taş döşeli zeminine asasıyla vurdu.

Phelim. Aléa. Erwan. Konudan kaçamaz. Nerede onlar? Ne yapıyorlar? Ya biz, biz ne yapacağız? Size acıyorum Ernan. Önceki gün benimle özgürce konuşuyordunuz, ama burada Başdrüid rolünü oynamanız gerekiyor. Sizin sözünüz bizim sözümüz.

"Kardeşlerim, bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim size. Gördüğünüz gibi Shehan, Tiernan ve Aengus da döndü. Kötü bir haber vermek üzere sizi bir kez daha burada topladım" dedi Başdrüid derin ve ciddi bir sesle.

Koca salonda bir uğultu dolaştı.

Demek Phelim öldü. Bunu tahmin etmeliydim. Moïra yardım etse de Erwan ve Aléa'nın başına bir şey gelmese...

"Üç kardeşimiz Borcelia ormanında Phelim'in cesedini buldu. Phelim öldü. Acım çok büyük. Konsey aforoz kararını ilan etmeden önce öldü, dolayısıyla kabul edilsin ki Katubatuos oğlu, Phelim namı, iyi yürekli Caron Cathfad, Saî-Mina Konseyi'nin Büyük-Drüid'i unvanıyla, Moïra yolunda, şerefiyle ölmüştür. Aforoz kararı iptal edilsin, aforoza ilişkin ifadeler kayıtlardan silinsin."

Ernan Başdrüid olunca arşivci haline gelen Shehan söyleneni hemen uyguladı. Arşivci, yazma yetkisine sahip tek drüiddi; Konsey sicili drüidler tarafından kabul edilen tek yazılı metindi. Çünkü tarikatın tarihi ne gizli kalmalıydı, ne de öğrenilmeliydi... Zamanda donup kalmalıydı, drüidlerin öğretisi ise, tam tersine, sözlüydü ve tarihle yaşamalıydı... Yüzlerce yıldır tutulan kayıtlar arşivcilere ayrılan çalışma odasında birikiyordu, dev bir saraydaki yegâne kâğıt parçacıklarıydı onlar.

Ernan'ın sözlerine karşı çıkan kimse olmadı. Phelim herkesçe sevilen biriydi, Ailin'le atışması, çoğu için, silmekten memnuniyet duyacakları kötü bir anı olarak kalacaktı. Hem zaten bir drüidin aforoz edilmesi tarikatın imajı açısından pek iyi sayılmazdı...

Böylece onun anısı zarar görmeyecek... Bizim şöhretimiz de. Ama ya hayatı? Onu aforoz etmektense ona yardım etmemiz gerekmez miydi? Ernan geçen gün bana Ailin'in Phelim'e yardım etmek için öyle davrandığını söylemişti. Onu kurtarmak için. Ölüm de güzel bir kurtuluş doğrusu!

"Naaşı Borcelia'da inşa edilen mezarda bırakıldı ama kardeşimiz Phelim için yarın burada bir

tören düzenlenecek. Lorcan, arzusunu belirttiğine göre, onun yerine Büyük-Drüid olacak. Ama burada çok işimiz var, bir sürü karar almamız gerekiyor. Tiernan, Konsey'e ne bulduğunuzu anlatabilir misiniz?"

Büyük-Drüid evet anlamında başını salladı.

"Üç Magistel'imiz adanın tamamında Phelim'in izini sürebilmemizi sağladı. Gerçekten de o ve yol arkadaşları Gaelia'nın güneyine, orman perilerinin ormanına gitmişler."

Yol arkadaşları mı? Demek Phelim sadece Galiad'la birlikte değilmiş... Aléa'yı bulmuş mu acaba?

Başdrüid sanki Finghin'in aklından geçenleri duymuş gibi "Kimmiş o yol arkadaşları?" diye sordu.

"Magistel'i Galiad, genç kız ve cüce, bir de kimliğini belirleyemediğimiz bir kişi daha. Bir kadın."

Bir kadın mı? Phelim'lerin yanına kim gelmiş olabilir? Phelim ve Galiad, Aléa'yla birlikte yanlarına bir kadını mı kabul etmişler? Doğruysa, o kişi ya bir savaşçıdır ya da bir ozan. Ya da Aléa'ya yakın biri. Belki de ailesi. Ama yetim olduğu söyleniyordu...

Henon kınayan bir ses tonuyla "Ya Finghin'in genç Magistel'i Erwan? O da kaçmıştı Saî-Mina'dan..." diye sordu.

Henon'un ses tonu neden böyle? Bakışlarında nefret var. Endişe var. Durumun kontrolümüzden çıkmasından korkuyor sanki...

"Erwan'ı onlarla birlikte görmedik."

Başdrüid "Borcelia'da ne yapıyorlardı?" diye sordu.

Çabuk konuşuyor. Tonlamasıyla, soruları soracak tek kişinin kendisi olduğunu Henon'a ve ötekilere göstermek istiyor. Ernan gerçek bir Başdrüid oldu.

"Bilmiyoruz. Ama Phelim'in cesedinden biraz uzakta şiddetli bir dövüşün izlerini bulduk, dört Herilim şövalyesinin cesetlerini ve..."

"Sizce Phelim'i öldürenler Herilim'ler mi?"

Ernan Tiernan başka şey söyleyecekken sözünü kesti. Orada başka bir şey buldular. Ernan bunun ortaya çıkmasını istemiyor. İşte yine sırlar...

"Bilemeyiz. Ama... Phelim'in ölmüş olmasına ve Galiad'ın, hattâ genç kızın izine rastlamamamıza şaşıyoruz... Gerçekten neler olup bittiği bilinmiyor. Kız hangi taraftandı..."

Hangi taraftan mı? Kızın Herilim'lerle birlik olduğunu mu söylemek istiyor? Ne budalalık! Umarım Ernan tek sözcüğüne bile inanmıyordur bu söylenenlerin. Peki tartışmayı neden böyle bir zemine sürüklüyor? Aléa'nın imajına zarar mı vermek istiyor?

Başdrüid başka soru sormadı. Bir süre durdu ki oturumda bulunanlar olguları gerçekten özümseme fırsatını yakalasin. Phelim ölmüştü. Bunu kabullenmek yeterince güçtü zaten.

Ernan başka bir şey söylemiyor. Tiernan'ın lafı getirmek istediği noktada tepkisiz kaldı. Önceden birbirlerini tartmış olmalılar. Bu açık. Ernan ona ne söylemesi gerektiğini açıkladı herhalde... Ama Tiernan az önce Ernan'ın saklamak istediği bir şeyi ağzından geçiriyordu neredeyse. Orada buldukları bir şeyi. Ernan çok hızlı tepki gösterdi. Ama bu kez, Tiernan'ın iması üstüne hiçbir şey söylemedi. Sanki kendisi hazırlamış gibi. Oysa ben Aléa hakkında kötü düşünmediğini biliyorum. Yoksa Ailin'le aynı yöntemi mi uygulamak istiyor? Aléa kendini özgürce gerçekleştiribilsin diye Konsey'i genç kıza düşman etmek. Emin değilim. Phelim'in ölümü bu stratejinin başarısızlığa uğradığının göstergesi.

Konsej Salonu'ndaki sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaşmıştı. Finghin başını çevirince Kiaran'ın gözlerinde bir damla yaş gördü. Phelim'e ağlayan tek kişi oydu.

"Borcelia ormanında dört Herilim.." dedi sonunda Ernan kasvetli bir ses tonuyla. "Hayra alâmet değil bu! Tek anlama gelebilir: Maolmòrdha."

Hiç kuşkusuz. Bu noktada doğruyu söylüyor. Ama Maolmòrdha ile genç kız arasında nasıl bir bağlantı var? Elbette bir bağlantı var da. Lafı oraya getirmek istiyor Ernan.

"Ernan artık başımızı kuma gömmeyelim" dedi Kiaran yavaşça, o konuşurken herkes akan gözyaşlarını görebiliyordu.

Kiaran derin bir soluk aldı, bakışlarını kardeşlerine doğru kaldırdı, ağır ve trajik bir sesle konuşmaya devam etti:

"Aléa Samildanach!"

O bu sözü söyler söylemez Konsej salonu itirazlardan oluşan bir uğultuyla doldu. Kiaran susmadı:

"Bütün işaretler ortada! Çevremizde!" diye bağırdı. "Gerçekle yüzleşmeyi kabullenmesi için bu meclisin daha kaç kez toplanması gerekiyor? Harekete geçmek için ne kadar beklenecek daha?"

Bir kez daha Kiaran beni şaşırttı. Bunları onun yerine ben söylemeyi isterdim doğrusu. Ne kadar da haklı! Ernan küçük kızın Samildanach olduğunu pekâlâ biliyor. Bana söylemişti. Ama burada bu konuyu tartışmıyoruz. Hiç kimse kabullenmek istemiyor.

"Yeter!" diye bağırdı Shehan. "Phelim'in hayatına mal olan bataklıklara gömülüyorsunuz siz de!"

Hayır. Korkaklığımızla, Phelim'in ölümünden sorumlu olanlar bizleriz. O doğru görmüştü. Aléa'ya eşlik etmeliyiz. Sonuçları ne olursa olsun.

Gürültü artıyordu. Çok geçmeden herkes aynı anda söz aldı ve kimse sesini duyuramadı. Ernan meşe esasını hızla yere vurup sessiz olunmasını istedi.

"Eğer bu salonun disiplinine uyamıyorsak oturumu hemen keseceğim! Konuşmak için buradayız ve herkes fikrini söyleyebilir. En genç çıraklarımızdan daha beter davranıyorsunuz!" diye sinirlendi.

Drüidler en sonunda sustu, ayağa kalkanlar yerlerine döndü. Ernan'da Ailin'in katı otoritesi yoktu belki, ama yine de sözünü dinletmeyi biliyordu.

"Kiaran gibi ben de genç kızın Samildanach olduğuna inanıyorum" dedi.

Nihayet! Belki ben de söylemeliyim. Şu tartışmanın açılması gerek artık.

Yeniden uğultu başladı.

"Susun!" diye homurdandı Başdrüid. "Ben onun Samildanach olduğunu düşünüyorum, hepimiz bunun bilincine varmalıyız, eğer Samildanach'sa ya ona egemen olmalı ya onu ortadan kaldırmalıyız!"

Egemen olmak mı? Yapmamız gereken kıza yardım etmek, bunu Ernan da biliyor. Neden böyle konuşuyor? Belki de bu projeye en çok muhalefet eden drüidleri Moïra'nın iradesine boyun eğmekten başka bir şey yapamayacakları bir noktaya çekmek istiyor.

Shehan "Onu Gabha Man'ith'inden geçirmeden önce Samildanach olarak kabul edemeyiz!" dedi.

Yine mi?... Ya Aléa gelip de Man'ith'ten geçerse, ne yapacağız?

Kalan "Samildanach kız olamaz, hele bu kadar küçük bir kız hiç olamaz" dedi.

Ernan "Onda Ilvain'in yüzüğü var" diye karşılık verdi. "Ilvain'i çölde buldu. Aynı gün Tuathann'lar Sid'den çıktı. Kız yetim. Maolmòrdha peşine Herilim'leri taktı. Burada kimsenin kabullenmeye cesaret edemediği bir yolla Saî-Mina'dan kaçmayı başardı. O geldiğinden beri Gaelia'daki düzen tümüyle altüst oldu. Başka nasıl bir kanıt gerekiyor size?"

Salondan birkaç mırıltı daha yükseldi.

Kiaran "Kızı Djar âleminde gördüm" dedi alçak sesle.

Drüidin çevresine hemen bir sessizlik hâkim oldu.

"Efendim?"

"Onu defalarca Djar âleminde gördüm!"

"Djar âleminde mi!" diye alay etti Shehan. "Kimse Djar Man'ith'inin nerede olduğunu bilmediğine göre siz oraya nasıl gittiniz peki sevgili kardeşim?"

"Boş âleme girmek için Man'ith'e ihtiyacım yok Shehan, kızın da ihtiyacı yok. Başka insanların da. Kimileri bunu biliyor, kimileri de farkında olmadan gidiyor oraya... Kardeşimiz Finghin gibi örneğin... Ölülerin ruhları da öyle. Djar'ın boyutları sizin hayal edebileceğinizden çok daha geniş..."

Kardeşimiz Finghin mi? Ben mi? Djar âlemine girmek mi? Neden söz ediyor yahu? Ben Djar âlemine hiç gitmedim ki! Yoksa iyice aklını mı kaçırdı? Kiaran'ın yeri gerçekten burası mı acaba? Öyle farklı biri ki o. Bazen çok doğru sözler söylüyor, bazen de tam anlamıyla çılgınca laflar ediyor. İnsan onunla hiç iletişim kuramıyormuş gibi hissediyor kendini. Sanki bizi duymuyor. Hem deli hem dâhi. Ama burada mutsuz herhalde. Hayır, onun yeri bizim aramızda değil. Özgür, uzakta, tek başına olması gerek. Ama tam tersine Konsey için vazgeçilmez biri. Azıcık çılgınlık, azıcık bilgelik... ne olursa olsun, söylemek istediğini anlamadım. Ben Djar âlemine hiç gitmedim. Ne yapacağımı bilemem!

Herkesin ağız bir karış açık kaldı. Ernan bile tek söz edemedi. Herkes Kiaran'a bakıyordu. Yalan söyleyemeyeceğini biliyorlardı. Bir Büyük-Drüid yalan söylemezdi. Hele hele Kiaran. Peki ama söyledikleri nasıl doğru olabilirdi? Man'ith'in yardımı olmaksızın hiçbir drüid Djar âlemine girmemişti, en azından arşivlerde böyle yazıyordu. Kiaran çıldırmış olmalıydı.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Başdrüid konuşmaya karar verdi.

"Kiaran bunu daha sonra tartışırız. Man'ith yardımı olmaksızın gerçekten Djar âlemine gidebiliyorsanız bunu kardeşlerimize öğretmelisiniz. Bizim için çok önemli bir silah olabilir. Genç kız meselesine dönelim. Samildanach olup olmaması bir şeyi değiştirmiyor. Üstesinden gelemediğimiz pek çok olaydan o sorumlu, kendisini böyle denetimsiz bırakamayız. O kız hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum; kimdir, nedir, annesi-babası kimlerdir, nerede yetişmiş, neler yapmış, özellikle de onun buraya getirilmesini istiyorum ki denetimimiz altında olsun."

"Bu kadar tehlikeliyse belki de ortadan kaldırmamız gerekir" diye araya girdi Henon. "Neden daha fazla riske girelim ki?"

Henon gitgide saldırganlaşıyor. Aléa'ya duyduğu nefreti gitgide daha çok fark ediyorum. Anlamıyorum.

"Kızı ele geçirdiğimizde duruma bakarız. O zaman onu sorgulayabilir, eğer gerçekten varsa, güçlerini inceleyebiliriz, işini bitirmek gerekiyorsa hallederiz."

Bu kez fazla ileri gittiler. Sessiz kalamayacağım.

"Nasıl? İşini bitirmek mi? Ne hakla?" diye haykırdı Finghin.

"Bu adayı ondan kaynaklanan karışıklıktan koruma hakkı" diye yanıt verdi Shehan.

Finghin "Adayı korumak için genç bir kızı öldürmek ha? Birdenbire az öncekine göre çok fazla önem yükleyiverdiniz ona! Öldürmek isteyecek kadar korktuysanız bu kızdan, demek ki Samildanach o!" dedi.

Ernan "Susun!" diye bağırdı. "Şimdi onu öldürmek değil buraya geri getirmek söz konusu."

Konuşmamı engelliyor. Kuşkusuz aklında başka bir fikir var. Belki de kızı düşman gören drüidlere fazla kaba davranmadan Aléa'yı buraya geri getirme şansı daha yüksek, o zaman gücünü

kullanıp Konsey'i yeni bir tutuma ikna edebilir. Daha... yapıcı bir tutuma. Ama nasıl emin olunabilir ki? Peki ya birdenbire, Başdrüid rolünün dayattığı baskıyla, kızıdan gerçekten kurtulmak gerektiğine karar verdiyse?

Finghin ısrar etti: "Eğer o Samildanach'sa yeri burası değil, toplumun içi! Eğer Samildanach'sa, adada yerine getirmesi gereken binbir görevi var!"

Shehan, "Eğer Samildanach'sa, kısa süre sonra ada falan kalmayacak" diye karşılık verdi.

"Nedenmiş?"

"Üç kehaneti bilmiyor musunuz yoksa delikanlı?"

"Hayır ama nezaket ve saygıyı biliyorum ve benimle bir çırakla konuşur gibi konuşmamanızı rica ediyorum kardeşim."

Ernan "Sakin olun!" diye araya girdi. "Kehanetler ya da Samildanach söz konusu değil, ay sona ermeden şu duvarların arasında görmek istediğim genç kız söz konusu. Kız buraya getirilmedikçe bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Kim olursa olsun, tek söz etmeyecek. Haftaya, karar verdiğimiz gibi, Maolmòrdha'yı konuşmak üzere toplanacağız. Oturum sona ermiştir, herkes işinin başına dönsün."

Bu iş böyle olmaz. Ernan geçen gün bana bazen bir kurdun klanını terk etmek zorunda kaldığını söylüyordu. Burada söylenenleri destekleyemem. Buna hakkım yok. Moïra'nın huzurunda and içtim, Konsey'in değil. Moïra'ya borçluyum. Moïra Aléa'yı seçtiyse, ben de Aléa'nın yanına ulaşmalıyım.

Dişi Kurdun Yolu

Finghin Phelim ve Erwan'ı düşünmeden edemiyordu. Onların ardından, Konsey'in onayını almadan Saî-Mina'yı terk eden üçüncü kişi oldu. Hiç kuşkusuz tarikat hiç bu kadar çalkantılı bir dönem yaşamamıştı. Geçmişte Samael ve Maolmördha'nın gidişi de olay olmuştu ama Finghin'in gidişiyle kıyaslanamazdı. En azından genç drüid öyle umuyordu. Finghin kesin biçimde Konsey'den ayrılmak istemiyordu. Tam tersine. Ernan'ın sözlerini hatırlıyordu hâlâ: "*Ailin senin iyi bir Başdrüid olacağını söylerdi.*" Kolay kolay unutulmayacak sözlerdi bunlar. Doğru ya, her şeye karşın Finghin de sıra kendine geldiğinde Başdrüid olmayı umut ediyordu. Oysa bugün drüid kardeşlerine haber vermeden Saî-Mina'dan ayrılmıştı. Ernan'ın dikkatine çok kısa bir not bırakmıştı: "*Yapmam gereken şeyi yapmak için yola çıktım...*"

Güneye doğru attığı her yeni adım onu bir kuşku ve rahatsızlık okyanusuna daha çok batırıyordu. Emin olamıyordu bir türlü ama iyi ettiğini umuyordu. Umuyordu sadece.

Finghin Phelim'in de saraydan ayrıldığı gün aynı şeyleri hissettiğini sanıyordu. Aynı kaygıyı, aynı tereddüdü. Moïra genç drüidin de aynı akıbete uğramasını engellese ya! Aléa'nın her şeyden daha önemli olduğunun anlaşılması için Konsey'den daha kaç ölü verilmesi gerekiyordu? Genç Büyük-drüid bundan nasıl emin olabileceğini merak ediyordu. Aléa'ya inanmaya karar verdiği ânı pek iyi hatırlamıyordu. Aléa'nın üstlendiği role inanmaya karar verdiği ânı. İşin kötüsü, bu rolün ne olduğunu biliyor da sayılmazdı. Genç kız kuşkusuz herkes için bir bilmeceydi.

Ama Finghin'in bugün emin olduğu tek şey, Phelim'in Aléa için ölmeyi göze almış ve hiç kuşku yok ki Erwan'ın da aynı andı içmiş olmasıydı. Büyük-Drüid'lerin en dürüstü Phelim ve Finghin'in en iyi arkadaşı Erwan. Finghin'in başka bir kanıtı ihtiyacı yoktu.

Güneş batmaya başladığında, Finghin küçük bir köy gördü, 'orada başımı sokacak bir yer bulur muyum acaba' diye düşündü. Saî-Mina'nın bu kadar yakınındaki bir köyde geceyi geçirmek riskli miydi? Ernan peşine adam takmış mıydı? İçindeki bir his hayır diyordu. Saî-Mina'dan ayrıldığından beri, Lugnasad akşamı Başdrüid'le aralarında geçen tuhaf konuşmayı düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Ona adeta kaçmasını, yola çıkmasını söyleyen Ernan'ın sözlerine epey şaşırıldığını hatırlıyordu. O zaman, 'ihtiyar adam, Erwan'ı bulmak istiyorsam tabii ki bulabileceğimi anlatmak istiyor sadece' diye düşünmüştü. Ama artık, Konsey toplantısında söylenenlerden sonra, 'Ernan, Aléa'nın peşinden yola çıkmamı önerdi düpedüz' diye düşünüyordu. Öyle karmaşıktı ki bütün bunlar. Öyle gizemli. Başdrüid'in sözlerini hep tercüme etmek, yorumlamak gerekiyordu.. Ama Finghin'in içinde bir his, Ernan'ın peşine adam takmayacağını söylüyordu, genç drüid bu sezgiye güvendi.

Beyaz cübbesini ve uzun meşe asâsını saklamadan küçük köye doğru yöneldi. Hava yumuşaktı, doğa şarkı söylüyordu. Birkaç renkli kelebek çiçekten çiçeğe konuyor, uzaktan cırcır böceklerinin

sesi duyuluyordu. Düzlük aydınlık ve dingindi, Finghin yola çıktığından beri kafasını meşgul eden soruları unutup kendini bıraktı. Uzun zamandır Saî-Mina'dan ayrılmamış, Ernan'la birlikte Tuathann'lara gittiği görev gezisinden beri saraydan çıkmamıştı. Çocuksu bir mutluluk kapladı içini. Bu yaz akşamının ahenginde, adası ne kadar da güzeldi! Nasıl da özlemişti dışarıyı! Her şey öyle sakin, öyle sessizdi ki! Ağaçlar ve ağaçlarda yaşayanlar, çevrelerindeki dünyayı nasıl sarsıntılarını etkilediğini bilmiyorlardı adeta. Galatie düzlüklerinin yeşilliğinde huzur dolu küçük bir köşeydi burası.

Finghin akşamleyin küçük köye vardı. Koca bir kuyunun etrafında toplanmış birkaç ev, daha ileride de tarlaların ortasında iki-üç çiftlikten ibaretti köy. Bir tek han vardı, oranın da pek müşterisi yoktu herhalde. Yine de Finghin binanın yan tarafında, göçebelere özgü, renkli, büyük bir at arabası gördü. Bir grup gezgin tiyatrocunun köye sığındığını tahmin etti ve Moïra'nın çocukları diye adlandırılan oyuncularını göreceğini düşünerek sevindi.

Adımlarını sıklaştırdı ve en sonunda hana girdi. Yaklaşık on kişi vardı içeride. Hancı, bir garson kız, giysilerinden ve bakışlarından bu köyden oldukları anlaşılan birkaç müşteri, akşam yemeği yiyen, biri kadın biri erkek iki genç gezgin tiyatrocunu. Hepsisi de bakışlarını drüide yöneltti. Saî-Mina'nın yakınında olsalar da Finghin bu küçük köye drüid kardeşlerinden sık sık uğrayan olmadığını anladı. Herkese gülümsemeye çalıştı, yürüyüşüyle de ağırbaşlı bir hava yaratmayı denedi, sonra iki oyuncuya en yakın masaya gidip oturdu.

Garson kız Finghin'e doğru ilerledi ama hancı, kızı tutup müşteriyle kendisinin ilgileneceğini söyledi. Bu kadar saygıdeğer bir ziyaretçiyi bizzat ağırlamak istiyordu kuşkusuz... Garson kız hayal kırıklığı içinde mutfığa döndü.

"Merhaba sayın drüid, hoş geldiniz. Moïra çok cömert bu akşam! İki çocuğundan sonra şimdi de sizi getirdi buraya! Size ne ikram edeyim?"

Finghin kibarca gülümsedi. Drüid giysileriyle ilk kez bir hana girdiğini fark etti. Bu bakışı, hayranlık dolu bu korkuyu daha önce hiç görmemişti...

"Sadece bir çorba lütfen."

"Ondan önce bir şey içmek istemez misiniz?" diye şaşırdı hancı.

"Hayır teşekkürler. Sadece çorba" diye diretti Finghin.

Adamın mutfığa doğru gidişine baktı, sonra iki gezgin oyuncuya döndü. Kendisinden biraz daha gençtiler herhalde. Yüzlerinden kardeş oldukları anlaşılıyordu. Hatlarında aynı incelik vardı, gözleri aynıydı. Biri kısa, kıvrırcık, kızıl saçları olan uzun boylu bir genç adamdı. İnce ve zarıftı, çatık kaşları ona kararlı bir hava veriyordu ama gülümsemesi yüzünü yumuşatıyordu. Kadına gelince...

Finghin'in uzun zamandan beri gördüğü en güzel genç kadındı. Sarışındı, uzun ve düz saçları vardı. Aléa'dan yaşça büyüktü ama masum bir gülümsemesi vardı. Gözlerinden tutku, ellerinden zarafet okunuyordu. Bedeni, kıvrımları ve nefis hatlarıyla tam bir kadın bedeniydi.

İki oyuncu da aktörlere özgü alacalı giysileri giymişti. Kollarının ucunda püsküller, kabarık bir pantolon, renkli ceket altına uzun kollu beyaz gömlek.

Genç kadın drüidin kendilerine baktığını fark etmiş olsa gerekti ki gülümseyerek Finghin'e seslendi:

"Bize katılmak ister misin? Henüz yemeğimizi bitirmedik..."

Gezgin tiyatrocular çekingen değil tam tersine cana yakın oluşlarıyla tanınırdı. Bunlar da istisna değildi. Oyuncu kadın Finghin'e eşiti gibi davranmıştı.

Drüid kabul etti. Biraz kafası karışmıştı ama belli etmedi. Aslında gezgin tiyatrocuların doğallığı

hoşuna gidiyordu ve hangi nedenle onlara Moïra'nın çocukları gibi şerefli bir ad verildiğini öğrenmek istiyordu...

Sohbeti geri çeviremem. Ama şu kız öyle güzel ki. O kocaman gözlerine dalıp gitmekten korkuyorum... Saçma, ben bir drüidim artık, duygularımı dizginleyebilirim...

"Seve seve" diye ayağa kalkıp yanlarına gitti.

"Benim adım Kaitlin, bu da ağabeyim Mel."

"Moïra sizi korusun! Benim adım Finghin."

Genç oyuncu elini drüide uzattı.

"İyi akşamlar Finghin. Ne arıyorsun buralarda? Bütün Saî-Mina savaş telaşında sanıyordum.."

"Öyle mi söyleniyor?" diye sordu Finghin.

Bu delikanlı çok muzip, bakışlarından okunuyor. Sesinden anlaşılıyor. Konuşurken eğleniyor gibi.

Oyuncu drüide bilgiççe gülümsedi.

"Ülkede olup bitenlere bakılırsa, galiba söylenenler doğru!" dedi.

Finghin gülümsedi.

Bir drüidin Saî-Mina'nın duvarları arasında olup bitenlerden asla söz etmeyeceğini biliyor hiç kuşkusuz ama beni denemek istiyor.

"Ülkede meydana gelen olaylar herkesin meselesi. Hem sizin, hem ada sakinlerinin, hem de Saî-Mina'daki kardeşlerimin..."

Genç oyuncu alaycı bir ifadeyle dudak büktü.

"Şimdiden ihtiyar bir drüid gibi konuşamayacak kadar gençsin Finghin!"

Sen de Saî-Mina'dan biriyle dalga geçemeyecek kadar gençsin. Ama şu konuşmamız hoşuma gidiyor...

Finghin dirseğini masaya koyup çenesini eline dayadı.

"O kadar çok drüidle mi karşılaştın?" diye sordu.

"Dayım Konsey'de Büyük-Drüid ve az önce senin konuştuğun gibi konuşur... Beklenen yanıtı asla vermez, çok şey söylemiş izlenimi yaratıp hiçbir şey açıklamadan sıyrılır işin içinden. Kaitlin'le beni müthiş eğlendirir bu durum, görüyorum ki belagati epey genç yaşta öğreniyorsunuz..."

Finghin meraklanarak "Dayınız kim?" diye sordu.

"Aydan Emar, ama galiba siz ona Kiaran diyorsunuz."

Kiaran! Bunlar Kiaran'ın yeğenleriymiş demek! İş iyiden iyiye ilginçleşiyor...

Finghin gülümsemeden edemedi.

"Ölçütünüz Kiaran'sa, drüidlerin dili size niye bilmece gibi geliyor, anladım!"

Genç oyuncu evet anlamında başını salladı:

"Sizler dayımız gibi değil misiniz öyleyse... Aman ne güzel!"

"Kiaran çok büyük saygı duyduğum bir drüiddir. Doğrusunu söylemek gerekirse, en çok hayranlık duyduğum kişi o değil mi acaba diye düşünüyorum" dedi Finghin çok ciddi bir tavırla. "Dayınız diye öyle söylemiyorum! Ama ben gezgin tiyatrocuların kocaman bir aile olduğunu sanırdım, bir gezgin tiyatrocunun bütün ailesi de aynı meslekten sanırdım. Kiaran nasıl drüid oldu?"

Mel kardeşine baktı. Genç kadın soluk alıp konuşmaya başladı.

Aile hikâyesini ağabeyinden daha iyi biliyor olsa gerek. Moïra aşkına, gerçekten ne güzel kız! Gözlerinde aynı zekâ parıltısı var...

"Saî-Mina'ya yerleşmeden önce gezgin oyuncuydu ama aramızda pek mutlu değildi. Aslında

herkes onda özel, çok özel bir şeyler olduğunun ve kendisine yardım edebilecek birileriyle karşılaşması gerektiğinin farkındaydı. Dayımı anlayabilecek birileri... Biz yapamıyorduk. Saî-Mina'ya gitmek üzere yola koyulacağını söyleyince kimse karşı çıkmadı. Onun yeri orası, değil mi?"

"Tuhaf, ben de dün aynı soruyu soruyordum kendi kendime. Kiaran çok... garip biri. Umarım böyle söyleyerek sizi sarsmıyorumdur. Şöyle diyeyim: Moîra'yla ilişkisi ve tarikatla ilişkisi hiç kuşkusuz bizimkinden çok daha derin, ama bambaşka bir ilişki. Hem sezgisel hem de çok güçlü. Sanki ani tanrısal esinlerle doluymuş izlenimi yaratıyor ve sürekli kendini sorguluyormuş gibi... Canınızı sıkıyor muyum?"

"Hiç de değil" dedi Mel, "sonunda yüreğinle konuşuyorsun."

Doğru. Özgürce konuşuyorum. İyi geliyor doğrusu. Bu gezgin oyunculara bana güven veren bir şey var. Öyle özgür bir havadalar ki...

"Ne olursa olsun, tuhaf bir rastlantı bu, değil mi?" dedi Finghin.

"Gerçekten de öyle" dedi Kaitlin gülümseyerek. "Dayımızı uzun zamandır görmedik, şimdi sen onu bizden iyi tanıyorsundur."

Hancı koca bir kâse çorba getirip eğilerek drüidin önüne koydu. İki oyuncuya baktı, boşalan tabaklarını alarak mutfığa döndü.

"Bütün bunlar iyi hoş da hâlâ burada ne aradığını öğrenemedik" dedi Mel alaylı bir ifadeyle.

Onlara gerçeği söylesem mi? Bir drüidin daima doğruyu söylemesi gerekmiyor mu? Belki de lafi dolaştırmalıyım. Yanıt vermeden yanıtlamalıyım. Ama canım istemiyor. Onlara doğruyu söylemeliymişim gibi geliyor. Belki de o zaman onlara saygı duyduğumu anlarlar. Ama buna ihtiyacım var mı? Dayanak noktalarını nerede? Yalnızım, uzun zamandır ilk kez bir başımayım. Saî-Mina geride kaldı, hem Konsey adına görev gezisinde de değilim. Kendime güvenmeyi öğrenmeliyim. İşte. Sezgilerime kulak vermeliyim. Gerçek zararlı olamaz. Yoksa bu hayatı yaşamaya değmez...

"Aléa adındaki genç kıızı arıyorum. Ondan söz edildiğini duydunuz mu?"

İki oyuncu sessizce baktı. Hiç kuşkusuz bu kadar açık sözlülüğü beklemiyorlardı.

Kaitlin "Konsey'e geri götürmek için mi arıyorsun onu?" diye sordu.

"Hayır. Yardım etmek için arıyorum. Ve onun yanında olduğunu sandığım en iyi dostumu bulmak için. Ama bu uzun hikâye!"

Kaitlin "Drüidlerin çok iyi dostları olur mu?" diye şaşırdı.

Finghin yeniden gülümsedi.

"Elbette! O kadar budalayım ki onu kendime Magistel yaptım.."

"Senin Magistel'inse o kızın yanında ne işi var?"

Genç drüid bir an suskun kaldı.

Galiba fazla konuştum. Artık geri adım atmak bir işe yaramaz. Ama açık sözlülüğümden pişmanlık duymamak için gerçekten kim olduklarını, kalpten ne düşündüklerini öğrenmeliyim. Düşündüğüm gibi iyi insanlarsa ben de iyi etmişim demektir.

"Sizce ne işi var?" diye sordu Finghin.

Kaitlin gülümseyerek "Kızı âşık mı?" diye sordu.

Finghin evet anlamında başını salladı.

"Samildanach'a mı âşık?" diye bir kahkaha patlattı Mel. "Zavallı çocuk! Epey rakibi çıkar!"

Demek Aléa'nın Samildanach olduğunu biliyorlar. Onu tanıyorlar. Gaelia'da bunu bilen ya da buna inanan kaç kişi var acaba? Olayın aldığı boyuttan Konsey'in haberi yok herhalde.

"Rakibi çıkar mı bilmem ama Aléa'nın o kadar çok düşmanı var ki arkadaşım her halükârda zorluk yaşıyor! Aléa hakkında ne biliyorsunuz?"

"Bizimkiler ne biliyorsa onu" diye yanıt verdi Mel.

"İşte sen de yaşlı bir drüid gibi konuşuyorsun" diye dalga geçti Finghin.

Genç oyuncu "Aléa'nın geleceğini duyuran orman perileri oldu. Borcelia'dan geçen gezgin tiyatroculara söylediler, ondan beri söylenti bütün oyuncular arasında dolaşıyor. Onun Kailana olduğunu söylemişler. Bu iyi bir haber mi kötü bir haber mi bilmiyoruz..." dedi.

"Biz de bilmiyoruz, aslında kimse bilmiyor" dedi Finghin.

"Konsey senin seçimini onayladı mı?" diye sordu Kaitlin.

İkisi de güzel sorular soruyor. Umarım casus değillerdir. Yok ama, olanaksız bu. Belki de Saîman kullanarak haklarında daha çok şey öğrenebilirim. Düşüncelerini okumayı deneyebilirim. Hiç yapmadığım bir şey ama deneyebilirim. Konsantre olmam gerekiyor ki Saîman duyularımı harekete geçirsin. Sürüklesin. Olanaklarının ötesine geçmeye zorlasın. Şu iki kardeşin düşüncelerini okumalıyım. Hissetmeliyim. Görmeliyim.

"Finghin? Sorumu işittin mi?" diye seslendi Kaitlin.

Genç drüid yerinden sıçradı. Saîman'ın kollarına bırakmıştı kendini ve bir anlığına dalıp gitmişti.

"Ben... Hayır. Hayır, Konsey'in benim burada olduğumdan haberi bile yok. Ama dayınız gibi ben de Büyük-Drüid'im, onların onayına gerçekten ihtiyacım yok, Moïra'ya hizmet için buradayım.."

İki oyuncu başka şey söylemedi. Finghin Saîman yardımıyla onların düşüncelerini duymaya çalışırken onlar da genç drüidi anlamaya, çözümlenmeye, değerlendirmeye çalışıyorlardı.

Finghin Saîman'la düşünce okuma girişiminden çabucak vazgeçti. Kudretini böyle herkesin önünde ve yersiz amaçlarla kullanmak kendisini rahatsız ediyordu. İki gezgin oyuncunun dürüst bir kalbi olduğunu umuyordu.

Sessizlik bozulmayınca genç drüid hancının getirdiği çorbasını içmeye başladı. Sıradan bir çorbaydı ama Finghin'in umurunda değildi. Oyuncuların az önce söylediklerini çözümlenmeye çalışıyordu. Söylenenlerin onları nereye götürdüğünü merak ediyordu. Şimdi ne söyleyebilirdi oyunculara? Konuşma nasıl sona erecekti? Bitmesini istemiyordu. Mel hoş bir muhataptı, Kaitlin de ondan aşağı kalmıyordu. Finghin kendisine eşlik etmelerini önermek istiyordu. Yol uzun olacaktı, yalnızken ve nereyi arayıp tarayacağını bilmezken daha da uzun gelecekti genç drüide. İki yol arkadaşı bulmuş olmak hoşuna giderdi, üstelik gezgin oyuncular hakkında öğrenecek öyle çok şey vardı ki...

Ama onları yanında götüremezdi. Yolda kendisini neler beklediğini bilmiyordu. Zaten iki kardeşin yapacak daha iyi bir şeyleri vardı herhalde.

Çorbayı bitirince kalkıp iki oyuncuya selam verdi.

"Sizinle konuşmak gerçekten bir zevkti. Teşekkürler" dedi.

İki oyuncu gülümsedi ama yanıt vermediler. Finghin'e bakıyorlardı, gözlerinden Finghin'in ne olduğunu anlayamadığı bir soru işareti okunuyordu. Genç drüid meşe asâsını aldı, hancıya doğru gitti ve geceyi geçirmek için adamın gösterdiği odaya çıktı.

Gor-Draka dağlarını sağ tarafta geride bırakmış, Harcourt topraklarına girmek üzereydiler.

Batıda göz alabildiğine deniz uzanıyordu, göz kamaştırıcı yansımalarla doluydu suyun yüzeyi. Gökte bir tek bulut yoktu ve müthiş bir renk veriyordu suya. Bölge ıssızdı. Kuşkusuz pek az kişi gidiyordu Harcourt'a, oradan da pek az kişi çıkıyordu. Geçilmeye geçilmeye yol kaybolmuştu, turbalığın kırmızılı yeşilli tümsekleri arasından kıvrılan, kuru toprakla çevrili bir patika kalmıştı geride.

Mjolln, midillisi Alragan'ın sırtında, en önde gidiyordu, arkada Aléa ile Faith hâlâ tartışıyorlardı.

"Aaa, işte uzakta Mont-Tombe göründü! Hava öyle açık ki ta buradan seçiliyor, bak!"

Aléa atını durdurdu, ozanın gösterdiği yere bakmak için başını çevirdi.

"Suyun öte yanında. Şu kayayı görüyor musun?"

"Tamam, gördüm!" diye bağırdı Aléa, Phelim'in meşe asasını ufka uzattı.

"Orası Mont-Tombe! Hâlâ çok uzağımız ama görebiliyoruz..."

"Neden deniz yoluyla gitmiyoruz?" diye sordu genç kız. "Buradan dosdoğru gitmek yeter."

"Haliç çok tehlikeli Aléa, hiçbir denizci orada kendini tehlikeye atmaz. Her tarafta kayalar var, kimisi suyun hemen altında, teknelerin gövdesini deliyor... Ama daha batıya, Ria'nın güneyine vardığımızda denizden gidebiliriz oraya, Mjolln isterse..."

Cüce yanıt vermedi. Belki de söyleneni duymamıştı.

"Bana dün geceki küçük gezintinizden söz etti" dedi Faith. "Dedi ki... dişi bir kurt geliyormuş peşimizden! Doğru mu?"

Aléa gülümsedi.

"Adı İmala."

"Anladım."

"Bizi izliyor gerçekten, ama için rahat etsin, dost bir kurt. Aslında izlediği kişi benim, çünkü onu ben çağırdım."

"Onunla konuşabiliyor musun?"

Aléa sessiz kalmakla yetindi.

Faith "Ben bir kurda yaklaşmayı hiç başaramadım. Senin olağanüstü bir şansın var biliyor musun! Genellikle kurtlar saklanır" dedi.

"Biliyorum, ama İmala öbür kurtlar gibi değil..."

"Sen de öbür kızlar gibi değilsin" diye karşılık verdi ozan, "siz birbirinizi bulmak için yaratılmışsınız, değil mi?"

"Kuşkusuz. Ama daha fazlası da söz konusu galiba."

"Elbette öyledir. Kurdunu görmek isterdim, sen kabul edersen."

"Bu akşam mutlaka görürüz. Ama bu kez ona gitmesini söylemem gerekecek."

Ozan şaşırdı.

"Gitmesini mi?"

Genç kız "Gidip Erwan ve Galiad'ı aramasını istiyorum" diye durumu açıkladı.

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Ama kurdun bildiğini sanıyorum. Bilinç dışı bir biçimde biliyor."

Faith "Bana söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum" dedi.

"Açıklaması güç. Djar âleminin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Aléa. Mjolln'un işitmemesi için sesini alçaltmıştı.

"Evet. Tanıyorum diyemem ama ne olduğunu biliyorum. Ondan söz edildiğini duydum, o konuda bir sürü masal biliyorum..."

"Faith, ben her akşam oraya gidiyorum."

Ozan başını genç kıza doğru çevirdi. Neredeyse gülecekti. Sinir gülmesiymi içinden gelen. Her gün Aléa inanılacak gibi olmayan yeni bir hikâye anlatıyordu, bununla birlikte Faith anlatılanın doğru olduğunu biliyordu. Bu iş nereye varacak acaba, diye merak ediyordu ozan. Özellikle de Moïra'nın onu maruz bıraktığı şeylere nasıl olup da dayanabildiğini merak ediyordu.

Arkadaşının gözlerinden okuduğu heyecana karşın "Djar âlemi hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu Aléa.

"Efsanelere göre dünya birçok âlemden yapılmış. Zamanın olmadığı Sid âlemi var, ölülerin ruhlarının gezindiği ölüler âlemi var, bizim dünyamız var, bir de Djar âlemi var. Bazı efsanelere göre rüyalar âlemi olabilir Djar. Rüyalarımızın geçtiği yer. Denir ki Moïra o âleme etki etmezmiş."

"Yani ne demek bu?" diye sordu Aléa.

"Pek fazla bilgim yok. Sen benden daha iyi biliyorsundur, her akşam gittiğine göre... Djar âleminde kader yok demektir, öyle değil mi? Hiçbir şey öngörülemez mi? Her şey rastlantısal mıdır? Bilmem... Bunu bana söyleyecek kişi şensin."

"Kuşkusuz Phelim bana açıklayabilirdi. Ne olduğunu pek bilmiyorum ama oraya gidebildiğimi biliyorum, orada ne yapabileceğimi biliyorum ama ne olduğunu anladığımdan emin değilim" dedi genç kız.

Atlasının adımları yavaşlıyordu ve Mjolln'dan gitgide daha geride kalıyorlardı. Ama bu durum Aléa'yı rahatsız etmiyordu. Bu konuşma Faith ile kendi arasında kalsın istiyordu, çünkü söylenenlerin cüceyi korkutacağını biliyordu. Şimdi bile cüce fazlasıyla endişeli biriydi, Aléa suçluluk duyuyordu.

En sonunda "Gerçekten rüyalar âlemi olduğunu sanmıyorum" dedi. "Yoksa çok daha fazla kişiyle karşılaşmıştım. Hayır, bence daha ziyade zihin âlemi. Ya da irade, belki. Djar âleminde düşünceyle yer değiştiriliyor, düşünceyle hareket ediliyor. İstekle."

Bir an durdu, Faith dikkatle dinliyordu.

"Herilim şövalyesini orada yendim" diye ekledi Aléa. "Galiad'la Erwan'ı da orada kaybettim. Ama dün gördüm onları. Dişi kurt beni onlara götürdü..."

Ozan "Kurt da mı Djar âleminde?" diye şaşırdı.

"Evet, o yüzden anlatıyorum ya. İşin içinde bir iş var. Keşke Phelim anlamama yardım etmek için burada olsaydı!"

"Yardım edebileceğinden emin değilim..."

"Haklısın. Sana söylemeli miyim bilmem ama ben Phelim'i de gördüm."

Bu kez Faith atını durdurdu.

"Efendim?"

"Djar âleminde kısa bir süreliğine beni görmeye geldi. Ölüler âleminden geldi. Bütün âlemler birbiriyle bağlantılı. Bir yerlerde bir kapı var. Erwan'la Galiad da oradalar. O kapıdan söz edildiğini hiç duymadın mı?"

Faith afallamış bir halde "Hayır..." diye mırıldandı.

"Bütün âlemleri birbirine bağlayan bir kapı. Sid, Gaelia, Djar, ölüler âlemi..."

"Eğer Sid'e açılan bir kapıysa, Tuathann'lar kesinlikle oradan çıkıp gelmiştir... En azından bu bize bir ipucu sağlıyor."

"Çok doğru... Orayı keşfetmemiz gerek. Şimdilik kurdu göndereceğim, içimdeki his bensiz bulacağını söylüyor. Kaybedecek zaman yok. Her şeyden önce Mont-Tombe'a gitmeliyiz."

Faith başını salladı ama Aléa'yı dinlemez olmuştu. Bu günlük bu kadar ifşaat ona fazla gelmişti. Ozanlık ederken anlattığı masalların çoğundan çok daha inanılmazdı genç kızın ona anlattıkları.

Orman perileri haklıydı herhalde. Soruların yanıtları efsanelerdeydi. Ama neydi o yanıtlar? Mjolln parmağını kuzeydeki bir tepeye doğru uzatıp "Şu yapı da neyin nesi?" diye bağırdı. Faith'le Aléa yaklaşp atlarını cücenin midillisinin yanında durdurdular. Karşılarında alçak, upuzun bir yapı vardı, ön cepheye birkaç pencere açılmıştı, beyaz cilalı taşlardan yapılma bina bir arduvaz çatıyla örtülüydü. Çatının tepesinde iri bir haç vardı. Faith sesinde bir ürpermeyle "Bu bir manastır" dedi. "Ne demek yani?" diye sordu Aléa. Ozan "Hıristiyan keşişler topluluğunun konutu" diye açıkladı. "Harcourt'a geldik. Bu bölgede birçok kilise ve manastır vardır. Tam olarak Harcourt'un güneyindeyiz. Burada han yoktur, yolcular geceyi keşişlerin yanında geçirir." Aléa "Konta ve Thomas Aeditus'a mı hizmet ediyorlar?" diye sordu. "Az çok. Ama o kadar yalıtılmış durumdalar ki çoğu bağımsız kalabiliyor ve Harcourt'un siyasi meseleleriyle pek ilgilenmiyorlar..." "Tehlikesizce oraya gidebiliriz mi demek istiyorsun?" "Emin değilim. Ama geçen yıl buralarda yolculuk ederken keşişler çok kibar davrandılar. Beni konuk ettiler, Galatie'deki bir han odasına göre odalarının konforu epey zayıf kalsa da keşişler en azından canımı sıkacak hiçbir şey yapmadılar, hattâ manastırlardan birinde arp çalmam bile istendi..." "Ama Hıristiyanlar drüidlerden ve ozanlardan nefret eder!" diye şaşırdı Mjolln. Faith omuz silkti. "Keşişler pek aldırılmıyor gibi bu duruma. Harcourt'da beklenmedik durumlarla karşılaştım, Alev Askerleri, papazlar ve hattâ bazı inanmış sade yurttaşlar bana epey saldırganca davrandı, ama keşişlerle hiç sorun yaşamadım.. Bu arada ben basit bir ozandım. Bugün işler farklı olur herhalde. Harcourt ile Galatie arasındaki gerilim hiç bu kadar yüksek olmamıştı, hem burada insanlar senin hakkında bir şey duymuş mu bilmiyoruz." Genç kız göğüs geçirdi. O da aynı soruyu soruyordu kendine. "Samildanach olduğunu biliyorlarsa, drüidden daha kötü karşılanırsın.. Bilinmezliğe giriyoruz şimdi. Belki de senden söz edildiğini hiç duymamışlardır, o zaman basit birer yolcu sanırlar bizi, ama belki de Galatie'de olduğu gibi burada da bütün kontluk sınırları içinde aranıyorsunuz!" Aléa bir an duraksadı. Uzaktaki manastıra uzun uzun baktı, sonra gözlerini yapıdan ayırmadan, yavaşça "Yine de şu manastıra gidelim" dedi. Mjolln iç çekti. "Öhöms. Bunu mantıklı bulmadığımı sana söylememin hiç yararı yok herhalde, ha ne dersin, hiç hem de?" "Şu manastırı görmek istiyorum. Keşişlerle karşılaşmak istiyorum. Onları dinlemek, Tanrı'ları kimdir, öğrenmek istiyorum..." "Ha haa! Mont-Tombe'a varmaya acele ettiğimizi sanıyordum" diye alay etti cüce. "Belki burada da öğrenmem gereken şeyler vardır. Merak ediyorum. Hem böylece emin oluruz^ aranıyor muyum aranmıyor muyum öğreniriz." "Onu öğrenmenin en usturuplu yolu bu değil ki" diye karşılık verdi Mjolln, "ama doğrusu ben de geceyi güzel bir yatakta geçirme fikrine karşı değilim." Aléa "Bu akşam gitmeyeceğiz, yarın gideceğiz" dedi. "Bugün yeterince ilerledik..." "Öhöms. Olsun! Size güzel bir akşam yemeği hazırlarım şimdi!"

Galatie kralı Eoghan Mor ayağa kalktı. Alnı ter damlacıkları içindeydi. Providence sarayındaki kral dairesinin büyük penceresini açtı. Gecenin, günün sıcaklığını alıp götürmesini sağlayacak en küçük bir esinti bile yoktu. Eoghan hiç bu kadar sıcak bir yaz yaşadığını hatırlamıyordu.

Şatonun uçsuz bucaksız bahçelerinde meşaleler yanıyordu. Uşaklar geceleyin defalarca gelip meşaleleri yeniliyordu ki bahçeler asla karanlığa gömülmesin.

Yüce-Kral arkasındaki büyük yatakta karısının iç çektiğini duydu. Geri dönüp bakınca karısının doğrulup yatağın başucuna yaslandığını gördü. Muhteşemdi kraliçe. Galatie topraklarının saklı güzelliği. Soylu doğmamıştı. Kral bir demircinin kızıyla evleneceğini duyurunca Bisagne'a varana kadar herkes onunla alay etmişti, ama müstakbel karısını Sarre ve Bisagne soylularına ve kendi sarayının soylularına tanıttığı zaman kimse kötü bir şey söyleyememişti, çünkü kız o kadar güzel ve kararlıydı ki, bakışları soylu, konuşması öyle cesurdu ki! Babası ölünce köyünden ayrılmış, yeni yetmelik çağında Providence'taki halasının yanına yerleşmişti. Sonra ozan olmak için bir drüidin yanında eğitim görmüştü. Ama kız mavi ozan elbisesini kuşanmadan önce Eoghan onunla karşılaşmıştı. Ozanlığa kabul edildiği halde mesleğini hiç icra etmemiş, sadece birtakım toplantılarda, kral ve kralın davetlileri için çalıp söylemişti.

Kraliçe krala gülümseyerek "Gece nasıl?" diye sordu.

"Sizin gibi, efsunlu kraliçem. Tuhaf ve güzel!"

Amine yataktan kalktı. Çıplaktı ama hiç çekinmeden yürüyüp pencereye geldi. Utanacak bir şeyi yoktu. Vücudu kusursuzdu. Zarif kalçaları, uzun bacakları, bir bebeğinki gibi pürüzsüz karnı, büyüleyici göğüsleri, sanki Bisagne'lı usta ressamların elinden çıkmaydı. Yüzü ise gencecikti ama kendinden son derece emin bir ifade taşıyordu.

"Ne kadar sıcak!" diye içini çekti kraliçe.

"Soğuk bir banyo hazırlatayım ister misiniz?" diye sordu kral.

"Durun. Bu ânı sizin yanınızda, göğe bakarak geçirmek istiyorum."

"Uşaklar bahçeden sizi görebilir" dedi kral.

"N'olur ki? Olduğum gibi görsünler beni, kraliçelerinin saklayacak bir şeyi yok. Siz rahatsız oluyor musunuz?"

"Sizi bu halde görürlerse hepsinin birden âşık olmasından korkarım..."

"Çoktan olmadılar mı?" diye şaka yaptı kraliçe.

Amine kocasının arkasına geçip iki elini kralın kaslı omuzlarına atarak ona sarıldı. Parmak ucuna kalkıp Eoghan'ın boynuna hafif bir öpücük kondurdu, sonra çenesini kocasının ensesine yasladı.

"Lugnasad için hiçbir drüid gelmedi" diye fısıldadı.

"Şu sıra halletmeleri gereken çok iş var... Bana haber vermişlerdi."

"İster drüid olsun ister köylü, kralın bayramı kaçırılmaz. Hepsi gelemiyordusa bile en azından bir temsilci gönderebilirlerdi!"

Eoghan karısının yüzüne bakmak için yavaşça döndü. Kraliçenin tatlı yüzünü koca ellerinin arasına aldı.

"Bu durum sizi neden bu kadar sarstı, anlamadım sevgilim..."

Amine ellerini kralın kollarında gezdirdi, ağır ağır, tıpkı okşar gibi.

"Ben drüidleri iyi tanırım. Konsey dünyanın Moira yolunda yürümesini sağlamak için var

deniyor... Ama aslında onları ilgilendiren bir tek şey var: iktidar. Onlardan aşağı olduğunuzu şu ya da bu şekilde gösterebildikleri her defasında gösteriyorlar, adeta Gaelia halkına ülkenin gerçek krallarının kendileri olduğunu hatırlatmak ister gibiler... Buna göz yummamalıyız, Eoghan. Siz Gaelia'nın Yüce-Kral'ısınız ve tebaanız da sizi öyle bilmeli. Moïra yolunda sizden daha üstün kimse yok, siz ülkenin en yüce yöneticisisiniz."

"Herkesten çok drüidlere ihtiyacım var" diye karşılık verdi kral. "Onlar olmasaydı kuşkusuz Harcourt'un, ya da şimdi Tuathann'ların insafına kalırdım. Ordumun tamamı onlarla boy ölçüşemez. Kudretleri önünde boyun eğmekten başka bir şey yapamam."

"Siz vurucu güçten söz ediyorsunuz, ama ben size siyasal iktidardan söz ediyorum."

"Günümüzde ikincisi birincinin sonucunda ortaya çıkıyor."

"Gaelia'nın Yüce-Kral'ı olunca değil. Mevkiiniz size ordunuzda olmayan bir güç veriyor. Onu daha çok kullanmalısınız, aşkım."

Eoghan gülümsedi. Moïra ona adanın en güzel kadını sunmakla kalmamış, zeki bir siyasetçi de kazandırmıştı. Karısını uzun uzun öptü, sonra kızıl kuşkirazı ağacından yapılmış koca karyolaya geri döndü.

Gerinirken "Ne yapmamı istiyordunuz?" diye sordu.

"Büyük-Drüid'lerden birinin şenliğe gelmesini zorunlu kılmalı, törende ona bir görev vermeliydiniz. Onursal bir görev elbette, ama tebaanıza sizin Konsey'in üstünde olduğunuzu açıkça gösterecek bir görev. Ama olan oldu artık. Yine de drüidler size saygıda hâlâ kusur ediyor..."

Kral dirseklerine dayanıp dikildi ve kaşlarını çattı.

"Nasıl yani?"

Amine istediği etkiyi yaratmayı başardığını gördü. Yavaşça yatağa doğru ilerledi, sonra gelip evlendiği adamın yanına oturdu.

"Tuathann'ların Man'ith'leri. Sizi imzalamaya zorladıkları barış antlaşması karşılığında drüidlerin Tuathann'ların Man'ith'lerini istediğini biliyor musunuz?"

Eoghan dudaklarını ısırıldı.

"Terre-Brune'ü istilacılara bırakmaya zorladılar sizi, kendilerinin olmayan bu toprakların karşılığında da adanın en değerli dört nesnesini alacaklar."

Yüce-Kral hepten dikleşti, ateş püskürüyordu.

"Benim haberim yokken siz bütün bunlardan nasıl haberdar olabiliyorsunuz?" diye bağırdı.

"Çünkü ben ozanım, kralım. Topraklarınızda konuşulanları dinleyecek zamanım var benim. Bu yüzden evlendiniz benimle."

Eoghan karısının memnun bakışları altında ayağa kalktı ve giyinmeye gitti.

"Hemen danışmanlarımı toplayacağım! Bu konuda daha çok şey bilmek istiyorum. Drüidlerin beni böyle kullanması söz konusu olamaz!"

Yüce-Kral karısına son bir öpücük verdi, sonra çabucak odadan çıktı. Amine gülümsedi. Her şey daha yeni başlıyordu.

Aléa içini çekti. Gecenin karanlığında bir başına, kamp yerinden uzakta, dizlerini göğsüne doğru çekip ellerini bacaklarının çevresinde kavuşturmuş oturuyordu, ateşkesin bittiğini biliyordu. Phelim'in

asasını sağ elinde sallıyordu yavaş yavaş. Borcelia ormanından ayrıldığından beri, yaşamı neredeyse normal bir tempoya ulaşmıştı. Yolculuk etmek, iki yol arkadaşıyla konuşmak ve kendini toparlayıp yenilemekle yetinmişti. Peşinden gelip duran Herilimler yoktu artık, drüidler izini kaybetmişti herhalde, Aléa'yı Hayat Ağacı'na götüren panik rüzgârı dinmişti, kızcağız kırsağının sırtında dinlendirici günler geçirmişti.

Ama bu akşam, manastırı görür görmez, son rahat gecesini geçireceğini anladı. Yarın tehlike dolu yaşamı başlayacaktı tekrar. Samildanach'tı o. Bundan kaçamazdı. Önünde göz alabildiğine Harcourt toprakları uzanıyordu ve yazgısının büyük bir bölümünün burada biçimleneceğini biliyordu Aléa. Sırf düşmanları olacaktı burada. Yolu engellerle dolacaktı ve bazıları ölümcül olabilirdi. Güzergâhındaki karışıklıkların ortaya çıktığını hissettiği her defasında olduğu gibi, 'Faith'le Mjolln'u buralara kadar getirmekle iyi mi ettim acaba' diye düşündü. Bu kaçınılmaz mücadeleye hangi hakla onları da sürüklüyordu?

Harcourt'un alçak tepeleri üstünde yıldızlar, pullardan oluşan parıltılı bir yelpaze gibi açılmıştı. Batıda denizin sesi ve yamaçların tepesindeki otları kıpırdatan hafif bir rüzgârın soluğu işitiliyordu. Yolunu şaşırılmış birkaç martı doruklarda ilerliyordu. Bulutsuz bir geceydi ve Aléa'nın üstünde uçsuz bucaksız bir gökyüzü uzanıyordu. Öyle uçsuz bucaksızdı ki!

Bu koca evrende Gaelia ne küçük bir ada! diye düşündü genç kız. Sonsuzluğun karşısında nedir ki bir Samildanach? Benden önce binlerce olay oldu, benden sonra da olacak. Hayat Ağacı'nda gördüklerini, orman perilerinin ölümü, ben öldükten sonra drüidler sonunun gelmesi, bütün bunlar bir hiç. Sadece bir simge, bir hikâye. Önem taşımadığını biliyorum. Sadece anlamam gerekiyor.

Birdenbire birkaç adım ötede bir gürültü duydu ve hemen tanıdı. Dişi kurttu gelen. Aléa gülümsedi. Düşüncelere dalıp gidince gece randevusunu neredeyse unutmuştu. Zaten İmala da gecikmişti.

Genç kız bir şeylerin değiştiğini hemen anladı. İmala'nın bakışları eskisi gibi değildi. Yürüyüşü aynı değildi.

Ne var?

Dişi kurt usulca yaklaştı ama bu kez korkmuyordu. Sarı gözleri parlıyordu, tüyleri gri görünüyordu. Aléa'nın iki adım ötesinde durdu ve gururla ön ayakları üstünde dikildi.

Bugün pek kurumlusun!

Dişi kurt gözlerini genç kızdan ayırmadan geriye doğru iki adım attı. Aléa ağır ağır ayağa kalktı. İmala biraz daha geriledi.

Seni izlememi mi istiyorsun? Bana bir şey mi göstermek istiyorsun?

Hayvan arkasını döndü ve güneye doğru küçük ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Aléa bir an duraksadı, sonra kurdu izlemeye karar verdi. Kurdu gözden kaybetmemek için kendisi de koşmak zorunda kaldı. Etraf karanlıktı. Doğanın yoldan bu kadar uzaklaşıp temkinsizce yürüyenlere hazırladığı tuzaklara dikkat etmesi gerekiyordu genç kızın. Tepelerin arasında koşmaca epey sürdü ve çok geçmeden Aléa kurdun sağa sola yalpalanarak giden silüetini görmez oldu. Soluk almak için adımlarını yavaşlattı ve sağa sola ufka bakarak hayvanı bulmak istedi. Hiçbir şey görünmüyordu.

Aléa tam anlamıyla durdu. Kamp yerinden çok uzaktaydı. Buradan manastırın uzun karaltısı bile görünmüyordu. Sırtından bir ürperti geçti. Gece meltemiydi herhalde. Yavaş yavaş yeniden yürümeye koyuldu. Küçük bir tepenin eteğindeydi, 'tepeye çıkarsam İmala'yı görme şansım daha fazla olur' diye düşündü. Güneye doğru daha da uzaklaşmış oluyordu ama en azından boşuna koşmuş olmayacaktı.

Adımlarını sıklaştırdı, tepeye çıktığında İmala'nın ona göstermek istediği şeyi gördü. Daha aşağıda, küçük vadide, beyaz kurt kocaman gri bir kurtla oynuyordu. Zaman zaman kavga ettikleri sanılabiliyordu ama sadece bir oyundu bu, Aléa emindi.

Yere çömelip aşağıda bir derenin kenarında döne döne koşan iki hayvanı seyretti.

Demek başka bir kurt buldun! Sen de bana arkadaşlarını göstermek istiyorsun!

Birdenbire İmala gri kurtla oynamayı bırakıp tepenin üstüne, dosdoğru Aléa'ya doğru koşmaya başladı. Kurt öyle hızlı geliyordu ki genç kız bir an ayağa kalkmayı düşündü ama korkmamaya çalışarak çömelmiş halde kaldı. Kurt Aléa'ya birkaç metre yaklaştığında koşmasını yavaşlattı ve yürüyerek kızın yanına geldi. Aléa'nın daha önce tanık olmadığı bir özgüvenle genç kızın yanına yaklaştı. Aléa kurda elini uzattı, İmala da sevgiyle kızın parmaklarını yalamaya başladı. Aléa yerden kalkmadan yavaşça kurda sokuldu, kolunu kurdun sırtına dolayıp karnını okşadı. Kalbi çarpıyordu. Şimdiye kadar kurda hiç böyle yaklaşmamıştı. Ama İmala ses çıkarmıyordu. Kuyruk sallıyordu, dili dışarı sarkmıştı, ara sıra, tepenin eteğinden olup bitenleri endişeyle seyreden arkadaşına kurumlu bakışlar atıyordu.

Güzel, İmala! Senin adına sevindim! Gel kardeşim gel! Arkadaşın çok yakışıklı. Ona benden korkmamayı öğretebilirsin.

Sonunda dişi kurt Aléa'nın karşısına oturdu. Sallanan kuyruğu otları dövüyordu. Burnunu kaldırmış, vakur bir duruşu, yakıcı bakışları vardı. Mutluydu, her hareketinden belli oluyordu. Aléa kurdu okşamayı sürdürdü.

Artık yalnız olmaman iyi, İmala. İyi, çünkü şimdi senden bir şey isteyeceğim. Ayrılmak zorundayız sevgili kurdum, benim için bir şey yapman gerek. Umarım anlarsın. Beni gerçekten duyuyor musun bilmiyorum.

Aléa bir eliyle kurdu okşarken öbür eliyle de çantasından Galiad'a ait mavi kumaş parçasını çıkardı. Kumaşı hayvanın burnuna yaklaştırdı.

Bak. Şu alın bağını kokla. Galiad'ın bu. Onu bulmanı istiyorum. Geçen gece onu gördün, beni ona götürmüştün. Kim olduğunu biliyorsun değil mi? Kokusunu tanıyorsun değil mi? İmala, Galiad'ı ve oğlu Erwan'ı bulmanı istiyorum. Onları bulup kuzeybatıya doğru, Mont-Tombe'a doğru, denizin karalara sokulduğu yere doğru onlara kılavuzluk etmeni istiyorum. Bunu benim için yapman gerek kardeşim, anlıyor musun?

İmala inilti çıkarılmaya başladı. Kumaşı bir kere koklamıştı ama Aléa hayvanın mesajı anladığından emindi. Kurt yerinde duramaz oldu. Genç kız hayvanı kendine çekip iki eliyle sarıldı.

Sağ ol sevgili kurdum, iyi şanslar! Ama gitmeden önce, kumaşı boynuna bağlamama izin verir misin? Korkma İmala, Galiad seni benim gönderdiğimi anlarsın istiyorum sadece, o kadar.

Aléa alınlığı kurdun boynuna geçirmek için yaklaşınca hayvan geriye çekildi ve küçük bir homurtu çıkardı. Genç kız şaşırmadı, elini bir an için aşağı indirdi. Sonra yeniden yavaşça kurda yaklaştı ama hayvan iyice geriye çekildi. Aléa tatlı sözlerle kurdu kandırmaya çalıştı ama İmala dinlemiyor, uzaklaşmaya devam ediyordu.

Aléa vazgeçmek zorunda kaldı, kurt yeterince uzaklaşınca da ayağa kalktı. Gözlerini İmala'ya dikip gülümsedi.

Git! diye düşündü. Hayvan vadinin alt tarafına, büyük gri kurdun yanına koştu.

Aléa yumruklarını sıktı. Kurdun söyleneni anladığını umuyordu, anladiysa da isteneni başaracağını umut ediyordu. 'Umarım alınlığı boynuna geçirme girişimim onu fazla korkutmamıştır' diye düşündü. İmala alınlığın boynuna takılmasını istemiyordu. Aléa'ya ait olmadığını açıkça

göstermek istiyordu sanki. Hiçbir dikeye ait olmadığını ve asla tam anlamıyla ehlileşmeyeceğini göstermek ister gibiydi. Kurtlar böyledir işte, Aléa da kendi kendine 'belki böylesi daha iyidir' diye düşündü.

Samael'e eşlik eden aşağı yukarı on beş asker kalmıştı sadece. Tuathann'lara açtıkları savaş garnizondakilerin çoğunun hayatına mal olmuştu. Piskopos komutanın artık kendisine karşı belli bir kin güttüğünü tahmin edebiliyordu, ama komutan Samael'in bu işten ne kazandığını tahmin edebilmekten çok uzaktı.

Nuadu Kılıcı, Samael onu Tuathann'lardan çalmayı başardığından beri kınından çıkmamıştı. Piskopos onu titizlikle sandıkta saklıyordu, daha yakından bakacak fırsatı bulamamıştı henüz. Korkuyordu adeta. Drüidler bu efsanevi nesneyi öyle çok aramıştı ki şimdi Suçlayıcı kılıcın burada, kendi elinde olduğuna, silahı tesadüfen ele geçirdiğine inanamıyordu. Bu onu hem şaşırtıyor hem de sevindiriyordu. 'Moira gerçekten varolsaydı, kılıcı bu kadar kolayca ele geçirmeme izin verir miydi' diye düşünmek hoşuna gidiyordu.

Piskopos ve askerleri şimdi Tenian ormanına çok yaklaşmıştı; Méricourt fazla uzak olmasa da Tuathann'ların saldırma tehlikesi hâlâ vardı. Terre-Brune'ün başkentine varmak için güneye doğru iki-üç gün daha yol almak gerekiyordu. Başkentte Samael kontla görüşüp Harcourt'un yardım teklifini iletenecekti. Piskopos daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Atların ve adamların yorgunluğuna karşın ancak gecenin geç saatlerinde mola verileceğini emretti ve sabahleyin erkenden yola çıkılmasını şart koştu. Yine de Alev Askerleri şikâyet etmiyordu. Adadaki en zorlu talimi onlar yapardı ve bundan belki de daha güç tempolara alışıklılar. Ama her geçen gün atların hızı biraz daha kesiliyordu. Gitgide daha çok bakıma ihtiyaç duyuyorlardı ve bazıları topallamaya başlamıştı.

O akşam Samael kamp kurma emrini vermek için karanlığın iyice çökmesini bekledi. Alay bir grup çiftliğin birkaç fersah ilerisinde durdu, karargâh çabucak kuruldu. Ateş için bir toprak alan, atlar için yeşillik bir köşe, piskopos için bir çadır, birkaç masa, oturma yeri olarak ağaç kütükleri, bir de nöbetçi yerleri.

Samael komutanı çağırdı.

Subay gelince "Piskopos hazretleri buyrun" diye eğildi.

"Yanınıza iki adam alıp şu çiftliklere gitmenizi istiyorum. En yorgun dört atı da götürün, bakın bir nalbant bulabilecek misiniz, ya da daha iyisi dört yeni at getirin. Adamlarınızla birlikte bizzat gitmenizi istiyorum, çünkü duruma ilişkin birkaç bilgi edinmenizi de istiyorum. Tuathann'lar nereye varmış, kont Meriande Mor nerede?"

"Bu kadar küçük bir köyde birilerine rastlamak için vakit çok geç değil mi?" diye şaşırdı savaşçı.

"Ayakta kimseyi bulamazsanız uyuyanları uyandırın ve kont adına görevde olduğunuzu söyleyin. Siz bir askersiniz, çiftçiler size saygı gösterecektir."

"Başüstüne efendim."

Komutan geri dönüp emri hemen yerine getirdi, yanına iki adam ve birliğin en yorgun dört atını alarak yola çıktı.

Epey bir süre sonra geri döndüğünde askerler karınlarını doyurmuş, çoğu uyuklamaya bile başlamıştı. Sadece dördü ayaktaydı ve kamp yerini gözetliyorlardı. Piskopos ise çadırında, mum

ışığında kitap okuyordu.

Samael yorgun değildi. Bu uzun günlerden sonra damarlarındaki Saîman'ı canlandırması yetiyordu, bitkinlik hemen yok oluyordu. İlaç gibi bir şey olmuştu bu onun için. Her akşam son askerler de uykuya daldıktan sonra uzun süre okumaya devam ediyordu, ikinci ya da üçüncü nöbetçi vardiyasında yatıyordu ancak. Harcourt'un adamlarını bu saatleri dua ederek geçirdiğine inandırmıştı ama aslında drüidlik yaşamının daha önce keşfetmeye olanak tanımadığı bütün kitapları okumakla uğraşıyordu. Bu bilgi deryalarının, bu saklı hâzinelerin, bu yolculukların, bu hikâyelerin karşısında mutluluktan kendinden geçiyordu.

Komutan çadıra girerken geldiğini duyurdu:

"Piskopos hazretleri!"

Samael sayfalarını karıştırdığı Eski Dil Kitabı'nın kapadı, ince deri kayışı düğümledi ve askeri karşılamak için ayağa kalktı.

"İçeri girin komutan, şuraya oturun, küçük masamın karşısına."

Her akşam askerler piskoposun çadırını titizlikle hazırlıyorlardı. Din adamının ne beklediğini tam olarak biliyorlardı: küçük bir masa, iki şamdan, içi kitaplarla dolu, üstü kıvılcık kadife kaplı bir sandık (piskopos sandığı oturmak için de kullanıyordu), iki küçük ahşap koltuk, yıkanmak için bir deri leğen, saman ve hint kenevirinden yapılmış bir yatak, çarşaf ve battaniye. Piskoposun yolculuktayken tek lüksü buydu, ama çadıra girerken her şeyin yerli yerinde, her akşam aynı şekilde hazırlanmış olması gerekiyordu.

"Dört atı başka atlarla değiş tokuş ettim" dedi komutan otururken.

Sesi ciddi, kaşları çatıktı, Samael bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"İyi atlar mı?" diye sordu Samael, yolculuğun temposu onu çok endişelendiriyordu.

"Çok iyi huylular, sağlık durumları da bıraktığımız atlarınkinden çok daha iyi. Elbette Harcourt seyislerinin askerî eğitimini almamış bu yeni atlar ama rahat rahat işimizi göreceği kanısındayım."

"Güzel. Peki ilgimizi çekecek birtakım bilgiler edindiniz mi?" diye sordu piskopos. Karşısındaki adamın o haberler yüzünden ciddileştiğini tahmin ediyordu.

"Evet Efendim, belirlediğiniz amaca uygun olmadığını düşünüyorum."

Samael sabırsızlandı.

"Ee söyleyin!"

"Meriande Mor artık Mericourt'da değil. Başkentten ayrılmış ve ordusunun büyük bölümüyle Tuathann'lara saldırmak üzere yola çıkmış. Barbarlar, Yüce-Kral'ın izin verdiği gibi, Terre-Brune'ün bütün kuzey kesimine yerleşmişler, Meriande kimsenin yardımı olmadan onları topraklarından süreceğini sanıyormuş. Halen Filiden yönünde ilerliyormuş."

Samael yumruğunu masaya vurdu.

"Gerizekâlı! Tek başına hiç şansı yok. Tuathann'ların karşısında ordusu çok yetersiz. Onu engellemeliyiz."

Komutan sessiz kaldı. Elbette aynı şeyi düşünmüştü. Hiçbir şekilde Piskopos Natalien'in içini rahatlatamazdı.

Samael "Meriande Mor'u kaybetmeyi göze alamayız" dedi, ama artık kendi kendine konuşuyordu, "Hem ordusu çok işimize yarar. Bu durumu önlemeliyiz."

Piskopos ayağa kalktı, sandığının başına geçip açtı. Ellerini daldırıp, kahverengi bir kumaşa özenle sarılmış olan Nuadu Kılıcı'nı çıkardı.

"Komutan hemen bu akşam yalnız yola çıkacağım. Adamlarımız hızımı kesiyor, üstelik herhangi

bir korumaya ihtiyacım yok."

"Pp... piskopos hazretleri" diye kekeledi afallayan komutan, "ciddi misiniz?"

Samael kılıcı kılıfından çıkarmadan kemerine taktı, yiyecek ve giysi dolu bir çanta hazırladı.

"Çok ciddiym. En hızlı biçimde Meriande Mor'u engellemem gerek, bir dakika bile kaybedemem. Tek başımayken hiç tehlike yok, Tanrı beni korur. En iyi atlarınızı hazırlayın. Yarın Harcourt'a dönüp Thomas Aeditus ve kont Al'Roeg'ü durumdan haberdar edeceksiniz. Mor'u yola getirme işini ben üstleniyorum, onu kendi davamıza bağlayabilmemiz için Harcourt'a götüreceğim."

Komutan ne diyeceğini bilemiyordu. Karşı çıkamazdı ama Harcourt kontluğuna döndüğünde Thomas Aeditus'un piskopos Natalien'e eşlik etmedikleri için kendilerine mutlaka kızacağını biliyordu. Ama piskopos kararlıydı, asker itaatsizlik edemezdi. Üstelik, çarpışma sırasında piskoposun nasıl hareket ettiğini de gördükten sonra, komutan, bu ihtiyar deli amacına ulaşır diye düşünüyordu.

Komutan alçak gönüllülükle söyleneni kabullendi ve tek kelime daha etmeden çadırdan çıktı. Haberi adamlarına vermek için sabahı bekledi.

Samael çoktan uzaklaşmıştı.

"Kimsiniz?"

"Kiaran. Daha doğrusu Kiaran'ın Djar âlemindeki görüntüsüyüm."

Benim bildiğim görüntü bu değil. Ama ses onun sesi. Gözleri de. Hele zihni, zihnini tanıdım... Ama neden böyle bir görüntü var?

"Sizi tanımadım drüid. Oysa Saî-Mina'da görmüştüm. Burada daha gençsiniz, hele şu giysiler... drüid giyimi değil bu!"

"Yaşım senden birazcık daha büyükken böyleydim ben, Aléa..."

"Siz gezgin tiyatrocuyu muydunuz?"

Evet diyor. Gülümsüyor da. Beni gördüğü için şaşırma benzemiyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Her akşam buradayım Aléa, tıpkı senin gibi. Uzun zamandır seni gözetliyorum."

Beni gözetlemiş. Djar ne kadar tuhaf bir yer. Hep birisinin beni gözetlediği duygusuna kapılıyorum. Havada süzülen bunca düşünce, yolu kesişen bunca olası yazgı.

"Uzun zamandır mı?"

"En başından beri. Saî-Mina'ya geldiğinden beri. Görüntünü önce bulanık gördüm. Onu denetlemeyi beceremiyordun, değil mi? O gün, dişi kurt vardı..."

İmala'yı tanıyor.

"... Galiad'ın oğlu genç Magistel Erwan Al'Damian'ın görüntüsü de vardı. Ona karşı birtakım duygular besliyorsun..."

Sanki benimle alay ediyor, halbuki niyetinin öyle olmadığını biliyorum. Bütün Büyük-drüid'lerin en acayibi o, Saî-Mina'dayken fark etmiştim. Konsey hesabına casus gibi beni mi izliyor acaba?

"Maolmòrdha da vardı, hatırlıyor musun?"

"O da beni gözetliyor, değil mi?"

"Elbette, ama şu an değil. Ne yapıyor şimdi bilmem... Ama yine de rahatlatıcı bir şey değil bu." Doğru. Onun varlığını hissetmiyorum şimdi. Ama yoluma çıkacağını biliyorum. Maolmòrdha. Yolumun en sonunda...

"Konsey adına mı gözetliyorsunuz beni?"

"Seni uzun zamandır izliyorum, Konsey Djar âlemine girebildiğimi yeni öğrendi. Seni bu âlemde gördüğümü söyledim onlara ama daha fazla bir şey öğrenemeyecekler."

Ya yalan söylüyorsa?

"Ben de Phelim gibi düşünüyorum, biliyor musun Aléa? Senin Samildanach olduğunu düşünüyorum. Biliyorum bunu. Tıpkı onun gibi ben de seni Konsey'den korumak istiyorum."

"Ama siz de Konsey üyesisiniz!"

"Bu benim her zaman onların kararlarını onayladığım anlamına gelmez. Ben Moïra'nın çocuklarındam..."

Ne demek istediğini pek anlamadım galiba. Gezgin tiyatroculara Moïra'nın çocukları denir. Ama aslında ne anlama geliyor o deyiş?

"Phelim öldü. Beni korumak isteyen tek kişi oydu ama öldü."

"Biliyorum. Seni arayan üç drüid Konsey'e geldi. Haberi verdiler. Ama Phelim tek kişi değildi. Ben de onun gibi düşünüyorum, genç Finghin de. Dün yanımızdan ayrıldı."

"Finghin mi? Saî-Mina'dan ayrıldı mı?"

"Evet. Seni arıyor."

"Beni bulacak. Ona ihtiyacım var. Öğrenmeye ihtiyacım var."

"Senin bize öğreteceklerin var asıl. Sen Samildanach'sın Aléa."

"Öbür drüidler beceremiyorsa sen nasıl gelebiliyorsun buraya?"

"Entrika çevirmek yerine Saîman yolunda çalışarak daha çok zaman harcasalardı onlar da gelebilirdi kuşkusuz. Ama tek değilim. İki dönme de gelir buraya. Maolmòrdha ve Samael. Samael'den kendini sakın. Fazla uzağında değil. Nereye gidiyorsun, ne yapmak istiyorsun ben bilmiyorum, ama Samael senin yakınında."

"Beni gözetleyen biri daha mı çıktı?"

"Hayır. Seni burada gördüğünü sanmam."

"Siz bütün bunları nereden biliyorsunuz Kiaran?"

"Sık sık buraya gelirim. Her şeye bakarım. Her şeyi dinlerim. drüid kardeşlerim aklım bir karış havada sanır ama havada değil buradayım. Buradaki gerçeklik başka yerlerdeki yalanları açığa çıkarır. "

"Size nasıl güvenebilirim?"

"Bana asla güvenemeyeceksin. Artık kimseye güvenemeyeceksin. Hep tetikte olmalısın Aléa."

"Sizi yine göreceğim mi?"

"Eğer istersen, buraya her gelişinde."

Galiba bu durum çok hoşuma gider. Kiaran'ın bana öğretecek bir şeyleri var mutlaka. Ama ona fazla açıklamalarda bulunmamaya dikkat etmeliyim. İstemedi ona bilgi vermemeliyim.

"Peki, sizinle her akşam buluşacağım Kiaran, ama, buraya geldiğimde ancak sizi görmeye gelmediğimde, isteğim dışında beni gözetlemeyeceğinize söz vermenizi istiyorum."

"Söz vermek mi?"

Doğru. Kimseye güvenmemem gerektiğini daha yeni söyledi, vereceği sözün ne değeri olur ki? Onu korkutmalıyım.

"Kiaran, eğer bakışlarınızı yakalarsam, Herilim'ler Prensi'ne yaptığımı size de yaparım. "

Yanıt vermiyor. Beni anladığından eminim.

"Şimdi gidip bir şeye bakmam gerek Kiaran. Kendinizi gösterdiğinizize çok sevindim. Phelim'i özlüyorum. Bir drüidle konuşmaya ihtiyacım var. Finghin yetmezdi kuşkusuz."

"Ben de yetmem, Aléa. Ama bildiğim her şeyi sana öğreteceğim."

"Sağ olun."

Geri dönüyorum. Yola çıkıyorum. Peşimden gelmiyor.

Uzakları, buradan uzakları düşünmeliyim.

Erwan'ı bulmam gerek.

Djar kapısı. Ona ulaşabilirim. Şurada.

Ona doğru ilerliyorum.

O orada. Bu ışığı tanıyorum. İzliyorum. Mavi bir kuyu gibi. Ta aşağıda da Erwan.

Mesajımı işitecek mi? Anlayacak mı? Buraya çıkamaz. Doğru dürüst duyamayacak. Ama ona söylemeliyim. Anlamasını sağlamalıyım. Erwan... Erwan...

Dinle beni...

İki kurt dar bir vadinin ortasından kuzeye doğru yürüyorlardı. Yanlarında, gri ve yassı taşlardan oluşan akarsu yatağında küçük bir dere akıyordu. Sağda tepenin yamacı çıplaktı. Hiç ağaç yoktu, sadece yer hizasında küçük kara çalılıklar vardı. Taşlık, esmer bir topraktı burası, yamacın ortasında üst üste konulmuş taşlardan oluşma eski bir duvar, bakır renkli yamacı ikiye ayırıyordu. Solda bir çam ormanı vardı. Ağaçların, yaprakları dökülmüş alt kısımları vadiyi karartıyor, üst tarafta ufuk yeşil doruklar üstünde uzanıyordu. İleride, kuzeye doğru, iki yamaç ön planda derin bir yarık oluşturuyor, yarığın gerisinde uzaklardaki başka tepeler ve mavi Ağustos göğü gözüküyordu.

İmala herhalde eski bir taşkının buralara kadar sürüklediği, etrafa dağılmış ölü ağaç gövdelerinin üstünden atlıyordu. Beyaz, kolayca kırılan kütükler ve kurumuş çamurdan oluşan bir karışım vardı, yeni geçmiş bir inek sürüsünün izleri belli oluyordu.

Vadi iki tepenin arasında kıvrılarak ilerliyor, bitki örtüsünün daha gürleştigi kuzeye doğru gidiyordu. Dişi kurt ara sıra durup dereden su içiyordu. Suyun gürültülü akışı çevredeki sesleri boğuyordu. İki kurdun ayakları altında kayan taşların yankısından ve yukarıda av arayarak süzülen yırtıcı kuşların kanat seslerinden başka bir şey işitilmiyordu.

İmala gri kurtla birlikte avlanmamıştı daha. Ama onunla birlikteyken daha iri bir ava saldırmabileceğini biliyordu. Gri kurt İmala'yı yakından izliyordu, her an sıçramaya hazırды. O da acıkmıştı herhalde. Ama İmala güzergâhından uzaklaşmak istemiyordu. Kuzeye, duyularının onu çağırdığı yere doğru gidiyordu, karnını doyuracak şeyi de o yol üstünde bulması gerekiyordu.

İki kurt parlak aydınlıkta ilerledikçe vadi daralıyordu. Gor-Draka dağları yakınlaşıyor, artık bütün ufku dolduruyordu. İki kurt, yorgun ayaklarını serinleten derenin içinde akıntıya karşı yürüyorlardı. Güney düzlüklerindeki çayırlarda uzun uzun koşmaktan çok daha yorucuydu bu kayalık arazide ilerlemek, sıcaklık yürüyüşü zorlaştırıyordu. İki hayvan, dilleri dışarıda, öğle güneşinin altında sırtlarını kamburlaştırmış yürüyorlardı.

Birdenbire İmala batıda bir hareket fark etti. Çamların arkasında bir gölge. Durdu, kulaklarını

dikti, ön ayaklarını gerdi. Ardındaki gri kurt da aynısını yaptı. Vadiyi rüzgâr doldurdu. İmala'nın beyaz tüyleri dikildi. Esinti kulaklarında uğuldadı. Ağaç tepeleri bir an sallandı, sonra rüzgâr güneye doğru kayboldu. Derenin yüzeyinde güneşin yansımından başka kıpırdayan hiçbir şey kalmadı. Kuşların cıvıltısı bile kesilmişti. Sanki dişi kurdun bakışlarından, pusuda beklediğini, her an atlamaya hazır olduğunu anlamışlardı.

Tepenin yamacında dikilen ağaç gövdelerinin karanlığında yeniden bir hareket oldu. İmala birkaç adım ilerledi, derenin serin sularından çıktı, kıyıdaki sıcak taşların üstüne karın üstü yattı. Avını belirlemişti. Ormanın gölgesine gizlenmiş bir dişi geyik. Genç bir hayvandı mutlaka, sırtındaki tüyleri kulaya, karnıysa kızıla çalan beyazdı. Başu dik, adımları çevik, ağaçların öte yanındaki en ufak bir gürültüye kulak kabartmıştı. Kuşkusuz bir şey duymuştu ama kendisini izleyen iki yırtıcıyı henüz fark etmemişti.

Büyük gri kurt hızlı ve sık adımlarla kuzeye yöneldi. Av başlamak üzereydi. İmala'nın yaklaştığını görünce kaçacak olan geyiğin yolunu kesmeye hazırlanıyordu gri kurt. Sessizce, hafif adımlarla yürürken omuzları hızla sarsılıyordu. Ara sıra arkasına, beyaz kurda ya da geyiğin görüldüğü batı yönüne bakarak yamacı tırmanıyordu.

İmala ise sürünerek ilerlemeye başladı. Güneybatıya doğru biraz aşağı indi, geyiği arkadan kısıtırmayı umuyordu. Ama hayvanın kulakları çok keskindi. Dişi kurdun çevik adımları altında birbirine çarpan iki çakıl taşının sesini duyunca geri döndü. Tam o anda İmala'yı gördü. Gri taşların üstünde beyaz kürküyle kurt zar zor seçilebiliyordu oysa. Ama geyik hiç zaman kaybetmedi. Dikleşen İmala'yı görür görmez olanca hızıyla ağaçların arasına daldı, avcı da peşinden geliyordu. Daha yukarıdaki gri kurt avın kaçtığını görünce koca çam gövdelerinin arasında koşmaya başladı.

Geyik daha çevik, daha hızlıydı. Kurtlar hayvanı vadiye inmeye zorlamak için yolunu kestiler. Ama ormandan çıkarsa işi biterdi. Üstüne kapanan kıskaçtan kaçmak için aniden yön değiştiriyor, kuru çam iğneleriyle kaplı toprakta ayakları kayıyordu.

Ormanın içinde ilerledikçe yamaç dikleşiyordu, çok geçmeden kurtlar geyiğin izi üstünde yan yana buldular kendilerini. Ellerinden kaçırıyorlardı avı. İmala, soluk soluğa, adımlarını yavaşlattı. Sabırlı olmak gerekiyordu. Avları böyle uzun süre koşamazdı. Erkek kurt birkaç metre daha koştu, sonunda o da yavaşladı.

İmala bir an durup havayı kokladı. Geyik gözden kaybolmuştu ama uzakta değildi. Varlığı hâlâ hissedilebiliyordu. Kuzeye doğru. Beyaz kurt yola koyuldu, yamaç boyunca ilerlerken bir yandan da geyiğin gözden kaybolduğu ağaçlardan ayırmıyordu gözlerini. İri gri kurt yamacı tırmanmayı sürdürdü. Birbirlerini gözden kaybedene kadar, hattâ daha da uzun bir süre böyle yürüdüler.

İmala ürkmüş geyiğin kokusunu hâlâ açıkça alabiliyordu. Koşmaya başladı, herhalde fazla uzakta olmayan hayvanın yolunu kesmek için gitgide eğim çizerek koşuyordu. Sonunda iyice hızlandı. İmala başını eğmiş, karnı yere teğet halde, epey bir mesafe gitti, sonra yeniden yavaşladı. Burada bayır daha dik, çamlar daha sıktı. Kurdun çevresinde gitgide daha çok gölge vardı artık, gür çam dallarının arasından süzülen tek tük güneş ışınları ormanın karanlığını dağınık bir ışık yağmuruyla yıkıyordu adeta.

İmala yürümeye koyuldu. Geyiğin kokusu çok yakındaydı. Çamların güçlü kokusuna baskın çıkıyordu. Dişi kurt karın üstü oturdu ve bakışlarını ağaç gövdelerinde gezdirmeye başladı. Birdenbire geyiğin, ağaçların ortasında bir ışık huzmesinden geçtiğini gördü. Artık koşmuyordu hayvan, peşindekilerin izini arıyordu dört bir tarafında.

Geyik arkasını dönünce İmala sıçradı. Bu kez hayvanın şaşkınlığından yararlanabilirdi, çamların

arasına ok gibi daldı. Geyik sıçradı, panik içinde yanlışı yöne koştu. Güneye, vadiye doğru iniyor ve bilmeden, aşağıda bekleyen gri kurdun yaklaşıyordu. İmala düz doğrultudan saparak ve olabildiğince hızla koştu, çok geçmeden avın birkaç adım ötesine varmıştı bile.

Zavallı hayvan peşinde kurdun soluğunu duydu, adımları iyice birbirine dolaştı. Ara ara kırık dallara takılıp sendeliyor ve artık yön değiştirmeye cesaret edemiyordu, çünkü avcı çok yakındaydı.

İmala o sırada gri kurdun bir tümsekten ok gibi indiğini gördü. Yamacın iniş yönünde geyikten de hızlı gidiyordu, göz açıp kapayıncaya kadar geyiğe ulaştı.

Gri kurt çok uzaktan geyiğin uzun boynuna doğru atladı, şaşırarak hayvan sol böğrüne yatıverdi. Hızın etkisiyle kurtla avı yerde yuvarlanarak yaprak ve toz bulutu içinde yamaçtan aşağı indiler. Bu yuvarlanmış bitince geyik kurdun dişlerinden kurtulmak için çırpındı ama bu kez de İmala sıçradı ve iri çenesinin tek bir darbesiyle geyiğin işini bitirdi.

Gri kurt geyiği birkaç saniye daha yerde tuttu, boynunu kırmak için hayvanın başını sertçe silkeledi, ama hayvan çoktan ölmüştü ve kanı çam ormanının kara toprağına akıyordu.

Çok eski çağlardan beri adada hiç bu kadar uğursuz bir toplantı yapılmamıştı. Bütün gözcüler^[1] Shankha sarayının kocaman gizli hücrelerinde toplanmıştı, gorgün kabilelerinin reisleri, döneke savaşçılar, drüidlerin can düşmanları, aforoz edilenler, kaçaklar... Hiçbir çömez eksik değildi. Hepsi de Efendi'nin çağrısına yanıt vermişti. Hep birlikte drüidlere karşı ayaklanacaklar, Unseann'ı yani yeniden fethi tamamlayacaklardı.

Burası yeraltında bir salondur, öyle uzun ve karanlıktır ki sonu görünmüyordu. Duvarlara asılı ya da ahşap ayaklara sabitlenmiş meşaleler toprak rengi duvarları altın bir ışık dansıyla aydınlatıyordu. Uzaklardan bir gürlüme duyuluyordu, sanki dünyanın merkezinden gelir gibi bir gürlüme. Bu uğursuz topluluğu rahatsız eden başka hiçbir ses yoktu, ateşin salondaki yankıyla büyüyen çıtırtılarından başka hiçbir gürültü çıkmıyordu.

Maolmördha, kanla şişmiş damarların yol yol yaptığı suratı ve alev alev yanan gözleriyle siyah taş bir sunağın önünde ayakta duruyordu. Siyah metal zırhının aralıklarından çürümüş derisi görünüyordu. Yanında, bir zamanlar Magistel'i olan Ultan duruyordu. İri yarı, sessiz bir savaşçıydı, efendinin sanki daha çok ilgi gösterdiği Ayn' Sulthor'a karşı yıllar yılı hoyrat bir kıskançlık beslemişti. Ama artık Herilim'ler Prensi öldüğüne göre Ultan Maolmördha'nın yanındaki yerine yeniden kavuşmuştu ve göreve layık olduğunu kanıtlamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Almar Cahin bir gün önce gelmişti saraya. Shankha'ya ilk geliyordu bu, korkusunu iyi kötü gizlemeye çalışıyordu. Burada Saratea'nın şişko kasabı değildi. Bir gözcüydü. Aléa'yı ihbar eden kişiydi. Bunun belki bir gün, Efendinin yerleştiği hiyerarşide yükselmesini sağlayacağını umuyordu. Bir gün Efendinin yanına oturmayı. Danışmanı olmayı. Konuştuğu zaman onu dinlemelerini sadece. Evet, burada adam yerine konacaktı. Sarre kontluğundaki küçük köyünde onu bekleyen beyhude yaşamı unutabilecekti. Adam olacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

Salonu ağır bir sessizlik kaplamıştı. Almar kıpırdamıyordu. Bakışlarını oynatmaya bile zar zor cesaret edebiliyordu. Zar zor soluk alabiliyordu. Dinliyordu. Çevresindeki öbür gözcüleri dinliyordu.

Efendi bir süredir kıpırdamadan duruyordu, onu insanlık dışı bir yaratığa dönüştüren şu korkunç karışımı, Saîman'la Arhiman'ı biriktiriyordu içinde. Bakışlarını eğmiş, ellerini kavuşturmuş, derin bir

transa girmişe benziyordu. Ama Almar gibi, orada bulunan herkesin bakışları sunağa kilitlenmişti. Sunağa konulmuş ve berbat kokusu havayı dolduran lime lime olmuş cesetten gözlerini ayıramıyordu kimse. Çürümüş iskeletinde kalan son deri parçaları gri çirkef rengindeydi. İki göz çukuru da boştu. Kafatasında derin bir yarık vardı. Kırılmış kaburgaların gerisinde, çürümüş organların kokuşmuş artıklarının olduğu tahmin edilebiliyordu.

Birdenbire salonun sıcaklığı düşmeye başladı. Maolmòrdha'nın başı usul usul doğruldu. Gözleri iki kızıl meşale, elleri iki kızgın kor parçasıydı. Buyurgan bir hareketle kollarını sunağın üstünde havaya kaldırdı. Parmaklarının ucundaki ışık çemberi büyümeye devam ediyordu. Topluluğu bir uğultu sardı ama sunaktan çıkan boğuk gürlleme uğultuyu hemen perdeledi. Yer sarsılmaya başladı. Meşalelerin alevleri titremeye koyuldu. Tavandan ve duvarlardan birkaç taş parçası düştü, düşmenin etkisiyle tozlar havalandı. Yer sarsıntıları gitgide şiddetlendi. Sıklaştı. Maolmòrdha'nın yüzü çirkin bir biçimde buruştu, sonra gırtlakından sersemletici bir çığlık yükseldi.

Gürültü ve sarsıntılar dayanılmaz bir hal alınca, birdenbire müthiş bir patlama oldu. Salon toz duman içinde kaldı. Gürlleme dindi. Yer sarsıntıları kesildi.

Patlamanın söndürmediği birkaç meşalenin aydınlığında, Almar Maolmòrdha'nın yavaş yavaş yeniden ortaya çıktığını gördü.

Gözüne kaçan tozları çıkarmak için kasap gözlerini ovuşturdu. Neler olup bittiğini görmek için parmak ucuna kalktı. Ceset sunakta değildi artık. Sunak ikiye ayrılmıştı. Taş sanki yıldırım çarpmışçasına tam ortasından yarılmıştı. İskelet de ortadan kaybolmuştu. Almar çevresinde fısıltılar duydu. Bir şeyler oluyordu. Göremediği bir şeyler. Biraz daha parmak ucunda yükselmeye çalıştı ama çok ufak tefek bir adamdı. Yer değiştirmeye, durduğu yerden ayrılmaya cesaret edemiyordu ama meraktan ölüyordu.

Yine de en sonunda, çevresinde gözcülerden ve gorgûn'lardan oluşan kalabalığın neden mırıldandığını anladı. Ağzı bir karış açık, iskeletin tozların arasında yavaş yavaş ayağa dikildiğini gördü. Törenin başından beri, Maolmòrdha'nın bu cesedi hayata döndürmeye çalıştığını anlamıştı elbette, ama iskeletin böyle ayakta durduğunu, kafasını çevirdiğini, ağzını açtığını görmek bambaşkaydı!

İskeletin arkasından Ultan göründü ve omuzlarına ağır, siyah bir cübbe örttü. Yaşayan ölü ses çıkarmadı. Duruşunda bir tür soyluluk vardı. Magistel'in giydirdiği bir kraldı adeta.

İskelet geri döndü. Ellerini arkaya atıp sarkan kapüşonu başına geçirdi. Çürümüş bedeninin hiçbir tarafı görünmez oldu. Koyu renk cübbenin içinde iri yarı bir siluetti artık. Maolmòrdha'nın önünde diz çöktü.

Efendi bakışlarını yeni çömezine doğru indirdi. Parmaklarının ucundaki alevler sönmüştü ama bakışı yeni bir ateşle parlıyordu.

Topluluktaki herkes sırayla diz çöktü. Maolmòrdha, önünde iki büklüm olmuş karanlık siluete doğru ilerledi ve kanlı ellerini siluetin omuzlarına koydu.

"Sen Dermod Cahl'sın, ben de senin efendimim."

Yaşayan ölü genizden gelen bir sesle "Efendi hazretleri, emrinize amâdeyim" diye karşılık verdi.

Almar ürperdi. Elleri titriyordu. Sulthor'un onu sorgulamak için evine geldiği günü hatırladı. Aynı korkuyu duyuyordu. Aynı dehşeti. İnsanın karnını buran, içini donduran, insanı heyecan içinde bırakan dehşeti hissediyordu.

"Gorgûn'ların on iki ordusunu sana emanet ediyorum Cahl, onları zafere ulaştıracaksın."

Maolmòrdha boynundaki zinciri çıkardı. Zincirin ucundan, üstüne tuhaf motiflerin zarif bir

biçimde işlendiği altın bir madalyon sarkıyordu. Aldis'in Mührü'ydü bu, sahibine gorgûn'ların kontrolünü sağlayan bir Man'ith. Başını öne eğerek mücevheri yavaşça çıkardı Maolmòrdha ve Dermod Cahl'ın boynuna geçirdi. Yaşayan ölünün gözleri yepyeni bir ateşle yanar gibi oldu.

Maolmòrdha başını kaldırıp diz çökmüş kalabalığa seslendi.

"Unseann zamanı geldi! Drüidler çökecek, onlarla birlikte Samildanach da çökecek! Evlatlarım, gölgelerin içinden çıkacağız!"

Almar kendi kalbinin atışlarını duyuyordu, içindeki korku mu sevinç mi ayırt edemiyordu. Efendinin büyüleyiciliği benliğini iyice sarmıştı. Zihni bulanıyordu. Yenme arzusundan sarhoşa dönmüştü. Damarlarında Unseann atmaya başlamıştı bile.

Maolmòrdha kollarını kabile reislerine doğru uzatarak "Gorgûn'lar, işte efendiniz Dermod Cahl!" diye bağırdı. "Onunla birlikte yolunuza çıkan her şeyi yakacaksınız. Drüidlerin kurduğunu yıkacaksınız. Moïra'nın akışını tersine çevireceksiniz! Özellikle de..."

Göğsü şişti, gözlerindeki parıltı şiddetlendi, bedeni gölgelerin arasında daha da büyür gibi oldu.

"Özellikle de Samildanach'ı ortadan kaldırmanızı istiyorum! Öldürün o çocuğu, diri diri yakın!"

Gorgûn'lar korkunç bir çığlık attılar, kuşkusuz bir savaş narasıydı bu; yankısı Shankha sarayının duvarlarına çarptı defalarca.

"Dermod! Bana yüzüğü getir. O çocuğu kendi ellerinle öldürmeni ve bana yüzüğü geri getirmeni istiyorum. Ondan sonra sıra drüidlere gelecek... Sabırsızlandığımı biliyorum Dermod, onları yok etmeye can attığımı biliyorum. Ama çocuk hepsinden önemli."

"Size yüzüğü getireceğim Efendi hazretleri."

Maolmòrdha yavaşça başını çevirdi, tebaası üstünde dehşet verici bakışlarını gezdirdi, sonra arkasını dönüp salonun karanlığında gözden kayboldu. Ultan ve Dermod Cahl hemen peşinden gittiler.

Gözcüler, gorgûn'lar, toplum dışına atılmış sürgünler, hepsi de konuşmadan bakıştı. Gözlerinde aynı parıltı vardı.

Unseann'ın parıltısı.

Akingia Savaşı

"Selam sana Sarkan, Yeryüzü seni de oğlun Tagor'u da, kabilen Mahat'angor'u da tanıyıp bilsin. Ben, Hassat'enor kabilesinden Chankin."

Filiden kışlasındaki ücra bir odada, bütün kabile reisleriyle akşam yemeği yediği alçak masanın başında diz çökmüş oturan Sarkan, ziyaretçisine sofraya gelmesini işaret etti.

"Gel otur Chankin. Senin kabilenin reisi Haishan burada, ekmeğimi paylaşıyor. Biz de seni bekliyorduk."

Genç Tuathann savaşçısı sofranın öbür tarafına oturdu. Gövdesi çıplaktı, savaş boyaları sürünmüştü, bu da Sarkan'ın gözünden kaçmadı.

"Ey yüce savaşçılar, size tahmin ettiğiniz kötü haberi getirdim. Güneyden bir insan ordusu geliyor, başlarında da kont Meriande Mor var."

Sarkan ve öteki reisler hiçbir tepki vermedi. Bu haberi bekliyorlardı kuşkusuz. Drüidlerin ve Galatie'nin kendilerine verdiği toprağın Terre-Brune'e ait olduğunu hepsi biliyordu. Ve Yüce-Kral'ın bu kararını kontun onaylamadığını da biliyorlardı. Sadece bir zaman meselesi vardı ama savaş kaçınılmazdı.

"Eriu kanla kurulacak, dostlar. Çok kayıplar vererek kazanacağız toprağımızı. Chankin, Meriande'ın kaç adamı var?"

"Binlerce. Benim kabilenin nöbetçisi Hefrin, on beş bine yakın olduğunu söylüyor. Oğlum on iki bin kişiler diyor. Bence bu iki rakam arasında bir yerde. Nöbetçiler, çok ağır silahlar taşıdıklarını ve Filiden üstüne yürüdüklerini söylüyor."

Sarkan ağır ağır başını salladı. Bu saldırıyı bekliyordu elbette, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti. Galatie'den bir habercinin Eoghan'ın mührünü getirmesinin üstünden ancak birkaç gün geçmişti. Meriande hiç zaman kaybetmemişti. Bu kont toprağına çok bağlıydı. Ama bir zamanlar bu toprağın Tuathann'lara ait olduğunu, insanların onlara borçlu oldukları yerleri Tuathann'ların geri almaya geldiğini anlaması gerekiyordu.

"Bu kont sandığımdan da hızlıymış" dedi Sarkan öbür kabile reislerine. "Ya bu toprağına çok bağlı, ya da Yüce-Kral'la şiddetli bir anlaşmazlık içinde ve kralın meydan okumasını görmezden gelmek istemiyor."

Bir kabile reisi "Eoghan onun ağabeyi" diye araya girdi.

Sarkan "Biliyorum" diye karşılık verdi. "Burada kardeşler bile birbirinden nefret etmeyi öğreniyor. Her halükârda, atik davranmasının nedeni ne olursa olsun, bizi de şimdiden harekete geçmek zorunda bırakıyor. İnsanlardan oluşan o ordunun Filiden'e gelmesini bekleyemeyiz. Kente varmadan durdurmalıyız onları."

Bir başka kabile reisi "Kolcuları kuzeye gönderelim" önerisinde bulundu. "Meriande'ın bize tek başına saldırdığından emin olalım. Belki de kuzeyden bizi kıştırmak için bir şaşırtmaca söz konusudur. Belki de Harcourt kapımıza dayanmıştır."

"On beş bin kişilik bir şaşırtmaca mı?" diye karşı çıktı Sarkan. "Hayır. Meriande nesi varsa ortaya koymuş. Katıksız bir öfkeyle hareket ediyor, eminim. Senin gibi dostum, ben de Harcourt'un Terre-Brune'le ittifak kurmak niyetinde olduğu kanısındayım ama buna henüz vakit bulamadılar sanırım; hem bu çapta ani bir saldırı hazırlamak için hiç zaman bulamamışlardır."

"Umarım yanılmıyoursundur. Meriande'ı durdurmak için güneye doğru harekete geçerse Filiden hepten korunmasız kalır. Halbuki çocuklarımızı burada bırakıyoruz."

Sarkan söylenenleri onaylayarak içini çekti.

"Aslında tehlike büyük. Belki de kenti savunmaları için iki kabileyi Filiden'de bırakmalıyız..."

"Meriande'ın ordusunu durdurmak için sayımız yeterli gelecek mi?"

Sarkan dudaklarını ısırıldı. Sağlam bir strateji kurmak için yeterince veri yoktu elinde. Zaman yetmiyordu.

"O Terre-Brune ordusunun niteliğini bilmiyorum, ama eğer Meriande'ın askerleri burada ve kontluğun bütün kuzey kesiminde alt ettiğimiz askerler gibiyse, o zaman on beş bin askeri durdurmak için beş kabile yeterli olacaktır."

"Çok kayıp veririz."

"Tuathann'ların tapınağını kuruyoruz, Eriu'yu inşa ediyoruz dostum. Burada kardeşlerimiz can veriyor. Ödeyeceğimiz bedel bu ama dünyanın değerini yaratan da bu."

Kabile reisleri birer birer, Sarkan'ın sözlerini onayladıklarını gösterdiler. Savaşçıydı onlar ve çarpışmak gözlerini korkutmuyordu.

"Filiden'de hangi kabileler kalacak?" diye sordu biri. "Seninki mi?"

"Hayır" diye karşılık verdi Sarkan. "Mahat'angor'lar savaşa katılacak, tıpkı benim gibi. Kardeşlerim bütün kabilelerin en iyi savaşçılarıdır, öyle değil mi?"

Bir kabile reisi "Yeryüzü öyle tanıyor onları" diye doğruladı, ötekiler de onayladılar.

Sarkan "Bırakalım kadınlar karar versin" dedi. "Bu akşam toplanırlar ve yarın kimin yanlarında kalması gerektiğini bildirirler."

"Doğru."

"Dolayısıyla herkes hazırlansın. Kalacak olanlarda gidecek olanlar da hazırlansın. Böylece herkes savaşa hazırlığın nasıl bir duygu olduğunu tadacak."

"Doğru" diye tekrarlardı kabile reisleri.

Sarkan ayağa kalktı, kollarını konuklarına doğru uzatarak şöyle seslendi:

"Kabilelerinizin yanına dönün dostlarım, Meriande'ı Tenian ormanına varmadan durdurmak için yarın yola çıkacağımızı söyleyin savaşçılarınıza. Yeryüzü korusun bizleri!"

Altı adam Sarkan'ı selamlayarak sessizce huzurundan çekildiler.

Sarkan reislerin gidişini seyretti, sonra arkasındaki duvarda bulunan kapıya döndü.

"Tagor, o kapının arkasında durup konuşmalarımızı dinledin, değil mi?"

Kapı yavaşça açıldı, Sarkan'ın oğlu görüldü. Genç adam kabile giysilerini giymemişti. Terre-Brune'den birisi gibi giyinmişti. Sadece saçlarındaki tepelik onun bir Tuathann olduğunu hatırlatıyordu. Biri mavi öbürü siyah renkte olan gözleri de dikkat çekiyor olmalıydı.

"Evet baba, her şeyi duydum. Kabile reisleri adamlarından bir şey saklamaz değil mi?"

"Gelseydin aramıza oğlum, saklanmana gerek yoktu."

"Genç Hassat'enor'u rahatsız etmek istemedim. Hepinizin beni duyduğunu biliyordum. Ben de bu kez dinledim."

Sarkan göğüs geçirdi. Oğlu bir Tuathann gibi davranmayı çoktan bırakmıştı. Oysa ürkütücü bir savaşçıydı. Sarkan'ın kabilesinde temel özellikti bu.

"Bu savaş kaçınılmaz oğlum. Fetih değil Filiden'in savunulması söz konusu."

"Biliyorum. Onu kendilerinden çaldığımız kişilere karşı savunmak..."

"Onlar da bizim atalarımızdan çalmıştı. Bu konuyu konuştuk Tagor. Hiç bitmeyecek mi bu tartışma?"

"Sizin savaşımız bittiğinde biter, baba."

"Bırakalım da Meriande kadınlarımızı, çocuklarımızı sürsün, öyle mi? Daha uzaklarda sığınacak bir yer bulmak için yine yollara mı düşelim istiyorsun?"

"Hayır, savaş olmadan burada bir yer edinelim istiyorum. İlk çatışmayı çıkaran biziz, şimdi hiç bitmeyecek bu savaş."

"Hayır Tagor, ilk muharebe dört yüz yılı aşkın bir zaman önce atalarımıza karşı yapıldı."

Delikanlı başını salladı ama bakışları aynı fikirde olmadığını söylüyordu hâlâ.

"Bize katılacak mısın oğlum?"

"Elbette Sarkan."

Babasının adını söyledi, çünkü kabile reisiyle konuştuğunu göstermek istiyordu.

"Yarın size katılacağım ve gerekirse ölene dek mücadele edeceğim. Her şeyden önce bir Mahat'angor'um ben, görevimi yerine getireceğim, umarım mutlu sona ulaşılır, çünkü günün birinde benim çocuklarım da intikam peşine düşsün istemiyorum. Kimse atalarının öcünü almak için kendi canını vermemeli."

Delikanlı tek söz daha etmeden hızla odayı terk etti. Babasıyla kendisini karşı karşıya getiren tartışmalarda son sözü söyleyen ilk kez Tagor olmuştu şimdi. Sarkan öfkeden kudurdu.

Ama oğluna öfkesini gösterecek fırsat bulamadı çünkü kabileden biri kapıya vurdu.

Sarkan'ın değer verdiği bir savaşçı olan Djiha'ydı gelen. Sarkan kızgınlığını Djiha'ya göstermemeye çalıştı.

"Ne istiyorsun Djiha?"

Tuathann selam verip içeri girdi.

"Haden'antor kabilesinden bir haber aldık."

Sarkan kaşlarını çatı. Onlardan herhangi bir haber beklemiyordu.

"Gor-Draka'nın güneyinde, Alev Askerleri'nden oluşan bir garnizonun saldırısına uğramışlar."

"Basit bir garnizon mu?" diye şaşırdı Sarkan.

"Evet ve dört Man'ith'ten biri çalınmış... Nuadu Kılıcı."

Sarkan öfkeden bir çığlık attı. İnanamıyordu bir türlü. Man'ith'ler drüidlere gidiyordu. Koca bir kabile o nesnelere korumakla görevliydi. Felaketti bu. Harcourt'un güneye doğru ilerlediğini gösteriyordu belki de bu olay. Öyle olduğunu söyleyen kabile reisi haklı mıydı yoksa? Drüidlere bu kaybı nasıl açıklayacaklardı?

Sid'den çıktıklarından beri Tuathann'ların uğradığı ilk bozgun buydu. Sarkan'ın aklına bile getirmediği bir bozgundu ama belki de olayların gelişiminde belirleyici olacaktı.

Elinde Nuadu Kılıcı'nın tutan kişi, Sarkan'ın aklının hayalinin alamayacağı bir güce sahip olurdu.

Faith manastırın kapısına vurdu.

Arkasında duran Mjolln ve Aléa, uzun binanın yalın ve zarif mimarisinin etkisi altındaydı hâlâ. Girişe gelmeden önce çevresinde bir tur atmış, çatının altındaki girintilere yerleştirilmiş heykelleri, taştaki yontmaları ve duvarların dibindeki sayısız çiçekleri hayranlıkla seyretmişlerdi. Vakit daha erkendi ve gün ışığı göz kamaştırıcıydı, renklere canlılık katıyordu.

Kapı açılınca Aléa irkildi, yumruklarını sıkıp Faith'in yanına sokuldu. Burada henüz aranmadığını, adının tehlike anlamına gelmediğini, başına henüz ödül konulmadığını umuyordu.

Kapının aralığında ihtiyar bir keşiş belirdi. Kel kafalı, şişko, ufak tefek bir adamdı; çift kat olmuş gıdısını birkaç günlük gri sakalı gizliyordu. Gözlerinin çevresinde mor halkalar vardı, bakışları ıslak gibiydi, pek konuksever gözüküyordu. Kalın yün cübbesine bürünmüş terliyordu, elleri ve başı kaba titreyişlerle sarsılıyordu. Beyaz, yıpranmış bir teni vardı, kokusu ter, rutubet ve kötü şarap karışımıydı.

Keşiş sessiz kalınca "Geceyi geçirecek bir yer arıyoruz" diye açıklama yaptı Faith. "Üç kişiyiz, atlarımızın da nallanması gerek."

Keşiş iç çekti. Uzun uzun üç kafadarı süzdü, suratı titriyordu. Cüceye soğuk bir bakış yöneltti, sonra arkasını dönüp tek söz etmeden yolculara peşinden gelmelerini işaret etti. Aléa omuz silkerek Faith'e döndü, sonra üç kafadar keşişi izlemeye karar verdiler. Mjolln sakalının içinden bir şeyler mırıldanıyordu. Üçü de biraz daha sıcak karşılanacaklarını ummuşlardı, ama her neyse, han değildi ki burası...

Binayı enine kateden uzun bir koridorda yürümeye başladılar. Beyaz kireçli duvarlar düzgün değildi, yer yer eğilmişti, altı-yedi adımda bir omuz hizasına çakılmış birer ahşap haçla bezenmişti. Sağda da solda da birçok meşe kapının önünden geçtiler, sonra koridorun sonuna vardılar. Kolları cübbenin geniş kollarının içinde kaybolmuş keşiş onları bekliyordu.

"İşte rahatça uyuyabileceğiniz bir oda" dedi yaşlı adam koridordaki son kapıyı göstererek. "Son gündüz duasından sonra akşam yemeğimizi yeriz, bize katılmak isterseniz buyrun. Yemekhane soldan beşinci kapı. Dualara katılmak isterseniz, şapele dışarıdan girilebiliyor, manastırın şu tarafından."

"Sağ olun" dedi Faith. Ellerini arkasında kavuşturmuştu.

Keşiş başını salladı. Yeniden kaşlarını çatarak cüceye baktı, sonra ters yöne, manastırın girişine doğru yürüdü. Birkaç adım atıp döndü, işaret parmağını kaldırarak "ha bu arada, bazı keşiş kardeşlerimizin sessizlik yemini var, saygı gösteriniz lütfen" dedi.

Tuhaf bir biçimde yüzünü buruşturdu, elini aşağı indirdi, "Hoş geldiniz" dedi.

Sonra gerçekten yürüyüp gitti.

Aléa elinden geldiğince belli etmemeye çalışarak güldü.

Keşiş koridorun ucunda gözden kaybolunca "Ne tuhaf bir adam!" dedi arkadaşlarına.

"Cüceleri pek sevmiyor galiba bu şişko!" diye sızlandı Mjolln, biraz gücenmişti.

Faith odanın kapısını açtı, arka arkaya bu küçük beyaz odaya girdiler. Dört yatak vardı, sert döşeklerdi ama yere battaniye sermekten bin kat iyiydi. Harcourt yaylasının renkli manzarasına açılan bir pencere vardı. Bir masa ve dört sandalye mekânı ikiye bölüyordu.

Her biri eşyasını bir yatağın üstüne koydu. Mjolln ellerini ensesinde kavuşturup derin bir oh çekerek uzandı.

"Gerçek bir yatak! Öhöms. Atla deve değilmiş!"

Aléa cüceye geniş bir gülümsemeyle baktı. Biraz konfora kavuşmaktan o da çok memnundu. Ama konfor için gelmemiştir. Sabırsızlanıyordu...

Kitaplar. Burada kitap olacağını biliyordu. Manastırlar kitaplarla doluydu. Keşişler hazırlıyordu bunları. Aléa birçok kez duymuştu bunu. Kitap varsa sorduğu sorulara belki bir yanıt da vardı.

"Etrafi gezeceğim" dedi arkadaşlarına ve kapıya doğru yürüdü.

Mjolln dirseklerine dayanarak doğruldu. Ozan başını çevirdi, eşyalarını çantasından çıkarmayı bıraktı.

Cüce "Yanında gelmemizi istemiyor musun?" diye sordu endişeli bir tavırla.

"Yok yok, ben hallederim" diye karşılık verdi Aléa ve daha fazla beklemeden küçük odadan çıktı.

Genç kız koridorda sessizce ilerledi. Hırsızlık yaptığı günlerdeki alışkanlığını kaybetmemiştir, bir şey çalmayacak olmasına karşın kimseye görünmeden çevreyi gözlemlemeyi tercih ediyordu.

Birçok kapıyı denedi, sonunda açık bir kapı buldu. Başını içeri uzatınca aynı kendilerinininkine benzeyen ama boş bir oda olduğunu gördü. Kapıyı kapayıp uzun beyaz koridorda ilerlemeyi sürdürdü. Daha geniş bir kapının önüne vardı. Saydı. Beşinci kapıydı bu. Yemekhane. Kapıyı aralayıp salona baktı ama masalardan ve sıralardan başka, içeride ilgisini gerçekten çekebilecek bir şey yoktu. Gezintisine devam etti.

Daha uzaktaki bir sonraki kapı çift kanatlıydı. Aléa duraksadı, koridorda hâlâ kimsenin bulunmadığından emin olunca büyük demir tokmağa el attı. Kilitli değildi.

Ağır meşin kapıyı itti ve içeriyi görünce gülümsedi. Loş ve büyük bir salondur burası, duvarlardaki kütüphaneler kitaplarla doluydu. Genç kız yanılmamıştı. Birçok keşiş ahşap yazı masalarına eğilmiş, önlerinde açık duran koca kitapların sayfalarını büyük boy kâğıtlara titizlikle kopya ediyordu. Kâğıdın yüzeyine kalemin sürtünüşü, keşişlerin uzun tüy kalemlerini siyah mürekkebe batırdığı minik cam hokkaların şıngırtısı işitiliyordu. Yüksek pencerelerden eğik bir gün ışığı süzülüyordu. Işık hüzmelerinde toz parçacıkları dans ediyordu. Her şey ahşaptı bu salonda. Yazı masaları, kütüphaneler, tavan, zemin, keşişlerin koltukları... Mobilyaların koyu renkleriyle çelişen tek şey, ciltlerin yeşil, kırmızı ya da kahverengi derileriydi.

Aléa sessizce içeri girdi, kapıyı arkasından kapadı, sağa kayıp yüksekçe bir konsola sırtını dayadı ve bu olağanüstü manzarayı izlemeye devam etti. Keşişler işlerine öyle dalmıştı ki kızın içeri girdiğini duymamışlardı. Aléa bulunduğu yerden kalemlerin ucunda beliren harfleri göremiyordu; zaten okuyamazdı ama kimilerinin küçük harflerle uzun satırlar yazdığını, kimilerinin de karmaşık ve rengârenk harfler çizdiğini gördü.

Gölgede ayakta uzunca bir süre durarak, parmak uçlarıyla tutulan tüy kalemlerin zarif devinimini, sayfaları çeviren ellerin nazik hareketini, kâğıtla hokka arasındaki bitmek bilmeyen gelgiti seyretti... Keşişlerin sabrına hayranlık duyuyor, bilgisine imreniyordu; bu kitapların her birine nakşedilmiş öyküleri dinlemeyi isterdi...

Birdenbire tam tepesinde bir çan çaldı. Aléa aniden olduğu yerde sıçradı ve arkasındaki konsoldan bir kitap düşürdü. Keşişler bakışlarını ona doğrulttular. Aléa dişlerini sıktı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Üç kafadara kapıyı açan keşişe benziyordu herkes, kimi biraz daha genç, kimi biraz daha şişkoydu... Eğer tümü de ilk gördüğümüz keşiş kadar dost canlıysa, kızıp söylenirler diye düşündü genç kız. Doğal davranmaya çalışarak eğilip düşen kitabı aldı, yerine koydu. Keşişler ona bakmaya devam ediyordu ama hiçbiri de şaşırma benzemiyordu. Aléa biraz gevşedi. Belki yolcuların gelip kendilerini böyle seyretmesine alışkındılar. Belki de işe o kadar

yoğunlaştıkları için zihinleri bulanıktı hâlâ.

Çan sesi sonunda durdu. Aléa başını kaldırdı, kapının üstündeki çanı gördü. Keşişler kalemlerini koyup ayağa kalktılar. Aléa'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Üstüne geliyorlardı ama genç kız kımıldamaya cesaret edemedi. Arkasındaki konsola yapışıp kaldı ve yanaklarının kızardığını hissetti.

Keşişler yüzüne bile bakmadan önünden geçtiler, birer birer salondan çıktılar. Sonuncusu eşikte durup başını Aléa'ya doğru çevirdi. İlk keşişinki kadar tuhaf değildi bakışı, daha gençti, daha eli yüzü düzgün biriydi.

"Biz dua edeceğiz genç hanım, suret çıkarma işi duadan sonra devam edecek, eğer bizi çalışırken yine izlemek istiyorsanız..."

Aléa ses çıkarmadan evet anlamında başını salladı. Hâlâ çok rahatsız hissediyordu kendini.

"Düşürdüğünüz kitabın yeri zaten orası değil. Sizin kabahatiniz yok. Keşişlerden biri yanlış yere koymuş. Birazdan ben yerine koyarım, tabii alıp okumak istemiyorsanız. Brittia coğrafyası üstüne çok değerli bir yapıt..."

"Ben... ben okumayı bilmem" diye kekeleydi Aléa.

Keşiş şaşırılmışa benziyordu.

"Ya, kusura bakmayın."

Bir an kıpırdamadan durup Aléa'nın gözlerinin içine baktı, sonra gülümseyip salondan çıktı.

Şafağın ilk ışıklarıyla Finghin hancıya teşekkür etti ve ahırda bekleyen atını almaya gitti. Hayvanı eyerledi, sağrısına heybesini astı ve bir hamlede üstüne bindi. Birkaç adım ilerledikten sonra tek elini arkasına dayayıp eyerin üstünde geriye döndü, dalgaların gerisinde güneşli yarımadanın tepesinde yükselen Saî-Mina'ya son kez baktı.

Drüidler sarayının yüksek silüetini ilk gördüğü günü hatırlıyordu. Bugünse kendi başına terk ediyordu orayı. Belki de hayatının hatasını yapıyordu. Konsey'in verdiği ceza ne olacaktı acaba? Phelim gibi aforoz mu edilecekti? Şu Aléa buna gerçekten değer miydi?

Yola çıktığından beri kendine bu soruları sorup duruyordu. Handa geçirdiği bütün gece boyunca bu meseleyi kafasında evirip çevirmişti. Ama artık yola koyulma vaktiydi. Acabaların, keşkelerin vakti değildi. İlerlemek gerekiyordu.

Finghin o anda büyük bir yalnızlık hissetti. Çocukken drüid olmaya karar verdiğinden beri sanki ilk kez tek başına bir karar almak zorundaymış gibiydi. Henüz üstlenmeyi kabullenemediği bir özgüven gerektiriyordu bu. Oysa başka seçme şansı yoktu. Erwan gidecek cesareti bulduysa, Galiad ve Phelim ondan önce gittilerse, şimdi o da doğru kararı alıyordu kesinlikle. 'Zaten sonuçta yalnız değilim' diye kendini inandırmaya çalışıyordu. Yakında Erwan'a kavuşacaktı.

Yeniden yüzünü güneğe döndü, atını mahmuzladı. Hayvan toprak yolda ilerlemeye koyuldu. Drüid artık ardına bakmamaya çalıştı ve ufka, ilerilere baktı, köye ait tarlaların çevresinde geniş bir daire çizen alçak tahta çitlerin ötesini görmeye çalıştı. Doğuda denizin mavisi sonsuzlukta yitip gidiyordu. Batıda ormanlar ve bataklıklar vardı. Toprak setlerin sınırladığı küçük çayırlar uzanıyordu göz alabildiğine.

Birdenbire Finghin arkasında nal sesleri duydu. Atlar yaklaşıyordu. Atını durdurmadan usulca geriye dönüp baktı, iki gezgin tiyatroçunun kırmızılı yeşilli arabasını gördü. Kaitlin ve Mel. Neden bu

kadar erken yola çıkıyorlardı? Hem kuzeye doğru gittiklerini söylememişler miydi?

Meraklanan Finghin atının dizginlerini çekip iki oyuncuyu bekledi. Kendisine baktıklarını gördü, bir şey söylemek için geldiklerini anladı.

"Merhaba Mel, merhaba Kaitlin. Çoktan ayaktasınız ha?"

Oyuncular yanıt verme zahmetine girmediler. Bir soru sormaya can atıyor gibiydiler.

"Finghin, senin gerçek adın William olmasın sakın?"

Drüid şaşırıldığını gösteren bir hareket yaptı. Sırayla iki kardeşe baktı ve 'bana başka ne sürpriz hazırlıyorlar acaba' diye düşündü. Uzun zamandır bu adla çağrılmamıştı...

"William Kellere, evet, bu benim dünyevi adım.. Siz nereden biliyorsunuz? Kiaran mı size söyledi? Peki ne zaman?"

Mel'le kardeşi baktılar. Düşünce yoluyla iletişim kuruyorlar denebilirdi. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Kaitlin drüide doğru döndü.

"Hayır Finghin, Kiaran söylemedi. Sana bir mesajımız var."

"Bana mesaj mı?" diye şaşırıldı Finghin. "Peki ama ne zamandır? Neden bana dün söylemediniz?"

Kaitlin "Mesajı alması gereken kişinin sen olduğunu bilmiyorduk" diye açıklamada bulundu. "Sen kendini Finghin olarak tanıttın, oysa mesaj William'a gönderilmiş..."

"Kimdenmiş o mesaj?" diye telaşlandı drüid. Merakı iyice artmıştı.

"Bir ozan söyledi bize. Taelron. Aléa'dan gelen çok önemli bir mesajı sana ulaştırmamızı istedi."

Finghin'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Nasıl şakaydı bu böyle?

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Hiç de değil, drüid. Oyuncular sadece sahnede yalan söyler, hayatta değil! Taelron bize bu mesajın Aléa'dan geldiğini söylediye doğrudur. Taelron yalan bilmez, adadaki bütün ozanlar içinde o kuşkusuz bir..."

"Ondan söz edildiğini duydum. Çok saygı duyulan bir kimse olduğunu biliyorum. Nedir mesaj?"

"Aléa olabildiğince çabuk Mont-Tombe'a gidip onu bulmanı istiyor."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Finghin. Kuşkusu geçmemişti.

"Evet, hepsi bu."

"Mont-Tombe'a mı? Onu mu bulacakmışım? Ya Erwan? Aléa onunla mıymış?"

"Başka hiçbir şey bilmiyoruz Finghin. Taelron'un bize aktardığı mesaj bu. Mont-Tombe'a gitmen gerekiyor."

Artık drüid inanmaya başlıyordu. Mesajın geliş biçimi onu hâlâ şaşırtıyordu ama iki oyuncunun gözlerinden yalan söylemediklerini açıkça anlıyordu. Ayrıca, işin kaynağında Taelron varsa mesajın sahibi olduğunu biliyordu. Başka kuşkulanılabilecek bir şey yoktu. Yine de o kadar inanılmazdı ki! Özellikle neden? Aléa neden Mont-Tombe'daydı? Neden Finghin'den kendisini bulmasını istiyordu?

Samildanach'tı o. Finghin'in anlayamayacağı şeyler biliyordu mutlaka. Belki önseziler de vardı. Geleceğe ilişkin belli bir görüş. Belki Finghin'in Saî-Mina'dan ayrılmaya karar verdiğini biliyordu. Phelim gibi Finghin'in de kendisine yardım etme niyetinde olduğunu biliyordu belki. Gerçekten Finghin'e ihtiyacı var mıydı Aléa'nın?

Kaitlin, drüidin düşüncelerini yarıda keserek "Hepsi bu kadarla kalmıyor" dedi.

Finghin gözlerini genç kadına yöneltti.

"Mel ve ben sana eşlik etmeye karar verdik."

Drüid kaşlarını çattı. Bir gün önceki düşüncelerini hatırlıyordu, hanın rahatlığı içinde, iki oyuncudan kendisine eşlik etmelerini asla istememeye karar vermişti.

"Çok naziksiniz ama kabul edemem. Moïra benim için neler hazırladı bilmiyorum ama bu kadar belirsiz bir geleceğe sizi sürüklemeye hakkım yok."

Kaitlin gülümsedi.

"Moïra neler mi hazırladı? Siz şu drüidler bizim Anamızdan ne tuhaf söz ediyorsunuz... Hadi bakalım çok gurur meselesi yapma Finghin, önerimizi kabul et. Bütün gece düşündük, boş laf değil bizimkisi. Gerçekten seninle birlikte gelmek istiyoruz."

Finghin ne diyeceğini bilemiyordu. Drüid olarak reddetmesi gerektiğinden, kabul etmenin doğru olmayacağından emindi ama iki kardeş o kadar sevimli, özellikle de öyle ilginç insanlardı ki! Dahası, Kaitlin'in bakışları aklından çıkmıyordu. Heves her şeyden beter olsa da kızdan, kızın gözlerinden, gülümseyişinden uzaklaşmak istemiyordu.

"Kısa bir mesafeyi birlikte gidelim yeter, makul mü değil mi görürüz" önerisinde bulundu.

Mel gülümsedi. Oyuncu, kız kardeşinin zihninde yarattığı karmaşanın farkında mı acaba diye merak ediyordu Finghin. Belki de belli oluyordu.

Mel "Atını bizim arabaya bağlarız, sen de yanımıza binersin. Böylece daha hızlı gideriz ve yolda sohbet ederiz" dedi.

Finghin kabul etti. Aléa'nın mesajı açıktı. Bir an önce Mont-Tombe'a ulaşması gerekiyordu drüidin. Yol küçük adaya kadar uzundu. Aléa belki tehlikede idi ve onunla birlikte Erwan da tehlike içindeydi.

Kaybedecek zaman yoktu.

"Bunca zaman burada mı kaldınız?"

Aléa yerinden sıçradı. Keşişin arkasından içeriye girdiğini işitmemişti. Müstensihler gittiğinden beri kütüphanenin rafları arasında dolaşıyor, kitaplara bakmak için adım başı duruyor, deri ciltleri okşuyordu. Uzun tereddütlerden sonra koca bir kitabı eline almaya bile cesaret etmişti. Uzaktan dikkatini çeken harikulade kırmızı bir ciltti bu. Kitabı usulca kaldırmış, hiçbir şey düşürmemeye çalışarak kendine doğru çekmişti. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Kimsenin kendisini görmediğinden emin olmak için etrafına bakmıyordu. Ağır ve kalın bir kitaptı eline aldığı. Girişteki konsola kadar taşımış, gözleri faltaşı gibi açık, sayfaları birer birer çevirmiş, her yaldızlı büyük harften, ince saydam bir kâğıtla korunan her gravürden büyük bir zevk alarak bakmıştı yapıta. Yazıları anlamayı öyle çok istiyordu ki, hiç olmazsa gravürlerin altındaki açıklamaları anlayabilseydi. Savaş sahneleri, eski yüzler, manzaralar vardı. Keşişler miydi şu resimleri çizen? Drüidler kitapları neden yasaklıyordu? Şu kitap ne kadar güzeldi!

Sonra kitabı nazikçe kapayıp bulduğu yere geri koymuş, yanlış yere koyarak kendini ele vermediğini umut etmişti. Koca ahşap kapının gıcirtısını duyamayacak kadar dalmıştı.

"Ben... evet, ben... ben kitaplarınıza bakıyorum" diye kekeleydi.

Keşiş gülümsedi.

"Buradaki her şeyi okumak için koca bir ömür gerek, öyle değil mi?" diyerek yazı masasına yöneldi.

"Hepsini okumaya mı çalışıyorsunuz?" diye şaşırdı Aléa.

"Ah hayır, vaktim yok. Ben sayfaların birer suretini çıkararak geçiriyorum günlerimi. Mont-

Tombe ha bire bana kitap gönderiyor, hep yeni kitaplar... Bu kütüphanede okumak istediğim öyle çok kitap var ki ama önce işimi bitirmem gerek, ama görünüşe bakılırsa asla bitiremeyeceğim!"

Aléa hayran kalmıştı. Keşiş içeri girdiğinden beri yerinden kıpırdamamıştı genç kız ve adamın yeniden işe koyuluşunu seyretmek için yaklaşımaya cesaret edemiyordu.

"Okumayı öğrenmek ne kadar zaman alır?"

Çoktan kitabına dalan keşiş bakışlarını genç kıza doğru kaldırdı.

"Belli olmaz. Öğrenciye, öğretmene, ikisinin de istekliliğine göre değişir... Ben okumayı sizin yaşınızdayken tek başıma öğrendim, o yüzden elbette çok zaman aldı."

Aléa "İnsan tek başına okumayı öğrenebilir mi?" diye şaşırdı.

Keşiş tüy kalemini masaya bıraktı. Aléa keşişin sabrı taşı diye korktu. Ama adam usulca ayağa kalkıp kütüphanenin son rafına gitti. Genç kız keşişi izledi ama kıpırdamaya yine cesaret edemedi.

Keşiş "Buraya gelin!" diye seslendi.

Kız hemen söz dinledi, hattâ koşarak gitti. Din adamı, elinde işlemeli yeşil deri ciltli ufak bir kitap tutuyordu.

"Bu küçük kitap bir derleme."

"Ne derlemesi?"

"Küçük öyküler, kısa anlatılar."

"Gerçek öyküler mi? Yoksa ozanların anlattığı gibi efsaneler mi?"

"Efsaneler, düşsel öyküler, ama çok güzel hepsi. Kısa ve yeterince basitler. Okumayı öğrenmek için mükemmel bir kitap bu, hem küçük, yolculuk için de uygun. Buyrun, size armağanım olsun."

Aléa gözlerine inanamıyordu. Galatie'de Harcourt'lular hakkında, özellikle de din adamları hakkında öyle kötü şeyler söyleniyordu ki keşişlerden en ufak bir yakınlık göstermelerini hiç mi hiç beklememişti genç kız...

"Şey... emin misiniz?"

Keşiş yeniden gülümsedi. Genç kız içine dokunmuştu, Aléa ona kendi yeni yetmelik dönemini, okuma yazma öğrendiği zamanları hatırlatıyordu herhalde.

"Genç kızların okumaya hakkı yok sanıyordum..." dedi Aléa.

"Yaaa!" diye şaşırdı keşiş. "Öyle mi sanıyordunuz? Bu kadar saçma bir düşüncüyü kim soktu kafanıza? Herkesin okumaya hakkı vardır. Haktan öte, bir görevdir okumak!"

"Ama Mont-Tombe'da..."

"Haa, anladım. Üniversiteyi kastediyorsunuz. Evet doğru, kızlar üniversiteye giremiyor. Ama okuma öğrenmek için üniversiteye girmeniz gerekmiyor. Hadi beni takip edin, nasıl çalıştığıma bakın, her harfin kopyasını çıkarırken size hangi harf olduğunu söyleyeceğim. İyi bir başlangıç olur bu. Sonra tek başınıza devam edersiniz. Gerçekten istiyorsanız başarabilirsiniz, Tanrı yardım eder."

Aléa olur anlamında başını salladı. Tanrı mı? dedi kendi kendine. Tanrı ya da Moïra, belki...

Yazı masasının başına dönen keşişin peşinden gitti.

Birçok boş yer olduğunu görünce "Ötekiler geri gelmeyecek mi?" diye sordu.

"Bu akşam gelmeyecekler. Ben biraz geride kalmıştım, o yüzden normal saatler dışında geliyorum buraya... Hadi, oturun da iyi bakın."

Aléa oturur gibi yaptı ama aslında keşişin ne yazdığını görmek için parmak uçlarına basarak durdu. Keşiş inanılmaz bir ustalıkla sağ eliyle büyük harfler çiziyor, her birinde durup genç kıza o işaretlerin anlamını açıklıyordu. Aléa kısa sürede ipin ucunu kaçırdı, çok fazla harf vardı ama sabrını korumayı başardı ve uzun süre keşişin anlattıklarını dinlemeyi sürdürdü, o kadar mutluydu ki!

Çocukluğunun öcünü aldığını hissediyordu. Geçmişine bir ders verdiğini! Bir şey öğrendiği her defasında hissettiği o kendini dönüştürme duygusuna bayılıyordu. Phelim'in dolaylı yardımıyla Saîman'ın denetimini sağlamak, Erwan'la silah kullanmayı öğrenmek, şimdi de okumak... Sanki ufaktan ufağa kendini kurmak gibi bir şeydi bu. Öyle ödüllendirici bir izlenimdi ki! Aléa vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Dışarıda güneş tepelerin ardında kaybolmaya başlamıştı ama Aléa hâlâ olduğu yerde, keşişin yanında, adamı dikkatle izleyip seyrederek oturuyordu.

"Görüyorsunuz ya, insan yazmayı bilince her şeyi anlatabilir. Sözcükler sayesinde bütün dünyaya upuzun öyküler armağan edebilir, yaşadığı olayların hatırasını saklayabilir..."

Aléa gözlerinde yepyeni bir parıltıyla, "Siz çok kitap okumuşsunuzdur! Çok efsane bilir misiniz?" diye sordu.

"Ben özellikle dinsel kitaplar, coğrafya ve Gaelia tarihi okudum, ama doğru, birkaç efsane de biliyorum... Neden sordunuz?" diye şaşırıp keşiş. Yazmayı bıraktı.

"Üç kehanetten söz eden efsaneyi biliyor musunuz?"

Keşiş düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı.

"Bir şeyler çağrıştırdı bana, evet... durun da hatırlayayım... Anali Ansiklopedisi'nde değil miydi o?... Şifresi çözülmüş sayfalarda!"

Aléa şaşırıldığını belli eden bir hareket yaptı. Anali. Aléa Konsey Salonu'nun üstündeki asma kata saklanarak drüidleri gözetlediği sırada Ernan'ın söz ettiği kitap. Başdrüid Ailin, Samildanach'ın bir kız olamayacağını söylediğinde Ernan bu kitaptan söz etmişti. Aléa çok iyi hatırlıyordu. O kitaba ilişkin bilgi istediğinde Phelim'in nasıl rahatsız olduğunu da hatırlıyordu. Phelim kitaptan konuşmak istememişti. Anali'nin eski bir Samildanach olduğunu, bazı pasajları şifreli olan bir ansiklopedi yazdığını ve Konsey'in bütün kitaplar gibi bu ansiklopediyi de yasakladığını söylemişti sadece.

Bir Samildanach'ın elinden çıkma bir kitap. Aléa daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Şu keşiş ansiklopediyi okumuş gibi görünüyordu!

"Anali Ansiklopedisi'ni gördünüz mü?" diye sordu Aléa heyecanını gizlemeye çalışarak.

Keşiş rahatsızlık duyuyor gibiydi. Dudaklarını ısırarak Aléa'ya bakıyordu, kitaptan söz ettiğine pişman olmuştu adeta.

"Ondan söz edildiğini duymuş muydunuz daha önce?" diye karşılık verdi keşiş. "Okumayı bilmiyorsunuz ama o kitabın varlığından haberdarsınız öyle mi?"

Aléa ellerini arkasında tutarak yumruklarını sıktı. Küçük kitap hâlâ sağ elinde duruyordu, avucundaki deriye bir damla ter aktığını hissetti. İşte yine gereğinden fazla konuşmuştu. Keşişin korkmaya başladığını seziyordu. Belki de Aléa'nın kim olduğunu tahmin etmekle meşguldü adam. Genç kız ne yapması gerektiğini düşündü. Sohbet konusunu ustaca değiştirip keşişe her şeyi unutturmak mı, yoksa ne pahasına olursa olsun deyip merak ettiği konuda olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışmak mı? Hem zaten bunun için manastırdıydı Aléa. Üç kehanetler efsanesini bulmak için. Belki de yanıt, karşısında duruyordu. Fırsatı kaçırmamalıydı. Keşişi konuşturması gerekiyordu, kimliğini açık etmek pahasına da olsa.

"Evet duymuştum. Ozan arkadaşım söz etmişti. O ünlü efsaneyi öğrenmek isterdim, biraz meraklıyım ben, anlarsınız ya. Anali kitabı nerede?"

"Üniversitenin kütüphanesindedir" dedi keşiş. "Ama bu efsane sizi neden bu kadar ilgilendiriyor?"

Aléa yanıt veremezdi. Hemen bir soruyla karşılık verdi:

"Bu efsaneyi uyduran Anali mi?"

Keşiş üstünde çalıştığı kitabı bir hamlede kapattı. Bakışları eskisi gibi değildi artık. Belli ki canı sıkılmıştı.

"Birazdan dua saati. Gitmem gerek. Kütüphaneyi de kapatmalıyım, sizin de çıkmanız gerekiyor."

Keşiş ayağa kalktı, tek kelime daha etmedi. Aléa peşinden gitti, arkasında küçük kitabı tutuyordu sıkı sıkı. Hiç geriye bakmadan yürüyüp kendisine ve arkadaşlarına verilen odaya gitti. Keşişin kütüphanenin koca kapısını kapatışını işitti.

Gülümsedi. Keşiş konuşmaktan birdenbire vazgeçmiş olsa da Aléa umduğundan fazlasını öğrenmişti. Bütün bunlar, Borcelia'da orman perilerini gördüğünden beri yakasını bırakmayan önseziyi doğruluyordu. Aradığı yanıtlar Mont-Tombe'daydı.

Uğuldayan bir dalga çıplak arazide ilerlerken tepe yavaş yavaş karardı. Sayıları binleri buluyordu, belli bir şekil almamış gruplar, düzensiz birlikler, demir tangırtıları ve homurtular içinde kuzeye çıkan devasa bir kalabalık. Ufukta süzülen yeşilli, kırmızılı, siyahlı bir arı kovanıydı adeta, arazinin engebelerini ağır ağır dolduran yapış yapış bir akıntı. Kalkanlar kısa kılıçlara çarpıyor, şişkin kasların üstündeki gergin, yeşilimsi teni örten deri kolçaklara vuruyordu. Kemikleri çıkmış çıplak ayaklar tümseklerin kara çamuruna gömülüyordu. Hava nemli bir terle yüklüydü, insana ait olmayan binlerce surat, binlerce paslı miğfer, boş, kıpkırmızı bakışlar, pis kokulu nefesleri ve çarpık çurpuk dişleri doğru dürüst gizleyemeyen soluk soluğa kalmış ağızlar.

Gorgûn sürüsü tek bir kişiyi izliyordu, iri siyah bir atın üstünde dikilen kasvetli bir silueti. Ortaya çıktığı günden beri efendilerinin ne yüzünü görmüşlerdi bir daha, ne de bedenini. Maolmòrdha onu ölümler âleminden çağırılmış, ağır siyah bir cübbeyle kuşandırmış, ona ad vermişti. O günden sonra da şu görkemli cübbenin altında gizlenen, et parçalarıyla kaplı iskeleti gören kimse olmamıştı.

Dermod Cahl konuşmuyordu, gorgûn'lara savaşta kılavuzluk ediyordu, ona kimse yaklaşılmaya cesaret edemezdi. Gorgûn'lar beter yaratıklardı, utanma sıkılma nedir bilmeyen, gözünü budaktan sakınmayan canlılardı, drüidden korkmuyorlardı ama bu yaşayan ölünün karşısında kendilerini hiç de rahat hissetmiyorlardı. Yeni efendileri belki de Maolmòrdha kadar etkiliyordu onları. Bu cesedin hangi büyüyle canlandığı bilinmiyordu ama bu mucizede Arhiman'la Saîman'ın izlerinin karıştığı görülebiliyordu. Yaşayan ölünün yürüyüşünde doğaüstü bir şeyler vardı. Sanki her hareketini büyü bir enerji taşıyor gibiydi. Bu cübbenin altında insana özgü hiçbir şey yoktu.

Ama gorgûn'ları esas endişelendiren şey, Maolmòrdha'nın canlandığı bu ölünün kim olduğuydu... Kesinlikle sıradan bir insanı seçmemişti Maolmòrdha. Herilim'ler Prensi, Gölge Atıcısı Ayn' Sulthor'un cesedi miydi acaba? Yoksa Shankha sarayının ortasında yenilgiye uğratılan drüid Aldero'nunki mi? Ya da kumlarda cansız bedenini Sulthor'un bulup Maolmòrdha'ya getirdiği Samildanach Ilvain Iburan'ınki olmasın sakın? Yaşayan ölünün bu üç kişiden biri olduğuna kuşku yoktu, çünkü etkileyiciliği kendine özgü büyü bir güçten kaynaklanıyor gibiydi, efendinin verdiği kadar değil, daha fazla bir şey vardı onda...

On iki gorgûn ordusu bütün gün boyunca ve geceleyin de bir süre daha, Dermod Cahl'ın narin atını izleyerek yaya ilerliyordu. Görülmeye aldırıyorlardı. Çünkü Unseann vakti gelmişti. Lanetlenmiş evlatların gölgelerden çıktığı vakit. Samildanach'ı ve Drüidler Konseyi'ni çökertme vakti.

Çok geçmeden bir köye yaklaşacaklardı. O zaman Gaelia baştan sona öğrenecekti durumu. Maolmòrdha en sonunda Moïra'nın akışını tersine çevirecekti. Drüidler çağı sona ermek üzereydi. Karanlık gelmeliydi!

Üçüncü günün akşamı küçük bir köyün güneyine vardılar. Dermod Cahl sağ elini havaya kaldırmış, on iki kabilenin reisine işaret etmiş, onlar da arkalarındaki birliklere işareti yollamışlardı. Binlerce gorgûn hemencecik durdu, ovada uçsuz bucaksız koyu bir gölge oluşturuyorlardı, rüzgârın terk ettiği dev bir buluta benziyorlardı.

Dermod Cahl atından indi. Çiftçilerin yaşadığı küçük köyü içeren havzanın üstünde defalarca gelip gittiğini gördüler. En sonunda geri dönüp bir kabile reisine doğru ilerledi.

Gorgûn, efendisinin yüzünü görmeyi başaramadı, çünkü siyah kapüşonun iyice altında kalıyordu Dermod Cahl'ın suratu. Ama kolayca hatırladı. Buradaki herkes önlerinde ayağa dikilen iskeleti hatırlıyordu.

Yaşayan ölü, gorgûn dilinde "Ver'narks hun te, ho gan sterk a barg!" diye emretti.

Kabile reisi eğildi, sonra efendinin emrini aktarmak için adamlarına döndü. Savaşçılardan oluşan uzun sırayı bir hoşnutluk mırıltısı katetti, sonra o sıra kımıldamadan duran öbür on bir kabilenin önünde yürüyüşe geçti.

Dermod Cahl tekrar atına bindi. Yanından geçerek köye inen yokuşa ilerleyen gorgûn'lar ordusuna bakıyordu. Ordunun adımları hızlandı, koşu haline geldi; gorgûn'lar yeşil yamacı inerken silahlarını başlarının üstünde çevirerek ve kalkanlarını havaya kaldırarak haykırmaya başladılar.

Köylüler ordunun geldiğini görecektir ancak bulabildiler. Çığlık çığlığa bağırarak vahşi sürü köyün üstüne bir kış yağmuru gibi indi. Gürültünün nedenini öğrenmek için evlerinden çıkan çiftçilere hemen ya bir kılıç, ya bir bıçak, ya bir topuz iniveriyordu. Köyden mücadele eden bir kişi bile çıkmadı, gorgûn'lar hiçbir direnişle karşılaşmadı. Savaş değil oyundu bu. Canavarlar köylülerin, kadınların ve çocukların taş kesmiş bedenlerinin üstüne çullanıyordu. Kimseye acıymıyorlardı. Hayvanlar bile sahiplerinin yanında bu devasa kan banyosundan nasibini alıyordu. Topuz darbeleriyle kafatasları eziliyor, keskin kılıçlarla gövdeler doğranıyor, baltalarla kollar bacaklar kesiliyordu. Bazı gorgûn'lar elleriyle katlediyordu kadınları. Küçük ahşap duvarlardan sersemletici bir gürültü patırtıyla fırlatılıyordu cesetler, kimileri pencerelerden dar sokakların ortasına düşüp bir toz bulutu ve kan gölü içinde eziliyordu. Evlerin duvarları çöküyor, ahırlar ateşe veriliyordu. Köy yavaş yavaş yıkılıyordu.

Katliam sona erdiğinde Dermod Cahl yola koyulup köy merkezine indi, peşinden gelen binlerce gorgûn etrafa dağılıp köyün bir avuç altını yağmaladı, yaralıların işini bitirdi, ırzına geçilmiş kadınlara tükürerek, ellerinden kaçan olmasın diye eşyaları ve şilteleri altüst ederek ilerledi. Gorgûn'lar hoşnuttu. Bu ilk katliamda bir intikam tadı vardı. Uzun zaman beklenen, daha yeni başlayan, esaslı bir intikam tadı. Ve gorgûn'lara bunu armağan eden Dermod Cahl'dı. Onunla birlikte bu kez işin sonuna kadar gideceklerini biliyorlardı. Onları hiçbir şeyin durduramayacağını. Samildanach'ın bile. Kısa süre içinde Saî-Mina çökecekti. Tıpkı kumdan bir kale gibi.

Kiaran'ı görmeye geldim. Burada olduğunu biliyorum. Ama yaklaşan o değil. Kiaran değil. Bir drüid değil.

Bu yüzü hatırlıyorum. Bu çıplak gövdeyi. Bu mavi boyayla yapılmış işaretleri. Ve bu farklı renkteki gözleri. Gece ve deniz. Siyah ve mavi. Hatırlıyorum, onunla daha önce burada karşılaşmıştım. Benimle konuşmuştu. Burada zaman olmadığını ve bu âlemin kendisine ait olduğunu söylemişti. Öyle bir şey işte. Ve bana adını söylemişti.

"Tagor?"

"Merhaba Aléa."

Adımı biliyor. Onu ilk gördüğümde de biliyordu.

"Anlamıyorum. Adımı biliyorsun, kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen Aléa'sin, kim olduğunu biliyorum. Yeryüzü kim olduğunu biliyor. Bana fısıldadı. Biz Yeryüzü'nün karnundayız Aléa, Sid'de, benim memleketimde."

"Hayır, hayır Tagor, Djar âlemindeyiz, Sid'de değil!"

Etrafına bakıyor. Olamaz bu. Benden daha beter yolunu şaşırması! Burada ne aradığını bilmiyor.

"Djar âlemi mi? Sid rüyası görmüyor muyum öyleyse?"

"Hayır, görmüyorsun. Pek sayılmaz. Sen de benim gibi Djar'da bir konuksun... Sid belki de buraya benziyor ama burası Sid değil. Üzgünüm Tagor. Senin halkın Sid'den ayrıldı. Senin hakkında tek bildiğim şey bu Tagor. Başka hiçbir şey bilmiyorum, oysa sen beni çoktandır tanıyor gibisin..."

"Ben, Tuathann kabilelerinin reisi Genç Sarkan'ın oğluyum. Ve senin ağabeyimim."

Ne demek istiyor? Benim ağabeyim yok ki! Tuathann değilim. Bir görüntü mü bu yoksa? Bir simge mi?

"Ağabeyim mi? Ben Sarkan'ın kızı değilim ki..."

"Evet, haklısın Aléa. Sarkan senin baban değil. Ama annemiz aynı kardeşçığım. Ona o kadar benziyorsun ki!"

Yalan bu! Tagor yalan söylüyor mutlaka. Ağzından çıkanın farkında değil. Kafası karışmış iyice. Sid'de sanıyordu kendini. Rüya gördüğünü sanıyordu. Saçmalıyor. Onu dinlememeliyim.

"Benim annem hakkında ne biliyorsun?"

"Bizim annemiz! Seninle birlikte ortadan kayboldu Aléa. Sen doğduğunda. Baban Tuathann değildi kardeşim, bu yüzden onu dışladılar. Annemiz de Sid'den ayrılmak zorunda kaldı. Bir daha görmedim onu. "

Sanki yalan söylemiyor gibi. Ama olanaksız bu. Ona inanmak istemiyorum. Annem yok benim. Babam yok. Ben yetimim. Kimse bilmiyor. Hiç kimse.

"Doğru değil Tagor, ben Toprağın kızıyım! Kailiana!"

"Evet Toprağın Kızı. Sid'in Kızı. Sen Sid'de doğdun. Doğru. Ama seni karnında taşıyan annemdi. Senin doğumunu gördüm Aléa. Gidişini gördüm. Annemin kollarında bir daha dönmemesine gittiğini gördüm. "

Yanağında bir gözyaşı hissediyorum. Djar âleminde ağlanabilir. Ağlıyorum, çünkü şimdi, doğruyu söylediğini biliyorum. O benim ağabeyim. Biliyorum. Hissediyorum. Ağabeyim.

"Tagor, annemizin adı neydi?"

"Morah."

Nerede? Hâlâ bu dünyada mı? Neden hiç görmedim onu? Neden beni terk etti? Tagor bilmiyordu herhalde. Djar âleminden ayrıldığında bütün bunları hatırlayacak mıyım? Geldiğimde hiçbir şeyim yoktu, şimdi bir ağabeyim var ve bir anne sureti. Olabilir mi?

"Neden beni aramadın?"

"Seni unutmayı yeğlerdim Aléa. Seni burada görünce hayal gördüğümü sandım. Ama şimdi biliyorum ki sensin karşımda duran. Bir daha seni bırakmayacağım. Yapabildiğim anda yanına geleceğim kardeşim. Ama önce babamla ilgilenmem gerek..."

"Sarkan. Halkını topraklarımıza getiren baban mı?"

"Bu toprağın bize ait olduğunu söylüyor. Atalarımızdan çalındığını."

"Ya sen, sen ne diyorsun?"

"Bence babalarımızın yüreği kinle dolu ama aynı zamanda da adil. Taşıdıkları kin, kendi babalarının uğradığı katliamın meyvesi."

"Hiç dinmeyecek"

"Onları durdurmayı başarırısam diner Aléa. Bana yardım etmelisin."

"Neden?"

"Çünkü kardeşimsin."

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bilmem. Önce yakınlarımı korumalısın. Artık sayımız fazla değil, babalarımız korkunç savaşçılar olsa da eğer kimse onları korumazsa savaşta ölüp gidecekler sonunda. Onları koruman gerek."

"Annemi kovdukları, ben doğduğumda onu Sid'den attıkları halde onları korumak mı?"

"Senin yüreğin de mi kinle dolu?"

Hiç kuşku yok. Benim ağabeyim o. Bu sözler benim sözlerim olabilirdi. Ne söylemek istediğini biliyorum. Duygularını anlıyorum. Ama bütün bunları taşıması öyle zor ki! Dayanabilecek miyim bilmem. Bunca sorumluluk! Bunca keşif, bunca gerçek!

"Size yardım edeceğim ağabey. Nasıl bilmem ama edeceğim. Sık sık gel beni görmeye. "

Gülümsüyor. Gözleri muhteşem. Birbirimize anlatacak öyle çok şeyimiz var ki! Nereden başlasam bilmem. Çok yeni. Bir ağabey sahibi olmak. Hiç inanmazdım...

Erwan. Galiad. Finghin. Kiaran. Şimdi de Tagor. Onları bir araya getirmek isterdim ama Mont-Tombe'a gitmem gerek. Mont-Tombe işine öncelik vermeye hakkını var mı? Beni oraya çeken şeyin ne olduğunu anlıyorlar mı? Ben bile emin olmadığımı göre nasıl anlayabilirler?

Çok az zaman kaldı. Öyle az zaman kaldı ki!

Ernan meşe asâsını yere vurarak "Nuadu Kılıcı Harcourt'un elinde!" diye bağırdı.

Konsej Salonu karanlığa gömülmüştü. Önceki günden beri yağmur dinmemişti. Yaz ortasında böyle yağmur görülmemişti hiç. Kocaman kara bulutlar gökyüzünü kaplıyor, bütün adaya yapış yapış bir sağanak boşaltıyordu.

Başdrüid öfkeden kuduruyordu. Konsey'e ha bire kötü haberler ulaşıyordu. Eyleme geçmenin zamanıydı artık. Tepki göstermenin zamanı. Ernan kaçmaktan başka bir şey yapmadığını fark etmişti şimdi. Mevkiinin dayattığı edimlerden kaçındığını. Bu böyle devam edemezdi. Hiçbir şey yapmazsa Konsey dağılacaktı. Hem de korktuğundan daha çabuk.

Phelim ölmüştü. Aodh, Aldero ve Ailin gibi. Finghin çekip gitmişti. Aléa bir türlü bulunamıyordu. Terre-Brune Tuathann'lara saldırmak üzereydi. Harcourt Gaelia'nın en önemli dört

Man'ith'inden birini ele geçirmişti. Maolmòrdha'nın gölgesi adayı kaplıyordu. Ernan Konsey içinde bir bölünme olacağına ilişkin söylentiler duymaya bile başlamıştı. Bazı drüidler onunla öyle bir fikir ayrılığına düşmüşlerdi ki, anlatılanlara bakılırsa yeni bir drüid tarikatı kurmak üzere Saî-Mina'dan ayrılmayı tasarlıyorlardı. Buna inanamıyordu Ernan ama söylentinin de rastlantı sonucu doğmadığı kanısındaydı.

Bunalım gitgide büyüyordu. Çok geçmeden denge bozulacaktı. Yarının dünyasındaki düzen, Konsey'in yüzyıllardır uğrunda çalıştığı düzen olmayacaktı kuşkusuz.

"Bence harekete geçmemizin zamanı geldi. Birliğimizi sağlamak amacıyla eyleme geçmeliyiz, otoritemizi oturtmak için gücümüzü göstermeliyiz."

Başdrüid durup bir soluk aldı. Uzun beyaz asâsını dizlerinin üstüne koydu, yüksek koltuğunda doğrudu ve tumturaklı bir ses tonuyla konuştu:

"Harcourt'a saldıracamız."

Konsey sessiz kaldı. Bütün bakışlar Başdrüid'e dönmüştü. İşin şakası yoktu, olaylar üst üste geliyordu, her biri omuzlarında bu bunalımın ağırlığını hissedebiliyordu. Bu kez hepsi biliyordu ki sorunları çözüme bağlamak için birkaç küçük siyasi manevra yeterli olmayacaktı. Bu kez savaş gerekiyordu.

Başdrüid'in yanında, sehpaye konmuş yaldızlı bir tepside, bütün Konsey Tuathann'ların getirdiği üç Man'ith'i görebiliyordu. Konsey Salonu'nun koyu karanlığında parıl parıl yanan bu etkileyici nesnelere ayın içeri düşürdüğü yağmur damlalarının gölgesi vuruyordu. Drüidler için beklenmedik bir umudun işaretleri olan bu Man'ith'ler dünyanın olağanüstü bir bunalımdan geçtiğinin de kanıtlarıydı.

Ernan bir an onlara baktı. Onun gibi Konsey'deki herkes de Man'ith'lerin en sonunda burada, Saî-Mina'da olduğuna inanamıyordu. Konsey yıllardır bu nesnelere aramıştı.

Odhran Başdrüid'in gözlerindeki kaygıyı görünce araya girdi: "Harcourt'daki düşmanlarımız Nuadu Kılıcı'nı kullanamaz. Man'ith'leri sadece bir drüid kullanabilir..."

Topluluktaki bazı drüidler evet anlamında baş salladı. Hiç kuşkusuz içlerini rahatlatmak istiyorlardı. Ama Ernan başını kaldırdı, yüzünde derin bir kuşku okunuyordu.

Dizlerindeki asayı sıkarak "Belki de yanlarında bir drüid vardır" dedi.

Odhran "Maolmòrdha mı?" diye şaşırdı. "O Shankha sarayında, Harcourt'la birlik olabildiğini sanmam."

O âna kadar sessiz kalan Kiaran "Hayır," dedi, "Samael, Samael onların yanında."

Herkes başını ona doğru çevirdi. Kiaran onları şaşırtmaya devam ediyordu. Her söze karıştığında çarpıcı bir açıklama yapıyordu. Her akşam Djar âlemine gittiğini söylediğinden beri, drüid kardeşlerinin yarısı onu deli sayıyor, öbür yarısı da ondan çekiniyordu. Hiç kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyordu, kimse gerçekten öğrenmek istemiyordu. Kiaran her geçen gün tarikattan uzaklaşıp gibiydi. Yabancılaşıyordu adeta.

"İkinci dönmeyi unutmuş muydunuz? Samael. Oysa ben yüzünü çok iyi hatırlıyorum. Şurada otururdu" dedi Kiaran ve Başdrüid'in yanındaki iki boş koltuktan birini gösterdi. "O bugün Harcourt'la birlik olmuş durumda."

Konsey'i bir itiraz uğultusu kapladı. Buradaki herkes Samael'in uzun zaman önce öldüğüne inanmayı yeğliyordu. Ortadan kaybolduğundan beri Gaelia'nın siyaset sahnesine bir daha asla dönmeyeceği umut edilmişti. Ama Maolmòrdha intikam almak isteyen tek kişi değildi belki de...

"Hangi kimlik altında saklanıyor bilmiyorum" dedi Kiaran gürültüye karşın. "Ama bir şeyden

eminim kardeşlerim, Samael kont Al'Roeg'ün safında. Belki de bizzat kont kimliğine saklanıyordur!"

Ernan topluluğun fısıltılarını bastırmak için sesini yükselterek yeniden söz aldı:

"Bu doğruysa, en kısa zamanda Harcourt'a saldırmamız gerektiği doğrulanıyor demektir."

Ernan Konsey'i saran endişeyi hissedebiliyordu.

"Dört Man'ith'ten üçü bizde" dedi. "On bir Büyük-Drüid'iz ve onlarca da drüid var. Harcourt ordusuna Samael ve Nuadu Man'ithi yardım etse de onlardan korkmamızı gerektiren hiçbir şey yok. Artık geri adım atamayız. Mücadele zamanı geldi. Galatie, Sarre ve Bisagne ordularıyla Tuathann'ları bir araya toplamamız gerek, Harcourt'u ezeceğiz."

Tiernan araya girdi: "Ya Maolmòrdha? Onu ne yapıyoruz? Güçsüz düşecek olan Saî-Mina'ya saldırmak için bu savaşı fırsat bilirse ya?"

Ernan söyleneni onayladı.

"Ben bunu öngördüm. Hep birlikte yola çıkmayacağız. Sadece Konsey'in altı üyesi ile drüidlerin yarısı gidecek savaşa. Bir gün önce ya da bir gün sonra da değil hem, bugün tam savaş günü."

Başdrüid ayağa kalktı. Susulmasını istedi.

"Kardeşlerim, bu Konsey'in herhangi bir baskıya maruz kalmasına göz yummayacağım. Saî-Mina'nın görkemi dönemin gerilimlerinden zarar görmemeli. Sevdiğimiz toprağın denetimini korumak için savaşmak gerekiyorsa, Gaelia'nın Moïra'nın yolundan gitmeye devam etmesini sağlamak için cinayet işlemek gerekiyorsa, öyle olacak! Konsey Harcourt'a savaş ilan etsin! Odhran, sizi bu eylemin bağlantılı yürütülmesinden sorumlu kılıyorum. Galatie, Sarre ve Bisagne ordularını toplayacaksınız, yanlarına altı kardeşimizi ve en deneyimli drüidleri de koyarak Harcourt'a saldıracaksınız, ta ki kont Al'Roeg Saî-Mina'ya bağlılığını ilan edene kadar. O zaman Nuadu Kılıcı'nı alıp piskopos Aeditus'u yargılanması için bu Konsey'e getireceksiniz. Adanın her yerinde olduğu gibi Harcourt'da da Hıristiyanlık yasaklanacak. Saî-Mina'nın otoritesinin güçlendirilmesi gerek. Böyle olacak."

Odhran "Ya Tuathann'lar?" diye sordu.

"Onlar çoktan bizim müttfikimiz. Man'ith'leri vermeleri samimiyetlerinin kanıtı. Harcourt'u altetmemize yardım ederlerse, Terre-Brune'ü ellerinde tutmalarına yardım eder, Yüce-Kral'la birlikte onları resmen tanırız, istedikleri gibi ülkeye Eriu adı verilir. Harcourt'a saldırırsak çok geçmeden bize katılacaklarını biliyorum. Elçileri bana Terre-Brune'e karşı bir savaş hazırlığında olduklarını, dolayısıyla bize hemen katılamayacaklarını ve kendilerini bekleyemeyeceğimizi söylemişti. Ama savaşı kazanacaklardır. Ozanların getirdiği haberlere bakılırsa Meriande'in adamları on binden fazlaymış, ama Tuathann'lar yaman savaşçılardır. Şansları var. En kötü olasılıkla, eğer kaybederlerse, siyasal arenadaki durum basitleşir ve Terre-Brune öyle güçsüz düşer ki tek düşmanımız Harcourt olur. Her halükârda mesele sadece zaman meselesi. Tuathann'lar olmadan başlarız. Shehan, bütün bunlar Konsey kütüğüne kaydedilsin."

Arşivci söylenene peki dedi. Ernan derin bir soluk aldı. Topluluğa çepeçevre bir göz attı. Hepsini onu dikkatle dinlemişti. Ernan ilk kez gerçek anlamda belirleyici bir seçim yaptığı duygusunu taşıyordu. Tarikatının kaderi bugün çiziliyordu. Artık bekleyemezdi. İçin için, ömrünün en büyük yanılgısına düşmediğini umuyordu. Kararının binlerce kişinin ölümüne yol açacağını biliyordu. Ama biliyordu ki eğer harekete geçmezse, ülke çapındaki karışıklıklar daha da berbat bir hale gelecek. Geleceği önceden haber veremiyordu ama geleceğin kurbanı da olamazdı. Konsey pasif kalamazdı. Özüne, varoluş nedenine aykırıydı bu.

Ernan'ın gizliden gizliye özellikle umut ettiği şey, çok fazla insan ölmeden Harcourt'un vazgeçeceği olasılığıydı. Kont Al'Roeg drüidlerin, Galatie, Sarre ve Bisagne ordularının ve

Tuathann'ların hepsini birden asla altemeyeceğini kabullenecek en sonunda, diye düşünüyordu Ernan. Güçlü olan kazanır sözü gerçek olacaktı. Öyle olmalıydı.

Başdrüid yavaşça oturdu. Sadece Shehan'ın tüy kaleminin Konsey defteri üstündeki hışırtısı işitiliyordu ki Kiaran birdenbire konuşmaya başladı.

"Savaş mı çıkıyor yani?"

Herkes sustu, Ernan öfke dolu bir bakış yöneltti drüide.

"Uzun zamandır ilk kez Konsey şu adada gerçekten bir işe yarayacak!" diye bağırdı. "Üstüne düşen görevi yapacak. Düzeni yeniden kuracak. Bunun için savaş gerekiyorsa, insanların ölmesi gerekiyorsa, ben, Konsey adına, bunun sorumluluğunu taşımaya hazırım. Saî-Mina size sadece müzakere etmeyi, uzun uzun konuşmayı öğretmedi, dövüşmeyi de öğretti. Bunun da elbet bir nedeni var. Savaşmayı reddedenler varsa aranızda, hemen kendilerini belli etsinler."

Kimse karşılık vermeye cesaret edemedi.

Ama Kiaran "Ya Aléa?" diye sordu. "Onunla ilgilenmemiz gerek."

"Ben Aléa'yla ilgilenirim. Odhran Harcourt'la ilgilenisin, ben genç kızla uğraşacağım. Onu buraya geri getireceğim. Terre-Brune ve Harcourt'un tahttan el çekmesiyle iktidarımızı yeniden sağlamlaştırırsak onunla istediğimiz kadar ilgilenebiliriz. Hem Nuadu Kılıcı'mı da elimize geçirmiş olacağız. Ne kadar önemli bir şey olduğunu biliyorsunuz."

Konsey Salonu'nu bir ürperti yalayıp geçti.

Kiaran Başdrüid'in yerine söze devam etti: "Samildanach'ı öldürebilecek ender silahlardan biri o."

Sesinde derin bir hüznün okunuyordu.

Ejderha avcısı Galiad Al'Daman silahına sarıldı. Oğlunun yanında daha yeni uykuya dalabilmişti ve yağmur öfkeli bir dalga gibi hâlâ yağıyordu üstlerine. Ama Galiad'ın işittiği gürültü, kayalara çarpan yağmurun sesi değildi. Başka bir şeydi.

Gürültü yapmadan, yağmurdan sıırıslıklam bir halde, kılıcını kınından çıkardı. Banthral. Efsaneye göre Galiad son ejderhayı öldürdükten sonra onun kuyruğundan çekip çıkarmıştı bu kılıcı. Kılıcı dövenin ejderha olduğu da anlatılırdı. Phelim artık öldüğü için, Galiad'a Magistel geçmişinden kalan tek şey bu kılıçtı. Onu savaşçı kılan tek şey. Galiad nedendir bilmiyordu ama bu kılıç, onun yaşamına neredeyse anlam veren bir şeydi. Kılıç için bırakmamalıydı mesleğini. Kılıç için Magistel olarak kalacaktı. Bir hayaletin Magistel'i.

Galiad Banthral'i iki eliyle tutarak, yüzünün hizasına kadar kaldırdı. Kılıcın ağzına düşen damlalar gözlerinin önünde kıvılcımlar çıkarıyordu. Magistel ağır ağır ilerledi, gürültünün geldiği yere arkadan dolaşarak varmak istedi. Yamacın eteğinde kayalar vardı yer yer. Bazıları boyundan büyüktü. Bir insan rahatlıkla saklanabilirdi arkalarında. Hattâ birçok insan. Galiad tedbirli davranmalıydı. Erwan'ı uyandırmadığına pişman oldu. Oğlu yiğit bir savaşçıydı ama hâlâ yorgundu; Galiad onu uyandırmaya kıyamamıştı.

Magistel yağmurun karıştırdığı çamurda yana doğru ilerledi, gözlerini iri iri açarak karanlıkta en ufak bir hareketi görmeye çabaladı. Yeni bir gürültü duydu. Bu kez daha doğudan geliyordu. Dinmek bilmeyen sağanağın altında adımlarını hızlandırdı. Öne eğilmiş, bacaklarını bükmüş, sıçramaya

hazırdı. Horozibiklerinden oluşan bir öbeğin ardında bir kıpırtı oldu. Kaçamak bir gölge. Galiad bir hamle yapıp çalıyla arasında bulunan kayanın üstünden atladı. Ayakları üstüne düştü ve hemen birkaç adım gerileyip savunmaya geçti.

Birdenbire gördü onları. Yağmur damlalarının arasından, karanlığın içinde dört sarı göz ona bakıyordu. Galiad kılıcını öne uzatarak ıslanan kaslarını gerdi. İki kurt vardı karşısında.

Galiad derin bir soluk aldı. Dikkatli olmalıydı. Kurtlar yırtıcı hayvanlardı ve her an üstüne atlayabilecek nitelikte, süratli saldırganlardı. Ama Galiad onlara bu fırsatı vermeyecekti. Magistel tehlike dolu onca yıl geçirmişti, şimdi bir kurdun ağzında can verecek değildi. Saldırmaya hazırlandı.

Kurtlar kımıldamıyordu. İkisi de diş göstererek Magistel'i süzüyordu. Galiad kılıcını sağ omzunun üstünden havaya kaldırdı. Sonra kıpırdamadan bir an bekledi. Aniden saldırmalıydı. Bu hayvanları hazırlıksız yakalamanın yolu buydu. İkisine birden aynı anda saldırmalıydı. Kurtlar sıra beklemezdi. Sayılarının çokluğundan yararlanmayı da biliyorlardı.

Galiad birdenbire arkasında bir dal çatırtısı duydu.

"Dur!"

Ellerini öne uzatmış yaklaşan Erwan'dı.

"Dur, onlara zarar verme!"

Galiad kaşlarını çattı. Bir adım geriledi ama kılıcını hâlâ hazır tutuyordu. Gözlerini hayvanlardan ayırmadan oğluna seslendi.

Şakır şakır yağın yağmurun gürültüsünü bastırmak için bağırarak "Ne söylüyorsun sen?" dedi.

"Sakın zarar verme. Galiba... galiba bu iki kurdun bize hiçbir kötülüğü dokunmayacak."

"Ne demek o öyle?" dedi Galiad. Bu kez başını çevirip oğluna baktı.

Erwan ilerlemeye devam etti. Babasının yanından geçti ve kurtlara yaklaştı. Büyük ve gri olanı hırlayarak geri çekildi. Ama kürkü bembeyaz olan ikinci kurt kıpırdamadı. Tüyleri yağmur yüzünden incecik bedenine yapışmıştı.

"Sen deli misin Erwan! Üstüne atlayacak şimdi! Çekil oradan!"

"Dur! Ben... bu kurtları gördüm diyorum sana. Aléa'yı... Aléa'yı gördüm gece rüyamda. Bana haber verdi."

Galiad oğluna doğru yürüdü.

"Rüyaysa Erwan, bizi bu hayvanlardan korumaya yetmez... Hadi ama, dikkat et!"

"Aléa bana bu iki kurdun buraya geleceğini haber verdi. Rüyada bu hayvanları da gördüm. Onları gönderen Aléa, eminim. Ben bu dişi kurdu gördüm rüyamda."

Delikanlı beyaz kurdun önünde usulca diz çöktü, koyu çamura battı. Hayvanı tanıdığından ne kadar emin olsa da tedbiri elden bırakmıyordu. Belki de sadece basit bir rüyaydı gördüğü. Ama...

Dişi kurt inilti çıkartmaya başladı. İhtiyatlı bir tavırla, delikanlının kendisine doğru uzanmış eline uzattı burnunu. Öbür kurt fazla uzakta değildi. Küçük bir ağacın altına sığınmış, dört dönüyordu. Ama saldırgan görünmüyordu. Erwan iyice açtığı avucunu biraz daha yaklaştırdı. Dişi kurt hafifçe geri çekilir gibi yaptı sonra yeniden öne çıktı. Erwan usulca avucunu hayvanın başına değdirdi. Kendini geride tutarak kurdun başını tatlı tatlı okşamaya başladı.

Dişi kurt yan yattı, sonra sırtüstü yuvarlandı, yaz yağmurunun altında dört ayağını da havaya dikti. Erwan bu davete karşılık vererek hayvanın karnını okşadı. Kurt sırtüstü yuvarlanıp duruyordu. Delikanlı kurdun böğrünü dostça, hafif vuruşlarla okşadı.

Galiad'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Bir kurdun kendini böyle okşattığını hiç görmemişti daha önce. Başlangıçta oğlunun aklını kaçırdığını sanmıştı, ama şimdi kurdun saldırgan olmadığını

kabullenmek zorunda kalmıştı.

"Bu akşam yediğimiz tavşanların artıklarını verelim" dedi Erwan. "Onlara dostluk göstermeliyiz."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu Erwan. "Ya bu kurt evcilleştirilmiş bir kurtsa? Onu Aléa'nın gönderdiğinden nasıl emin olabiliriz?"

"Bilmiyorum. Göreceğiz. şimdilik yakınlaşmakla yetinelim. Bence öbür kurdu da rahatlatmak gerek. Bundan daha ürkek o!"

Galiad omuz silkti. Bu iki yırtıcı hayvanın yanında kalma fikrinden pek hoşlanmıyordu ama eğer oğlunun dediği doğruysa, belki de Aléa'yı bulma umudu vardı.

Samael savaş alanına çok geç vardı. Küçük Akingia köyü sakinlerinin kapıldığı paniği görüncü çarpışmayı önleyemeyeceğini anladı. Kimseye görünmeden, köyün doğusunda ıssız bir tepede bulunan bir güvercinliğe çıktı. Oradan bütün olup bitenleri görebilirdi. Meriande'ı zamanında durduramadıysa da en azından kontun Tuathann'ları yenmesini umuyordu. Hem zaten Samael için önem taşıyan bir tek şey vardı, öbür üç Man'ith'i de ele geçirmek istiyordu...

Akingia ovası Terre-Brune'ün kuzeyine, Tenian ormanının iki kolu arasına kurulmuştu. Doğusunda ve batısında bodur meşelerin uzandığı geniş, otluk bir alandı. Bu arazi şeridinin her iki tarafında iki düşman taraf yer alıyordu. Samael düşman ordularda ne kadar asker bulunduğunu tahmin etmeye çalıştı. Aşağı yukarı bir fikir sahibi olabilirdi ancak, ama bu ona yetiyordu. Sadece Phelim'in Magistel'i Galiad Al'Daman, bir bakışta düşmanlarının sayısını söyleyebilmesiyle ünlüydü. Saıman bile Samael'e bu gücü sağlamıyordu... Ama bunun pek de önemi yoktu. Yürütülecek bir tahmin iki tarafın da kazanma olanağını ölçmeye yetiyordu.

Samael kuzeyde iki sıra halinde yaya dizilmiş yaklaşık dört bin Tuathann saydı. Bu barbarlar savaş sanatından anlıyordu. Samael Nuadu Kılıcı'nı çalarken bunu fark etmişti. Vahşiler gibi giyiniyor ve davranıyorlardı ama adanın en soylu askerlerinden daha hâkimdiler savaş sanatına. Kabileler halinde örgütlenmişlerdi. Savaş boyalarının renginden beş kabile olduğu anlaşılıyordu. Her kabiledede savaşçılar okçular ve kılıçla çarpışanlar olarak eşit bölüştürülmüştü. Kabile reisleri ordularının başında yer alıyordu. İlk safta üç, ikinci safta iki kabile vardı. En kalabalık olan baş kabile yani Mahat'angor kabilesi ilk safın ortasında bulunuyordu. Savaşçı olarak ünü bütün adaya yayılan reis Genç Sarkan'ın önderliğinde, çarpışmaya ilk girecek kabile oydu.

Sarkan, ilk safın birkaç metre önünde ayakta duruyordu. İki elinde de büyük birer kılıç tutuyordu ve kımıldamadan ufku izliyordu, binlerce düşmanına tek başına meydan okur gibiydi. Samael gülümsemeden edemedi. Bu saçma gözüpeklik onu eğlendiriyordu. Kendilerine böylesine bir savaş sevgisi verecek ve ölüm korkusunu tümenden kaldıracak nasıl bir çılgınlık vardı bu insanlarda?

Samael güneyde en az on üç bin Terre-Brune'lü olduğunu tahmin etti. En çok şövalyelerden oluşan ve dört sıra halinde yayılmış ağır bir orduydü bu. İlk sıradada dört tabur vardı, ikinci ve üçüncü sıralarda üç tabur, son sıradaysa artçı olarak bir tabur piyade duruyordu. Zırhlarını örten üstlüklerde ve sancaklarında kırmızı zemin üstüne aslan başlı, keçi gövdeli ve ejderha kuyruklu tuhaf bir yaratık görülüyordu. Düşsel bir canavar. Terre-Brune kontu Yakışıklı Meriande Mor'un arması. Sarkan'ın tersine Meriande ön saflarda değil geride duruyordu. Özel muhafızlarının çevrelediği kont savaş alanını denetliyor, verdiği emirler atlı askerler tarafından ilk saflardaki komutanlara ulaştırılıyordu.

Meriande savaşçı değildi, dövüşmüyordu ama iyi bir strateji uzmanıydı, belki de zafer kazanır diye düşündü Samael.

Terre-Brune askerleri sayıca epey üstündü Tuathann'lardan ama Samael durumun Tuathann'lara bir şans verdiğini görüyordu.

Her şeyden önce, savaş alanının iki tarafındaki koruluklar Terre-Brune'lülere düşmana yandan saldırıp kuşatarak baskın çıkma olanağı tanımıyordu. Tuathann'lar kesinlikle daha az sayıdaydı ama alanın enini doldurmaya yetiyordu sayıları; oysa Terre-Brune'lüler kalabalık oluşlarından yararlanmak için yayılamayacaklardı. Aynı cephe genişliğinden saldırıya geçmeleri gerekiyordu, ilk saflar savaşa tutuştuğunda arkadakilerin yardım getirmek için geçmesi engellenecekti.

Bu kadarla da kalmıyordu iş. Tuathann'lar yayaydı, zeminin durumu onlar için pek önemli değildi. Buna karşılık Terre-Brune'lüler çok zora girecekti. Yapış yapış, bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağmıştı iki gün boyunca; yılın bu zamanı hiç böyle yağış olmazdı, sanki Moïra karar vermişti bu yağmura. Savaş alanı dev bir çamur teknesine dönmüştü; atlı bir ordu için bundan kötüsü olamazdı. Terre-Brune'ün atları çamura batacak, bazıları dengesini kaybedecekti. Atından düşen askerler kalkamayacak, Sid'li piyadeler için kolay birer av olacaklardı.

Dolayısıyla, Meriande Mor'un ordusu daha kalabalıktı ama o gün Akingia ovası Tuathann'lar için daha elverişliydi. Demek ki savaş görüldüğünden daha dengeli olacak diye düşündü Samael. Tabii bizzat müdahalede bulunmazsa. Ama araya girmesi çok rizikolu bir şey olurdu. Tek yapabileceği, çatışmaların gelişimini izleyip ancak Meriande'in yaşamı tehlikeye girerse müdahale etmektir. Terre-Brune kontunu kaybetmeyi göze alamazdı. Ona ihtiyacı vardı. Onun siyasal gücüne ihtiyacı vardı.

Arazi üstünlüğü konusunda Tuathann'lar da Samael'le aynı çözümlenmeyi yapmıştı mutlaka. Tek kaygıları, Terre-Brune'lüleri göğüs göğüse çarpışmaya zorlamaktı; Terre-Brune'lüler iki taraftaki ormanların kendilerini hapsettiğini ve sayısal üstünlüklerinden yararlanmalarını önlediğini anlayamadan Tuathann'lar onları şu çamur koridoruna gömülmeye zorlamalıydılar.

Samael bir saatten fazla bu kıpırtısız manzarayı izledi, iki taraftaki adamların üstüne çöken bunaltıyı zihninde canlandırdı. Birdenbire Sarkan kabilesinin başına geri döndü. Tuathann'lar yürüyüşe geçtiler. Çarpışma sonunda başlayacaktı.

Sid savaşçıları savaş alanında ilerlediler, Terre-Brune'lüleri savaşa girişmeye zorlayacaklarını umuyorlardı. Çıplak gövdeli, kasları boyalı, saçları tepelikli Tuathann piyadeleri okçu taburlarının yanısıra ilerliyorlardı. Okçular en çok sayıda oku en geniş atış açısıyla atabilmek için sivri bir uç gibi dizilmişlerdi. Yoğun çamurda birkaç adım attıktan sonra Tuathann okçuları arazide durup önlerine uzun, ileri doğru eğik birer mızrak sapladılar. Böylece atların geçemeyeceği bir duvar oluşturdular. Tuathann piyadeleri birkaç adım daha ilerledi ve Sarkan'ın bağırışıyla durdular.

Böyle bir süre beklediler ama Terre-Brune'lüler hâlâ ilerlemiyordu. Belki Meriande da arazinin durumunun Tuathann'lara sağladığı üstünlüğü fark etmişti ve gidişi tersine çevirmenin yolunu arıyordu.

Sarkan okçulara önlerine sapladıkları mızrakları ellerine alıp yeniden düşman üstüne yürümelerini emretti. Tuathann'lar doğrulup koşar adım ilerlemeye başladılar. Samael'in anlayamadığı bir şeyler haykırıyorlardı ama Samael yine de Eriu sözcüğünü ayırt edebildi. Tuathann'lar kendi toprakları için savaşıyordu.

Düşman saflarına aşağı yukarı üç yüz metre kala Tuathann'lar yeniden durdular. Okçular Terre-Brune'lülerin şaşkın bakışları altında mızrakları yeniden önlerine sapladılar. Meriande'in bulunduğu tepeden bir atlı geliyordu. Hiç kuşkusuz ön saftaki komutanlara kontun emirlerini getiriyordu. Ama

Tuathann'ların ilk okları ondan önce ulaştı hedefe.

Terre-Brune'lülerin ilk sırasına bir ok yağmuru düştü. Tuathann'larda yaklaşık iki bin okçu vardı ve her biri dakikada beş-altı ok fırlatıyordu. Meriande'ın atlıları çok kısa sürede on binden fazla okun yarattığı bir yağmura tutuldular. Panik içindeki Terre-Brune'lüler arkadaşlarından yüzlercesinin düşüp öldüğünü görünce kontun emrini beklemeden saldırıya geçtiler. Sarkan çatışmayı istediği gibi başlatmayı başarmıştı. Terre-Brune'lülerin ilk sırası çamurlu araziye daldı, çok geçmeden onu ikinci ve üçüncü sıra takip etti. Sarkan adamlarını saldırtmadan önce biraz daha bekledi. Terre-Brune'lülerin ormanın henüz pek sıklaşmadığı kenarlara doğru daha fazla taşamayacak hale gelmesini bekledi. Son ana kadar sabretti. Düşman atlarıyla aralarında birkaç metre mesafe kaldığında savaş narasını attı ve bütün Tuathann savaşçıları onunla birlikte koşarak Terre-Brune'lülerin üstüne çullandılar.

Atlıların ilk dalgası çok şiddetli oldu. Atlar büyük bir hızla koşuyordu ve o süratle Sid'in en öndeki piyadelerini ezdiler. Meriande'ın adamları pek güçlük çekmeden Tuathann'ların ilk sırasına daldılar, balta, mızrak ya da kılıç darbeleriyle kendilerine yol açtılar. Ama yavaş yavaş, çarpışma yüzünden atların hızı kesildikçe, hayvanlar oldukları yerde tepinip arka arkaya yığılmaya başladıkça, savaş alanı atların ilerlemeyi beceremediği kocaman yapış yapış bir tekneye dönüştü. Çok geçmeden hayvanlar okçuların yere diktiği mızrakların hizasına vardı ve bazıları kaçmayı başaramadan mızraklara saplandı.

Tuathann'ların ilk sırasındaki okçular, ölümcül salvonun ardından geri çekilmişti. Yeniden pozisyon alıp bir ok yağmuru daha yağdırdılar. Terre-Brune'lülerin çoğu at sırtında, Tuathann'lar da yerde olduğu için okçuların düşmana isabet ettirmesi kolay oldu. Biraz yukarı nişan almak yetiyordu. Meriande'ın atlıları kolay birer hedefti, yine o ölümcül dalgaya tutuldular.

Öncü birliğin vurulup düştüğünü gören ikinci sıradaki atlılar saldırıya geçti ama Samael'in öngördüğü şey gerçek oldu. İlk sıradaki kargaşa bu ikinci sırayı durdurdu. Terre-Brune'lüler öylesine sıkışık bir düzende idiler ki silahlarını kullanmak için gereken hareket özgürlüğüne sahip değillerdi. Yerde yığın oluşturan cansız bedenler, korkudan deliye dönmüş, tökezleyen atlar, omuz hizasına yükselen mızraklardan bir duvar... Çarpışma öyle bir hal almıştı ki Meriande'ın adamları dövüşmeyi beceremiyor, ancak ölüyordu. Tuathann'larsa tam tersine hançerle iş görece kadar alana sahiplerdi, miğferlerin aralıklarından, zırhların eklem yerlerinden keskin bıçaklarını daldırıyor, göz çıkarıyor, kalp deşiyorlardı. Çıplak gövdeleriyle daha hafif olan Tuathann'lar daha çeviktiler ve çamur onları rahatsız etmiyordu. Kurbandan kurbanda sığıyor, Meriande'ın ordusunu cesetlerden bir halıya dönüştürüyorlardı.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra Tuathann okçuları ok atmaya kestiler, yaylarını bırakıp kemerlerinden kılıçlarını ya da topuzlarını çektiler ve saldırıya geçen ikinci sıradaki arkadaşlarına katıldılar.

Katliam yeniden başladı. Kanlar çamurlara yayılıyordu. Yaralı insanlar ve atlarla dolup taşan yerlere kesilen kafalar, koparılan kollar bacaklar düşüyordu. Can çekişenlerin korkunç iniltileri vücutlara saplanan kılıçların yapış yapış gürültüsünü, yerlere dağılan iç organların vıcık vıcık sesini, kırılan kemiklerin çatırtısını zar zor bastırıyordu... Bütün savaş alanında katliamın sesleri, kokuları ve renkleri vardı bir tek.

Aradaki uzaklığa rağmen Samael bütün suratlardaki ifadeyi kolayca okuyabiliyordu. Tuathann'larda müthiş bir kazanma hırsı, gözlerini alev alev yakan, kollarını kuklalar gibi oynattıran ve darbelerini sert kılan bir ölümcül çılgınlık vardı, Terre-Brune'lüler ise korkuya kapılmış,

güvenlerini kaybetmeye başlamışlardı.

Savaş böyle dört saat boyunca devam etti. Öyle kanlı bir deliliğin egemen olduğu saatlerdi ki bunlar, Tuathann'ları bile berbat bir bulantı pençesine aldı. Öyle çok kan, öyle çok lime lime edilmiş et vardı ki bazıları bu dayanılmaz görüntünün karşısında kustular. Tuathann'ların çoğu her iki tarafın da yeterince kayıp verdiğini düşünerek savaşmayı bırakırken Mahat'angor kabilesi Sarkan'ın peşi sıra ilerlemeye devam ediyordu. Sarkan'ın bedeni kana bulanmıştı, üstündeki savaş boyaları bile görünmez olmuştu ama bu kişinin Sarkan olduğu hemen anlaşılıyordu. Başka hiçbir savaşçı bu kadar şiddetli darbeler indirmeye devam etmiyordu. Yerdeki Terre-Brune'lülerin işini bitirirken Eriu diye haykırmıyordu başka hiçbiri. Mahat'angor'lar bütün Tuathann halkı içinde en iyi talim görmüş savaşçılardı, en aman vermez olan da onlardı. Toplumda savaşmaktan başka bir görevleri yoktu, Terre-Brune'lülerin hepsi de ölmeden ya da savaş alanını terk etmeden Mahat'angor'lar durmayacaktı. Yürüttükleri tek mantık buydu. Böylece katliam devam ediyordu. Öldürülen şövalyelerin yerine yenileri geliyordu, sıra sıra şövalye öldürülmüştü, böylece her seferinde Meriande'in askerlerinin sayısı biraz daha azalıyordu. Mahat'angor'lar öyle kıyasıya savaşıyordu ve kısa sürede öyle çok düşman öldürmüşlerdi ki öldürdüklerinin sayısı kendi sayılarını geçti.

İşte o zaman bozgun başladı.

Terre-Brune'lüler silahlarını bıraktılar. Bazıları orman yoluyla kaçmak için zırhını bile çıkardı. Bazıları Sid ülkesinin gözü dönmüş savaşçılarının dikkatinden kaçmak amacıyla arkadaşlarının cesetlerinin altına gizlendi. Komutanlar da atlarını ve askerlerini düşman baltalarının ölümcül darbelerine terk ederek gerisin geri dönmeye başladılar. Sağ kalanlar kaçıyordu. Yaralılar "son darbeyi indirsinler de öleyim" diye inliyordu.

Güneş ufukta yavaş yavaş batarken, gözlerinin önündeki katliamı seyreden Samael savaşın kesinkes kaybedildiğini anladı.

Karanlığın Ortasında

Aléa Faith'in tiz çığlıklarıyla sıçrayarak uyandı. Manastırdaki oda hâlâ karanlığa gömülüydü ama dört meşalenin titrek alevleriyle duvarlara vuran koca silüetlerin gölgesi seçiliyordu. Aléa küçük karyolasında doğrulacak zamanı ancak buldu; ağır zırhlara bürünmüş, yüzlerini bütünüyle örten miğferler takmış iki asker kızın üstüne atlayıp el ve ayak bileklerinden tutarak kıpırdamasına engel oldular.

Odayı korkunç bir patırtı doldurdu, kırılan sandalyelerin gürültüsü, Mjolln ve Faith'in çığlıkları anlaşılmasız bir karmaşayla birbirine girmişti. Aléa'nın uykudan buğulu gözleri şöyle bir fark edebilmişti olanları, hemen ardından genç kıızı zorla ters çevirip ellerini arkadan bağladılar. 'Körolası keşişler!' diye düşündü Aléa. Alev Askerleri'ne haber vermişler. Aléa adamların giysilerinde kont Al'Roeg'ün armasını seçecek kadar bir zaman bulmuştu. Beyaz zemin üstüne kırmızı alev. Tanrı'nın askerleri. Aléa sırtındaki acıya rağmen haykırmamak için dişlerini sıktı. Kızı yatağında tutmak için kalçasına biri dizini dayamıştı.

Aléa nasıl da kızılıyordu kendine! Kütüphanedeki keşişle sohbetinde fazla ileri gitmişti, bunun ceremesini arkadaşları çekecekti şimdi. Keşişin ansızın tavır değiştirdiğini görünce daha sakınlı davranması gerekirdi. Adam Aléa'yı tanımıştı, hiç kuşku yoktu buna. Aléa Mjolln'a kulak vermeliydi, o gelmek istememişti buraya... Ama yine de Aléa burada temel bir şey öğrenmişti. Yanıtlar Anali Ansiklopedisi'ndeydi ve ansiklopedi de Mont-Tombe'daydı.

Aléa'nın içini pişmanlıklar kemiriyordu. Ama genç kız paniğe kapılmadı. Başka koşullar altında olsa, hiç kuşkusuz daha fazla korkardı ama o gün kafasında öyle bir şey vardı ki paniğe kapılıp yelkenleri suya indirmesini engelliyordu. Ağabeyi. Tagor. Onun her cümlesini hatırlıyordu Aléa. Her sözcüğünü. Bir ağabeyi vardı genç kızın. Djar âleminde karşılaşmıştı onunla ve bu genç kıza taze bir güç veriyordu. Hiçbir şeyin çekip alamayacağı bir umut. Alev Askerleri'nin bile...

Arkasındaki savaşı iyice sıkıyordu ipi ve bağlar bileklerini yakıyordu. Adam biraz daha sıktı, bu kez Aléa acı dolu bir çığlık koyverdi. Bunun üstüne kafasına şiddetli bir darbe yedi ve bayıldı. Gürültüler ve ışıklar yok olup gitti. Karanlık bir boşluğa girdi Aléa, Djar âleminden daha boş bir boşluğa...

Ayıldığında iki tekerlekli uzun bir yük arabasında otururken buldu kendini, elleri arkadan bağlanmıştı, ilk gördüğü şey Mjolln ve Faith'in bakışları oldu. Onların da elleri bağlıydı, endişeyle Aléa'yı süzüyorlardı.

Genç kız yüzünü buruşturarak "Neredeyiz?" diye sordu.

Kafasının arkasındaki ağrı kendini hissettirmeye başlamıştı.

Faith "Sanırım Ria yolundayız" diye yanıt verdi, "İyi misin?"

Aléa ozanın sesindeki kaygıyı fark edince "Uzun süre mi baygın kaldım?" diye şaşırıldı.

"Birkaç saat!" dedi Mjolln. "Beni korkuttun ufaklık!"

Aléa gülümseyerek cücenin içini rahatlatmaya çalıştı. Çevresine bakındı. Üstlerini örten tente rüzgârın ve atların dörtlü gidişinin etkisiyle kımıldıyordu. Hızlı ilerliyorlardı. Yoldaki her girinti çıkıntıda yerinden oynayan ahşap sandıklar ve çadırlar vardı yanlarında. Tutsak taşımak için yapılmış bir araba değildi bu; Aléa'nin arkadaşlarıyla birlikte kaçmak için Saîman'ı kullanması yeterli olurdu ama öncelikle durumu etraflıca gözden geçirmek istiyordu genç kız.

Askerler onları öldürmeye gelmemişti. Şimdilik sadece tutsak etmişlerdi. Bir saniye bile kaybetmeden dosdoğru Ria'ya doğru yola koyulmuşlardı. Alev Askerleri ele geçirdikleri ganimetle herhalde gurur duyuyorlardı. Üç tutsağı kont Feren Al'Roeg ve piskopos Aeditus'a teslim etmeye can atıyorlardı. Kont onları görmediği ve işitmediği sürece Aléa herhangi bir tehlike içinde olmadıkları kanısındaydı.

Mjolln genç kıza doğru eğilerek "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Ria'ya kadar sabredelim... Böylece Mont-Tombe'a yaklaşmış oluruz, hem Al'Roeg ve Aeditus'la karşılaşmayı merak ediyorum."

Cüce kaşlarını kaldırdı.

"Sen deli misin?"

Aléa gülümsedi.

"Deli olduğumu pekâlâ biliyorsun! Hem de zırdeli! O yüzden benimlesin, değil mi?"

Cücenin ağzı bir karış açık kaldı. Son sözü söyleyen hep Aléa oluyordu, tartışmanın bir yararı olmadığını biliyordu Mjolln. Faith'in bakışlarında biraz destek bulmak için kafasını çevirdi ama ozan Aléa'nin sözlerine hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Artık bağışıklık kazanmıştı herhalde!

Aléa Phelim'in verdiği broşun çıkartılmış olduğunu görünce "Eşyalarımızı aldılar mı?" diye sordu.

"Her şey şu sandıkta" dedi Faith ve çenesiyle arabanın arka tarafındaki bir ahşap kasayı işaret etti. "Her şeyi sakladılar, kuşkusuz konta vermek için. Senin asân bile var...-"

"Ya keşişin verdiği küçük kitap?"

"Evet galiba..."

Mjolln "Pis keşiş!" diye bağırdı. "Nasıl bir konuk etme bu böyle! Bizi askerlere teslim etti! İşte tam Hıristiyanlara yaraşır bir davranış!"

Ozan "Atlarımızı da alıp götürdüler. Orada hiçbir şey bırakmadılar" dedi.

"Eh daha iyi" dedi Aléa, "gidip aramız gerekmeyecek..."

Sonra sustu ve gözlerini kapadı. Mjolln sakallarının arasından homurdandı, Faith de başını arkaya doğru devirdi, üstlerindeki örtüyü tutan tahtaya yasladı.

Aléa çevresindeki dünyanın gözden kaybolmasına göz yumdu. Alnının ortasındaki alevi canlandırdı. O sonsuz ışık, Saîman oradaydı. Saîman'ın bedenini ısıtmasına, içinde, kollarında, sırtında, bacaklarında yayılıp artmasına bıraktı kendini. Hoş bir duyguydu bu. Saîman'ın bütün vücuduna hâkim olmasını bekledi. Parmak uçlarına kadar gidip yerleşmesini, tıpkı bir nehrin suları gibi ağır ağır akmasını bekledi. Sonra derin bir nefes aldı, nefesini verirken sıcak enerjiyi de dışarı üfledi. Kendisini saran mavi aylayı gördü. Kendisinden başka kimsenin bunu göremediğini biliyordu. Saîman'ı görebildiğini söylediği zaman buna Phelim'in ne kadar şaşırıldığını hatırladı. Drüidin enerjisi kırmızı renkteydi, Aléa Saî-man'ı üreten kişinin bir kadın ya da bir erkek oluşuna göre enerjinin renk değiştirdiğini sanmıştı. Oysa Samildanach'ın ürettiği Saîman maviydi ve bütün öbür insanlarınki

kırmızıydı... Şimdilik bunu bilemiyordu Aléa ama içindeki bir ses günün birinde anlayacağını söylüyordu. 'Çalışıp çabalarsam ben de kırmızı bir enerji çıkarabilir miyim acaba' diye merak ediyordu hattâ.

Ama şimdilik yapması gereken şeye topladı dikkatini. Enerjiyi önünde yoğunlaştırdı ve bir kılıç biçimine soktu. Sonra bu görünmez kılıcı, zihin gücüyle, peşi sıra hareket ettirerek kendisini kıpırdayamaz hale getiren bağları bir vuruşta kesti. Saîman'ın hamlesi çok kesindi. Aléa mükemmel bir biçimde kontrol edebiliyordu şimdi onu. Oysa henüz çıraklık döneminin başlangıcında olduğunu biliyordu. Mavi enerjiyi yine ön tarafına getirdi, sonra aynı kesme işlemini ayak bileklerini saran bağlar üstünde, ardından, Faith'in ve Mjolln'un bilekleri üstünde tekrarladı kolaylıkla. Göz açıp kapayınca kadar üçü de serbest kalmıştı.

Faith ile Mjolln şaşkın bakışlarını genç kıza yönelttiler. Bu işte onun parmağı olduğunu pekâlâ biliyorlardı. Ama yine de şaşırmadan edemiyorlardı. Sessiz kaldılar. Mjolln kollarını kaldırıp inanmaz gözlerle bileklerine baktı.

Arabanın arkasında, eşyalarının durduğu sandık ani bir hareketle açıldı. Sandığın kapağı kendiliğinden yere düştü. Aléa yavaşça ayağa kalkıp kendine ait olan şeyleri almaya gitti. Orman perilerinin giysileri, Phelim'in broşu, meşe âsâ ve kendi kılıcı. Sonra hiçbir şey söylemeden dönüp yerine oturdu.

Mjolln bir an duraksadı, sonra o da yerinden kalkıp gaydasını ve Phelim'in ona armağan ettiği, Kadhel adındaki göz kamaştırıcı minik kılıcı aldı. Aléa'ya baktı, yüzüne yeniden bir gülümseme yayıldı, kılıcını okşayarak yerine oturdu.

Kafası karışmış bir halde "Kaçıp gitmeyecek miyiz?" diye sordu.

Aléa gülümseyerek "Hayır" diye yanıt verdi. "Bizi Ria'da mı görmek istiyorlar? Tamam, oraya gideceğiz ama ellerimiz bağlı olmayacak kesin! Kont benim seçkin bir konuk olduğumu ve orada kendi irademle bulunduğumu bilmeli."

Faith de gülümsedi. Tutsakların bağlı olmadığını fark etmek askerler üstünde nasıl bir etki yaratacağı acaba, bunu görmeye can atıyordu ozan.

Finghin gün ortasında batıya doğru yol alırlarken oyunculara "Yaşamınız nasıl geçiyor?" diye sordu.

Atlar, iki gün yağın yağmurdan sonra hâlâ kurumamış çamurlara bata çıka zor ilerliyordu. Arabanın tahta tekerleri yola gömülüyordu, bu da atları ağırlaştırıyordu.

Mel "Genellikle ailece yolculuk ederiz. Bizde aile sözcüğünün anlamı çok geniştir... Kaitlin'le ben yalnızız çünkü sanatımızı kanıtlamaya ve yeni bir akım yaratmaya karar verdik."

"Çeşitli akımlar mı var?" diye şaşırdı drüid.

"Lafın gelişi. Herkes komedyaya aynı anlamı yüklemiyor diyelim. Kimileri belli bir metin repertuarına bağlı kalır, kimileri de doğaçlamadan ayrılmaz..."

"Ya siz?"

"Biz yeni metinler arıyoruz. Gaelia halkına daha çok hitap edebilecek daha yeni şeyler. Eğlendirme meselesine de çok inanıyoruz. Bazı gezgin tiyatrocular bilgilendirme arzusuyla biraz fazla zorlamaya kaçıyor. Kendilerini drüid sanıyorlar herhalde! Kaitlin'le ben daha ziyade insanları

eğlendirmek, neşelendirmek istiyoruz... Bence gerekli bu, hele şu sıralarda..."

"Kuşkusuz öyle. Peki bütün bunlar içinde Moïra'nın yeri neresi?"

"Moïra mı? Eh tabii, bizim yolumuz o. İzlediğimiz güzergâh. Biz yollarda yaşarız, yolların çocuklarıyız... Moïra'nın çocukları..."

Finghin başını salladı.

"Biraz basite indirgeyici bir bakış açısı değil mi bu?"

Oyuncu gülümsedi.

"Basite indirgeyici mi? Neden karmaşık olması gereksin ki? Moïra'nın çocuğu olmak bir kafa yapısı, bir anlayış meselesi. Bir toprak parçasına, bir eve bağlanmayı istememek, kendini rüzgârın, güneşin, yolların kılavuzluğuna bırakmak. Sana basit görünse de aslında insanı çok geliştiren bir felsefe bu. Bizim cemaatimizde hiç savaş olmaz. Çünkü kimsenin bir toprak parçası için savaşmaya niyeti yoktur. Aramızdan hiçbiri herhangi bir mülk üstünde hak iddia etme kibrine kapılmaz. Yeryüzü insanlara ait değildir, bize göre."

"Siz de yolculuk edip cemaatinizden olmayanlar için tiyatro yapıyorsunuz. Neden?"

"Onlara kendi yaşamımızdan biraz örnek sunabilmeyi umuyoruz. Ne yaptığımızı anlamalarını sağlamayı umuyoruz. Ama kimseyi zorlamak istemiyoruz. İnsanları kendi safımıza katmak ya da ikna etmek için değil, sadece örnek olmak için buradayız..."

"Peki nasıl bir ilerleme getiriyorsunuz? Bunalım ânında nasıl bir çözüm buluyorsunuz? Gaelia'daki herkes sizin tavrınızı takınsaydı eğer ve ada kuzeyden gelen barbarlarca istila edilseydi, kendimizi nasıl koruyabilirdik?"

Mel "Neyi korumak?" diye sordu.

"Canımızı!"

"Ama kimsenin canımıza kastı yok ki! Biz kimseyi rahatsız etmiyoruz. Eğer barbarlar adayı istila etseydi, belki ilk karşılaştıkları gezgin oyuncularını öldürürlerdi ama sonra bunun hiçbir işe yaramadığını görürlerdi. Yağmalanacak hiçbir servetimiz yok bizim ve tamamen zararsızız."

"O kadar basit olacağını sanmam. Savaşlar her zaman o gerekçelerle yapılmıyor..."

"O senin fikrin sayın drüid, saygı duyarım. Ama şu var ki bizler, adada yapılan bütün savaşlardan, savaşmak ve kendimizi savunmak zorunda kalmadan sağ çıktık. Bak. Şu sıra hazırlığı yapılan, patlak vermek üzere olan savaşı ele alalım örneğin. Savaş değil de *savaşlar* mı demeliydim yoksa? Çünkü aynı anda birçok çatışma birden var, öyle değil mi? Ama işte biz hiçbirine bulaşmadık!"

"Bir çarpışmaya tanık olursanız, kurbanları kurtarmak için araya girmez misiniz?"

"Hangi tarafın kurbanları? İki tarafta da kurban olur. Yoo, savaş karşısında doğrudan doğruya müdahalede bulunamayız, haklısın, bütün yapabileceğimiz şey üzülme, tarafsızlığımızın örnek olmasını, pasifizmimizin insanları düşünmeye sevk edeceğini ummak olur."

"Şu sizin örnek olma durumu pek işlemiyor sanki!"

"Bize göre işliyor... Söyle bana Finghin, Moïra'yla temasa geçtin mi hiç?"

"Temasa geçmek mi? Ne demek istiyorsun?"

"Moïra'nın varlığına ilişkin nasıl bir deneyimin var?"

"Her şeyde onun varlığını hissediyorum. Adaletin yolu o, bunu biliyorum."

"Nereden biliyorsun? Ne Moïra'nın yolunda ne değil, nasıl biliyorsun? Sana gelip söylüyor mu bunları? İyi olanla olmayanı gelip açıklıyor mu?"

"Elbette hayır. Moïra'nın bir kişi olmadığını sen de çok iyi biliyorsun Mel. Bir güç, izlenmesi,

uygulanması gereken bir düşünce o. Üç dizeli şiirler der ki özgürlük her tür karşıtlığın giderildiği bir yerdir. Moïra denge yoludur. Dünyanın istikrarını sağlamak için bütün karşıt güçlerin silindiği yoldur. Bugün dünya bu dengeyi kaybediyor. Gaelia Moïra'nın yolundan çıkıyor... Konsey kuşkusuz harekete geçecek."

"Evet, ben o üçlükleri biliyorum. Tam metin şöyle: *"Üç temel birlik şunlardır, her birinden ancak bir tane vardır: bir Yazgı, bir Gerçek, bir Özgürlük noktası, her türlü karşıtlığın dengeleneceği bir yer.* Doğru mu?"

Finghin şaşırمامıştı, "Gerçekten öyle" diye karşılık verdi.

"Bu özgürlük noktasının, bu dengenin tek olduğu anlamına geliyor, mutlak olduğu anlamına geliyor bu sözler, öyle değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Sen iki farklı drüidin bu özgürlük noktası konusunda tam olarak aynı fikre sahip olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Mel. "Moïra'yı algılayışınızda hiç farklılık yok mu?"

"Var elbette. Bazı ayrıntılar üstünde hep aynı fikri paylaşmıyoruz, ama ana hatlarda uyuşuyoruz."

"Ayrıntılar üstünde daima hemfikir değilsiniz... O zaman iki drüid şu meşhur özgürlük noktasını aynı şekilde algılamadığında, madem ki gerçekte o nokta tek, ikisinden biri yanılıyor demektir, öyle değil mi?"

"Kuşkusuz" diye söyleneni kabul etti Finghin.

"Öyleyse, bir drüid yanılabilirse, bütün drüidler de yanılabilir, bu mümkün, değil mi? Eğer bütün drüidler Moïra'nın anlamı konusunda yanılıyorsa, o zaman sizin adalet anlayışınız da büsbütün güdük kalmış olur. Sizin siyasal tavır almalarınızı yönlendiren Moïra değil, Finghin, Moïra'ya ilişkin kendi yarattığınız bir fikri yorumlamanızdan kaynaklanıyor. Dolayısıyla yanlış olabilir, kötü olabilir tavırlarınız."

"Kuramsal olarak evet ama uygulamada hayır. Konsey'in de yararı bu işte Mel, Saî-Mina'nın en büyük on üç drüidinin farklı görüşlerini karşı karşıya getirerek mutlak gerçeğe olabildiğince yaklaşıyoruz. Eğer hatalar varsa, Konsey'deki görüşmelerle dengeleniyor."

"Sen şu söylediklerine gerçekten inanıyor musun? Finghin, gözlerime bak ve Konsey Salonu'nuzun gizliliğinde çoğunluk tarafından alınmış bir kararı hiçbir zaman haksız bulmadığını söyle!"

Drüid duraksadı. Mel'in gözlerinin içine baktı. Oyuncu drüidin zihnini karıştırmayı başarmıştı. Şu son soru vurucu darbeyi indirmişti. Finghin Konsey'in Aléa ve Phelim konusunda aldığı kararları düşünmeden edemiyordu. Genç adam öyle haksız bulmuştu ki bu kararları... Oysa... Oysa drüidlerin yanında yedi yıl eğitim görmüş, Moïra'nın, dolayısıyla da bir tür adaletin, en azından dengenin hizmetinde olduklarına yedi yıl kendini inandırmaya çalışmıştı.

Ama bugün o dengenin niteliğinden pek emin değildi artık. Mutlak bir denge miydi bu? Yoksa drüidler tarikatının arzularına mı bağlıydı? Hizmet edilen gerçekten Moïra mıydı, yoksa kendini dünyanın merkezi sanan on üç sözde bilge mi? Zaten sayıları on bire düşmüştü... Maolmòrdha ve Samael mutlak bir dengeye erişme şansını çoktan yok etmemişler miydi?

"Bilmiyorum Mel, bilmiyorum. Ama istediğim şey, Konsey'in dengeyi sağlaması."

Oyuncu gülümseyerek bir elini drüidin omzuna koydu.

"Soylu bir istek bu Finghin, becerebilecek en iyi konumdaki drüid sensin üstelik, bundan eminim. Umarım başarısın. Zira bütün Gaelia halkı Moïra'nın anlamını kavramadıkça bir kılavuza gerek duyacak ve bu açıdan, ne kadar tehlikeli olursa olsun, Konsey'in işe yaradığı kanısındayım."

"Bugün amma da ciddisiniz" diye araya girdi Kaitlin. Konuşmanın başından beri söze

karışmamıştı.

Finghin çekine çekine ona gülümsedi.

Genç kadın dizginleri elden bırakmadan "Hadi bakalım Mel, bize şu yazacağın oyunun konusunu anlatsana..." dedi.

Finghin başını gezgin oyuncuya çevirerek "Sen yazıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, fark ettin mi bilmem ama kardeşim gelecekte söz ediyor... Benimle biraz dalga geçiyor çünkü yıllardır ona bir oyun yazacağımı söylüyorum, itiraf etmeliyim ki henüz vakit bulamadım..."

"Ya da cesaret belki" diye düzeltti Kaitlin alaylı alaylı.

"Peki oyun ne üstüne olacak?" diye sordu drüid.

Mel başını dikleştirdi, kaşlarını çattı, karşıya baktı:

"Sana bütün bunları hemen anlatabileceğimi sanmıyorum dostum, bize tuzak kurulmuş gibime geliyor..."

Finghin gözlerini kaldırıp bakınca yolun iki tarafındaki çalıkların arasından çıkan adamları gördü.

"Siz arabaya saklanın, ben hallederim!" diye bağırdı Finghin ve dizginleri Kaitlin'in elinden aldı.

"Sana savaşımlara katılmıyoruz dedik Finghin, kendimizi savunmayı bilmiyoruz demedik..."

Şimdi karşılarında yaklaşık on karaltı yolu tıkamıştı. Geçişin kapatıldığını gören atlar yavaşlamaya başladı. Meçhul adamlar birer birer silahlarını çektiler, ellerinde kılıçlar, hançerler, topuzlar ve yaylar vardı. Tek söz etmediler, bakışlarından nefret okunuyordu.

Providence surlarının gerisine varır varmaz Odhran kentte bir şeylerin değişmiş olduğunu anladı. Başkent sakinlerinin bakışlarından sadece savaş korkusu okunmuyordu, drüidin henüz anlamayı başaramadığı bir şey daha okunuyordu. Kente özgü bir şey. Kent sakinleri arasında. Esnafın tavrında. Askerî devriyelerin telaşlı adımlarında. Havanın bile yeni bir ağırlığı vardı.

Amine. Kuşkusuz kraliçeden kaynaklanıyordu bu hava. Providence'taki tek yeni olay buydu. Odhran, kente ağırlığı çöken bu atmosferin sorumlusunun o meçhul yabancının kente gelişi olduğundan neredeyse emindi. Peki ama ne yapmıştı o yabancı kadın? O kadar da berbat bir kraliçe miydi? Kent halkının tahammül edemeyeceği şekilde mi değiştirmişti kralı? Odhran kraliçeyi çok merak ediyordu.

Kuşkusuz Büyük-Drüid'lerin en sakiniydi. Sınırlendiğini, sabrının tükendiğini gören olmamıştı hiç. Ernan yaklaşan savaşı idare etmesi için kuşkusuz bu nedenle onu seçmişti. Odhran zamanının çoğunu Saî-Mina dışında geçirirdi. Yolculuk etmeye alışkındı. Doğaya yakındı, kentlerden, insanlardan uzak, geceler, uzun haftalar geçirmeyi seviyordu. Orman perilerinin dilini konuşuyor, orman cücelerini dinlemeyi biliyor, ağaçları tanıyor, havanın nasıl olacağını önceden tahmin edebiliyordu. Onun bilgeliği bütün Konsey'e örnek oluyordu, ama asla Başdrüid olamayacaktı. Özgürlüğüne fazla düşkündü...

Providence'a varmadan önce, normalde protokolün gerektirdiği şekilde krala haber yollatmamıştı. Kent girişinde Odhran'ı bekleyen yoktu. Yine de birkaç yolcu şaşkın şaşkın drüide baktı. Kent içinde drüidler eksik olmazdı ama bir Konsey üyesinin, yanında eşlik eden kimse olmaksızın sokaklarda dolaştığını görmeye alışık değillerdi.

Odhran mola vermeden Eoghan'ın sarayına kadar yoluna devam etti. Atının temposunu değiştirmede. Vakit daralıyordu. Odhran da oraya aniden gidip şaşırtarak yaratacağı etkiye bel

bağlamıştı. Tebaasından hiç kimse kendisinin geldiğini haber vermeden kralın yanına ulaşmayı umuyordu.

Büyük-Drüid yerine bir çırak da yollayabilirdi ama bizzat gelmekte diretmişti. Eoghan'ın Saî-Mina'nın planlarını izlemesinin çok önemli olduğunu biliyordu. Konsey kralın desteğinden vazgeçemezdi. Ve Konsey'in umduğu süre içinde harekete geçmesi için kralı ikna etmekte drüidin ikna gücü yabana atılmayacak cinstendi.

Sarayın girintili çıkıntılı silueti başkent'in kırmızı çatılarının tepesinde çok geçmeden belirdi. Saî-Mina'nın zarafeti yoktu bu sarayda ama yine de göz kamaştırıcı bir yapıydı. Krallık sarayını ünlü kılan, yaz kış harikulade bakımı yapılan bahçeleri idi.

Odhran, dört ahşap kulübede ve daha gerideki küçük bir taş binada duran, giysilerine elmaslı taç işlenmiş Eoghan'ın askerlerinin koruduğu sarayın girişine vardı. Odhran atını ana kapının parmaklıkları önünde durdurdu ve muhafızlardan birinin gelip kapıyı açmasını bekledi.

Odhran'ı parmaklığın önünde görünce muhafızlar birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Gün içinde herhangi bir ziyaret olacağı, hele hele bu mevkideki birinin ziyareti duyurulmamıştı. Kuşkusuz bu tür bir durumun üstesinden gelmeye alışık değillerdi. Aralarından biri, rütbesi en yüksek olanı kuşkusuz, kapıyı açmaya geldi.

"Büyük-Drüid? Geldiğinizi krala bildirmemiz gerekmiyor mu? Herhalde bir yanlışlık oldu, bana haber vermeyi unuttular..."

Askerin tedirginliğiyle eğlenen Odhran "Hayır" diye yanıt verdi. "Geleceğimi daha önce haber veremedim. Çok önemli bir mesele için buradayım ve derhal kralı görmem gerekiyor."

Onlar da değişmiş. Askerler. Burada gerçekten bir şeyler oluyor. Şu Amine denen kadına dikkat etmem gerekecek.

"Sizi küçük salona alacağız efendim ve geldiğinizi krala haber vereceğiz."

Büyük-Drüid başını salladı, öbür iki askerin eşliğinde bahçelerden geçerek saraya ilerlemeye koyuldu. Parklar ve fidanlıklar arasından geçiş öyle olağanüstü bir izlenim yaratıyordu ki, Odhran çeşit çeşit çiçeklerden bazılarının denizaşırı topraklardan getirilmiş olduğunu düşündü. Yaz bahçesinde bir sürü kuş vardı. Çeşmelerden akan sular ortama serinlik veriyordu. Drüidin kat ettiği uzun yolun ardından tatlı, keyif verici bir gezinti olmuştu bu.

Sarayın önündeki devasa basamaklı sekiye varınca, Odhran'ın atını ahıra götürdüler, drüid de koşarak onu karşılamaya gelen mabeyinciye takip etti.

"Efendim, bir Konsey üyesini sarayımızda görmek ne büyük mutluluk!"

Yalan söylüyor. İçindeki duygu kesinkes mutluluk değil, büyük olasılıkla müthiş bir rahatsızlık. Çok iyi. Umarım kral da böyle gafil avlanır. Bana yanıt vermeye hazırlanacak zaman bulamaz. Hiçbir söylediğime itiraz edemez.

"Yüce-Kral sizi bir dakika sonra kabul edecek" dedi mabeyinci ve drüidin oturup beklemesi için küçük salonun kapısını açtı.

Odhran tereddüt etti. Bütün fırsatlar kendisinden yana olmalıydı. Kraliçenin bu görüşmeye katılmamasını sağlamalıydı. Belki kuruntu yapıyordu ama içgüdüleri kraliçenin sorun yaratabileceğini söylüyordu. Odhran elbette kraliçeyle karşılaşmayı istiyordu ama kralı ikna etmeye çalıştığı sırada değil.

"Hayır" diye karşılık verdi Odhran. "Ben dışarıda beklerim. Bahçeler çok güzel. Krala kendisiyle orada görüşeceğimi söyleyin..."

Mabeyincinin kafası karışmıştı, "Peki sayın Büyük-Drüid, nasıl arzu ederseniz" dedi.

Odhran gülümsedi, arkasını dönüp sarayın bahçesine indi, böylece yeni bir üstünlük sağlamayı umuyordu. Hem sonra bu bahçe gerçekten çok hoşuna gidiyordu, bitkileri ve kuşları seyrederek biraz daha vakit geçirme düşüncesine bayılmıştı. Böylesi önemli anlarda küçük bir soluklanma fırsatı iyi gelirdi.

Drüid bahçede, pembe begonyalar, parlak amber çiçekleri, kokulu ebegümece çiçekleri, küçük mor ve beyaz kapsülleri patlamaya hazır, çiçeklenmek üzere olan kuzu kulakları arasında huzur dolu kısa bir süre geçirdi. Yukarılarda iri boyunlu siyah baştankaralar kıpırdaşarak ötüşüyordu, birkaç mavi saksagan bir keçiboynuzu ağacının ince dallarına dizilmişti. Odhran bahçenin güzel kokulu havasını içine çekti, arkasında, çakıl taşlarının sesini duyunca irkildi.

Gelen mabeyinciydi, daha da rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kral ve kraliçe sizi taraçada bekliyorlar efendim."

Odhran kaşlarını çattı.

"Krala kendisini burada beklediğimi söylemediniz mi?"

"Söyledim efendim ama kraliçe taraçada içecek servisi yaptırttı ve kral sizi orada kabul etmek istiyor."

"Ben kralla baş başa görüşmek istiyordum."

Mabeyinci dudaklarını ısırıldı.

"Bu mümkün değil sayın Büyük-Drüid."

İşte ben de bundan korkuyordum. Kraliçe işleri güçleştiriyor. Hiç istemediğim şu maskaralıkta yeni bir perde daha.

"Peki, sizi takip ediyorum."

Geri adım atarak güçsüz konuma düşürüyorum kendimi. Ama vakit daralıyor. Konuşma başlar başlamaz üstünlüğü sağlarım.

Taraça günlük güneşlikti. Beyaz örtü serili büyük masanın çevresinde koşuşturan bir sürü hizmetkâr vardı. Güneyden gelmiş bir çay içiyordu kralla kraliçe.

Kral ayağa kalkarak "Odhran, Providence'a hoş geldiniz!" diyerek karşıladı drüidi. "Kusura bakmayın, gelişinizden haberim olsaydı size layık bir karşılama hazırlardım.."

Şimdi. Ona mevkiimi hatırlatmalı. Bir drüid burada istediği gibi davranır, bunu göstermeli.

"Eğer ben gerekli görseydim haberdar edilirdiniz. Sizinle konuşmaya geldiğim konunun ciddiyeti son derece ağız sıkı davranılmasını gerektiriyor. Ve mahremiyet sağlanmasını. Merhaba sayın kraliçe."

Büyük-Drüid selam verirken eğildi ama Bisagne'lıların görgü kuralları gereği, benzer durumlarda eğilineceği kadar eğilmedi.

"Merhaba sayın drüid" diye karşılık verdi Amine.

Odhran kraliçeyi ilk defa görüyordu. Güzel, ince, uzun boylu bir kadındı. Henüz çok gençti ama bakışlarında bir kraliçenin, hem de hiç sıradan sayılamayacak bir kraliçenin sertliği vardı.

Kral bana Odhran diye seslendi, aramızda aslında olmayan bir yakınlaşmayı varmış gibi göstermek istiyor, kraliçe ise bana drüid diye seslendi, gerçek rütbemi bile bile telaffuz etmiyor. Ben de ona kendi yerini hatırlatırım...

"Yankıları Saî-Mina'ya kadar ulaşan şu muhteşem düğününüz için sizi tebrik ederim! Galatie tahtında bir Kelt kâhini görmek ne büyük mutluluk..."

Amine genç kızken başkente geldiğinde drüidlerin eğitiminden geçmişti, Odhran bunu biliyordu. Üstelik son derece kolay bir biçimde kâhin olmuştu. Ama asla drüid olamayacaktı. Kadınlar drüid

olamazdı. Odhran Amine'in Konsey üyelerine çok derin bir saygı duyması gerektiğini düşünüyordu.

Büyük-Drüid uzun beyaz masada yerini aldı, tam kralın karşısına oturdu. Bir uşak ona sıcak çay servis etti.

Genç kadın, yüzünde bir gülümsemeyle, "Gaelia tahtı demek istediniz herhalde..." diye düzeltti.

Büyük-Drüid duymamış gibi yaparak "Böyle karışık bir dönemde tahta çıktığınıza üzüldüm" diye sözlerine devam etti.

Kraliçe gülümsemesini kaybetmeden "Tam tersine, daha heyecanlı bir şey olamaz" diye karşılık verdi.

Pekâlâ. Kişilikli bir tip ve kuşkusuz her şeye bir karşılık verecek. Onunla mücadele edecek değilim, daha iyisini yapacağım. Belki de davamıza hizmet etmesini sağlamak için kibirini kullanabilirim. Asıl ikna etmem gereken o. Ama bunun farkında olmaması gerek. Öyle kibirli ki savaşa başlama kararını kendisinin verdiği inandırmalıyım onu.

"Öyleyse Harcourt'un bize saldırmaya karar verdiğini öğrendiğinize çok sevineceksiniz."

Kral boyun eğdi. Tam karşılık verecekken Amine yine söz aldı.

"Hiçbir şey öğrenmiş değilim. Siz bizim burada haber almadığımızı mı sanıyorsunuz acaba? Saî-Mina adanın güvenliğine bakarken biz kollarımızı kavuşturup oturuyor muyuz?"

Sesini yükseltiyor. Ona haddini bildirebilirim. Ama daha erken. Ağzındaki baklayı bir çıkarsın hele.

"Misilleme yapmaya mı hazırlanıyorsunuz?"

Kraliçe kısık bir sesle yanıt verdi: "Odhran, drüidlerin konuşma tarzını sandığımızdan da iyi bilirim. Beni sürüklemek istediğiniz noktaya gelmeyeceğim. Gururumu okşamanın yararı yok, saygıdeğer drüid, çoktan kararımı verdim."

"Ben kralın kararını duymaya gelmiştim."

"Kralla ben ortak bir karar almak için sizi beklemiş değiliz."

Konuşmanın gitgide saldırganlaşan tonu yüzünden rahatsız olan Eoghan, "Haydi, siz konuşmaya gelmişsiniz, konuşalım" dedi. "Bizim de kafamızı meşgul eden meseleler aynı. Gaelia'nın iyiliği her şeyden önce gelir."

Amine çayından bir yudum aldı. Kocasının sözünü bitirmesini bekledi, sonra, sanki kral hiç söze girmemişçesine, aynı ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Saî-Mina'da sizi asıl ilgilendiren, Harcourt'un çaldığı dördüncü Man'ith, öyle değil mi?"

Bu kez fazla ileri gidiyor. Hem bunu nasıl biliyor?

"Siz daha doğmadan biz bu adanın güvenliğiyle ilgileniyorduk evladım, ve eşiniz Eoghan'a taç giydirdiğimiz zaman, Gaelia halkının iyi ellerde olacağından emin olmak için yaptık bunu."

İşte kraliçeye haddini bildirecek ve Eoghan'i karısını susturmaya zorlayacak sözler bunlardı.

"Ülkenin denetimini elinizde tutmayı bunca istediğinize göre kendiniz yönetseydiniz. Bugün Gaelia'da bir Yüce-Kral var ve yönetmek için drüidlere ihtiyacı yok onun."

Bu sefer Odhran'ın sabrı taşıtı. Koca masaya yumruğunu vurdu, sofrta takımlarını ve fincanları titretti.

"İktidara susamış genç bir küstaha da ihtiyacı yok! Şimdi susmanızı ve kralın konuşmasına izin vermenizi rica ediyorum, yoksa ilerideki ilişkilerimiz konusunda kararımızı gözden geçirmek üzere Konsey'e geri dönmek zorunda kalacağım."

Eoghan mesajı aldı. Amine'e duyduğu büyük aşka rağmen hiç tereddüt göstermeden kraliçeyi huzurundan uzaklaştırdı. Drüidlere böyle doğrudan doğruya karşı çıkmanın ömrünün hatası olacağını

biliyordu ve karısı için bile olsa bu hatayı işlemek istemiyordu...

"Kraliçem, lütfen beni konuğumla yalnız bırakır mısınız? Benimle baş başa görüşmek için uzun bir yol yapmış, onu bu ayrıcalıktan mahrum etmeye hakkım yok. Sizin mesele hakkındaki görüşünüzü biliyorum ve hiç aklımdan çıkarmayacağım, söz veriyorum size."

Amine öfkeden deliye döndü. Aniden ayağa kalktı, drüide kızgın bir bakış yöneltti, arkasını dönüp saraya doğru hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

"Genç eşinizin aramızdaki bağları cehaletiyle koparmasını istemiyorsanız Eoghan, kendisine derhal bunları açıklamalısınız."

"Amine suistimal edilmemden korkuyor, beni savunmak istiyor sadece. Bu da övgüye değer bir davranış. Bazen yanlısa da."

"Bazı hatalar öğreticidir, bazılarıysa yıkıcı, sayın kral. Dikkatli olun."

"Onunla konuşacağım."

"Tebaanıza da dikkat edin. Geldiğimde morallerinin epey bozuk olduğunu gördüm."

"Savaş tehlikesi yüzündendir..."

"Hayır. Eşiniz yüzünden."

Eoghan çok sarsılmışsa benziyordu. Karısı ne söylemiş olursa olsun, drüid çok katıydı ve durumu çok abartıyordu. Hem sonra, belki de Amine ondan Saî-Mina'ya karşı şimdiye kadar olduğundan çok daha dikkatli olmasını istemekte haklıydı.

"Konumuza geri dönelim, Büyük-Drüid."

"Savaş. Daha fazla bir saniye bile beklememeliyiz. Derhal Harcourt'a savaş ilan etmeliyiz."

"Neden bizim yerimize onların savaş açmasını beklemiyoruz? Böylece yarattığımız iyi görüntüyü korumuş oluruz..."

"Bu sefer görüntüde bir savaş olmayacak Eoghan, kan akacak."

"Benim ordum hazır değil."

"Hiç olmayacak. Ama Tuathann'ların ve bizim yardımımızla savaşı kazanırsınız. Bisagne ve Sarre'a da güvenebilirsiniz."

"Boş laflar bunlar. Onlar var yok fark etmez ki..."

"Bisagne'lı paralı askerler kendilerini defalarca kanıtladı."

"Üç yüz yıl önceydi o."

Odhran göğüs geçirdi.

"Savaşacak mısınız yoksa kralının yardımı olmadan mı savunmak zorunda kalacağız adayı?"

Eoghan ellerini masaya koydu, sonra kalkıp drüide sırtını çevirdi. Saraya bakıyordu, zemin katın büyük pencerelerinin ardında karısının yüzünü arıyordu bakışları. Hiç kuşkusuz kraliçe penceredeydi ve ikisini gözlüyordu.

Kral alaycı bir ifadeyle "Siz benim yardımım olmadan savaşa girer miydiniz?"

İşi bu tür şeyler söylemeye kadar vardıracağını sanmazdım. Şu Amine onda gerçekten değişiklik yapmış. Sert davranmam gerekecek. Yüce-Kral üstündeki otoritemizi kaybetmeye razı olamayız. Bunun Konsey'de tartışılması gerek.

"Girerdik. Ama o zaman krallığınızı tanımaktan vazgeçerdik, iş o dereceye varırsa eğer."

Kral geri dönüp dosdoğru Büyük-Drüid'in gözlerinin içine baktı.

"Karım haklı Odhran, benim yerime siz yönetiyorsunuz bu ülkeyi."

"Pasifliğinizle bizi buna zorlayan sizsiniz. Eğer biz bir şey yapmazsak Harcourt sizi ezip geçer."

"Kaybedecek neyim var? Zaten hiçbir şeyim yok ki! Krallığım öteden beri size ait. Bu taht sadece

bir oyalamaca, bir görüntü, çok iyi biliyorsunuz."

"Eoghan, eğer mevkiiniz size uymaz olduysa, ülkesine hizmet etmeyi bilecek birine emanet edebiliriz tahtınızı."

Kral durumu kavradığını belirten bir şekilde gülümsedi. Artık drüidler onu korkutmuyordu. Karısı gözlerini açmıştı. Kral drüidlerin yalanlarını anlamayı öğrenmişti. Ama onlarsız kendisinin bir hiç olduğunu, direnmenin boşuna olduğunu biliyordu. Odhran haklıydı. Akşamdan sabaha yerine bir başkasını bulup koyabilirlerdi. Öyle bir gücü drüidlerin gücü.

Sanki konuşma sona ermiş gibi, kral "Odhran, benim ordum sizin ordunuzdur" dedi. "Yarın komutanlarımı ve öbür kontlukların komutanlarını toplayacağım. Magistel'lerinizi bana gönderin. Bir strateji oluşturmalıyız."

"Derhal savaş ilan etmeliyiz. Her geçen gün Harcourt'un güvenini pekiştiriyor."

"Hemen yarın ilan edeceğim. Komutanları gördüğüm zaman."

Odhran başıyla onayladı. İstedikini elde etmişti. Korktuğundan daha zor olmuştu ama sonuç önemliydi. Harcourt yıkılmalıydı. Saî-Mina'nın ise yeni bir düşmanı vardı: Kraliçe.

Samael Akingia'nın güneyine doğru dörtnala yola çıktı. Kasvetli ovadaki çarpışma neredeyse sona ermişti ve Meriande kendisini yakalamaya gelen bir grup Tuathann'ın önü sıra kaçıyordu.

Tuathann'lar -efsaneye göre- zaferlerini simgeleştirmek için düşmanlarının önderini öldürüp kalbini çıkarıyorlardı. Onların gözünde soylu ve vazgeçilmez bir edimdi bu. Meriande kendine doğru koşan çılgın gürhün başında Sarkan'ı görünce, sağ kalmak istiyorsa kaçması gerektiğini anlamıştı. Kanlı bir katliam alanına dönen, cansız bedenlerle dolu savaş meydanına son bir şaşkın bakış yöneltti ve utanç içindeki bir çocuk gibi, gözlerinde yaşlarla kaçmaya başladı.

Meriande'nın aradaki mesafeyi açtığını gören Tuathann'lar binicisiz kalmış ve çarpışmanın dehşetinden kaçıp sığınmak için ormanın sınırına kadar gitmiş atları yakalayıp bindiler.

Samael daha yukarıdaydı. Tuathann'ların arayı kapattığını gördü. Meriande yalnız kalmıştı. Muhafızlarından sağ kalanlar onu terk etmişti. Kont tek başınaydı, öyle büyük bir korku duyuyordu ki atı bile bunu herhalde hissetmişti, çünkü barbarlardan kaçmak için gerektiği kadar hızlı koşmuyordu. Çok geçmeden Sid ülkesinin adamları Terre-Brune kontunu yakalayacaktı. Kont ölecekti.

Eski drüid hızlandı. Enerjisini parmak uçlarında topladı, atı daha hızlı koşabilsin diye ona aktardı. Meriande'a yetişmesi gerekiyordu. Kontu kaybetmemeliydi.

Samael çok geçmeden kontun hizasına vardı. Kont Samael'i görünce, acaba bu yeni gelen hangi taraftan diye merak etti. Korkmuş bakışları ve kan ter içinde kalmış suratıyla avaz avaz bağırmaya başladı. Sanki haykırmak ölümünü geciktirebilirmiş gibi...

Samael atını kaçağın atına yaklaştırarak "Sakin olun!" diye bağırdı. "Durun, ben piskopos Natalien'im!"

Kont gözlerini fal taşı gibi açtı. Kâbus gördüğünü sanıyordu kuşkusuz.

Soluk soluğa "Tam arkamızdalar!" diye bağırdı.

"Ben onlarla ilgileneceğim, dursanıza!"

Meriande Mor'un aklı başına gelmiyordu. Korku her şeyden daha baskındı. Samael Saîman'ı kullandı:

"Şimdi durun bakalım!"

Kont sıçradı. İçi hâlâ korkuyla kaplıydı ama itaatsizlik edemiyordu. Başına geleni pek anlamaksızın, Samael'le aynı anda atının dizginlerini çekti.

İki hayvan da durdu. Tuathann'lar pek uzakta değildi. Atları dörtnala yaklaşıyordu.

Samael bir an bile kaybetmedi. Atını geri döndürüp kontla Tuathann'lar arasına girdi.

"Hiç korkmayın Meriande."

Kont titriyordu. Barbarlar dosdoğru üzerlerine geliyordu. Meriande, piskopos onları asla durduramaz, diyordu kendi kendine. Burada ölüp kalacaklardı. Utanç içinde. Şu kasaplar tarafından boğazlanarak. Terre-Brune de istilacının eline düşecekti. Çünkü kral sırt çevirmişti Terre-Brune'e. Drüidler sırt çevirmişti. Bütün ülke sırt çevirmişti.

Samael Nuadu Kılıcı'nı yavaşça omuz kayışından çekip çıkardı. Man'ith'in üstünde hâlâ sarılı duran toprak rengindeki kumaşı nazik bir hareketle açtı. Kılıcın gümüşlü keskin ağzı ortaya çıktı ve dönme drüidin ateşli bakışları altında parıl parıl parladı.

İri ve geniş bir kılıçtı bu. Samael'in o zamana kadar taşıdığı en ağır kılıçtı. Dibini iki bronz yılanın çevrelediği keskin kısmını bizzat Nuadu dökmüştü. Kılıç, bileşimi gizli bir çelikten dövülmüştü. Hiçbir demirci formülü bilmiyordu, korkunç bir muammaydı bu çünkü kılıç metali bile kesiyordu. Siperi, topuzcuğu, siperin iki tarafındaki çıkıntılar oymalı yekpare altından yapılmış, üstüne elmaslar işlenmişti.

Samael Nuadu Kılıcı'nı başının üstünde tutup havaya kaldırdı, kılıç bir an parladı, sonra Samael üstlerine gelen beş Tuathann'a doğru hızla ilerledi.

Eski drüidin atı başını eğerek koşuyordu. Saîman sayesinde bir boğa sürüsünden daha güçlüydü. Nalları yere değmiyordu adeta. Samael üzengilerine basarak dikildi. Hız ona heyecan veriyordu. Nuadu Kılıcı elinde alevlenmeye başlamıştı. Sıcaklıktan sarhoşlaşınca var gücüyle haykırmaya koyuldu. Haykırışı bile savaşmaya hazırdı sanki.

Tuathann'lar hızlarını kesmedi. Bu yeni düşmanın kim olduğunu bilmiyorlardı ama bilmek de istemiyorlardı. Öldürmek için vardı onlar. Hiçbir şeyden korkmuyorlardı. Sid yanlarındaydı. Kabilelerin reisi, Mahat'angor'ların büyük savaşçısı Sarkan da öyle.

Samael düşmanlarıyla arasında birkaç adım kalınca kolunu arkaya uzattı. Yüzü delice bir gülümsemeye çarpılmıştı.

Nuadu'nun kudretini görmek istiyordu. Efsanedeki gücü görmek istiyordu. Son âna kadar bekledi, atı beş düşman atının hizasını geçecekken kolunu koca bir yay çizerek öne fırlattı. Bu darbeye kaslarının ve Saîman'ın bütün gücünü katmıştı. Omzunda korkunç bir yırtılma hissetti. Sanki kılıç bin kat ağırlaşmıştı. Ama Samael'in gördüğü şey daha da şaşırtıcıydı.

Parlak mavi bir alev çıktı Nuadu Kılıcı'ndan, kılıcın ağzını metrelerce uzattı. Devasa yay Tuathann'ları ve atlarını birer birer biçip geçti. Peş peşe beş patlama olmuş gibiydi ama kılıç bir kez bile titremedi. Zarafet ve kuvvetle, yıldırım gibi bir ıslık sesi çıkartarak sona erdi kılıcın hareketi.

Düşmanların öte tarafına geçen at birkaç metre daha dörtnala koşmaya devam etti. Samael'in haykırışı durdu, Nuadu Kılıcı da su verilmiş çeliğin beyazlığına kavuştu yeniden.

Eski drüid dizginleri çekti. Atı durdu. Samael hemen arkasına dönüp bakmadı. Geride ne olduğunu biliyordu. Hiç kuşkusu yoktu. Ağır ağır, soluk alıp verişlerini düzene koydu, dudaklarının kıyısında bir gülümsemeye koca kahverengi kumaşa sardı kılıcı, gözlerini Galatie ufkundan ayırmadan silahı kemerine bağladı.

Meriande'ın yanına gitmek için geri dönünce gördüğü manzara beklediği gibiydi. Beş Tuathann ve

atları yere yıkılmıştı. Atlıların vücutları ikiye ayrılmıştı, atlar da başsız kalmıştı. Kılıç hepsini birden bir inişte kesmişti. Yeşil otlara kan akıyordu.

Samael cesetlere yaklaştı. Atını durdurdu. Kabile reisinin sakatlanmış bedenine memnun bir bakış yöneltti. Genç Sarkan artık yaşamıyordu. Bu muymuş Sid'in büyük savaşçısı? Şu yanmış, lime lime et yığını mıymış? Samael kömür olmuş cesede tükürdü.

Terre-Brune kontu Meriande Mor afallamış bir halde atından indi. İnanamıyordu bir türlü. Tepeden tırnağa tir tir titreyerek atının sağrısına yaslandı. Ömründe hiç görmediği kadar kan görmüştü bugün.

Bakışlarını piskopos Natalien'e doğru kaldırdı. 'Kuşkusuz Hıristiyanların Tanrısı capcanlı' diye düşündü.

'Ve kudretinin sınırı yok.'

Bir lokma yemek bile yemeden bütün gün Harcourt'un sarsıcı yollarında ilerlemişlerdi. Alev Askerleri belli ki tutsakları Ria'ya götürmekte acele ediyorlar ve Aléa'yla iki arkadaşının bağlarından kurtulduğunu henüz bilmiyorlardı.

Karanlık çökerken araba nihayet durunca ilk inen Aléa oldu. Arabanın arkasını örten gri örtüyü itip yere atladı.

Tutsağın bağlı olmadığını dehşetle fark eden bir asker "Komutan!" diye bağırdı.

Komutan yanlarına geldiğinde Mjolln ve Faith çoktan genç kıza katılmış, arkasına geçmiş geriniyorlardı.

Komutan iri yarı, uzun boylu bir adamdı, mat bir teni, gözlerinin kenarında kırışıkları, koyu kahverengi saçları ve uçları kıvrık uzun bir bıyığı vardı.

Üç tutsağı arabanın önünde görünce, "Kim çözdü bunları?" diye bağırdı kızarak.

Ama askerler yerine Aléa yanıt verdi:

"Saîman."

Komutan kılıcını çekti ve kararlı adımlarla tutsaklarının üstüne yürüdü.

Öfkeyle "Derhal yeniden bağlayın şunları!" diye emir verdi.

Askerlerden biri yaklaştı ama adam yetişmeden Aléa kollarını askere doğru uzattı, Saîman'ın gücüyle askeri birkaç metre geriye fırlattı.

Çevrelerine toplanan askerlerden bir uğultu yükseldi. Komutan hemen durdu. Bir yerdeki adama bir de Aléa'ya baktı.

"Kıskıvrak bağlayın şu kız!" diye bağırdı harekete geçerek.

Ama bir kez daha genç kız kollarını saldırganlara doğru uzattı, onlar henüz yaklaşmadan, dairesel bir hareketle birer birer yere devirdi hepsini.

Kıpırdamadan kalakalmış askerler gerilemeye başladılar. Hepsi de kuşkusuz gözü pek savaşçılardı ama böyle bir mucizeye karşı duracak kadar cesaretleri yoktu.

Aléa Saîman'ı komutanın zihnine gönderdi. O da şimdi kızgın bir halde yere serilmişti. Aléa bir an komutanın düşüncelerini gözden geçirdi, ötesini bile eşeledi. Artık insanların belleğini okumayı biliyordu. Neredeyse içgüdüsel bir işlem olmuştu bu.

Zihnini gezerken adamın adını öğrenince "Senion!" diye bağırdı. "Biz sizin tutsağınız değiliz!"

Samildanach'ı ele geçirmeyi ummak için böyle yüz, belki bin ordu gerekir!"

Komutan doğruldu, afallamıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında ne olup bittiğini anlamıyordu. Şu kız adını nasıl bilebilirdi? Askerler ona sadece 'Komutanım!' diye sesleniyordu. Ya bu güç, bu sihir neydi?

"İstediğimiz için buradayız komutan. Sizinle Ria'ya gideceğim çünkü Aeditus'u görmek istiyorum. Ama siz benim maiyetimsiniz, hepsi o kadar!"

Komutan biraz kendine gelir gibi oldu ve ansızın itiraz etti.

"Benimle nasıl böyle konuşmaya cüret edebilirsin, küstah kız!"

Aléa kaşlarını çattı. Demek küçük gösterisi yetmemişti. Zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Şu askerlerin ona itaat etmesi gerekiyordu ama Aléa Saîman'ı böyle kullanmayı sevmiyordu...

"Senion, askerlerinin sözümü dinlemesini kesinlikle sağlamak için seni hemen şuracıkta öldürmem yeter. Bir düşünce yeter. Canını almak için gerek duyduğum tek şey bir düşünce. Bunu biliyorsun. Anladın değil mi? O zaman beni bundan kurtar. Seni öldürmem için hiçbir neden yok ortada, şimdilik..."

Komutan çevresindeki adamlarına baktı. Susarsa üzerlerindeki bütün otoritesini yitireceğini biliyordu. Onların başıydı. Ağırbaşlı davranıp korkusunu saklamalıydı. Ama buradaki herkes onun kadar, belki de daha fazla korkuyor olsa gerekti.

"Fazla düşünme Senion, sabrımın da bir sınırı var. Ya bize Ria'ya kadar refakat etmeyi kabul edersen ya da canından olursun, sonuç aynı olur: Adamların itiraz etmeyecektir."

Komutan titriyordu. Kabul etmezse genç kızın onu gerçekten tek bir düşünceyle öldürebileceğini biliyordu. Buna kuşku yoktu. Ama kabul ederse ne büyük bir onursuzluk olurdu! Dudaklarını ısırırdı. Genç kız onu süzüyordu. Komutanın daha dikkatli davranması gerekirdi. Ama genç kızın kudreti bu kadar büyük olduğuna göre komutan ne yapabilirdi ki? Sadece Aeditus böyle bir düşmanla karşı karşıya gelebilirdi. Evet Aeditus. Tek şansı buydu Senion'un. Ve Aeditus Ria'daydı. Tamam. Genç kız oraya gitmek istiyordu, Senion ona refakat edecekti. Piskopos da bu beladan kurtulacaktı. Başka seçenek yoktu.

"Peki" diye boyun eğdi.

Aléa gülümsedi. Duruma aldanmamıştı. Askerin, Ria'ya varır varmaz Aeditus'un kendisini öldüreceği umudunu taşıdığını biliyordu. Eğer kızı zorla getirdiğine inandırmayı başarırrsa, belki de bir ödül falan bekliyordu...

Ama o iş öyle olmayacaktı. Aléa başka bir şey hazırlıyordu.

"Adamlarından en süratlisini hemen yolla, gidip Aeditus'a ve kont Al'Roeg'e Samildanach'ın ziyaretini bildirsin."

Faith fısıldayarak "Aléa! Ateşle oynuyorsun..." dedi.

Genç kız başını ozana doğru çevirdi.

"Drüidleri titreten şu iki adamı görmek istiyorum. Onları tanımak ve niyetlerini öğrenmek istiyorum. Ama onlardan korkacak bir şey yok Faith. En azından şimdilik."

Ozan başıyla onayladı ama tam anlamıyla ikna olmuşa benzemiyordu. Mjolln'a gelince, araya girmemeye çoktan karar vermişti.

Aléa'nın bakışlarını üzerine diktiğini gören komutan geri dönüp keşif erlerinden birini çağırdı. Aléa'nın mesajını iletme üzere hemen Ria'ya doğru yola çıkmasını söyledi. Asker denileni yaptı, buradan uzaklaşacağına çok memnundu kuşkusuz.

"Komutan, bu akşam ben ve iki arkadaşımınla birlikte yemek yemeni isterim, kuşkusuz bize

anlatacak çok şeyin vardır."

Birkaç dakika sonra Aléa, Mjolln, Faith ve Alev Askerlerinin komutanı gerçekten de geniş ve yüksek bir çadırda, sade bir yemeğin başına hep birlikte oturdular.

Aléa "Bana kont Al'Roeg'den söz et" diye söze girdi.

Komutan hiç de rahat değildi. Her şeyden önce, kendisine eşitiymiş gibi davranan genç kızın küstahlığına inanamıyordu. Özellikle de, kızı tehlikeli bir deli sanıyordu, aklına esip ya da kibire kapılıp her an kendisini öldürebileceğini düşünüyordu. Öbür iki kişiye gelince, onlar da pek güven uyandırmıyordu komutanda. Sofrada bulunmasından hoşlanmamış gibiydiler; komutan, kadınla cüce, genç kaçıktan daha mı tehlikeliler acaba diye merak ediyordu.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" dedi.

"Arkadaşlarım ve ben birkaç haftadır dünyadan biraz kopuğuz. Son haberleri hiç bilmiyoruz. Senin bize bilgi verebileceğinden eminim Senion. Savaş çıktı mı?"

Komutan tereddüt etti. Yanıt vermeli miyim vermemeli miyim diye düşünüyordu kuşkusuz. Genç kıza bilgi verirse ülkesine hıyanet mi etmiş olurdu? Sessiz mi kalmalıydı? Yalan söyleyebilir miydi?

Aléa gülümsedi. Askerin tepkilerini anlamaya başlıyordu. Düşüncelerini, endişelerini tahmin ediyordu, bu durum da onu eğlendiriyordu.

Komutan en sonunda "Adanın her yerinde çatışmalar patlak verdi. Yüce-Kral bu ülkede barışı sağlayamıyor" dedi.

"Sana fikrini sormadım Senion, olup bitenleri sordum sadece. Nedir o çarpışmalar?"

Asker sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. Genç kız adamı fena halde kızdırıyordu. Öylesine küstahtı ki! Ama elinde olanakları vardı, komutan bunu aklından çıkarmamalıydı.

"Terre-Brune kontu Meriande Mor Tenian ormanının doğusunda Tuathann'lara saldırdı."

"Çarpışmanın sonucu ne oldu?"

"Söyleyemem. Bitti mi bitmedi mi ben de bilmiyorum..."

"Peki Al'Roeg Terre-Brune'ü destekliyor mu?"

"O çarpışma için ordu göndermedik ama Terre-Brune bizim müttefikimiz, şu ya da bu şekilde onları destekleyeceğimiz doğru."

"Anladım. Peki ya öbür çatışmalar?"

"Korkarım ki en kötüsü henüz gerçekleşmedi. Kral Eoghan bize bugün savaş açacaktı. Sabah karşılaştığımız haberciler böyle söylüyor en azından. Ama daha fazlasını ben de bilmiyorum."

"Drüidler onunla mı birlik olmuş?"

"Başka türlü nasıl olabilir ki?" diye yanıt verdi asker. "Drüidlerin tek düşündüğü, kendi dünya görüşlerini dayatmak için Hıristiyanları ortadan kaldırmak..."

Faith alaycı bir tavırla "Yaa, siz Hıristiyanların da yirmi yıldır yaptığı şey bu değil mi?" diye araya girdi. "Aeditus hepimizi Hıristiyanlığa döndürmeye karar verdiğinde, Harcourt savaşı çok insanın ölümüne yol açtı. Ama herhalde hatırlayamayacak kadar küçüktünüz o zamanlar, sayın komutan. Ne olursa olsun siz bir Alev Askeri'siniz ve ordunuzun sizin dünya görüşünüzü dayatmak için, hem de zorla dayatmak için kurulduğunu mutlaka biliyorsunuzdur!"

Komutan "Hayır, biz Hıristiyanları savunmak için buradayız, hepsi bu" diye karşılık verdi.

Aléa saflık taslayarak "Hıristiyanları savunmak için mi kaçırdınız bizi?" diye sordu.

"Sizin bir tehlike yaratıp yaratmadığınıza karar vermek piskopos Aeditus'un işi. Ama drüidlerin yetiştirdiği ve kralın aradığı bir kızın topraklarımızda rahatça dolaşmasına izin veremezdik..."

Aléa "Drüidler mi yetiştirmiş beni?" diye şaşırdı. "Buralarda böyle mi anlatılıyor?"

Komutan yanıt vermedi. Konuşmanın kendisini zora sokacak bir zemine kaymasını istemiyordu.

"Ben doğru dürüst bilgilerden yoksun olduğumu sanırken, görüyorum ki şendeki bazı bilgiler tümünden yanlış Senion. Drüidler beni yetiştirmedi, üstüne üstlük onlar da beni arıyor! Peşime takılan sürüye bakılacak olursa, bütün ülkenin düşmanıyım ben!"

Komutan "Kuşkusuz hak etmişsinizdir bunu" diye karşılık verme cesaretini gösterdi.

"En azından, bütün krallığın benden çekinmesini gerçekten de hak ediyorum, çünkü birçok şeyi değiştirmeye niyetliyim komutan. Benden sonra Gaelia asla eskisi gibi olmayacak."

Faith ile Mjolln gözlerini faltaşı gibi açtılar. Aléa'nın kibirli kararlılığı neredeyse edepsizceydi, arkadaşlarına bile öyle gelmişti.

"Peki nasıl değişiklikler getirmeyi umuyorsunuz?" diye sordu asker. Sesinden bir parça alay seziliyordu.

"Eğer aptalca bir hata yapmazsan, görecek kadar uzun yaşarsın belki de" demekle yetindi genç kız. "Hadi bakalım, henüz bana her şeyi anlatmadın. Başka ne haberlerin var?"

"Korkunç bir söylenti duydum ama doğrulanmış bir şey yok. Umarım uydurmadır..."

"Seni dinliyorum..."

"Deniyor ki bir gorgûn'lar ordusu, hem de adada şimdiye dek görülen en büyük gorgûn ordusu, ülkenin güneyine doğru yürüyüşe geçmiş ve yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkıyormuş."

Aléa kaşlarını çattı. Bunu beklemiyordu. Bu sadece bir söylenti mi yoksa gerçeğin ta kendisi mi, çabucak öğrenmesi gerekiyordu. Ozanın ne düşündüğünü anlayabilmek için Faith'e döndü. Faith omuz silkti.

Aléa içini çekti, yemek sona erene kadar bir daha konuşmadı. Komutan ona daha fazla bir bilgi veremiyordu. Tasarılarına, geleceğe ilişkin görüşlerine bütün bu yeni bilgileri katmalıydı.

"Kendini nasıl hissediyorsun oğlum?"

Galiad Erwan'ın yanına diz çökmüştü. Kamp yerini toplamış, oğlunun ve kendisinin eşyalarını hazırlamış, iki kurt biraz aşağıda sabırsızlanır gibi dönüp dururken Erwan'ın uyanmasını beklemişti.

Erwan gerindi, sıradağların iki doruğu arasından parıldayan güneşten gözleri kamaşmıştı.

"Çok daha iyiyim. Yağmur da dinmiş!"

"Evet, yola çıkmak için bu fırsattan yararlanalım."

"Aléa."

Galiad evet anlamında başını salladı.

"Bu kurtları gönderdiyse mutlaka bize ihtiyacı var demektir. Vakit kaybetmeyelim."

Erwan kalktı. Elbette genç kıızı bulmaya can atıyordu. Önceki gece sadece bunu düşünmüştü. Ama dün gece derin bir uyku çekmişti. Günlerdir ilk defa. Sanki yola çıkmadan önce güç toplaması gerektiğini anlamıştı bedeni. Son kez dinlenmesi gerektiğini.

Oğlu deri zırhını giyerken, Galiad biraz yukarı tırmandı. Çevresine bakındı. Manzarayı hatırlamak istiyordu.

"Buraya geri dönmemiz gerekecek. Bu yerde özel bir şey var değil mi? Şu dik kayadaki sembol... Aléa'yla bir ilgisi olsa gerek. Onunla konuşmalıyız."

Erwan yanıt vermedi. Genç kıızı düşünüyordu. Delikanlıyı yeniden gördüğünde ne diyecekti

acaba? Onu sevdiğini söylemişti. Erwan hatırlıyordu bunu. Yoksa rüya mıydı? Bir şeyi değiştirir miydi bu? Çünkü delikanlı Aléa'yı seviyordu. İlk günden beri. Ama aşk onlara uygun değildi sanki. Yaşam onlara zaman tanımayacaktı. Şimdi bundan emindi delikanlı. Gelecek mücadelelerden, kaçışlardan ve hüzünden örülecekti. Başka çıkış yoktu. Yine de Erwan genç kızı tekrar görmek istiyordu. Her şeyden çok istiyordu.

"Sence hâlâ güneyde midir?" diye sordu delikanlı eşyalarını toplarken.

"Hayır. Hiç kuşkusuz yer değiştirmiştir. Derhal başka bir bölgeye gitmiştir yoksa kurtları göndermezdi... Ama kısa sürede öğreniriz. Bana öyle geliyor ki şu iki hayvan bize yolu göstermeye can atıyor."

"Bize kurtların yol göstereceğine bir türlü inanamıyorum!" dedi Erwan. Daha aşağıda İmala'ya ve arkadaşına bakmak için babasının yanında durdu.

"Aléa'nın bize başka sürprizleri de vardır mutlaka! Phelim'i bile şaşırtıyordu bazen..."

Sabah güneşinin altında yola çıktılar. Sabırsızlık ve yeniden yollara koyulmanın verdiği keyif alıp götürüyordu baba-oğulu. Özellikle de açık seçik bir hedefleri vardı. İlerlemelerini sağlayacak ve Phelim'in ölümünü unutturacak bir gerekçe.

İki kurdun oynadığı çayıra yaklaşıncaya, hayvanların batıya doğru hızla koşmaya başladığını gördüler. Dağın eteğinden uzaklaşıldıkça otların boyu uzuyordu. Baba-oğul adımlarını hızlandırdı.

Kurtlar onlardan çok daha hızlı gidiyordu ama Galiad Saî-Mina'nın en iyi iz sürücülerinden biri idi, kurtları izlerinden takip edebiliyordu.

"Harcourt. Harcourt'a doğru gidiyoruz" dedi Magistel kurtların kuzeybatıya saptığını görünce.

Erwan "Aléa oraya ne yapmaya gitmiştir?" diye sordu.

Güneş yavaş yavaş yükseliyordu. Yakıcı bir güneşti bu, hiç bulut yoktu havada. Yürüyüş kolay olmayacaktı.

"Hiçbir fikrim yok" diye karşılık verdi Galiad.

"Belki de Konsey'in onu arayacağı en son yer orası diye düşünüyordur... Tabii oraya kendi rızasıyla gittiyse."

"Göreceğiz" dedi Magistel. Sesinin tonundan konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

Galiad kurtların izini kaybetmek istemiyordu. Bereket versin ki toprak iki gün süren yağmurun ardından hâlâ biraz ıslaktı ve yer yer hayvanların ayak izleri görülebiliyordu. Yanılmak olanaksızdı. Köpeklerin ayak izi gibiydi tıpkı, sadece küçük bir fark vardı: Kurtların ayakları daha dar ve uzundu; arka ayaklar ön ayaklarla aynı çizgi üstünde hareket ediyordu, öyle ki iki iz tam anlamıyla paraleldi. Zemin ıslak kaldıkça Galiad'ın iz kaybetmesi olanaksızdı. Ama güneş toprağı çabucak kurutabilirdi. O zaman da kokuya ve hayvanların geçerken bıraktığı başka işaretlere, örneğin bodur bitkilere takılan tüylere, ayaklarıyla ezdikleri otlara dayanarak ilerlemek gerekiyordu.

Zaman zaman kurtlar duruyor ve adeta baba-oğulu bekliyordu. Beyaz dişi kurt bir tümseğe, bir kayanın üstüne çıkıyor ve başını dikip bekliyordu. Ama peşlerindeki iki insan belirir belirmez yine batıya doğru koşmaya başlıyordu. Sonra, biraz daha ileride, gri kurdun etrafında dönerken görülüyordu. Ağzını kocaman açıp kurdun üstüne atlıyordu. Dövüştükleri sanılabilirdi ama birbirlerini gerçekten ısırıyorlardı, sadece oyundu bu. Yazın gelişi onlara büyük bir mutluluk veriyor gibiydi.

Gün bitimine kadar böyle yürüdüler. Galiad uzunca bir süre kurtların izini kaybettiğini sandı, daha doğrusu hangi izi takip edeceğini bilemedi, çünkü bir sürünün bölgesinden geçiyorlardı. Magistel iki kurdun bu bölgeden geçmemek için başka tarafa sapmamasına şaşırdı. Yalnız kurtların

başka kurt sürülerince hiç iyi karşılanmadığını biliyordu. Ama belki bu kendi sürüleriydi, belki de iki kurdun hiçbir şeyden korkusu yoktu.

"Babam öldü Aléa."

Görevimi başaramadım. Onlara yardım etmem gerekiyordu. Hiçbir şey yapamadım. Kibirli biriyim, oysa bana gerçekten ihtiyaç duyulduğunda elimden hiçbir şey gelmiyor. Öz ağabeyimin babasının böyle ölmesine nasıl göz yumabildim? Ne söylemeli ona? İçini nasıl rahatlatmak? Ben nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Neden sevdiğim insanlara mutsuzluk getiriyorum? Amine de babasını kaybetmişti. Benim yüzümden mi olmuştu acaba? Şimdi de Tagor...

"Ağabeyciğim, ne diyeceğimi bilemiyorum... Ben öylesine..."

"Hadi Aléa! Bizim için zaten çok şey yaptın!"

"Ben mi? Ne yaptım?"

Şaşırmaşa benziyor.

"Yağmur Aléa, kazanmamıza yol açan yağmur oldu. Babam öldü ama düşmanımızı yendik. En azından kaçmasını sağladık."

Yağmur. Yağmur yağdırdım. Evet. Bu mümkün mü? Yağmur yağdırmayı mı başardım? Bilinçli bir şekilde denemedim bile. Sadece umut ettim. Onlara yağmurun yardımcı olabileceğini nasıl tahmin ettim peki? Sanki kararı alan ben değildim. Sanki başka biri beni kullanıyordu. Moïra mı? Hayır. Onun bana ihtiyacı yok. Sadece onun tarafından bir şeyler olduğunu düşünüp durmaktan vazgeçmeliyim. Hayır. Daha derin bir şey. Belleğime kazınmış gibi. Tamam işte. Samildanach'lar. Bir Samildanach değil, bütün Samildanach'ların toplamı ben. Bana kılavuzluk eden onlar. Onların belleği. Ilvain'in bana aktardığı şey bu. Bir güç değil. Bir bellek.

Nasıl oldu da daha önce anlamadım? Orman perileri için de aynısı geçerli. Onların kudreti bellekleri. Hayat Ağacı. Hiç ölmüyor. Hiç unutmuyor.

Benim gücüm yok. Benden önce gelen herkesin yaşam belleği var içimde.

"Yeryüzü babana yakışan bir biçimde kucaklasın onu!"

Bu sözler bile benden kaynaklanmıyor. Nasıl bilebilirim ki bu sözleri? Tıpkı adım gibi. Kailiana. Toprağın Kızı. Tek başıma öğrenmedim bunu. Tahmin etmedim. Belleğimde duruyordu.

Bilmiyorum. Artık bilemiyorum. Her şey birbirine karışıyor.

"Peki şimdi halkın ne yapacak Tagor?"

"Bilmiyorum. Drüidlerle bir anlaşmaya vardılar. Kuşkusuz onlara katılacaklar. Harcourt'a saldıracaklar."

"Buna izin vermemelisin."

"Gücüm yetmez..."

"Baban öldü, kabilelerin reisi sen olabilirsin!"

"Ben çok gencin:. Makat'angor'lar bir başka reis seçecektir."

"Kendini dayatmalısın ağabey. Kendine güven. Babana karşı koymuş olsaydın belki de bugün yaşıyor olurdu!"

"Çok ağır konuşuyorsun Aléa."

"Ağır ama gerçek. Tagor, büyüklerin yaptıklarından yakınarak geçiremezsin ömrünü. Yaşamımız bize ait. Bir şey yapabiliriz."

"Bunca gücü nereden buldun kardeşim? Senin gibi olmak isterdim..."

"Bu açıdan teksin!"

Gülüyor. Evet. Djar âleminde gülünebiliyordu. Hatırlıyorum.

"Aléa sence ne yapmanı gerek?"

"Kabile şefi ol. Temiz yüreklisin, reis olmak senin hakkın. Harcourt'a karşı açılan savaştan kaçınman gerek. Bu savaşı önlemeliyiz, değil mi?"

"Evet, yeterince kayıp verildi. Geçmişin anlaşmazlıklarını devralmak istemiyorum."

"Seninle aynı durumdayım. Birlikte Gaelia'yı değiştirmeliyiz."

"Öyle çok düşmanımız var ki..."

"En kötü düşmanlarımızı ezip geçeceğiz. Ötekilere de barışı öğreteceğiz."

Finghin ilk sözü söyleyebilmeyi ummuştu ama o, yayı kimin çektiğini görmeye fırsat bulamadan, bir ok havayı yarıp geçti, tam yanına, at arabasının ahşap kemerine saplandı.

Atlar tam anlamıyla durmuş hattâ gerilemeye başlamıştı. Kaitlin'le Mel kıpırdamamıştı. Finghin ok tam yanbaşılarına saplandığında yerlerinden bile kıpırdamadıklarını gördü.

"Şu arabada değerli neyiniz var neyiniz yok verin bakalım, yeterli gelirse canınızı bağışlarız."

Finghin konuşan kişinin alnındaki yara izlerini fark etti o zaman. Kuşkusuz alnındaki deriyi soydurarak dövmesini sildiren bir yasaklı, bir sürgün olduğunu anladı. İz o kadar belirgindi ki adamın ne olduğu anlaşılıyordu, ama isyanını haklı göstermek için alnındaki simgeyi sildirmeyi bir onur meselesi yapmıştı herhalde.

"Sürgünler, ben Saî-Mina Konseyi'nde Büyük-Drüid'im. Saldırınızın anlamsızlığını biliyorsunuz. Hiçbir şansınız yok. Bırakın geçelim, ben de bu olanları unutmaya gayret ederim.."

"Artık drüidlerden korkmuyoruz!" diye bağırdı bir başka sürgün. "Ötekiler gibi sen de öleceksin! Unseann başladı!"

Bunun üzerine on adam, anlaşılmaz naralar atarak gezgin tiyatrocuların arabasına saldırdı.

Saîman'ı kullanırsam onları birer birer öldürürüm. Hiçbir şansları kalmaz. Bunu yapamam. İstemiyorum. Herhangi bir insan gibi dövüşeceğim. Kılıcımı kullanmalıyım. Erwan'ın bana öğrettiği gibi.

Finghin silahını eline alıp yere atladı, Mel ve Kaitlin de hemen peşinden geldi. Onların kendilerini korumak için sadece büyük sopaları vardı. Ama drüid ikisinin de nasıl savunma pozisyonuna geçtiğini görünce, bu sopaları kullanmayı, kendisinin kılıç kullanmayı bildiğinden muhtemelen daha iyi bildiklerini anladı. İçten içe bu durum ona güven verdi.

Finghin de savunma pozisyonu aldı. İki yol arkadaşına yer açmak ve sağdan gelişi tıkmak için o tarafa kayd. Ne olursa olsun çapulculardan birinin arkaya geçmesini engellemek gerekiyordu.

Hiçbir şansım yok! Sayıca bizden üç kat fazlalar. Böyle dövüşmeye kalkıştığım göre aklımı kaçırmış olmalıyım!

Bir ok daha tam yanından ıslık çalarak geçti. Öyle yakından geçti ki Finghin vurulduğunu sandı. Yana sıçradı ve öfkesinden saldırıya geçti. Kılıcını omuz hizasına kaldırıp kavgaya girişti.

İki sürgün geride kalmış ok fırlatmaya çalışıyordu. Ama dövüş yakın mesafeden yapılmaya başladığına göre kendi arkadaşlarını vurabilirlerdi, o yüzden ok atmaktan vazgeçmek zorunda kaldılar. Silah olarak kılıç taşıyan üç sürgün Finghin'e yönelmişti, üçü Mel'in, ikisi de Kaitlin'in üstüne yürüyordu. Kuşkusuz genç kadının daha kolay bir rakip olacağını sanmışlardı... Ama fena halde yanılıyorlardı.

Oyuncu genç kadın şaşırtıcı bir çevikliğe ve sürate sahipti. Rahatlıkla birbiri ardına darbeler savuruyordu ve her biri de can yakıyordu. Elindeki sopa, genç kadının çevresinde geniş yaylar çiziyor, ansızın hızlanıyor, yandan, üstten iniyor ya da rakiplerin kaburgalarına gömülüyordu. Kaitlin iki sürgünün arasında zarif bir hareketle yer değiştirdi, Finghin ve Mel rakiplerinden tekiyle bile henüz başa çıkamamışken genç kadın saldırganlardan kurtuldu. Son bir sopa darbesiyle, yere düşürdüğü rakiplerini bayılttı, tam ağabeyinin yardımına koşacakken kalçasında keskin bir acı duydu. Bakınca yan tarafına saplanan oku gördü dehşetle. Geri adım atmak istedi ama bacağı felç olmuştu. Genç kadın yere düştü. Düşerken ok kırıldı, ucu etine biraz daha gömüldü. Tiyatrocu genç kadın acı dolu bir çığlık atarak kendinden geçti.

Finghin yerde yatan Kaitlin'i fark etti. Yaralanmış mı yoksa daha mı ciddi bir durum var, anlayamadı. Delice bir öfkeye kapıldı ve daha şiddetli darbeler indirmeye başladı. Her hamlesine bütün gücünü koyuyordu, Erwan'ın öğrettiği pasları ve savuşturma hamlelerini hatırlıyor, kılıcı gitgide daha ileri savuruyordu. Daha ağır vurmaya başladı ve tek başına üç düşmanını birden geriletti. İçinde büyümek isteyen Saîman'ı hissedebiliyordu. Öfke bilemişti bu gücü. Ama Finghin onu kullanmayı reddediyordu. Kendi elleriyle alt etmek istiyordu şu çapulcuları.

Daha da sert vurdu. Kılıcı iyice yukarı kaldırıp geriye götürdü ve üç saldırganın üstüne balta gibi indirdi. Birdenbire kılıç saldırganlardan birinin boğazına isabet etti. Darbe o kadar sertti ki adamın kafası kesildi. Başsız kalan gövde olanca ağırlığıyla Finghin ve öbür iki sürgünün arasına yığıldı. Kesilen atardamarlardan oluk oluk kan fişkırıyordu. İki haydut geri geri gitti, suç ortaklarına büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Yan tarafta Mel de üstüne saldıran adamlardan birinden kurtulmuştu. Kaitlin ise hâlâ kıpırdamadan yerde yatıyordu.

Finghin iki adamın kaçıp gitmesine izin vermedi. Üstlerine atlayıp kılıcını şiddetle savurdu. Kılıç bir başka sürgünün karnına isabet etti. Adam iki büklüm oldu, dizüstü düştü, karnından fişkıran kanı bastırmaya çalışıyordu.

Üçüncü sürgün kılıç darbesinden kurtulmayı başardı ve topuzunu savurarak karşılık verdi. Pek şiddetli bir darbe değildi ama Finghin'in koluna isabet etti. Drüid sırtüstü düştü. Bir toz bulutu havalandırarak yerde yuvarlandı. Omzu kırılmıştı kesinkes. Emin olmak için elini omzuna götürdü ve acıyla haykırdı. Ama haydut topuzunu havaya kaldırmış üstüne doğru geliyordu. Finghin bir sıçrayışta ayağa kalktı ve tek eliyle kılıcını dikleştirdi. Sol kolu yan tarafında sarkıyordu, çıkmış omzu az çok tutuyordu kolu. Sürgünün saldırısını savuşturdu, yana kaydı ve kendi etrafında öyle bir döndü ki rakibinin arkasına geçiverdi.

Finghin kılıcını yıldırım gibi havaya fırlatıp ters yönde, tıpkı bir hançer gibi alttan tuttu ve olanca gücüyle sürgünün sırtına fırlattı. Çok tehlikeli bir hamleydi bu, çünkü isabet ettiremeseydi silahsız kalırdı. Ama Finghin hiç tereddüt etmemişti.

Kılıç haydutun kürek kemiklerine saplandı. Adam, katilinin yüzünü göremeden can verdi.

Finghin geri döndü, soluğu kesilmişti. Mel bir sürgün daha öldürmüştü, üçüncüyle yumruk yumruğa dövüşüyordu. İki okçu çoktan kaçıp gitmişti.

Mel'e yardım etmek için ilerlerken drüid çok ani bir hareket yapınca omzundan dolayı canı yandı.

Öfke dolu bir nara attı, bu da son sürgünü şaşırttı, adam kafasını Finghin'e doğru çevirince Mel'in sert yumruğunun gelişini göremedi. Tam çenesine almıştı darbeyi. Kumların içine yığılıp kaldı, iyice kendinden geçmişti.

Finghin Kaitlin'e doğru koştu. Genç kadının yanında diz çöktü, elini tuttu. Kaitlin hâlâ yaşıyordu. Ama kalçasından kan boşanıyordu.

Saîman'ı kullanmam gerekirdi. Aptallık ettim! Bu durumu kolayca önlerdim. Şimdi aynı hataya düşmemeliyim. Kaitlin'in yarasını hemen tedavi etmem gerek.

Gezgin oyuncunun kolunu kuma bırakıp ellerini yaraya bastırdı. Saîman'ı zihninde büyüttü sonra sıcak bir pınar gibi damarlarında akıttı. Enerji parmak uçlarına ulaştı. Finghin, kanamayı durduran sıcaklığı yarattı. Saîman'ın alması gereken kesin biçimi hatırlıyordu. Aengus öğretmişti. Kan dindi. Bunun üzerine Finghin, Saîman'ı etin içine gönderdi, bir yandan yırtılmaması için bir arada tutuyor, bir yandan da oku çıkarmak için hafifçe ayırıyordu. Sağ eliyle okun kırık ucunu nazikçe çekti. Demir parça yaradan yavaşça çıktı. Yara yeniden kan içinde kaldı ama Finghin daha fazlalaşmamasını sağladı. Oku fırlatıp attı. Sonra yaranın yeniden sıkılaşmasını bekledi biraz. Yaraları dağılayan Saîman biçimini oluşturdu. Peş peşe üç halka. Maddeyi bir araya getiren temel düzenleme. Finghin yanılmazdı bu konuda.

Geri çekilip yarayı kontrol etti. Alnından şıpır şıpır terler damlıyordu. Kendi omzunun acısını unutmuştu. Ama artık Kaitlin'in sağ salim olduğunu görünce kolu yine ağrımaya başladı.

Mel kardeşinin yanına gelip diz çöktü. "Sen kendi omzunla ilgilen, ben ona bakarım" dedi.

Finghin yüzünü buruşturarak elini yarasına koydu. Kendi kendini tedavi etmesi daha zordu. Acıdan titriyordu ve ne yaptığını doğru dürüst göremiyordu.

Birdenbire omzunu çekerek ayağa kalktı ve öyle şiddetli bir çığlık attı ki sesi, Kaitlin'i derin uykusundan uyandırdı. Çıkan omzunu yerine oturtmayı başarmıştı ama çok büyük bir acı duymuştu. Drüid soluklanmak için yere bıraktı kendini. Sinirsel bir gülmeye tutulmuş, sarsılıyordu.

Kaitlin doğruldu, kafası karışmıştı. Çevresine bakındı. Bayılttığı iki sürgün hâlâ yerde yatıyordu. Mel'in yumrukladığı üçüncüsü ayılmaya başlamıştı. Öbür beş haydut ölmüştü. Genç kadın iki okçunun kaçıp gittiğini anladı. Bir elini kalçasına götürdü, yanında duran ağabeyine yaslandı, sonra bakışlarını drüide yöneltti.

"Dövüş sırasında gücünü kullanmadın" dedi.

"Hayır, aptallık ettim... İstedim ki... Kendime kızıyorum!"

Kaitlin ağabeyiyle birlikte ayağa kalktı. Kalçası sancıyordu ama yürüyebildiğini fark etti.

"Hayır, tam tersine!" dedi. "Çok cesurca bir şey yaptın. Çok... dürüstçe. Gerçek bir Moïra çocuğunun yapacağı hareketti bu, anlıyor musun?"

Finghin başıyla onayladı.

"Galiba. Şanslarımız eşit olsun istedim..."

"Finghin, şimdiye kadar karşılaştığım bütün drüidlerden daha çok ilerlemişsin Moïra'nın yolunda" dedi genç kadın ve drüide doğru yürüdü. Genç adamın yanağına şefkat dolu bir öpücük kondurdu.

Gülümseyerek "Beni tedavi ettiğin için sağ ol" diye ekledi.

Finghin kızardığını biliyordu. Genç kadının, eğlendiğini belli eden bakışlarından bunu okuyabiliyordu.

"Şu... şu sürgünleri sorguya çekmemiz gerek" dedi. "Ne demek istediler acaba?"

Mel "Unseann mi?" diye sordu.

Drüid evet anlamında başını salladı. Bu sözcüğün karanlık getirdiğini biliyordu...

İhanet

"Lideriniz neden Unseann'den söz etti?"

Sürgün yanıt vermeyi reddediyordu. Elleri arkasında bağlanmış, yol kenarına diz çökmüş, inanmaz gözlerle çevresindeki cesetlere bakıyordu. Yolun kumlarına akan kanlara bakıyordu.

Onun kendi isteğiyle konuşmasını sağlamalıyım. Gururlu biri. Bundan yararlanabilirim.

"Sizi yok etmek için gücümü kullanmama gerek kalmadı. Gülünç duruma düşürdünüz kendinizi. Üstelik sizi uyarmıştım" dedi Finghin.

Sürgün göğüs geçirdi. Finghin doğru yere nişan almıştı ama yeterli olmuyordu bu.

Daha ileri gitmem gerek.

"Unseann. Unseann'den söz ediyorsunuz ama yalnız bir drüidle bile başa çıkamıyorsunuz!"

Umarım Mel'le Kaitlin ne yapmaya çalıştığımı anlıyordur...

"Büyük lokma ye büyük söz söyleme demişler" diye sözlerini sürdürdü Finghin, adamın gözlerinin içine bakıyordu.

Sürgün "Beni konuşturmak mı istiyorsunuz?" dedi.

Sandığım kadar aptal değilmiş.

"Neden? Korumaya çalıştığın biri mi var? Büyük sırrını keşfederim diye mi korkuyorsun?" diye sordu Finghin alaycı bir tavırla.

"Komik mi geldi? Oysa öğrenmek isterdiniz..."

"Öğrenmek istediğim, sizin gibi adamların nasıl bu kadar faka basabileceği" diye adamın sözünü kesti Finghin. "Unseann'e katıldığınıza kim inandırabilirdi sizi?"

Sürgün yarım ağız gülümser gibi yaptı.

"Beni budala yerine koymaktan vazgeçin sayın drüid. Beni konuşturmayı başaracak kadar aşağılayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Siz bütün sürgünleri aptal mı sanıyorsunuz?"

Haklı. Onu fazla küçük gördüm. Konuşturmak için güç ya da tehdit kullanabilirdim. Ama umarım onlar son çare olur. Kesinlikle öğrenmem gerek. Çok önemli bir bilgi saklı bütün bunların arkasında.

Finghin yavaşça "Unseann'in gerçekten başladığına mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

"inanmak değil biliyorum."

"Öyleyse neden konuşmayı kabul etmiyorsunuz? Başladıysa artık bir sır değil demektir! Gün ışığına çıkmalı, değil mi?"

"Çok kısa sürede öğreneceksiniz zaten. Yeniden fetih başladı."

Yalan söylemiyor. Ama bir sürgününün bu meseleyle, Unseann'le ne ilgisi var anlayamadım.

Unseann sözcüğü Herilim'lerden çıkmıştı. Temelde Arhiman'ın Saîman'a karşı mücadelesini

simgeliyordu. Unseann drüidlere karşı açılan savaştı. Saî-Mina adanın denetimini ele geçirmişti. Unseann savaşçıları bu denetimi ondan almak istiyordu. Ama hiç gerçekleşmemişti bu durum. Yine de Unseann tehdidi yüzyıllarca sürmüştü, bugün Herilim'ler olmasa da tehdit devam ediyordu.

Maolmòrdha. Bütün bunların arkasında ancak o olabilir. Demek dönme karanlıktan çıkacak artık. Elbette. Her şey aynı anda oluyor.

"Sizin şu yeniden fetih başarısızlığa uğruyor... Ben hâlâ yaşıyorum, oysa bir drüidim..."

"İlk yok olacak olanlar drüidler değil."

Aléa. Aléa'yı arıyorlar.

"Samildanach'ı asla yakalayamazsınız."

İşte. Şaşırıldı. Satır aralarını okuyabildiğimi görüyor. Tahmin ettiğimi görüyor. Ya da zaten bildiğimi sanıyordur. Şimdi onu iyice meraklandırmalıyım. Daha çok şey bildiğimi sansın. Onu etkilemeliyim.

"Yakalaması o kadar da zor olmasa gerek... Al'Roeg becerdi işte!"

Al'Roeg mü? Aléa Harcourt tarafından yakalanmış mı? Öyleyse Ria'dadır... Çoktan oradan ayrılıp gitmediyse...

"Ria'daysa kendi istediği için oradadır. Al'Roeg onu uzun süre tutamaz."

"Görünüşe bakılırsa bizim gidip almamıza yetecek kadar tutacak..."

İşte. Doğruladı. Aléa Ria'da. Artık nereye gitmem gerektiğini biliyorum. Ama sürgünler Unseann'de nasıl nefer oldu hâlâ öğrenemedim. O kadar önemli mi? Önemli olan, Maolmòrdha'nın görünüşe bakılırsa saldırıya geçmiş olması... Her şey çok çabuk geliyor. Acaba Aléa durumdan haberdar mı? Onu uyardım gerek! Ya Erwan, acaba Aléa'nın yanında mı?

Finghin geri döndü. Mel ve Kaitlin'in bakışlarından durumu kavradıklarını anladı.

"Ne yapalım bu adamları? Karşımıza çıkacak ilk karakola teslim etmek üzere yanımıza almalıyız belki de" dedi Mel.

Finghin at arabasının ön tarafına binerken "Hayır" diye karşılık verdi.

Sürgünlere son kez baktı. İkisi hâlâ baygındı, üçüncünün de elleri arkadan bağlıydı.

"Hayır" diye devam etti sözlerine, "Zaten fazlasıyla bedel ödediler. Bir sürgüne daha fazla ne yapılabilir ki?"

Mel bu sözü onaylayarak adamın bağlarını çözmeye gitti. Sonra kardeşinin arabaya binmesine yardım etti ve geçip yanına oturdu. Bir saniye daha beklemeden, genç tiyatrocu kadın atları dörtnala sürmeye başladı.

Bitip tükenmiş bir haldeki sürgün, arabanın kumlu yolda uzaklaşmasını izledi. Çevresindeki cansız bedenlere baktı. Bir başkası olsa mutlaka gözyaşı dökerdi. Ama o hiçbir şey hissetmiyordu. Uzun zamandır alıştırmıştı acı çekmeye.

Ya da daha doğrusu, uzun zamandır, hiçbir şeyden acı çekmemeye mecbur bırakılmıştı.

Aeditus kontun uşağını takip ederek Ria sarayının koridorlarından geçti. Bütün sabah Al'Roeg'ün onu huzuruna çağırmasını beklemişti, en sonunda çağrıldığını işitmek için rahatlatmıştı. Galatie'nin savaş ilan edebileceği söylentisi hiç bu kadar ayyuka çıkmamıştı ve elbette bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Dahası, piskopos Natalien'den ve Terre-Brune'e yaptığı yolculuğundan hâlâ hiçbir

haber alamamışlardı.

Aeditus 'şu garip piskoposun böyle yola çıkmasına izin vermekle iyi mi ettim acaba?' diye düşünüyordu. Natalien'in bir şeyler sakladığını biliyordu, yapmak istediği şeye göz yumarak adamın kişiliğini çözmek istiyordu. Ama Méricourt'a kadar Natalien'e refakat edecek komutan, yanında piskopos olmadan geri dönüp de piskoposun yola yalnız devam etmek istediğini açıklayınca, Aeditus belki de büyük bir hata yaptım diye düşündü. Ya Natalien deliydi ya da bir işler çeviriyordu...

Ria koridorlarında alışılmışın dışında bir gürültü vardı. Adeta savaş başlamış gibiydi. Mont-Tombe'un piskoposluk sarayını nasıl da özlemişti Aeditus!

Mont-Tombe bambaşka bir âlemde. Yalıtılmış, sessiz, çalışmaya yönelik bir ortam. Yeni dünyanın çılgınlıklarından uzakta. Daracık sokaklarındaki boğuk seslerle, taş duvarlardaki, hocaların cübbelerindeki ve öğrencilerin pelerinlerindeki yumuşak renklerle ahenkli. Onun kentiydi Mont-Tombe. Şöhreti Gaelia'nın dört bir tarafında yeniden parıl parıl parlarsın diye baştan yarattığı bir kentti. Mont-Tombe ihtiyarlayan bir toplumun kültür merkezi olmaktan çıkıp Hıristiyanlık sayesinde adamın entelektüel kutbu haline gelmişti. Piskoposun en büyük gurur kaynağıydı bu. Bu dünyadan göçüp gittiğinde de insanların hatırlamasını istediği şeydi... Mont-Tombe.

Ama çatışmalar böyle şiddetlenmeye devam ederse, Merveille'deki piskoposluk konutunda bulunan küçük çalışma odasının sükûnetine kavuşması gecikecekti. Ama dünyanın da ilerlemesi gerekiyordu. Gaelia'nın yarıdan fazlası hâlâ drüidlerin ve onların arkaik dininin denetimindeydi. İsa'nın haçının gölgesi büyüyüp bütün adayı kaplamalıydı. Aeditus'un kendi kendine verdiği söz buydu, büyük Brittia'dan ayrılırken ona verilen görev buydu. Daha on altı yaşındayken kendisini köle yapan Galatie'lilerden alınacak bir intikamı vardı üstelik.

Uşak kontun çalışma odasına açılan büyük meşe kapının önüne vardı. Piskoposa kısa bir süre beklemesini işaret ederek Aeditus'un geldiğini haber verdi. Bir başka uşak gelip kapıyı açtı ve Aeditus'u içeri buyur etti.

Kont çalışma odasında yalnızdı, iskemlesinin arkasına yaslanmış, dirseklerini yeşil kadife kaplı kolçaklara dayamış, ellerini ağzının önünde, düşünceli ve endişeli bir tavırla kavuşturmuştu.

Piskopos giysileri içindeki Aeditus çalışma masasına kadar yaklaştı.

"Beni mi çağırttınız?"

"Oturun Piskopos Hazretleri" dedi kont ciddi bir sesle.

Feren Al'Roeg biraz tombul bir adamdı. Kafası hemen hemen keldi, yuvarlak bir yüzü, karanlık bakışlı gözleri, küçük sert görünümlü bir ağzı vardı. Adil ve dürüst ama saldırgan, savaştan bir kişiliğe sahip olmasıyla ünlüydü. Hıristiyanlığa döndüğü zaman piskopos Aeditus'a sonsuza kadar koruma sağlamayı vaat etmiş, onu baş danışmanı yapmıştı. Kontun inancı samimiydi, siyasal ve dinsel her konuda piskoposa güveniyordu ama halk üstündeki otoritesinden hiçbir şey yitirmemişti. Tam tersine bu otorite daha sağlam temellere dayanarak güçlenmişti. Hıristiyanlık onun için öyle kaçınılmaz bir gerçek haline gelmişti ki bütün Harcourt'un Hıristiyanlığa dönmesini istemiş, hiçbir kuşkuya, hiçbir çekinceye hoşgörü göstermemeye başlamıştı. Kont inancında kendisine kılavuzluk etmesi konusunda Aeditus'a, Aeditus da yıkılmaz bir Kilisenin temellerini inşa etmek konusunda kontu güveniyordu. İki adam birbirine son derece değer veriyordu.

"Samildanach hakkında ne biliyorsunuz?"

Aeditus şaşırılmış göründü. Galatie'yle aralarındaki savaş konusunda bir konuşmaya hazırlanmıştı kendini ve kontun onu bambaşka bir şey için çağırttığını bir an bile düşünmemişti.

"Genel olarak Samildanach hakkında mı yoksa bugün Samildanach olduğunu iddia eden genç kız

hakkında mı?"

"İkisi de..."

Piskopos derin bir soluk aldı, düşünmek için bir an durdu. Konu hakkında okuyabildiklerini bir araya getirmeye çalışıyordu. Aynı zamanda kendi kanılarını da.

"Gaelia'nın eski inançlarına göre Samildanach sınırsız gücü olan bir drüiddir. Kesin biçimde Saîman'ı denetim altına alabilen bir insan. Drüidlerin sadece geçici, anlık bir biçimde Saîman'a egemen olduğu söylenir. Sözelimi Man'ith'ler Samildanach'lar tarafından yapılmış..."

"Ben bir Man'ith görmüştüm Aeditus. Gerçekten var Man'ith'ler. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Ben, Tanrı'nın kudretinin ilkel açıklamaları bunlar diye düşünüyorum düpedüz. Drüidlerin tersine Samildanach'lar Saî-Mina'dan uzakta, yalnız yaşarlar ve hiçbir eğitim almazlar. Drüidler kadar sapkın değillerdir. Belki de dürüst, samimi bir kalpleri vardır. Hem zaten o kişilere Samildanach adını veren drüidler. Aslında onların Tanrı'nın seçtiği insanlar olduğu kanısındayım. Brittia'da onlara ermiş denirdi... Drüidlerin Moîra dediği şeyin aslında bizim Tanrı'mızın henüz biraz bulanık bir algılanışı olduğuna nasıl kesinlikle inandığımı biliyorsunuz. Kendi tinsel önsezileri çevresinde, halk ve köylü efsanelerine kök salmış, temel bir din oluşturmuşlar. "Yaklaşık" bir din bu, yazıya dayanmıyor. Elllerinde Kutsal Kitap olsaydı, İsa onlara görünmüş olsaydı, tanrısallığın gerçek anlamını kavrarlardı hiç kuşkusuz. İşte bu yüzden onları kolayca dinimize döndürebiliriz. İçgüdülerinin doğru olduğunu, yalnızca bilgi eksikliği çektiklerini anlamalarını sağlamak yeterli. Moîra var, ama adı Tanrı."

"Bunu biliyorum, daha önce konuşmuştuk... Peki ama genç kız? Bir ermiş olduğuna inanıyor musunuz onun?"

Aeditus omuz silkti.

"Hakkında bütün bildiğim Ria'daki hizmetkârların fısıl fısıl anlattıkları... Somut bir şey değil. Gerçekten araştırıp incelemeyen bir konuda fazla ileri gitmeyi sevmem, bilirsiniz..."

"Neyse iyi denk geldi, kız yarın burada olacak."

Piskoposun soluğu kesildi.

"Ne?"

"Komutan Senion'la birlikte. Senion, Harcourt'un güneyinde bir manastırda yakalamış kızı. Bir haberci bu sabah gelip söyledi. Gerçek durumu pek iyi anlamadım. Bana öyle geliyor ki gerçekten tutsak değil. Serbest kalmayı başarmış, Senion'a kafa tutuyor ama yine de buraya gelmek istiyor bence..."

"İşte ilginç bir durum!"

"Konu bu kız olunca her şey ilginç sanki..."

"Belki de gerçekten Tanrı'nın seçtiği bir kuldür."

"Ben de kendi kendime tam öyle düşünmüştüm" diye karşılık verdi kont. "Hıristiyanlığı yaymak için onu kullanamaz mıyız acaba? Bütün Gaelia ona inanıyor. Galiba on beş yaşında bile değil ve şimdiden ülkenin bir ucundan öbür ucuna bir efsaneye dönüştü. Buraya gelmeyi kabul ettiğine göre belki dinimize karşı düşmanlık beslemiyordur."

"Yine de ihtiyatlı olmak gerek Kont Hazretleri. Söylentilere bakılırsa kendi kendini Samildanach ilan etmiş."

"Kuşkusuz eksikliğindedir, henüz İsa'nın sesini işitmediği içindir. Ama okuma yazmayı öğrenmek istediği de anlatılıyor. Ufaklığın manastırda bulunduğunu Senion'a haber veren keşiş böyle söylemiş."

"Gitgide ilginçleşiyor olay..."

Kont evet anlamında başını salladı.

"Onu birlikte karşılayalım istiyorum. Yalnız ikimiz. Neye inandığını, ne bildiğini, ne istediğini öğrenmemiz gerek."

"Gelişine memnun olduğumuz, ona kucak açtığımız izlenimi yaratmalıyız. Eğer bir gün onu kendi safımızda görmek istiyorsak. Harcourt hakkında kötü bir anısı olmamalı. Umarım Alev Askerleri ona sert davranmamıştır..."

"Görünüşe bakılırsa asıl o askerlerin işini zorlaştırmış!" diye karşılık verdi kont gülümseyerek.

O anda çalışma odasının kapısı vuruldu.

Kont "Girin!" dedi.

Az önce Aeditus'un geldiğini haber veren hizmetkâr yine girişin ardında belirdi.

"Kont Hazretleri, piskopos Natalien şatoya geldi ve huzurunuzda çıkmak istiyor."

"Natalien mi?" diye şaşırdı Al'Roeg. Aeditus'a dönerek "Meriande Mor'la görüşmek için Terre-Brune'e gittiğini söylemiş miydiniz bana? Çoktan geri mi gelmiş?" diye sordu.

"Ben de şimdi sizinle birlikte öğrendim Kont Hazretleri" dedi Aeditus. Çok şaşırmıştı.

Kont hizmetkâra "Yalnız mı?" diye sordu.

"Hayır efendim, Terre-Brune kontu Meriande Mor'la birlikte."

Piskoposla kont birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

"Bu kadar çabuk mu? Peki, Mesele acilse ikisini de şimdi kabul edebilirim..."

Hizmetkâr boyun eğdi.

"Onlar hazır olur olmaz buraya getireceğim efendim" diyerek kapıyı kapadı.

Eoghan özel odasındaki büyük pencerenin önünde ayakta duruyordu, sağ elinde bir kadeh içki tutuyordu. Providence sarayının son katındaki küçük bir salonu burası, gizli bir merdivenin başında yer alıyordu. Buraya kimse gelmezdi, çatıların altındaki bu odanın girişini pek az kişi bilirdi, ama herkes kralın ara sıra bu gizemli odaya gelip sığındığını bilirdi. Sarayın tepesine kaçamak bir bakış atınca bazen pencerede görürdünüz kralı.

Bu pencereden sarayın bahçesini bütünüyle görürdü. Bazen iner, baş bahçivana birtakım talimatlar verirdi, çünkü aşağıdayken görülmeyen ve kendisinin hoşuna gitmeyen bir şey görmüş olurdu.

O akşam Gaelia'nın Yüce-Kral'ı, Galatie'li Eoghan Mor bahçeleri denetlemeye gelmemişti odasına. Düşünmeye, derin düşünceye dalmak için elverişi sükûneti bulmaya gelmişti. Olaylara biraz mesafe alması gerekiyordu. Zihni çeşitli güçler, korkular, arzular arasında bir o yana bir bu yana çekiştirilip durmuştu.

Bir tarafta drüidler vardı. Saî-Mina'nın efendileri ondan ciddi bir karar almasını istemişti. Harcourt'a karşı savaş ülkeyi kan gölüne çevirecekti. Harcourt'la adanın geri kalanı arasında ikinci kez bir çatışma patlak vermiş olacaktı böylece. Yirmi yıl önce, iki tarafta da onbinlerce kayıp verildiği için kabul edilen şüpheli bir anlaşmayla, karışık bir barışla sonuçlanmış o savaşı kimse unutmuyordu. Bugün ne kadar can vermek gerekiyordu acaba?

Öbür tarafta da Amine vardı. Eoghan'ın yaşamındaki en büyük mutluluk kaynağıydı. Varoluşuna yeniden anlam katmıştı genç kadın. Onunlayken hükümdarlık etmek soytarılık olmaktan çıkmıştı.

Eoghan nihayet gerçek bir kral olduğu duygusunu taşımaya başlamıştı çünkü Amine onu olduğu gibi seviyor, kudretinden yararlanma arzusu veriyordu. Ama Amine drüidlere karşı koymasını istediğinde Eoghan karısının sözünü dinlememişti. Haklı mı haksız mı davranmıştı, bir türlü bilemiyordu. Amine beyaz cübbeli adamlara derin bir nefret beslediği için durumu abartmış mıydı? Yoksa Eoghan'ın onu dinleyip Saî-Mina'nın arkasında savaşa girmemesi mi gerekiyordu? Bir şeyden emindi, drüidler hükümdarlığının başlangıcından beri Eoghan'ı manipüle ediyorlardı. Kral bunca yıl kendine yalan söyleyerek, gerçek bir iktidarı olduğuna kendini inandırarak yaşamıştı, oysa adanın gerçek yöneticilerinin Providence'ta değil Saî-Mina'da olduğunu biliyordu. Bu açıdan Amine'in hakkı vardı. Ama Eoghan'ın drüidlere karşı çıkmasını haklı gösterecek bir neden miydi bu? Kral üstünde kurdukları denetim siyasal seçimlerinin kötü olduğu anlamına mı geliyordu? Evet, drüidler kudretlerini kötüye kullanıyordu ama Harcourt'a savaş açmak kesinlikle gerekli değil miydi? Nasıl öğrenmeliydi gerçeği?

Ne olursa olsun, Eoghan geri adım atamazdı. Büyük-Drüid Odhran'a Galatie'nin bu savaşı ilan edeceği konusunda söz vermişti. Artık geriye dönüş yoktu. Belki de bu kararı almak daha zordu, çünkü kral, hükümdarlığının başlangıcından beri ilk kez gerçekten bir seçim yaptığı duygusunu taşıyordu. Karısının öğütleriyle drüidlerinki arasında bir seçim. Şimdi içindeki keder cüzi iradenin bedeli miydi öyleyse?

Eoghan, hiçbir şey bilmeden, her şeyden habersiz yaşamak daha iyi olmaz mıydı acaba diyordu kendi kendine. Drüidlerin kendisini nasıl manipüle ettiğini görmeden. Şunun bunun değişen çıkarlarını anlamadan. Durumu hiç sorgulamayan Bisagne kontu Alvaro'ya imrendiğini fark etti. Kont kralın seçimi ne olursa olsun körü körüne onu takip ediyordu, zamanının geri kalanını da sefahat içinde yan gelip yatarak geçiriyordu. Eoghan gülümsedi. Yoo, o kadar da değil diye düşündü.

Hem zaten düşlediği her şeye kavuşmuştu. Amine'e. Yaşamının koca hapishanesinde kendine armağan edebildiği tek küçük özgürlük Amine'di. Hem kuşkusuz Amine'den bir çocuğu olacaktı. Babasının kendisine aktardığından çok daha fazlasını öğretebileceği bir çocuk. Drüidleri dinlemeyi bildiği kadar onlara kafa da tutmayı becerecek bir oğul. Ama Eoghan için artık vakit çok geçti. Saî-Mina'nın otoritesini reddetmek için çok geç...

Kral derin bir iç çekti ve önündeki kadehi havaya kaldırdı. Ayın yansımaları altın rengi içkinin yüzeyinde dans ediyordu. Gece güzeldi ve kral sadece şu ânı yaşamak, ilerideki günlerde kendisini nelerin beklediğini unutmak istiyordu.

Kadehi dudaklarına götürüp bir dikişte bitirdi. Yutağında, sonra da midesinde içkinin sıcaklığını hissedince gözlerini yumdu. Çok keyifli bir duyguydu bu.

Yüce-Kral kadehini mermer sehpaye koymak için döndü. Ama birden görüşü bulandı. Bu tuhaf hissi kovmak için başını salladı. Sarhoş mu olmuştu? Bir tek kadehle mi? Bir adım daha attı, dengesini kaybedecek gibi oldu. Başında korkunç bir acı hissetti. Sanki gözlerine arkadan iğneler batırılıyordu.

Elindeki kadeh yere düşüp paramparça oldu. Kral sendeledi, geri geri birkaç adım attı ve olanca hızıyla pencereye çarpıp yığıldı. Cam tuzla buz oldu. Cam parçacıkları kralın üstüne yağdı, yüzünün ve ellerinin derisinde kesikler açtı. Ama boğazına doğru yükselen başka türlü bir acıydı. Çok geçmeden Eoghan soluk alamaz hale geldi. Birazcık hava alabilmek için çırpındı. Ellerinin altındaki dağınık cam parçalarının üstüne kaydı. Biraz daha geriye doğru devrildi.

Sonra boğazı tamamen düğümlendi. Gözleri korku ifadesiyle kocaman açıldı. Kanlı elleri döşemenin tahtalarında kasılıp kaldı.

Kralın gördüğü son şey, kapının aralığında Amine'in yüzü oldu. Ve kral gecenin sessizliğinde can verdi.

"Şatoma hoş geldiniz Meriande, sizi görmeyeli uzun yıllar oluyor!"

Kont Al'Roeg epey gururlu bir tavırla Konuşuyordu. Üstün konumda olan kendisiydi ve bundan yararlanmak niyetindeydi. Hıristiyanlığa geçtiği zaman hiçbir kont onu takip etmemişti, deli kabul edilmiş ve drüidlere karşı yalnız kalmıştı. Ama bugün işler başka türlüydü...

"Konukseverliğiniz için sağ olun kuzen. Sizi başka koşullar altında görmeyi tercih ederdim. Bugün vatansız bir kontu ağırlıyorsunuz."

"Hadi canım, neler söylüyorsunuz?"

Piskopos giysilerine yeniden bürünmüş olan Samael, Meriande'ın yerine karşılık verdi.

"Tuathann'lar Terre-Brune'ü ilhak etmek için drüidlerle birlik oldu Kont Hazretleri. Kont Mor'un topraklarını korumak için barbarlara karşı yürüttüğü mücadeleye bizzat katıldım... Terre-Brune Saî-Mina'nın pençesine düşüyor, Tuathann'lar drüidlerin tetikçisi."

Kont "Bu savaşta bütün adamlarımı kaybettim" diye sözlerine devam etti alçakgönüllülükle. "Karşı tarafın düzeyinde değildik. Ama bu durumu kabullenemiyorum. Topraklarımı geri almak için sizden yardım istemeye geldim saygıdeğer kuzenim."

"Tabii tabii Meriande" diye karşılık verdi Al'Roeg. Terre-Brune'ün sadakatini uzun süreliğine elde etmenin yolu bu nihayet, diye düşünüyordu. "Zaten Galatie'yle savaş kapıda, kendi çıkarlarımızı korurken sizinkileri de koruyacağız."

Samael araya girdi: "Sayın kont, bence çıkarlarımızı tehdit eden özellikle Tuathann'lar ve drüidler. Eoghan sadece bir kukla..."

"Elbette kukla, ama yine de ürkütücü bir ordunun başında" diye karşılık verdi Al'Roeg. "Bunu yabana atmamak gerek Natalien..."

Samael ısrarla "Kralın karısı bu savaşa karşı" dedi. "Kral gözünü karartarak bu savaşa girmeyecektir. Gerçek düşmanlarımız, drüidler ve onların yeni müttefikleri. Eğer Galatie'ye onlarla derdimiz olmadığını, asıl Saî-Mina ve barbar istilacılarla uğraştığımızı anlatmayı başarırız, tabii bunu kurnaz bir biçimde, incelikle yaparsak, bu savaşı istemeyen kraliçenin konumunu herhalde güçlendirecektir bu durum..."

Al'Roeg düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Piskopos Natalien'i hiç bu kadar hevesli görmemişti. Aeditus'a doğru döndü.

"Siz ne düşünüyorsunuz Piskopos Hazretleri?"

"Kraliçenin gerekçelerini anlamak isterdim. Neden savaşa karşı çıkıyor? Aslında bunu kullanabiliriz..."

Samael kendisine söz hakkı verilmeden lafa karıştı: "Kraliçe drüidlerden nefret ediyor."

Harcourt kontunun huzurunda izin verilmeden böyle alelacele konuşmak kuşkusuz riskliydi. Ama Samael, kimse çekince koymaya fırsat bulamadan bir an önce onları ikna etmek, gerekçelerini çabucak ileri sürmek istiyordu. Düşündüğü tek şey vardı: Man'ith'ler. Nuadu Kılıcı'nın gücüne tanık olmuştu. Dört nesneyi bir arada elinde tutan kişinin bütün ülkeye boyun eğdirebileceğinden emindi artık. Başka bir gerekçesi yoktu.

Üç dinleyicisine sırayla bakarak sözlerini sürdürdü: "Kralın karısı Amine Salia Kelt kâhinedir. Providence'a anasız-babasız geldi, drüidlerden eğitim almak zorunda kaldı. Parlak bir öğrenciydi, bilgisi birçok çıraktan on kat fazla olduğu halde, sadece kadın olduğu için asla drüid olamayacağını öğrenince drüidler tarikatına karşı bitmez tükenmez bir kin beslemeye başladı."

Kont Al'Roeg şaşırarak "Drüid mi olmak istiyordu?" diye sordu.

"Başdrüid belki de, kimbilir? Ne olursa olsun Saî-Mina'dan nefret ediyor, bu açıdan onunla yakınlaşabiliriz."

Al'Roeg çalışma masasının başından kalkarken "İşte bu ilginç" dedi.

Samael kontun pencereye doğru uzaklaşmasına bakarak "İşte bu yüzden Galatie'yle her tür anlaşmazlıktan uzak durmalıyız, ama buna karşılık drüidlere ve Tuathann'lara göz açtırmamalıyız" dedi. "Galatie halkının gözünde Saî-Mina'nın şöhretini zedeleyebilirsek, oyunumuz başarıya ulaşır. Kimbilir, belki gün gelir Eoghan bile adada Hıristiyanlığı yaymamıza yardım eder..."

"O kadar ileri gideceğini sanmam Natalien" dedi Al'Roeg gülerken, "ama eğer karısı drüidlerden o ölçüde nefret ediyorsa, en azından kralın tarafsız kalmasını sağlayabiliriz kanısındayım."

Samael "Ben kesinlikle eminim bundan" dedi.

Aeditus "Kraliçe drüidlerden sizin kadar nefret ediyor mu?" diye sordu.

Piskoposun kötülüğü Samael'in gözünden kaçmadı. Aeditus'un kendisinden çekindiğini biliyordu. Kont bile Samael'in gerçek niyetleri konusunda şüphe duyuyor olsa gerekti. Ama bunların hiç önemi yoktu. Onlar kendi dinlerinin etkisini bütün adaya yaymak, Samael ise drüidlerden intikam almak ve Tuathann'ların verdiği üç Man'ith'i elde etmek istiyordu. İki tarafın da istekleri birbiriyle çelişmiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

"Onlardan kurtulmadan dinimizi yayamayız" dedi sadece.

Al'Roeg başıyla onayladı. Piskopos Natalien'in gizli nedenleri umrunda değildi kuşkusuz. Şimdilik.

Harcourt kontu, önceki konuda hemfikir olduklarını göstermek için "Tuathann'ların korkunç savaşçılar olduğu söyleniyor" diye sözlerine devam etti.

Tenian çarpışmasının etkisinden hâlâ kurtulamayan Meriande "Şimdiye kadar gördüğüm en amansız savaşçılar" diye onayladı.

Samael "Hem vahşiler hem örgütlü" diye ekledi. "Gerçek bir sanat icra edercesine dövüşüyorlar. Aralarından hiçbiri ölümden korkmuyor adeta, bu da savaşçının en büyük gücü..."

Al'Roeg "Üstesinden gelebilir miyiz?" diye sordu.

"Bizim askerlerimiz kadar kalabalık olsalardı, kesinlikle gelemezdik" dedi Samael. "Ama sayıları az. İstila sırasında çok kayıp verdiler, Meriande Mor'a karşı savaşırken de çok savaşçıları öldü, özellikle de önderlerini kaybettiler. Tam şu sırada güçsüz düşmüş haldeler, işte bu yüzden beklememek gerek..."

Al'Roeg Terre-Brune kontuna "Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Buna inanıyorum. Zaten artık sadece bir tek şey için yaşıyorum: onları yenmek. Tenian ormanında çok kayıp verdim ama cesaretimi kaybetmedim. Tam tersine. Her zamankinden daha kararlıyım. Kabul ederseniz, benimle birlikte bu toprağı savunmak isteyen herkesi Terre-Brune'de bir araya getirmek arzusundayım, bu dayanılmaz istilaya bir son vermek için size katılacağız. Drüidlere gelince, ordumda can veren her askerin bedelini ödesinler istiyorum..."

"Sancağınız altında kaç kişi toplayabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Gerçek askerler mi? Üç-dört bin, biraz zamanım olursa belki daha fazlasını... Ama toprağı

uğruna savaşımaya hazır Terre-Brune'lüler de olur, köylüler, zanaatkârlar, esnaf..."

Al'Roeg "Hayır" dedi. "Umarım iş o noktaya varmaz. O üç bin askeri bulun, az ama bizim birliklerimize yardımı dokunacaktır."

Mor "Öfke, gücümüzü ikiye katlayacak" dedi.

"İsa'ya inancımız bizimkini ona katlıyor, kuzen."

Meriande Harcourt kontunun önünde eğilerek "Topraklarımı geri almama yardım edin, sizin Tanrı'nızın adıyla and içeceğim" dedi.

"Bizim ordumuz ve sizin adamlarınızla, Terre-Brune'ü Tuathann'ların elinden geri almakta hiçbir zorluk çekmeyeceğimizden eminim. Beni endişelendiren daha ziyade Saî-Mina. On Büyük-Drüid ve kuşkusuz yüzlerce drüid var... Korkunç birer rakip olacaklar."

Samael "Saî-Mina'da karışıklık çıkarmayı deneyebiliriz" önerisinde bulundu.

Al'Roeg "Nasıl?" diye şaşırıldı.

"Aléa adındaki şu genç kızın gelişinden beri Konsey'in bazı sorunlar yaşadığı söyleniyor... Hattâ Büyük-Drüid'lerden biri aforoz bile edilmiş. Saî-Mina'nın yaşadığı bunalımı kendi lehimize çevirebiliriz..."

"Natalien, her şeyden haberdar görünüyorsunuz. Bu meselede bize çok büyük yardımınızın dokunabileceği kanısındayım. Siz bir savaşçı değilsiniz, benim komutanlarım da son derece üstün nitelikli askerler, sizden stratejiye katılmanızı istemeyeceğim, ama savaşlar sadece savaş meydanlarında kazanılmıyor. Eğer Aeditus bir sakınca görmezse, çatışmalar süresince istihbarattan, gizli yürütülecek görevlerden sorumlu olmanızı istiyorum. Ben size olanaklar sunacağım. Zafere ulaşmak için ihtiyaç duyacağınız ne varsa vereceğim: casuslar, savaşçılar, katiller... Tuathann'lara ve drüidlere dosdoğru saldırmayı ben üstleniyorum. Siz onları arkadan vuracaksınız. Beklemedikleri yerden."

Samael gülümsemesine engel olamadı.

"Bu gerçek bir zevk olacak, sayın kont."

"Kuşkum yok Natalien, kuşkum yok. Size gelince Meriande, ordunuzu toplamak için altı gününüz var. Altı gün, daha fazla değil. Altı gün sonra saldırıya geçeceğiz. Şimdi beni yalnız bırakın, komutanlarıma danışmam gerek. Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Üç adam da söylenenleri onaylayarak sessizce odadan çıktılar. Memnun olmuşlardı. Bu savaşı istemekte hepsinin farklı bir nedeni vardı ama aynı duygu harekete geçiriyordu onları: intikam duygusu.

At arabası sabahtan akşama kadar hiç durmadan Galatie yollarında ilerliyordu. Atlar hiç yorulmuyor gibiydi. Kaitlin, Mel ve Finghin tempoyu düşürmemek için sırayla dizginlerin başına geçiyordu. İki gün boyunca Lâl ırmak kıyısında ilerlediler, sonra Chullyyn'in güneyine, Gor-Draka dağlarının ötesine geçtiler. Ova batıya doğru yükseliyordu ve köyler gitgide seyrekleşiyordu.

Üç kafadar arabada yiyor ve uyuyordu, her geçen gün onları biraz daha birbirine yaklaştıran bir yakınlıkta yaşamak zorundaydılar. Finghin Büyük-Drüid olduğunu neredeyse unutuyordu. Bir gezgin oyuncu olmuş gibi hissediyordu kendini. Dikkat çekmemek için, Harcourt kontluğuna yaklaşırlarken drüidlere özgü beyaz cübbeyi bile çıkardı, meşe asâsını sakladı ve bir oyuncu gibi giyindi. Sarı bir

şapkanın altına gizlediği tıraşlanmış kafası da olmasaydı, Konsey üyesi olduğunu gösteren hiçbir iz yoktu. Hattâ gezgin tiyatrocuların tavırlarını ve konuşma biçimini benimsemişti.

Bu dönüşüm Mel'le Kaitlin'i çok eğlendiriyordu, Finghin'e "gezgin drüid" adını taktılar, en sevdikleri piyeslerden küçük roller öğrettiler. Finghin yolculuğu daha zevkli kılan bu oyunlara göz yumuyor ama iki oyuncuyla ciddi konuları tartışmaya da devam ediyordu. Mel'in kesin görüşlerine karşı gelmekten hoşlanıyor, Mel de Finghin'inkileri çürütmekten geri kalmıyordu. Gezgin oyuncu drüidi Saî-Mina'daki yedi yıllık öğrenimini sorgulamaya, o yedi yılı yeni bir ışık altında incelemeye zorluyordu; oyuncunun itiraz huyu biraz fazla sistematik olsa da Finghin olayları, Moîra'yı, yaşamı kavramasında Mel'in tavrının yardımcı olduğunu kabul ediyordu.

Beşinci günün akşamı Ria'ya birkaç saatlik mesafede buldukları sırada üç arkadaş hiç umulmadık bir karşılaşma yaşadı.

Güneş dağların ardında çoktan gözden kaybolmuştu, ama aydınlık, masmavi bir gece vardı. Yaktıkları ateşi ara sıra hafif bir esinti dalgalandırıyor. Güneyde çamların piramit gibi dalları görünüyordu, Gor-Draka'nın yamaçlarına tırmanan siyah ve yüksek hayaletlerdi çamlar. Hava çam iğnelerinin mis kokusuyla doluydu.

Alevlerin aydınlığı arabanın renkli boyasından yansıyor. Kapının kırmızısında, yan kısımların mavisinde, pencerelerin yeşilinde ve tekerlerin iri kirişlerinde sarı kıvrımlar oynuyor.

Üç arkadaş oturmuş, ateşte kızarttıkları kuşları yiyorlardı. Mel ozan O'Hanlon'dan *Sınav* adlı monologu okumuştur. Özlem dolu, insanı duygulandıran bir piyesti bu. Kahraman en güzel dostluklarının yitip giden anlarına ağıt yakıyordu. Metin öyle dokunaklıydı ki üç arkadaş tek kelime edemez olmuştu. Kuşkusuz her biri benzer acıları düşünüyordu. Birdenbire arabanın yanından gelen bir çığlık duydular:

"Vay canına!"

Üçü de yerlerinden sıçradı ve onları gafil avlayan kişiyi görmek için ayağa kalktı. Finghin'in ağzı bir karış açık kaldı. Sesi tanıdığını sanmıştı, ama bu yüzü unutamazdı! Galiad! Erwan'ın babası!

Gözlerine inanamayan Magistel "Finghin!" diye bağırdı.

Hemen ardından Galiad'ın arkasında başka bir silüet belirdi. Finghin yumruklarını sıktı. Mümkün müydü bu?

"Erwan! Galiad!"

Drüid onlara doğru koşup ikisine de sıkı sıkı sarıldı. İki oyuncu şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Belli ki olağanüstü olan bu kavuşmanın sessiz seyircileriydiler.

Drüid "Sizi gördüğüme ne kadar sevindim!" diye bağırarak Erwan'ın kolundan çekti. "Bunlar Kaitlin ve Mel."

Kaitlin elini Erwan'a uzatarak "Sizi tanıdığıma çok memnun oldum" dedi.

Herkes birbiriyle tanıştı ve birlikte ateşin çevresine oturdular. Finghin'in şaşkınlığı hâlâ geçmemişti.

Erwan biraz alaycı bir ifadeyle "Gördüğümüzün sen olduğundan emin değildik" dedi. "Seni böyle kılık değiştirmiş görmeye alışık değilim."

Mel de gülümseyerek "Mükemmel bir gezgin tiyatrocu olmuş değil mi?" dedi.

Hâlâ hayretler içindeki drüid "Peki aynı yerde buluşmamız nasıl mümkün olabildi?" diye sordu.

Galiad daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedi ve "Belki de aynı yöne gidiyoruzdur" dedi.

"Rahatça konuşabilirsin, Mel ve Kaitlin benim arkadaşlarım, bana eşlik etmeyi kabul ettiler. Sizi bulmak için Konsey'den ayrıldım, sizi ve Aléa'yı..."

Galiad "Konsey'den ayrıldınız mı? Bu bana bir şeyi hatırlattı..." dedi.

Finghin bunun üzerine üzgün bir tavırla "Phelim'in öldüğünü öğrendim" dedi. "Haber beni altüst etti tabii ama sizin için daha da zor olsa gerek."

Galiad başıyla onayladı. Sonra gülümsemeye çalışarak "Bana dediler ki Magistel'inizi seçmişsiniz..." diye ekledi.

"Ve ona yeniden kavuştuğuma da çok memnunum, itiraf edeyim! Erwan, öyle özlemiştim ki seni! İkinizi de yeniden görmek ne güzel!"

Drüid memnuniyetle derin bir oh çekti. Çevresindeki herkes gülümsüyordu.

"Galiad, gelecek için nasıl bir kararınız var bilmiyorum, hem önerimin Konsey'in hoşuna gideceğini de sanmam, ama eğer kabul ederseniz, ikinci bir Magistel fazlalık olmaz benim için..."

Al'Daman gülümsedi. Genç drüidin elini avuçlarına aldı.

"Sağ olun, öneriniz beni duygulandırıyor, sonsuz bir şeref olurdu benim için ama benim başka bir hedefim var... Kibrimi bağışlayın ama Magistel'e sizden daha çok ihtiyacı olan bir başkası var."

Genç drüid "Aléa mı?" diye sordu.

Galiad başıyla onayladı.

"Samildanach'ların genellikle Magistel'leri olmadı ama galiba bunun Magistel'e ihtiyacı var. Phelim de böyle yapmamı isterdi diye düşünüyorum."

Finghin "Kesinlikle" dedi. "Dolayısıyla Ria'ya mı gidiyorsunuz?"

Galiad şaşırmıştı, "Hayır" diye yanıt verdi. "Aslında nereye gittiğimizi bilmiyoruz ama Mont-Tombe'a gittiğimizi sanıyoruz..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Galiad oğluna baktı ve durumu açıklamasını işaret etti. Kendisi bunu yapamayacağını hissediyordu sanki.

"Aléa bize yol göstermesi için bir dişi kurt gönderdi."

Finghin şaşırıldı: "Dişi kurt mu?"

"Evet. Beyaz bir dişi kurt... Bana hiç inanmayacaksınız ama rüyalarımnda Aléa gelip benimle konuşuyor..."

Finghin kaşlarını çattı. Olabilir miydi bu? Kiaran'ın sözlerini hatırladı. *Her akşam Djar âlemine birçok giden olur. Kimisi bilerek, kimisi de farkında olmadan gider.*

"Erwan, bu bana o kadar da inanılmaz görünmedi..."

"Bir rüyada Aléa bana bir dişi kurdun geleceğini ve beni kendisine ulaştıracağını söyledi. Ve kurt geldi. O zamandan beri peşinden gidiyoruz. Gerçekten bize yol gösterir gibi bir hali var. Bu... bu bayağı inanılmaz bir şey!"

"Galiad siz kurdun Mont-Tombe'a doğru mu gittiğini söylüyorsunuz?"

"Neredeyse eminim bundan. Sizin izinize rastlayınca bu tarafa saptık ama biz Ria'dan daha güneye gidiyoruz, eminim..."

"Oysa Aléa Ria'da" dedi genç drüid. "Harcourt'un adamları tarafından yakalandı, Alev Askerleri tarafından."

"Yakalandı mı?"

"Görünüşe bakılırsa evet... Belki de yakalanmadan önce Mont-Tombe'a gitmek niyetindeydi. Dişi kurdun neden sizi oraya götürmek istediğinin açıklaması bu, eğer hayvan gerçekten Aléa'nın isteğini anlayabiliyorsa."

Finghin susup bir an düşündü. Arkadaşları suskun kaldılar, genç drüidin bir şey aradığını

anlamışlardı.

Drüid "Garip" dedi. "Ben Saî-Mina'dayken fırıncı Asdem'e Aléa hakkında ne bildiğini sordum... Arkadaşınız hakkında çıkan bir sürü söylentiden söz etti, bir tanesi o zaman bana tuhaf gelmişti: İnsanlar Aléa'nın hayvanlarla konuşabildiğine inanıyormuş!"

Kaitlin "Söylentiler çoğunlukla gerçeklere dayanır" diye araya girdi. "En berbat dedikodularda bile birazcık gerçek payı vardır hep."

Erwan babasına baktı.

"Ne yapsak? Finghin'le Ria'ya gitmemiz gerek ama ya dişi kurt? Onu izlemeyi bırakırsak ne yapar?"

Magistel "Hiçbir fikrim yok" diye yanıt verdi. "Aléa'nın yaptığı gibi onunla konuşabilmemiz gerek ama beceremeyiz."

Mel "Kendiliğinden anlayacaktır" dedi. "Kurtlar çok zeki hayvanlardır. Onun için tasalanmayın. Belki de o sizi izlemeye koyulur!"

Erwan söyleneni kabul etti.

"Önemli olan Aléa'yı, Mjolln ve Faith'i bulmamız. Umarım çok geç kalmayız!"

Kaitlin "Arabayla epey hızlı yol alıyoruz" dedi. "Yarın sabah Ria'da oluruz."

Galiad ayağa kalkarken "Aléa'yı yarın kurtaracaksak hemen yatalım. Güce ihtiyacımız olacak" dedi.

Finghin Galiad'ın elini tutup "Sizi tekrar gördüğüme gerçekten çok sevindim. Sağ olun!" dedi.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Yollarımızı kesiştiren Moïra. Hem ben Konsey üyeliğiniz için sizi tebrik etmedim henüz. Phelim bana sıradışı bir drüid olacağınızı söylemişti. Haklıymış. Bildiğim kadarıyla Konsey'e bu kadar genç yaşta giren hiçbir drüid olmadı... Oğlum sizin hizmetinizde olduğu için gurur duyuyorum Finghin."

"Phelim'in intikamını alacağız Magistel, size söz veriyorum."

Kaitlin arabada iki yer daha hazırlamak için ayağa kalktı ve herkes yatmaya gitti.

Finghin uzun süre uyanık kaldı. Gözleri açıldı. Karanlıkta gülümsüyordu.

Magistel'ine kavuşmuştu. Yeniden kendini drüid gibi hissediyordu.

Aléa, iki arkadaşına, onlar için hazırlanan odalarda kendisini beklemelerini söyledi. Al'Roeg'le yalnız görüşmek istiyordu.

Şatonun devasa ana salonuna girdi. Saî-Mina'nın görüntüleri geldi aklına. Aynı ihtişam burada da vardı, hiç alışıksız olmadığı bir lüks burada da vardı. Belki buradaki döşeme daha kabaydı, incelikten daha yoksundu ama gri duvarlardan, sade ve sağlam mobilyalardan, geniş halılardan belli bir soyluluk okunuyordu.

Al'Roeg salonun öbür ucunda bir çalışma masasının başında oturuyordu, kontun sağ tarafında, lâl rengi entari giymiş, başına külah gibi bir ayın başlığı takmış bir adam duruyordu. Aléa bu kişinin Piskopos Aeditus olduğunu hemen anladı.

Al'Roeg "Buyrun küçük hanım" diyerek ayağa kalktı. Sesi koca salonda çınladı. "İçeri buyrun lütfen."

Aléa böyle bir karşılama beklemiyordu. Hizmetkârlar hoş geldiniz demek ve şatoda yol

göstermek için önlerine atılmıştı. Odaları çoktan hazırlanmıştı, meyve sepetleri, içkiler, kocaman sıcak banyo tekneleri üç kafadarı bekliyordu. Genç kız hizmetkârların nezaketinin ardında kontun niyetlerini tahmin edebiliyordu. Demek Aléa'yı ortadan kaldırmak değil kendi hizmetine sokmak istiyordu. Aléa'nın drüidleri alt etmekte kendisine yardımcı olabileceğini umuyordu kuşkusuz. Başka açıklaması yoktu bu tavrın.

Genç kız kontun uzattığı sandalyeye otururken "Sağ olun" dedi.

Al'Roeg çalışma masasının öbür tarafına geçip oturdu yeniden. Piskopos hiç konuşmamıştı, başını kibarca eğmekle yetinmişti ve hâlâ kontun sağ tarafında ayakta duruyordu.

"Sizden çok söz ediliyor Aléa... Soyadınızı bilmiyorum bile..."

Genç kız gülümseyerek "Ben de bilmiyorum" diye karşılık verdi.

Kont rahatsız olmuş gibiydi.

"İyi öyleyse, size Aléa derim ben de."

"Kailiana demenizi tercih ederim."

Al'Roeg kaşlarını çattı. Bu küstah kıza şimdiden sinir olmaya başlamıştı.

"Nasıl isterseniz" dedi. "Diyordum ki burada sizden çok söz ediliyor. Ama kimse kim olduğunuzu ve ne istediğinizi tam olarak bilmiyor..."

"Ben Kailiana'yım, Toprağın Kızı. Damarlarımda Galatie'nin ve Sid'in kanı dolaşıyor."

Piskopos şaşkınlığını belli eden küçük bir hareket yaptı.

Aléa gülümseyerek sözlerini sürdürdü: "İstedğim de şu: Çocuğu olduğum bu Toprak, bu Yeryüzü, vaat edilmiş barışa yeniden kavuşsun, sizin gibi insanlar ona ihanet etmeden önce. Sonuçta basit bir istek."

Al'Roeg dudaklarını ısırırdı. Hayır, hiç kolay olmayacaktı işi. Ama genç kızın önemli biri olduğunu biliyordu. Ne kadar küstah olursa olsun, karşı safta yer almaktansa kontun safında bulunması daha iyiydi.

Aléa soğuk bir ses tonuyla "Düşüncelerinizi duyabiliyorum Al'Roeg, ama ne sizin safınızda yer alacağım, ne de düşmanlarınızınkinde" dedi.

Kontun ağzı bir karış açık kaldı.

Genç kız bu kez piskoposa dönüp "Sizin düşüncelerinizi de okuyabiliyorum" dedi.

"Öyleyse samimi bir insan olduğumu anlamışsınızdır" dedi Aeditus. Belli ki bunu bekliyordu.

"Beni biraz kaçık bir çocuk sandığınızı biliyorum, Tanrı'nızın oyuncağı... Ama ben kimsenin oyuncağı değilim Aeditus, ne drüidlerin oyuncağıyım, ne Tanrı'nızın ne de Moïra'nın. Ben Toprağın Kızı'yım, Tuathann'lara, drüidlere ya da Galatie'ye karşı her tür eyleminizden vazgeçmenizi de bu sıfatla istiyorum sizden."

Al'Roeg sabırsızlıkla araya girdi, "Sadece bu sıfatla mı?" dedi. "Samildanach olduğunuzu iddia etmiyor musunuz öyleyse?"

"Drüidler bana öyle diyor... O sözcüğün ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Kont omuz silkti.

"*Bütün güçleri elinde tutan kişi.* Tam çevirisi '*her şeyi yapabilen*' olabilir. Ben kibirli bir çocuğum ama *bütün* güçlere sahip olmaktan çok uzak olduğumu kabul ediyorum. Elimde tuttuğumdan emin olduğum tek güç, sizin gibi insanları korkutabilme gücü... Ve bu gücü kullanmaya hazırım!"

Kont gülümseyerek "Beni korkutacağınızı mı sanıyorsunuz?" dedi.

"Maskeniz çabuk düştü Al'Roeg. Beni tuzaga düşürmek için şefkatli, konuksever rolü oynamak istiyordunuz, değil mi? Ama işte bakın, gururunuzu yaralamam yetti ve maskeniz düştü!"

"Benim maskem falan yok küçük hanım! Ben nazik bir yöneticiyim sadece ve tebaamın büyük çoğunluğuna yaptığının aksine size bir şans vermek istiyorum. Kuşkunun yararı. Tanımadığım insanları yargılamayı sevmem!"

"Peki ötekileri yargılamayı sever misiniz?"

Aeditus araya girdi: "Nasıl bir oyun oynuyorsunuz? Bizden bir iyilik istemeye geldiyseniz -ki düpedüz öyle- konta daha kibar davranmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz? Sanki bir tek şeyi umuyorsunuz gibi görünüyor, o da kontu öfkeliendirmek!"

"Amaçlarıma ulaşmak için yapmacık bir nezaket kullanma alışkanlığım yoktur. Ne düşünüyorsam onu söylerim, olanları da olduğu gibi dile getiririm. İnsanların bana karşı aynı samimiyeti göstermesini beklerim. Beni tavlama için sevimli rolü oynamaya kalkıştınız, bu çok kaba bir hataydı."

Uzun süredir sabrı tükenen kont "Samimi davranmamı mı istiyorsunuz küçük hanım?" diye söze girdi. "Sizin söz düellosuyla eğlenmenizi seyretmekten başka yapacağım daha iyi bir şey var! İşte size samimiyet! Dinlemeye kalkışarak hata ettiğim küçük bir ukalasınız siz! Savaş hazırlığındayım, şu kendini beğenmişlikten daha iyi bir şeyleriniz yoksa bana söyleyecek, konuşmamız bitti demektir!"

Aléa gülümsedi. Aradığını bulmuştu. Artık kontun ne tür bir adam olduğunu biliyordu, Aeditus'u bile keşfetmişti. Başka bir şeye ihtiyacı kalmamıştı. Barış onlarsız sağlanacaktı, Aléa bundan emindi artık.

Kontun kalkıp askerleri çağırmasını izledi.

"Şu budalayı zindana atın! İki arkadaşını da yanına koyun! Ben ne olacaklarına karar verene kadar hapsedin! Bugün yapacak daha iyi bir işim var."

Aléa tepki göstermedi ve salondan çıkana kadar iki askerin kendisine eşlik etmesine göz yumdu.

Birkaç saniye sonra Mjolln ve Faith'le birlikte bir hücrenin karanlığında buldu kendini.

Odhran Filiden'e gece yarısı vardı. Mahat'angor kabilesine karargâh görevi yapan kışlada bekliyordu şimdi. Kralı ikna ettiği gibi Tuathann'ları da ikna edip edemeyeceğini merak ediyordu. Uzun süre beklemedi. Kendisine getirilen bitki çayını yeni bitirmişti ki bütün kabile reisleri kocaman karanlık salona gelip alçak masanın çevresinde yere oturdular.

Odhran ciddi bir ses tonuyla "Sarkan'ın öldüğünü duydum" diye söze başladı. "Toprak ebediyen kucak açsın ona!"

Tuathann'lar başlarını eğdi. Drüid teşrifat kurallarını biliyordu.

Büyük-Drüid'in sağındaki bir reis "Halkımız uzun zamandır savaşın bedelini biliyor" dedi.

Aralarından en genci "İşte bu yüzden artık savaşmamalıyız" dedi.

Odhran konuşan delikanlıya doğru kaldırdı bakışlarını. Bir Tuathann'ın ağzından beklenmeyecek bir cümleydi bu. Sid halkı savaşçıydı, barışçı değil.

"Babam, Eriu uğruna ölen son Tuathann olmalı!"

Demek Sarkan'ın oğluydu konuşan! Odhran hiç ummadığı bir dirençle karşılaşacağını anladı.

"Harcourt'a karşı savaşa girdiğimizi size haber vermeye geldim. Kral da birliklerini bizim safımızda savaşa sokacak. Ama bu savaş sizleri de ilgilendiriyor, çünkü ortak düşmanlarımıza karşı yapılıyor. Size ihtiyacımız var..."

Tagor öfkeyle "Artık savaş istemiyoruz!" diye bağırdı.

Büyük-Drüid irkildi.

Bir başka kabile reisi araya girdi: "Tagor kendi adına konuşuyor. Biz henüz konuyu tartışmadık. Henüz bütün kabilelerin başına geçecek yeni bir reis seçmeye bile vakit bulamadık."

"Geleneğin gerektirdiği gibi babamın yerine ben geçeceğim" diye karşılık verdi Tagor.

Tuathann "Sen çok gençsin, üstelik savaş istemediğini söylüyorsun" diye karşı çıktı. "Kabilelerin reisi bir savaşçı olmalı."

"O doğruydu ama artık olmaması gerek! Halkımız değişmeli..."

Odhran Sarkan'ın oğluna bakarak "İsteyin istemeyin, savaş kapınızda" dedi. "Konsey de sizin gibi barış istiyor ama barışa kavuşmak için önce barışı tehdit edenleri ortadan kaldırmak zorundayız. Harcourt'u."

Drüidin sağında oturan kabile reisi Haishan "Tamam. Eriu bütünlüğe kavuştuğunda savaş biter ancak" diye devam etti. "Paylaşım sırasında toprakların bir kısmını bize bırakırsanız sizin yanınızda Harcourt'a saldırırız. Terre-Brune'ün kuzeyi bize yetmiyor."

Odhran "Bu bana hakkaniyetli geldi" dedi.

Tagor "Haishan bütün kabileler adına karar veremez!" diye itiraz etti. "Bu ayrıcalık bütün kabilelerin reisine aittir. Babam öldü, onun yerine geçmek bana düşüyor, en azından geçici olarak..."

Haishan "Kimse dövüşmeyi reddeden bir reis istemez" diye karşı çıktı.

"Kadınlar ister. Sizin savaşlarınızdan bıkip usanan yaşlılarım ister. Belki ihtiyarlar da."

Odhran araya girdi: "Eğer bize yardım etmezseniz bu savaşı kaybedebiliriz, o zaman Harcourt üstünüze yürür, biz de yardımınıza gelemeyiz."

"Ben bu riske girmek istiyorum. Savaşa girişmeden adadaki beş kontlukla anlaşmalara varabileceğimize inanıyorum. Bugün herkes bizim yiğit savaşçılar olduğumuzu gördü. Hâlâ üstün konumdayız. Bir barış antlaşmasına ulaşmak ve yeni bir toprak bölüşümüne gitmek için bundan yararlanabiliriz."

Bir başka kabile reisi "Yetmez!" diye bağırdı.

Odhran yine söz aldı: "Galiba siz yeni bir reis seçmedikçe bu tartışmanın sonuna gelemeyeceğiz."

Drüid "seçmek" sözcüğünü üstüne basa basa söylemişti. Eğer reis oylamayla seçilirse Tagor'un hiç şansı olmadığını biliyordu. Delikanlının bütün kabilelerin reisi olmak için tek umudu soyunu ileri sürmektir...

Drüid "Bunalım çok ciddi" diye sözlerine devam etti. "Çatışmalar artıyor, sizi bu zorluklardan çekip çıkartacak bir reisi en kısa zamanda seçmelisiniz."

Haishan "Sarkan için tuttuğumuz yas henüz bitmedi. O büyük bir reisti" dedi.

Bir başka Tuathann "Yine de önderimizi seçmeliyiz" diye karşı çıktı.

Tagor yumruğunu masaya vurarak "Yeni bir reis seçilmesine itiraz edeceğim" diye bağırdı. "Ben genç Sarkan'ın oğluyum, mevkiimi talep ediyorum, eğer verilmezse kabileleri terk edeceğim, isteyenler benimle gelebilir."

Haishan öfkelenerek "Sid'in birliği bozulmamalı! Seçimimizi birlikte yapmalıyız" dedi.

"Yeni bir savaş reddediyorum, seçiminiz buysa ben gitmek zorundayım."

Masanın çevresinde uzun bir sessizlik oldu. Tuathann'lar kendi aralarında bir uzlaşmazlık görmeye alışkın değillerdi. Ama buradaki bütün kabile reisleri hemfikirdi: Sarkan söylemişti, *Erin kanla kurulacak, çok kayıplar vererek elde edeceğimiz toprağımızı* demişti. Yine de savaşın durmasını isteyen tek kişinin Tagor olmadığını biliyorlardı. Öbür savaşçıları da ikna etmesini ne pahasına

olursa olsun engellemek gerekiyordu. Tagor babasının yerine geçmemeliydi.

Haishan "Mahat'angor kabilesi yarın yeni reisini gizlilik içinde seçecek" dedi. "Ve o kişi bütün kabilelerin başı olacak."

Ötekiler başlarıyla onayladılar. Bu mücadeleyi kazanamayacağını anlayan Tagor ayağa kalkıp tek söz etmeden salonu terk etti.

Ertesi gün Malden, Mahat'angor kabilesinin reisi seçildi, dolayısıyla da bütün kabilelerin başı oldu. Drüide Tuathann'ların Harcourt'a karşı yürütülen savaşa katılacağını bildirdi.

Akşamleyin Tagor kabilelerden ayrıldığını duyurdu ve savaşın durmasını isteyen herkesi Gor-Draka dağlarında kendisine katılmaya davet etti. Sadece on-on beş Tuathann delikanlıyı izlemek için ayağa kalktı ama Tagor için bu yalnızca bir başlangıçtı.

Djar âlemi her zamankinden daha karanlık. Bu hücreye hapsedildiğim için mi böyle acaba? Yoksa O'nun yüzünden mi? Kim O? Uzun zamandır beni gözlemliyor adeta. Gölgesi bana Maolmòrdha'ninkini hatırlatıyor ama Maolmòrdha değil.

Yaklaşmalıyım. Bana yanına gitmemi işaret ediyor. Korksam yeridir ama öğrenmem gerek. Djar'a böyle bir karanlığı kim salabilir? Belki de Kiaran'ı çağırmalıyım. Bana refakat edebilir...

"Merhaba Aléa."

Bu bir drüid. Bir Büyük-drüid, oysa onu Konsey'de hiç görmedim.

"Ben Samael'im."

İkinci dönme. Anlıyorum.

"Benim de senin gibi şu anda Ria şatosunda olduğumu biliyor musun? Ah, sen beni tanıyamazsın, başka bir kimliğim var... Henüz karşılaşmadık üstelik."

"Ne istiyorsunuz?"

"Biraz konuşalım diye hücrenin kapısını açmamı isteyip istemediğini öğrenmek..."

"Ben o kapıyı tek başıma açabilirim, hem burada pekâlâ konuşabiliriz."

"Güzel. İhtiyatlı davranıyorsun. Haklısın. Benim hikâyemi biliyor musun?"

"Hayır."

"Seninkiyle, ya da Phelim'inkiyle aşağı yukarı aynı. drüidler Konseyi tarafından afroz edildim..."

"Öyleyse hikâyelerimiz birbirine hiç benzemiyor. Ben afroz edilmedim, hiç Konsey üyesi olmadım ki!"

"Ne demek istediğimi çok iyi anladın Aléa! Söz oyunu yapma! Üçümüz de Konsey tarafından dışlandık diyelim..."

"Sanıyorum Saî-Mina tarihinde sizin gibilerden çok var! Maolmòrdha örneğin, değil mi?"

"O sürülmedi, kendi isteğiyle ayrıldı bir bakıma. Oysa tıpkı Phelim gibi beni de felsefi ve siyasi nedenlerle kovdular..."

"Ne yapmıştınız?"

"Moïra'nın varlığını inkâr ettim, ama başka nedenler de var."

"Anladım... Gerçekten de pek hoşlarına gitmemiştir bu tavır!"

"Ama Aléa, sen de benim gibi Moïra'nın var olmadığını, salt drüidlerin uydurması olduğunu"

biliyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey söylemedim..."

"Oo. Ben senin Bilgi yolunda daha çok ilerlediğini sanırdım. Ama kuşkuların olduğunu biliyorum..."

"Kimin yok ki?"

"Benim. Benim artık hiç kuşku kalmadı. Moïra bir yalan, Aléa. Ve sen bunun kanıtısın. Kanıtlardan biri. Konsey'in rahatsızlığı da buradan kaynaklanıyor. Suçlunun aldığı ilk önlem nedir bilir misin Aléa?"

"Hayır..."

"Kanıtları ortadan kaldırmak! Sen ve ben Konsey'in rahatını kaçırıyoruz. Moïra'nın var olmadığını bildiğim için ben, bir kız olduğun için ve o ahmaklar kadar, belki de daha fazla kudretin olduğu için sen!"

"Lafı nereye getirmek istiyorsunuz?"

"Gerçeğin gün gibi ortaya dökülmesini istiyorum Aléa!"

"Hangi gerçeğin ? "

"Moïra'nın düpedüz drüidlerin uydurması olduğu gerçeği! Apaçık ortada bu!"

"Drüidler adaya gelmeden çok önceleri Gaelia efsanelerinde Moïra yok muydu?"

"Vardı tabii! Gaelia sakinlerini sarsmamak için drüidlerin benimsediği ilkel bir inançtı... drüidler onu kendilerine mal ettiler ve bugün onun adıyla yemin ediyorlar... bazı drüidlerin sarsılmaz bir Moïra inancı olduğundan eminim! Ama ilk drüidler bunun halktan cüzi iradeyi kaldırmak için sadece bir uydurma olduğunu çok iyi biliyorlardı..."

"E öyleyse?"

"Öyleyse bu yutturmacaya kesin olarak bir son vermek gerek."

"Nasıl?"

"Bütün drüidleri öldürüp Saî-Mina'yı yıkarak!"

"Bütün drüidleri öldürmek mi istiyorsunuz?"

"Senin yardımınla Aléa, bir hayal olmaktan çıkar bu. Benim de drüidlere bir üstünlüğüm var, onlar bilmiyorlar..."

"Samael, nefret aklınıza zarar vermiş..."

"Hiç de değil! Tam tersine şimdi çok daha açık seçik görüyorum her şeyi! Drüidler olmaksızın, sen ve ben bu ülkeyi istediğimiz gibi yönetiriz!"

"Ne drüidleri öldürmeye niyetim var, ne bu ülkeyi yönetmeye, ne de sizinle birlik olmaya, Samael. Siz aklınızı kaçırmışsınız. Dinsel çıkarımlarınızla ulaştığınız sonuç doğru sonuç değil... Artık Moïra'ya inanmamak onun var olduğunu ileri süren herkesi öldürmek zorunda bırakmaz ki sizi!"

"Eğer iktidar onların tekelindeyse, bırakır!"

"İnanmadığınız şeye başkalarını ikna etmek sizin elinizde, ama mantıkla ikna etmek, zor kullanarak değil!"

Susuyor. Sanki düş kırıklığına uğramış gibi. Ona katılacağıma gerçekten inanıyor muydu? Anlamıyorum. Bir kez daha yarattığım imge denetimimden çıkmış. İnsanlar nasıl olmamı arzu ediyorsa öyle canlandırıyor zihinlerinde beni, olduğum gibi değil. Bir gün beni anlamalarını, bir işe yaramayı istiyorsam, kendime ilişkin güçlü bir izlenim yaratmalıyım. Açık bir mesaj vermeliyim. Kendimi ortaya koymalıyım.

"Samael, sizin atmak istediğiniz adım beni ilgilendirmiyor. Bence biraz daha düşünmelisiniz. Bana öyle geliyor ki aslında sizin içinizde mantıklı bir adam yatıyor. Konsey'in ileri sürdüğü gibi bir canavar değilsiniz kesinkes. Ama yanlışlığı içindedesiniz Samael, yazık."

"Yanılıyor muyum? Peki sen, sen haklısın, öyle mi? Ben bunu daha önce de duymuştum. Drüidlerden daha iyi değilmişsin! Yazık sana, bu delikten çıkmaya yardım edebilirdim, insanlara en sonunda hizmet etmen, en sonunda harekete geçmen için bu ilginç olmayan yaşamdan çıkmayı sağlayabilirdim, ama kendin istemedin, o zaman herkes gibi sen de boyun eğeceksin. Hoşçakal Aléa. Bir dahaki sefere görüştüğümüzde ikimizden biri ölecek."

"Durun, bekleyin!"

Durdu, geri dönüyor.

"Moïra'ya inanmıyorsunuz Samael, Hıristiyanların tanrısına da inanmıyorsunuz... Ama Saîman'ı kullanıyorsunuz..."

"Bunda bir çelişki yok."

"Olmayabilir. Peki öyleyse bu gücü nasıl açıklıyorsunuz?"

"Seçilme Aléa. Ayıklanma. Dünyada farklı bitki türleri, farklı hayvan türleri, farklı insan türleri olduğuna inanıyorum. Bazıları ötekilerden daha güçlü. Senin gibi ben de üstün-insanlardanım, Aléa. Bunda tanrısal bir taraf yok... Sana gücünü verenin Moïra olduğuna mı inanıyorsun Aléa?"

"Bilmiyorum Samael, bilmiyorum."

"Öğrendiğin zaman, umarım hâlâ bana katılacak vaktin olur..."

Ortadan kayboluyor. Onun peşinden gitmeyeceğim. Beni huzursuz ediyor. Delilikle belirsiz gerçeklerin tiksindirici bir karışımı. Samael bir düşman daha mı demek? Hayat Ağacında, Maolmòrdha'yla birlikte bana karşı ittifak kurduklarını gördüm. Oysa o Maolmòrdha gibi değil. Kurtarılabilir...

Ernan farkında olmadan eski Başdrüid Ailin'in geleneğini devam ettiriyordu. Bunalım başladığından beri her akşam saatler boyu arşivciyle tartışıyordu. Tıpkı Ailin gibi, Ernan da uzun bir monologa girişiyordu. Düşüncelerinde yol almak için birisinin kendisine kulak vermesine gerek duyuyordu. Ernan görüşlerini gerçeklikle yüzleştirmek için, arşivcinin önünde dile getirmesi gerekiyordu. Shehan sabırla Ernan'ı seyrediyor, Başdrüid'in hızını kesmemek için pek ender lafa karışıyordu.

Ernan çalışma odasındaki oval bir aynada kendi görüntüsüne bakarken "Bu kez gerçekten geleceği göremiyorum kardeşim" diye sızlandı. "Eoghan'ın ölümü bütün planlarımı altüst etti. Bütün düşünce yapım çöktü. Kraliçe mi öldürdü onu? Sadece bize karşı çıkmak için mi öldürdü? Bir kadın kocasını öldürecek kadar bizden nefret ediyor olabilir mi Shehan? Anlamıyorum. Peki ne yapacak? İşleri öyle kötü idare ettik ki. Çok eski çağlardan beri Konsey tahta ancak kendine teslim olan bir adamın çıkmasına izin veriyor. Eoghan bize sadıktı. Ve bu felaketin geldiğini görmedik. Bu evliliğe karşı çıkmalıydık Shehan. Ailin'in gözünden nasıl kaçtı bu?"

Shehan "Belki de bile bile göz yummuştur" dedi.

Başdrüid inanmaz bir tavırla "Bile bile mi? Ama bu Konsey'in mahvına neden olabilirdi!" diye

bağırıldı.

"Çünkü ilk kez mi yalnız başımızayız, Galatie yanımızda değil? Gerçekten krala ya da kraliçeye ihtiyacımız var mı? Şimdi arzu edilebilecek en iyi müttefikler onlar mı?"

Ernan arşivciyle yüz yüze gelmek için döndü.

"Tuathann'lar mı aklınıza geldi Shehan? Ailin güçler dengesinde Galatie'nin yerine Tuathann'ların mı geçeceğini umuyordu sizce? Aptalca değil. Belki de haklısınızdır. Onlar Moïra'ya adadaki herkesten daha yakın. Eğer bir orduya ihtiyaç duyuyorsak Tuathann'lar ordusu potansiyel olarak Galatie ordusundan çok daha iyi aslında. Potansiyel olarak çünkü bugün yeterince kalabalık değiller. Onlara yayılma fırsatını nasıl vermeli? Terre-Brune'de Harcourt'un ve topraklarını vermek istemeyen Meriande Mor'un hedefi halindeler. Güçlenmek için yeterince huzur bulamayacaklar asla orada. Harcourt'a karşı savaş gerçekten bir zorunluluk. Hıristiyanlardan kurtulmalıyız, Tuathann'lar Ria'ya yerleştirilebilir. Ama şimdi Nuadu Kılıcı Harcourt'un elinde..."

"Galatie ordusunun beklediğimiz desteği bize sunmasını Amine engelleyecektir kesinkes."

"Elbette. Dengeler eskisi gibi değil. Galatie olmadan Harcourt'u ezme şansımız düşük. Yine de Odhran bana Tuathann'lardan güzel haberler getirdi. Malden adında yeni bir reis seçmişler. Malden bizim safımızda savaşa girmeyi kabul etmiş."

"Ama Sarkan'ın oğlu kabileler arasında bir bölünmeye yol açmış diye duydum..."

"Küçük çaplı bir hareket. Yaklaşık on kişi. Ama haklısınız. Gelişmeleri gözlemek gerek. Bu hareket büyümemeli. Rahatsız edici boyuta ulaşmadan bastırmalıyız. Tuathann'ları *da* kaybetmeyi göze alamayız. Bir gün Galatie'yi geri almak istiyorsak, şu lanet olası Amine'e bir şey yapmamız gerek!"

"Kocasını öldürdüğünü kanıtlayıp onu yargılayabiliriz."

"Bu olabilir. Bana öyle geliyor ki Galatie halkı kralı sevdiği kadar sevmiyor kraliçeyi. Kadının suçlu olduğuna onları inandırmamız gerek. Ama zamana ihtiyaç var ve eksikliğini çektiğimiz şey de zaman. Ne olursa olsun savaş için Galatie'ye bel bağlayamayız."

"En azından, Amine'in şu dönemde bize karşı herhangi bir girişimde bulunmayacağından emin olalım" önerisinde bulundu Shehan.

Başdrüid evet anlamında başını salladı. Savaş sanıldığından daha karmaşık olacaktı çünkü birçok cephe açılacaktı. Aléa, Tagor'un başkaldırması, Amine, Terre-Brune ve Harcourt. Bir de gorgûn'lar vardı, ordu halinde kuzeye çıktıkları söyleniyordu.

"Artık daha fazla bekleyemeyeceğim Shehan! Derhal yumruğumuzu indirmeliyiz. Yarından tezi yok Harcourt'a doğru yola çıktığımızı bildirin kardeşlerimize!"

Arşivci ayağa kalkarak "O kadar çabuk mu? Ama hazırlanmaya vaktimiz kalmayacak! Bu delilik!" diye karşı çıktı.

"Başka hiçbir seçeneğimiz yok. Söylediğimi yapın."

"Kim yola çıkacak?"

"Bütün Magistel'ler, altı Büyük-Drüid ve drüidlerin üçte ikisi."

"Sefere gidecek altı Konsey üyesi nasıl seçilecek?"

"Siz ve ben burada kalmalıyız. Finghin ortadan kayboldu. Kiaran kuşkusuz savaşamayacak durumda. Aengus'ün de burada kalmasını istiyorum. Demek ki Otelian, Kalan, Tiernan, Henon gidecek, elbette yarı yolda onlara Odhran katılacak ve operasyonları o yürütecek."

Arşivci söylenenleri sessizce onayladı. Ayağa kalktı ve odadan çıktı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Konsey artık geri adım atamazdı.

Karanlık Kaplasın Her Yeri!

"Majeste, derhal kralın cenaze törenini planlamamız ve bütün ülkede yas günlerini ilan etmemiz gerekiyor..."

Kraliçe sabahtan beri hiç kalkmadan Eoghan'ın çalışma masasında oturuyordu. Haberciler birbiri ardına geliyor, Bisagne baronunun, Sarre kontunun, hattâ Saî-Mina'nın taziyelerini getiriyordu. Hâlâ büyük süslü karyolada yatan Eoghan'ın cansız bedenini soylular bizzat görmeye geliyordu.

Amine kocasının ölümünün ertesi günü ülkenin dört bir yanına talimatlar göndererek kendi otoritesini kurmuştu. Korkunç bir soğukkanlılıkla Eoghan'ın yerini aldı, bütün saraya ve bütün çalışanlara pasif bir hükümdarlık yürütmeye niyeti olmadığını gösterdi.

Bely kralın eski danışmanlarından biriydi. Amine'in anlaşmayı başardığı tek danışmandı. Dramın ardından gelen krizi yönetmekte kraliçeye yardımcı olmaya çalışıyordu. Kraliçenin masum olduğuna bir an bile inanmamıştı ama iktidar açlığı ona kraliçeyi pohpohlayacak, kraliçeye bağlılık gösterecek gücü veriyordu. Kraliçeye yardım ederse Amine'in ona krallıkta gitgide daha fazla sorumluluk vereceğini umuyordu, Bely'yi tek ilgilendiren şey buydu.

"Bu işle uğraşmayı size bırakıyorum Bely. Ama önce Gaelia halkına kralın artık manipülasyona boyun eğmediği için drüidler tarafından öldürüldüğü bildirilsin istiyorum. Gaelia, öncelikle de Galatie Saî-Mina'ya muhalefetimde bana destek versin istiyorum."

"Drüidlere saldırmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Bely endişeyle.

"Tam anlamıyla değil. Aslında, tarikatlarını yenilemeyi umuyorum. Bu adaya sunmak istediğim gelecek konusunda çok belirgin bir düşüncem var azizim, gerçekleştirmeye de kararlıyım. Gaelia'nın başında ilk kez drüidlere kafa tutabilen bir hükümdar olacak. Onlara boyun eğdirip Providence'a yerleşmeye zorlayacağım. Gaelia hükümdarı Başdrüid makamına getirilecek, arzum bu, üstelik ben istediğimi elde etmeye alışkınyım..."

"Konsey'i yönetmek mi istiyorsunuz?" diye fısıldadı Bely, şaşkınlığı daha da artmıştı.

"Önce boyun eğdirmek, sonra yönetmek, aslında."

"Drüidler buna asla izin vermez..."

Amine ayağa kalkarak "Güçsüz düştüklerinde başka seçenekleri kalmayacak" diye adamın sözünü kesti.

Gözlerinin içine bakarak yavaş yavaş Bely'ye doğru ilerledi, kıpırdamasını engellemek istercesine başını ellerinin arasına aldı.

"Beni iyi dinleyin Bely, Galatie Harcourt'a karşı açılan savaşa katılmayacak. Drüidler işin altından kalkamayacaklar. O zaman Konsey'e nifak tohumu sokacağım, ta ki Ernan'ın otoritesi yıkılana kadar. Daha sonra kendi irademi dayatacağım, en sonunda boyun eğdiklerinde Gaelia'yı Galatie

bayrağı altında yeniden birleştireceğim. Harcourt'u, Terre-Brune'ü ve Tuathann'ları ezeceğim. Vakti geldiğinde. Aralarında kavgaya tutuşsunlar, bu benim işimi kolaylaştırır!"

Danışmanın başını bıraktı ve kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Bunun için size ihtiyacım olacak, büyük bir hırsınız olduğunu biliyorum benim küçük Bely'ciğim..."

"Planınız şimdiden çok sağlam..."

"Onu uygulamak için bana sizin gibi biri gerek. Her şeyden önce, Galatie halkı kralın ölümünde suçun drüidlerde olduğuna ikna edilmeli, bunu kesinleştirmeksiniz. En acil konu bu. Buna paralel olarak, çevremi oluşturmakta bana yardım etmenizi istiyorum. Hangi soylulara güvenebileceğimi, hangilerinin arkamdan kötü konuştuğunu, hangilerinin Galatie'ye şimdiye kadar görülmedik bir şan şeref kazandırmakta bana yardım edebileceğini öğrenmek istiyorum..."

Bely başıyla onayladı.

"Sizi sarayın bir numaralı adamı yapacağım yiğidim, eğer beni düş kırıklığına uğratmazsanız."

"Drüidlere karşı nasıl davranacağız?"

"Otoritemi tanımadıkları sürece Galatie'ye girişlerini yasaklayın. Ve Konsey içinde karışıklık yaratabilecek birini bulun."

"Ya ordu? Askerler Eoghan'a sadıktı..."

"Askerlere ücretlerine yarım maaş zam yaptığımı söyleyin, bize iyi gözle bakmalarına yeter bu. Askerler sadece iki şey düşünür: kadın ve para. Kralın cenaze töreni için Bisagne baronunu, Sarre kontunu çağırın, hattâ pislik kayınbiraderim Mor'u ve şu hayalci Al'Roeg'ü bile davet edin, ama drüidler neden davet edilmediklerini sorarsa onlara hep aynı şeyi söyleyin; benim otoriteme boyun eğmedikçe gelemezler."

"Peki Majeste."

Bely eğilerek selam verdi ve kralın çalışma odasından, daha doğrusu, kraliçenin çalışma odasından çıktı.

Beş kafadar gece inerken Ria'ya girdiler. Oyuncu kılığına giren tek kişi Finghin değildi artık: Galiad ve Erwan da gezgin tiyatrocuların giysilerine bürünmüşlerdi, atları da arabanın yanında yürüyordu, böylece oyunculardan oluşan büyük bir aile izlenimi yaratıyorlardı. Magistel 'Mel besbelli eğlenmeye bayılıyor, yeni kimliğimi daha iyi benimsemem için bir oyunda oynamamı istemese bari' diye düşünüyordu. Ria'nın dar sokaklarında evlerin ışıkları teker teker sönüyordu. Sadece hanların lambaları açık kalıyordu. Bir de kışlanın ve kent merkezinde, küçük Paderne tepesindeki şatonun ışıkları.

En sonunda gürültülü bir hanın önünde durdular. Atlarını ahıra bağlayıp arabayı da bir kenara çektiler. Bu han çok kalabalıktı, fark edilmemeleri için böylesi daha iyiydi. Bir süre bir masanın boşalmasını beklediler, en sonunda oturup yemek ısmarlayabildiler. Uzun zamandır hiçbiri doğru dürüst bir akşam yemeği yememişti, güzel bir yemek yemenin basit mutluluğu yüzlerinden okunuyordu. Erik soslu kuzu, yanında bezelye, mantar ve pilav ısmarladılar.

Bir yandan yemek yerken bir yandan da çevredeki konuşmalara kulak kabartıyor, arayışlarında onlara yardımcı olabilecek bir bilgi duymaya çalışıyorlardı. Aléa'nın adı telaffuz edilmedi ama çok

şaşırmalarına yol açan bir haber duydular: Gaelia'nın Yüce Kralı ölmüştü. Zehirlenmişti.

Han müşterileri bu olaydan belli bir kayıtsızlıkla, hattâ biraz dalga geçerek söz ediyordu. Galatie uzaktı ve Harcourt'da yaşayan hiç kimse uzun süredir kralla bir ilgisi olduğunu hissetmiyordu. Burada konta ve Kilise'ye itaat ediliyordu, fazlasıyla yetiyordu bu da. Harcourt savaşının yaraları henüz kapanmamıştı ve şimdiki bunalım kötü hatıraları canlandırıyor.

Beş kafadar bu kalabalıkta kendilerini rahatsız hissetmeye başlamıştı ki hana bir ozan girdi. Epey yaşlı ve zayıf bir adamdı, ait olduğu topluluğun mavi giysisini giymiş, kolunun altına arpını kıstırmıştı. Gezgin oyuncuları fark edince onların masasına yaklaştı. Harcourt'da ozanlara pek sık rastlanmıyordu, onlara iyi gözle de bakılmıyordu. Bu ozan da herhalde çevrede yiyip içenlerden ziyade gezgin oyuncular tarafından daha iyi karşılanacağını düşünmüştü. Gezgin oyuncularla ozanlar çoğunlukla iyi anlaşır, sonuçta birbirine yakın bir yaşam sürerlerdi.

"Merhaba çocuklar, ben ozan Akhano" dedi adam kibarca, "Masanıza oturabilir miyim?"

Mel, oturduğu yerde biraz yana kayarak "Tabii buyrun, hoş geldiniz" dedi.

Akhano oturdu, bir çorba ısmarladı ve derin bir oh çekti.

"Amma yol teptim! Buraya ulaştığıma çok memnunum! Ama gördüğüm kadarıyla siz de epey yol katetmişsiniz. Giysileriniz benimkiler gibi kum içinde kalmış."

Kaitlin elini kalçalarına vurarak "Gerçekten de öyle" dedi.

Finghin, Erwan ve Galiad kim olduklarını açık ederler korkusuyla konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Eğer konuşmaya başlarsa, ozan onların gerçek gezgin oyuncular olmadığını görmekte hiç zorlanmazdı kuşkusuz. Dolayısıyla üçü de başlarını sallayıp kaçamak gülümsemelerle yetiniyordu.

Çorbası önüne gelen ozan "Buralarda gezgin oyunculara pek sık rastlanmaz" dedi.

Mel "Ozanlara da öyle" diye karşılık verdi.

Ozan sesini alçaltarak "Doğru. Harcourt biz ozanlara pek kucak açan bir yer değil" dedi. "Bize drüidler kadar kötü gözle bakılmıyor ama aynı aileden geldiğimizi biliyorlar..."

"Neden buraya geldiniz öyleyse?"

"Ben bu kentte doğdum, koşulların bambaşka olduğu bir dönemde. Henüz Hıristiyanların adı sanı duyulmamıştı, Harcourt da öbürleri gibi bir kontluktu. Burada çok arkadaşım var, her şeye rağmen her yıl onları görmeye geliyorum. Ama her seferinde kendimi olduğum gibi kabul ettirmek daha zor oluyor. Oysa kılık değiştirebilirdim..."

Sözlerine ara verdi ve Finghin'e yöneltti bakışlarını.

"Bazıları için çok iyi oluyor..." diye ekledi gülümseyerek.

Drüid kaşlarını çattı. Sandığından daha çabuk keşfedilmişti.

Ozan "Hiç korkmayın. Bu ülkede ben de sizin kadar rahatsızım, burada doğmuş olsam da..." dedi.

Finghin masanın altında yumruklarını sıktı. Ozanın onları ele vermeyeceğini umuyordu. Ama Akhano ozan olmak için drüidler eğitiminden geçtiğine göre ona güvenilebilirdi kuşkusuz.

"Ozanlar ağı buraya kadar çalışıyor mu?" diye sordu Galiad. Kimliğini şu adamdan gizlemeye çalışmanın gereksiz olduğunu biliyordu.

Akhano "Az çok" diye yanıt verdi ve bir kaşık çorba içti.

Galiad Finghin'e baktı. Magistel, riske girmeden ozana soru sorabilir miyim acaba, diye merak ediyordu. Etraf çok kalabalıktı ve fark edilmemeleri gerekiyordu. Akhano'nun gelişi zaten birkaç müşterinin dikkatini çekmişti, demek daha da temkinli davranmak gerekiyordu.

Finghin Galiad'ın kendisinden ne beklediğini anladı. Ozanla şifreli bir şekilde konuşmanın yolunu

bulmak gerekliydi. Magistel drüidlerin bunu yapabildiğini biliyordu. Kuşkusuz daha önce Phelim'i öyle konuşurken görmüştü.

Genç drüid belli etmeden peki anlamında bir işaret yaptı ve başını ozana doğru çevirdi.

"İnsanın bu kadar büyük bir kentte arkadaşlarını bulması zor olsa gerek" dedi.

Ozan tek kaşını kaldırdı. Finghin'in suratını gördü ve drüidin nasıl bir oyun oynamak istediğini hemen anladı.

"Burada bulduklarından emin olunca o kadar da zor değil" diye yanıt verdi Akhano. "Ben burada doğdum, kenti avucumun içi gibi biliyorum ve arkadaşlarımla nerede olduğunu da tam olarak biliyorum. Birini ararsam buluyorum."

Finghin "Çok şanslısınız" diye karşılık verdi. "bense bazen çok güçlük çekiyorum. Biz gezgin tiyatrocular çok yolculuk yaparız. Düşünebiliyor musunuz, örneğin kız kardeşimi yıllardır görmedim.."

"Kız kardeşinizi mi?" diye şaşırdı ozan.

"Evet, kız kardeşimi. Bir tanecik kardeşim var. Ona çok hem de çok düşkünümdür."

"Anladım. Burada onu mu arıyorsunuz?"

"Burada olduğundan kesin emin değilim ama olabilir."

"Belki sizin için biraz bilgi toplayabilirim.."

"Minnettar kalırım size" dedi Finghin. Ozanın mesajı aldığına çok sevinmişti.

"Bir şey öğrenir öğrenmez sizi haberdar ederim, bu arada bir kadeh bir şey içsem fena olmaz."

Akşamın büyük bölümünde ozanla böyle sohbet ettiler, sıra dışı, sevimli bir insan olduğunu keşfettiler, en sonunda gidip yatmaya karar verdiler. Hancıdan iki oda istediler ve üst kata çıktılar. Bir odayı Mel'le Kaitlin aldı, Finghin, Galiad ve Erwan da öbürünü paylaştı.

Kaitlin üç arkadaşına "İyi geceler!" diye fısıldadı ama esas Finghin'e bakıyordu.

Çatı katındaki iki küçük karanlık odaya gitmek üzere birbirlerinden ayrıldılar.

Finghin pencerenin önünde dikilirken Erwan "Sence mesajı gerçekten aldı mı?" diye sordu.

"Handan ayrıldı oysa bir oda isterken görmüştüm onu. Demek ki bizim için bilgi toplamaya gitti."

Galiad ciddi ve derinden gelen bir sesle "Umarım bizi ihbar etmeye gitmemiştir" dedi.

"O bir ozan Galiad, bizden yana!"

"Harcourt ozanı..."

"Elbette, ama yine de ozan. Harcourt'dan yana olsaydı, mavi giysilerini çoktan çıkartmıştı. Buraya kadar bu giysiler içinde gelmek Moïra'ya kesin sadakatini gösteren bir cesaret işi, öyle değil mi sizce?"

Galiad sadece "Umarım öyledir" diye yanıt verdi, yataklardan birine uzanıp ellerini ensesinde kenetledi.

Finghin hâlâ sokağa bakıyordu. Ay genç drüidin yüzüne eğik gölgeler düşürüyordu. Erwan dostunu tepeden tırnağa süzdü. Görüşmeyeli bir ay bile olmamıştı ama ona sonsuz gibi gelmişti.

"Değişmişsin Finghin" dedi genç Magistel gülümseyerek. "Çok... çok daha özgürsün. Nasıl desem bilmem ki..."

Finghin başını çevirdi.

"Sizin yokluğunuzda kendimi sorgulamama yol açan öyle çok şey olup bitti ki kendi kendime soracağım hiç aklıma gelmezdi o soruları. Saî-Mina'ya olan inancım zorlu bir sınavdan geçti. Öfke ve düş kırıklığı içinde Konsey'i terk ettim."

Galiad "Phelim'le aynı nedenlerden ötürü mü?" diye sordu.

"Aşağı yukarı aynı galiba. Ernan'ın gerçekten ne istediğini iyice anlayamıyorum. Kendisi de biliyor mu acaba diye merak ediyorum. Beni gelip size, Aléa'ya yardım etmeye ittiği duygusuna kapılmıştım, aynı zamanda da ondan kurtulmak istiyor gibi geldi bana."

"Düpedüz korktuğunu düşünmedin mi?" dedi Galiad.

"Bir Başdrüid'in edimlerinde itici gücün korku olacağını beklemezdim."

Galiad "Ben de" diye karşılık verdi. "Ama Aléa'dan korkmak normaldir. Phelim bile son derece kaygılıydı."

"Ama bu Aléa'yı korumaktan alıkoymadı onu..."

"Doğru" dedi Galiad. "Bu açıdan birbirinize çok benziyorsunuz. Gaelia'nın değişmesi gerek sanırım. Ulaştığı denge zararlı olmaya başlamıştı ve değişmesi gerekiyordu. Bu değişimi getiren de Aléa. Her kopuş gibi bu da sancılı olacak. Bütün mesele bu değişimin bize nasıl bir dünya yaratacağı. Aléa Gaelia'yı dilediği gibi değiştirmeyi başaracak mı, yanıt evetse bize nasıl bir yaşam sunacak? Bu soru Konsey için dehşet verici olsa gerek, yıllardır adayı denetimi altında tutan ve başka türüsünü hiç aklına getirmeyen bir tarikat için dehşet verici olsa gerek."

Finghin adeta sesini Saî-Mina'ya duyurmak istercesine "Yine de Konsey bilmelidir ki önemli olan tarikatın değil, adanın varlığını sürdürmesidir" diye haykırdı.

"Bunu sen anladın, tıpkı Phelim gibi. Ernan da belki hissetti, ama biliyorsun onun Başdrüid konumu gerçeği kabullenmesini engelliyor. Konsey'i bir arada tutmak için var o..."

Finghin iç çekti. Umutsuz bir ses tonuyla "Phelim kuşkusuz ne yapmak gerektiğini bilirdi" dedi.

"Ama bana kalırsa sen de iyi idare ediyorsun. Üstelik senin yaşında Konsey'den ayrılmak cesaret ister doğrusu!"

Finghin dönüp en iyi dostuna minnet dolu bir gülümsemeyle baktı.

"Ya sen? Sen Aléa'yı bulmuştun..."

"Evet. Ama gücüm yetmedi. Babamla ben ne olduğunu tam anlamıyla bilemiyoruz. Phelim öldü, biz ikimiz de bir tür 'gözü açık görülen rüya'nın içine fırlatıldık..."

Finghin "Djar âlemi" diye mırıldandı.

"Aléa bizi onun içine sürükledi."

"Kiaran gibi Aléa da o âleme egemen olabiliyor herhalde. Geçen gün Konsey'de Kiaran bize her gece Aléa'yı Djar âleminde gördüğünü açıkladı."

"Aléa bize kaçmamızı söyledi, sonra kendisi Herilim'ler Prensi'yle dövüştü. Dövüşün sonucu ne oldu bilmiyoruz. Sonra Aléa'yı o tuhaf âlemde gördüm yeniden ve düşmanımı yendiğini anladım."

"Şimdi de Mont-Tombe'a gitmek istiyor diyordunuz. Acaba orada ne yapmak istiyor merak ediyorum..."

Galiad lafa karıştı: "Şimdi önemli olan onu bulmak. Eğer gerçekten Al'Roeg'e tutsak düşüyse onu kurtarmak epey zor olabilir."

Üçü birden uzunca bir süre sustular. Finghin de gidip yatağa uzandı ama hiçbiri gözlerini yummamıştı. İnsanın yaşamın hızlandığını hissederek uykuyu kovduğu, kalbinin küt küt attığı gecelerden biriydi.

Erwan yine konuştu: "Ya sen, bana öyle geliyor ki..."

Finghin dirseğine dayanarak hafifçe doğruldu ve tepki gösterdi: "Sana öyle geliyor ki ne?"

Erwan kıs kıs güldü. Drüid sabırsızlandı.

"Ne?"

"Şu Kaitlin'e gerçekten pek kibar davranıyorsun diyelim."

Finghin gözlerini iri iri açtı.

"Bunu sen mi söylüyorsun bana!" dedi, alınmıştı. "Bir esmerin gözleri uğruna Saî-Mina'yı terk eden sen!"

Erwan kahkahayı kopardı, çok geçmeden Finghin de gülmeye başladı. Galiad iç çekti.

"İlk kez böyle birbirinden gülünç bir drüid ve Magistel görüyorum!" diye dalga geçti. Artık onları duymak istemezmiş gibi yapmak için yastığı yüzüne kapadı.

Tam o sırada kapı vuruldu.

Galiad bir sıçrayışta ayağa kalktı. Bir eline kılıcını aldı ve dikkatli bir şekilde kapıyı açmaya gitti.

Akhano eşikte belirdi.

"Galiba kız kardeşinizin nerede olduğunu biliyorum" diyerek odaya girdi.

Galiad çekilip ozana yol verdi, koridora şöyle bir bakıp kapıyı kapattı.

"Aléa kont Al'Roeg tarafından hapsedilmiş, iki arkadaşı da tutsak: bir kadın ozan ve gaydacı bir cüce" dedi Akhano.

Finghin "Demek doğruymuş" diye göğüs geçirdi.

"Burada Ria'da şatonun zindanlarına kapatılmışlar. Kaç gündür bilmiyorum ama kontun şimdilik onlarla ilgilenecek vakti yok herhalde: drüidlere ve Tuathann'lara savaş açıldı. Ordu hazırlık yapıyor..."

Galiad Finghin'e, sonra da oğluna baktı, sonra ozanın karşısına geçti.

"Sağ olun Akhano, sağ olun. Sizce onu özgürlüğüne kavuşturma şansımız var mı?"

Ozan gözlerini iri iri açtı.

"Onu Ria şatosundan kurtarmak mı? Ama askerlerle dolu bir kale orası, hem de yabana atılır türden askerler değil. Sanırım Alev Askerleri'nin şöhretini duymuşsunuzdur..."

Magistel "Yine de onu kurtarmak istesek sizce nasıl bir yol izlememiz gerekir?" diye ısrarla sordu.

"Gerçekten bunun mümkün olacağını sanmıyorum dostlarım, üzgünüm.. Askerler savaş hazırlığıyla fazlasıyla meşgulse ve şatonun korunmasını ihmal ediyorlarsa başka. Bu akşam belki de her akşamdan daha fazla şansımız vardır ama çok tehlikeli olabilir!"

Galiad evet anlamında başını salladı. Ozanın gözlerinin içine bakıyordu ama bakışları dalgındı, çoktan planlar yapmaya başlamış gibiydi.

Magistel "Şatonun birçok girişi var mı?" diye sordu.

"Elbette ama ben hepsini bilmiyorum."

"Hadi canım Akhano, siz bizim yerimizde olsaydınız nasıl bir yol izlerdiniz?"

"Al'Roeg'ün şatosuna gizlice girecek cesaretim olmazdı asla!"

Galiad göğüs geçirdi. Finghin ve Erwan, onun arkasında ayakta duruyorlardı. Artık Aléa'nın orada, hanın çok yakınında hapsedilmiş olduğundan emindiler, engellenemeyen bir aciliyet duygusu doldurmuştu içlerini.

Akhano birdenbire "Durun biraz, ben size yardım edemem ama işinize yarayabilecek birini tanıyorum.." dedi.

Galiad ozanı sıkıştırdı: "Evet, sizi dinliyorum."

"Arkadaşlarımdan biri kentte duvarcı ustası. Defalarca şatoda şantiye şefi oldu, mutlaka iyi biliyordur orayı. Sorun şu ki size yardım etmeye razı olur mu bilmiyorum. Al'Roeg'le bir alıp veremediği yok çünkü."

Finghin araya girdi: "Onu ikna etme işini bana bırakın. Hemen gidip görelim!"

Akhano "Bu saatte mi?" diye tepki gösterdi.

Galiad "Bu akşam en uygun akşam diye siz söylediniz" dedi.

Ozan omuz silkti.

"Doğru. Ama bu durum pek hoşuna gitmeyebilir. İkna gücünüzü gösterseniz iyi edersiniz!"

Finghin kapıya atıldı, "Mel'le Kaitlin'e haber vereyim!" dedi.

Galiad onu durdurdu: "Emin misiniz?"

Drüid evet anlamında başını salladı.

"Düşünebileceğinizden çok daha çevik savaşçılar onlar..."

Ozan kadın, yüzü şişmiş ve kanla yol yol olmuş Dermod Cahl'ın karşısında diz çökmüştü.

Yaşayan ölünün kara silüetinin ardında bütün köy alevler içindeydi. Sokaklar gorgûn'larla dolup taşıyordu. Bu acımasız canavarlar sağ kalan son insanların peşinden koşup işlerini bitirmeye çalışıyor, yangının henüz yok etmediği evleri yıkıyor, yollarına çıkan ne varsa yağmalıyorlardı. Kadınların çığlıkları, kocaman siyah duman bulutları içinde kor olup devrilen kirişlerin gürültüsünde kaybolup gidiyordu. Yangın şimdi çevredeki çayirlara, yazın hasatıyla dolu ambarlara yayılıyordu.

Dermod Cahl boğuk sesiyle tekrarlardı: "Genç kızın nerede olduğunu biliyorsun, bundan eminim."

Ozan, celladının siyah kapüşonundan duman çıktığını görür gibi oldu. Tuhaf, hiçlikten gelen bir duman. Kalın kumaşın gölgesinde yaşayan ölünün ne yüzü görülüyordu ne de gözleri.

"Sizin o küçük ağınızda haberler hızlı yayılıyor şu sıra..."

Genç kadının tepesinde kolunu kaldırdı ve eldivenli elinin tersiyle bir tokat vurdu. Tokat ozanın yüzünün tam ortasına olanca şiddetiyle indi ve genç kadın yere düşüp burnunu kırdı.

Gözlerinden hâlâ akan yaşlarla burnundan fişkırان kan, yanaklarında ve dudaklarında birbirine karışıyordu.

Genç ozan Caedlyn, Galatie'nin güneyinde, Sinaîn ırmağının kıyısında yer alan bu küçük köye önceki gün gelmişti. Müthiş bir kadındı Caedlyn, eğitimini yeni tamamlamıştı, ilk öykülerini, ilk şarkılarını seslendirmek için sadece birkaç ay olmuştu yola çıkalı. Bütün bunlar bu akşam sona erebilirdi. Bir anda. Çünkü kötü zamanda, kötü yerde idi genç kadın. Moïra neden beni buraya getirdi acaba diye soruyordu kendi kendine. Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Hele hele, ona eziyet eden şu ürkütücü ve iğrenç yaratık da neyin nesiydi?

"Seni sürtük seni, neden konuşmamakta direniyorsun? Kızı koruyabileceğini mi sanıyorsun? Sen söylemezsen, seni öldürdükten sonra bir başkasının dili nasılsa çözülecek... Hadi söyle bakalım. Nerede o?"

Ama ozan yanıt veremiyordu. Nedenini anlayamıyordu. Hangi bilinçdışı güç, hangi mantık onu böyle suskun kalmaya zorluyordu acaba? Her halükârda öleceğinden, söze dökülme de emin olması mı? Yaratık nasıl olsa onu öldüreceğine göre tanımadığı bir çocuğu ele vermek neye yarardı?

Caedlyn ağlıyordu. Ölüm döşeğindeki annesinin başucunda geçirdiği saatlere ağlıyordu. Drüidlerin okulunda geçen yıllara ağlıyordu. Masal anlatma zevkine adanmış aylara. Olağanüstü öykülere, yeni ya da unutulmuş şarkılara. Bir han penceresinden, inanılmaz öykülerini saklanarak dinleyen küçük bir kız çocuğunun gülümseyişine. Göremeyeceği geleceğe ağlıyordu. Düşlediği

kentlere. Beklenen karşılaşmalara. Günün birinde ders vereceği öğrencilere.

Genç kadın ağlıyordu, ağlaması konuşmamasını sağlıyordu belki de. Bekliyordu sadece: Etraf kararsın diye. *Karanlık kaplasın diye her yeri!*

Dermod Cahl sabretti, genç kadının boğuk hıçkırıklarını dinleyerek bekledi, sonra Caedlyn'e yaklaşıp küçük yaralı bedeninin üstüne eğildi. Bir elini ozanın alınına koydu.

İç çekerek "Düşüncelerini okumaya mecbur ettin beni... Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.." dedi.

Caedlyn çırpındı. Alnındaki eli itmeye çalıştı ama Dermod Cahl'ın insanüstü bir gücü vardı, parmakları ozanın kafatasını öyle bir kavradı ki genç kadın kıpırdayamaz oldu. Başu gitgide daha da daralan bir mengeneye kısılmıştı. Birdenbire Saîman'ın varlığını hissetti. Zihninde yabancı bir gücün varlığını. Drüidlerin gücü. Bundan emindi. Dokunmaya hakkı yoktu ama tanıyordu bu gücü. Kuşku yoktu.

Hatıralarına saldıran, belleğini didik didik eden, zihninin her köşesine girip çıkan enerjiyi çaresizlik içinde hissetti.

"Ria. Kız Ria'da değil mi?" diye söze başladı Dermod Cahl. Başını havaya kaldırmış, sanki uzaklardaki bir mırıltıyı duymak istercesine kulak kabartmıştı.

"Al'Roeg onu yakalamış. Kız Harcourt şatosunda. Tamam."

Yaratık ozanın alnını bıraktı, genç kadını sertçe geriye itti. Caedlyn sırtüstü düştü, kalkmayı denemedi bile. Gücü tükenmişti.

"Gördün mü, bana hemen söyleyen işimiz daha kolay olurdu, sevgili kuzin."

Dermod Cahl geri dönüp atma yöneldi, ozanın işkence görmüş bedenini kumlarda bıraktı.

Yaşayan ölü siyah aygırına bindi ve kuzeye doğru yola çıktı. Gorgûn'lar kentten onun geldiğini görerek kabileler halinde toplanmaya başladılar. Önderlerinin konuşmasına gerek yoktu. Gittiği her yerde onu takip etmekle yetiniyorlardı.

Gorgûn'ların on iki ordusu yürüyüşe geçti, alevler içindeki köyden bin kişilik gruplar halinde çıktılar. Ozanın yanından geçerken birçokları kadının üstüne saldırdı, bir toz bulutu Caedlyn'in ölüm ânlarını siyah bir tülle örttü.

Finghin başlarından geçenleri kısaca anlatınca duvarcı ustası "Neden size yardım edecekmişim?" diye sordu.

Ustanın evine gece yarısı gelmişlerdi ve şimdi mutfaktaydılar. Finghin ve Akhano duvarcıyla birlikte masada oturuyordu. Arkalarında Mel, Kaitlin, Erwan ve Galiad gürültü yapmadan bekliyor, öbür tarafta da duvarcının karısı mutfağa açılan koridora çekine çekine sinmiş, konuşulanları dinliyordu.

"Aléa'yı Konsey, Galatie, Maolmòrdha ile onun gorgûn'lar ordusu ve Harcourt arıyor... Bu ülkedeki bütün yöneticiler onu yakalamak istiyor. Sizce neden? Çünkü o genç kızın gidişi değiştirecek gücü var, siyasetçilerse değişimden nefret eder! Peki siz, siz bu ülkenin gelişmesini istemiyor musunuz? Eğer bu kıza kimse yardım etmezse durumu değiştirme şansımız olur mu?"

Duvarcı ikna olmuşa benzemiyordu. Finghin söylediklerine tümenden karşı olmadığını biliyordu ama gerçekten çok büyük bir riske girmesi bekleniyordu adamdan.

Akhano araya girdi: "Ansel, o çocuk kim olursa olsun, sence o yaştaki bir kızın yeri Ria

zindanları mı?"

Erwan da yaklaştı.

"Bayım, Aléa'yı kurtarmak için bütün adayı kat ettim. Benim için tek önemli olan o. Onu serbest bırakmanızı ya da herkesin içinde bizden yana tavır almanızı istemiyoruz sizden, sadece şatoda bize yol göstermenizi istiyoruz ki Aléa'ya yardım götürmek için en azından bir şansımız olsun. Siz istediğiniz noktaya kadar gelirsiniz. Yolu fazla tehlikeli bulduğunuzda geri dönebilirsiniz, hiçbirimiz size kızmayız bu nedenle."

Duvarcı ustası içini çekti. Çok büyük bir risk olduğunu biliyordu ama bunca yüksek mevkili bu insanlara karşı çıkmak da zordu. Karısının gözlerinde bir destek bulmak için döndü, ama kadıncağız, herkesi hayretler içinde bırakarak söz aldı, cılız sesiyle konuşmaya başladı:

"Eğer beyefendi drüidse ve Konsey bizzat kızı ararken Saî-Mina'yı onu kurtarmak için terk ettiyse, demek ki gerçekten çok özel bir kız" dedi kocasına bakarak. "Bu insanlar onu çok seviyor gibi görünüyor. O olağanüstü bir kız olmalı Ansel, bence bu insanlara yardım etmelisin..."

Duvarcı yeniden ziyaretçilere dönerek "Ama bu düpedüz delilik!" diye bağırdı. "Şatonun içinde ne kadar asker bulunduğunu biliyor musunuz?"

"Davul zurnayla girip hepsini uyandırmak gibi bir niyetimiz yok. Siz gizli bir yol bulmamıza yardım ederseniz, kimse bizi duymadan Aléa'yı kurtarmayı ve alarm verilmeden buralardan uzaklaşmayı deneriz."

Duvarcı ellerini masaya koyup bakışlarını tavana dikti. Finghin, bu bir öfke işareti mi yoksa adamın bir çözüm aradığının göstergesi mi anlayamadı. Drüid koridorun karanlığına saklanmış kadına baktı ama yüz hatlarından herhangi bir anlam çıkartamadı.

"Su ve lağım kanallarından geçebiliriz ama yılın bu mevsiminde tıkalı olabilirler, üstelik koku da dayanılmazdır. Hayır. Belki de en delice yolu seçmeliyiz, oradan geçmek olağan dışı bir cesaret ister, ama zaten o yüzden askerlerin beklemediği tek yol orası."

"Evet?" diye sabırsızlandı Finghin.

"Kontun gizli yeraltı geçidi. Kale kuşatılırsa oradan kaçacağını öngörmüştü mimarlar. Sorun şu ki geçit dosdoğru Al'Roeg'ün çalışma odasına açılıyor. Gerçi gecenin yarısında orada bulunması biraz düşük bir olasılık..."

"Hiç de değil" diye araya girdi Akhano. "Tam şu anda savaş hazırlığı içindedir. Belki bütün gece yatmaya gitmez."

"Belki. Ama savaş hazırlığıdaysa kesinlikle çalışma odasında değildir" diye karşılık verdi Ansel. "Bütün komutanlarla birlikte, çalışma odası buna yetmeyecek kadar küçük. Bence üst katta, büyük arşiv salonundadırlar. Kontun düzenlediği büyük toplantıların çoğu orada yapılır."

"Ne olursa olsun riske girmemiz gerek. Ama kontun çalışma odasına vardığımızda zindanları nasıl bulacağız?"

"Güney merdiveninden inmek gerekecek. Size planımı çizebilirim. Ama askerlerle karşılaşabilirsiniz. Hele hele zindanlar bir koridorun ucunda; koridorun girişini iyi koruyorlardır mutlaka. Aslında kontun gizli yeraltı yolu tam zindanların yanından geçiyor. Ama duvarlar çok kalın, delmesi günler sürer."

Finghin coşkuyla "Belki de sürmez" diye karşılık verdi. "Ben bir şey deneyebilirim..."

Duvarcı bakışlarını drüide doğru kaldırdı.

"Öyle mi sanıyorsunuz? O kadar kalın bir duvarı yıkabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Emin olamam ama şatonun bütün odalarından geçmemizi önleyecekse denemeye değer, değil

mi?"

"O zaman iş çok kolay. Koridorun hangi noktasındayken hücrelerin yanından geçtiğinizi size tam olarak gösterebilirim."

"Bayım, siz bizim kurtarıcımızsmız. Daha fazla vakit kaybetmeyelim. Hemen yola çıkmalıyız."

Duvarcı ustası dönüp karısına baktı. Çok büyük bir hata mı yaptım acaba diye düşünüyordu. Ömrü boyunca hiç bu kadar büyük bir riske girmemişti, aslında belli bir saygı beslediği kont Al'Roeg'e ihanet etmek üzereydi. Ama karısı ona iç rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. Kocasıyla gurur duyduğu hissediliyordu, bu da Ansel'e ayağa kalkma cesareti verdi.

"Öyleyse gidelim. Geçidin girişi kent dışında."

Epey bir süredir Ria sarayının yeraltı geçidinde ilerliyorlardı ve zifiri karanlığa gömülmüşlerdi. Bereket versin ki Ansel onlara uzun koridorda aydınlanmalarını sağlayacak yeterince meşale vermişti.

Duvarcı ve ozan geçidin girişinde ziyaretçilerden ayrılmıştı. Beş kafadar iki adama defalarca, hem de duygulanarak teşekkür etmişti. Bu Harcourt'luların iyilikseverliği umut habercisiydi. Gaelia büsbütün bozulmamıştı demek.

Finghin Ansel'in tavsiyelerini uzun uzadıya dinlemişti. Yer konusunda yanılmayacağını umuyordu. Drüid koridorun karanlığını araştırmak için ilerisine dalga dalga Saîman gönderiyordu ama yine de gergindi. Galiad ve Erwan'ın, hattâ Kaitlin ve Mel'in tersine, o, macera adamı değildi, böyle serüvene atılma alışkanlığı yoktu. Dolayısıyla Finghin özellikle endişeliydi ama pişman değildi. En sonunda Moîra'ya, Gaelia'ya hizmet ettiği duygusunu taşıyordu. Genç adam Konsey'den uzak olsa da drüid olduğunu hiç bu kadar kuvvetle hissetmemişti. Drüidler sınıfının derinlerdeki kökleriyle yeniden bağ kuruyor gibiydi. Bilgisini başkalarının hizmetine sunuyordu.

Geçidin duvarları nemli ve soğuktu, sıcaklık sürekli düşüyordu; yazdan çok uzaktaydılar burada. Aşağıya indikçe zemin daha da çamurlu oluyordu. Uzun taş duvarlar arasında adımları çınlıyordu. Meşalelerin alevini arada bir esinti titretiyordu.

Peş peşe sessizce ilerliyorlardı: En önde Finghin, en arkada Galiad vardı. Kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Hâlâ şatodan uzaktılar ama yerlerinin belli olmasından korkmaya başlamışlardı bile.

Birdenbire tepelerinde boğuk bir şaklama duydular. Kaitlin küçük tiz bir çığlık attı. Şaşkın bir yarasa önlerinden geçti. Finghin derin bir oh çekti. Yola devam ettiler.

İrkilince Saîman'la temasını kaybeden drüid enerjiyi zihninde yeniden alevlendirdi. Önüne sıcak dalgalar halinde yansıttı. Sanki karanlığa kollarını uzatır gibiydi. Saîman duvarlara çarpıp geri geliyor, Finghin'in zihninde dışarıdaki şekilleri çiziyordu. Saîman aracılığıyla görüyordu Finghin. Her sesi işitiyordu. Adımlarının yankısını. Soluk alıp verişlerini. Kokuları duyuyordu. Yeraltının rutubetini. Yol arkadaşlarının terini. Taşların ıslaklığını. Saîman duyularını keskinleştiriyor, çevresindeki işaretleri daha belirgin kılıyordu. İçini dolduran sayısız ayrıntıya dalıp gidiyor, basit şeylerle temasını biraz yitiriyordu. Yoldaki bir çakıl. Yerinden oynamış bir taş. Bir yarasa, ama bu kez kıpırdamayan bir yarasa. Alevlerin çıtırtısı. Ama birdenbire tuhaf bir duyguya kapıldı.

Dikildi, olduğu yerde kalakaldı. Şaşırın Erwan Finghin'e arkadan çarptı.

"Ne oluyor?" diye sordu genç Magistel.

Finghin elini kaldırıp "Şşşt!" dedi.

Şurada. Sağda. Alışılmadık bir şey hissetmişti. Taş değil, yarasa değil, ilgisi yoktu öyle şeylerle. Bir ısı kaynağı. Dans eden bir dalga gibi. Yeniden araştırdı. Dört bir tarafına Saîman gönderdi. Enerji taşların içine, yerin altına sızıyordu... Finghin yeniden öbür enerjiyi hissetti. Bir başka Saîman gibi...

"Aléa?"

Gözlerini yumdu. Mesajını göndermeyi başarmalıydı. Düşünce yoluyla. Saîman'ın soluğunda taşımalıydı sözlerini.

"Aléa?"

"Drüid?"

Genç kızın sesiydi bu. Kesinlikle onun sesi.

"Ben Finghin. William. Erwan'ın arkadaşıyım. Hatırladın mı?"

"Elbette! Mesajımı aldın demek ki? Ama ben senden Mont-Tombe'a gelmeni istemiştim..."

"Biz senin burada olduğunu öğrendik."

"Biz mi?"

"Evet. Ben Erwan ve Galiad'la birlikteyim! İki arkadaşımız daha var: Mel ve Kaitlin, gezgin tiyatrocular."

"Erwan burada mı? Galiad da mı? Evet. Varlıklarım hissediyorum. Sağ ol Finghin. Sağ ol!"

"Faith ve Mjolln senin yanındalar mı?"

"Evet, şu anda uyuyorlar."

Erwan "Neler oluyor?" diye sabırsızlandı.

Drüid başını salladı.

"Sus!" diye bağırdı. "Aléa tam şurada. Öbür tarafta!"

Erwan arkadaşının kolunu tutarak "Emin misin?" diye karşılık verdi.

"Şşşt!" dedi Finghin ve yeniden Saîman'ın dalgalarına gömüldü.

"Nasil yapılacağını öğrenmemiş bir genç kız için Saîman'ı çok iyi idare ediyorsun!"

"Senin bana öğreteceğin şeyler olacaktır mutlaka. Sana bu yüzden o mesajı göndermiştim."

"Şimdi önce seni oradan çıkartacağız! Bence Erwan seni görmeye can atıyor!"

"Ben de öyle!"

"Peki ama nasıl yapsak? Sence beraber şu duvarı yıkabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Ama gürültü yapmamak gerek. Taşları birer birer kaldırmayı denemeliyiz. Siz geldiğinizde ben de bunu yapmaya hazırlanıyordum! Duvarın ardında bir boşluk olduğunu keşfetmiştim. Siz neredesiniz?"

"Kent dışına giden uzun bir yeraltı geçidindeyiz..."

"Harika. Mjolln'la Faith'i uyandırırım."

Finghin ağır ağır döndü.

"Aléa orada, Mjolln ve Faith'le birlikte. Biraz geri çekilin, duvarı yıkmayı deneyeceğiz."

Erwan geri çekilirken "O iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Hadi uzaklaşın biraz."

Sonra drüid yüzünü duvara döndü ve Saîman'la yeniden temas kurdu. Bir taş almaya çalıştı. Enerji iri kütlelerin etrafına sızıyordu. Taşın öbür taşlara tutunduğu yerlerden işe girişmek gerekiyordu önce. Saîman taşın çevresini kazan binlerce minik küreğe dönüştü. Topraklı birleşim yerleri yavaş

yavaş ufalanıyor, cılız bir çeşme gibi duvardan akıyordu. Yavaş yavaş taş tamamen yerinden çıktı. Finghin Saîman gücüyle taşı hareket ettirmeye çalıştı. Tutmayı beceremiyordu. Şaşmaz hareketler yapmalıydı. Yeniden denedi. Aynı anda hem kaldırıp hem çekmek gerekiyordu. Finghin elle yapsak daha kolay olmaz mıydı diye düşündü ama taş kesinlikle çok ağırdı. Birdenbire drüid taşın kıpırdadığını hissetti. Onu böyle oynatanın ne olduğunu anladı. İstemeden, Saîman'ın basıncını her taraftan artırmıştı. Daha iyi işliyordu şimdi. Son bir gayret gösterdi, taş ansızın sağır edici bir gürültüyle duvarın dışına düştü. Dört arkadaşı oldukları yerde sıçrayıp biraz daha gerilediler.

Galiad "Pek de sessiz olmadı!" dedi.

Finghin "Kusura bakmayın" diye özür diledi. "Taşı tutmaya çalışmam gerek. O kadar da kolay değil!"

Sabırsızlanan Erwan "Üzülme, devam et!" diye cesaret verdi.

Drüid yeniden konsantre oldu. Duvarın öte yanında taşların hareketini işitiyordu. Aléa ondan daha hızlı davranıyordu. Finghin ikinci, sonra üçüncü taşı çekip çıkardı. Her seferinde daha az gürültü yapmayı başarıyordu ama yine de, yere düşen koca taş kütlelerinin çarpma sesi geçitte çınılıyordu. Finghin bu boğuk seslerin şatoya gitmediğini umut ediyordu. Acele etse iyi olacaktı.

Çok geçmeden kıpırdayan bir taş gördü, o taşı çıkartmaya çalışan Finghin değildi. Beş kafadarı üç tutsaktan ayıran son taşı bu. Daha çok uğraşarak bir duvar parçasını daha yerinden çekip aldı.

En sonunda bel hizasından aydınlık doldu geçide ve bir toz bulutunun gerisinde Mjolln, Faith ve Aléa'nın yüzü belirdi. Drüid bir sevinç çığılığı kopardı.

Erwan ve Galiad yanına fırladılar.

Erwan "Aléa!" diye haykırdı.

Genç kız duvardan elini uzattı. Genç Magistel bu eli sıkı sıkı tuttu avuçlarında.

Aléa "Sizi gördüğüme ne kadar sevindim!" dedi.

"Na na na naaa! Eskrim öğretmenim! Ne büyük sürpriz bu! Heh heh, işte Galiad da burada! Öhöms, evet, ben de çok sevindim!"

Yüzünde kocaman gülümsemesiyle Faith "Acele edelim!" dedi. "Hücre kapısının arkasından bir gürültü duyar gibi oldum."

Hücrenin öbür tarafında muhafızların boğuk seslerini işittiler.

Mjolln "Moïra aşkına! Çok fazla gürültü yaptık herhalde!" dedi.

Tutsaklar kaçabilsin diye birkaç taşı daha kaldırmak isteyen Finghin "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Erwan ve Galiad biraz öteye gittiler.

Faith "Aléa! Ona yardım et. Biz kapıyı tutmaya çalışacağız!" diye bağırdı. "Mjolln gelin de bana yardım edin!"

İkisi birlikte vargüçleriyle kapıya dayandılar. Muhafızlar anahtarı kilide sokmuştu.

Finghin ve Aléa Saîman'ın duvar üstündeki hareketlerini hızlandırdılar. Drüid artık gürültüye dikkat etmiyordu. Saîman'ı azalmaya başlamıştı ve genç adam biraz dengesini kaybediyordu. Biraz enerji toplamak için arkasındaki duvara yaslandı ve kalan son gücünü son taşlara gönderdi.

İşin yeterince hızlı ilerlemediğini gören Galiad genç drüidin yanına koştu ve elleriyle yardım etmeye çalıştı. Güç bulmak için naralar atarak elleriyle çekmeye başladı taşları. Sonunda yerinden çıkan taştan sakınmak için geri sıçradı, ayağını kılpayı kaldırdı.

Üç tutsağa "Gelin! Artık geçecek kadar yer açıldı!" diye bağırdı.

Aléa arkasına döndü. Muhafızların kapıyı açmak için uyguladığı baskıya Mjolln ve Faith'in daha fazla dayanamadığını gördü. Gözlerini yumup iki arkadaşının çevresine Saîman'ı yolladı.

"Uzaklaşın oradan!" diye bağırdı. Faith ve Mjolln Aléa'nın ellerini garip bir biçimde uzattığını görünce sözünü dinlediler.

Kapı bir vuruşta tamamen kapandı, elini içeri sokmayı başaran bir muhafızın parmakları kırıldı. Asker acıyla haykırdı.

Aléa kapıyı enerjisiyle kapalı tutmaya devam ederek "Haydi bakalım!" diye bağırdı.

Mjolln ozanı önüne geçirdi. Faith yerdeki taş yığınının üstünden bacağını atıp eğildi ve öbür tarafa kayıverdi. Galiad onu omuzlarından tutup sarıldı.

Faith Galiad'ın kulağına "Sizi özledim!" diye fısıldadı, sonra da çekilip Mjolln'a yol verdi.

Cüce ardında bıraktığı Aléa'ya baktı. Bir an duraksadı, sonra ozanın yaptığı gibi taşların üstünden atlamak yerine başı önde zıpladı ve yeraltı geçidine boylu boyunca serilip kaldı. Kaitlin ayağa kalkmasına yardım etti.

Cüce giysisinin kollarındaki tozu silkelirken "Merhaba hanımefendi!" dedi sadece.

Aléa zihin gücüyle kapıyı kapalı tutmaya devam ediyordu. İki arkadaşının öbür tarafa geçtiğini görünce Saîman'la teması kaybetmeden ağır ağır, adım adım geri çekildi.

"Koşmaya başlayın! Biraz mesafe kaydedin, kapıyı bir anda bırakıp arkanızdan koşmam gerekecek!" diye bağırdı.

Galiad Faith'e bir meşale verdi ve kaçması için ozanı itti.

"Çabuk olun!"

Magistel yola koyulmaları için bütün arkadaşlarını teker teker itti. Mjolln dönüp son kez Aléa'ya baktı.

"Dikkatli ol taşçı kız!" diye bağıırıp koşmaya başladı.

Şimdi Galiad yıkık duvarın önünde tek başınaydı. Aléa'ya yardım etmeye hazırdı.

Genç kız "Hadi siz de gidin, ben yetişirim hemen!" diye bağırdı.

"Hayır Aléa, geçidi ben kapatacağım. Sensiz gitmem. Phelim'i kaybettim, seni kaybetmeyeceğim."

Aléa bir an duraksadı. Arkasındaki taş yığınını görmek için yavaşça başını çevirdi. Atik davranması gerekiyordu. O, kapıyı bırakır bırakmaz muhafızlar peşlerine düşecekti.

Hazırlanırken "Dikkat et Galiad..." diye Magistel'i uyarmayı tercih etti.

Magistel iki elini duvardaki açıklıktan uzatıp Aléa'yı omuzlarından yakaladı.

"Bu tarafa çekeceğim seni, hazır mısın?"

Aléa tereddüt içinde "İıı... evet" dedi.

Magistel derin bir nefes aldı. Aléa'nın omuzlarını daha sıkı kavradı ve birdenbire genç kız vargücüyle kendine doğru çekti. Aléa bir çığlık attı, aynı anda hücrenin kapısı ardına kadar açılıp duvara çarptı.

Galiad Aléa'yı iterek "Koş!" diye haykırdı.

Genç kız bir an bile beklemeden dosdoğru karanlığın içine koştu.

Galiad arkasından fırladı. Askerlerin hücreye doluştuğunu ancak görebilmişti. En az üç belki de dört kişiydiler ve kuşkusuz alarm verilmişti.

Galiad Aléa'nın omuzlarının üstünden arkadaşlarının meşalelerini görebiliyordu. Meşalelerin alevi uzakta, koridorun ilerisinde titreşiyordu. Galiad genç kız daha hızlı koşması için sırtından itiyor, neredeyse taşıyordu. Aléa birçok kez dengesini kaybeder gibi oldu ama her defasında Magistel onu tuttu.

Peşlerinden koşan askerlerin ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu.

İçlerinden biri, soluk soluğa "Durun!" diye bağıırıyordu.

Aléa daha da hızlı koşmaya çalıştı. Biraz güç kazanmak için Saîman'ı bulabilmeyi isterdi ama denetlemeyi başaramıyordu. Enerji orada, alnının ortasındaydı ama koşu, panik ve yorgunluk yüzünden ele geçmez bir haldeydi.

Aléa birdenbire Galiad'ın arkasından gelmediğini hissetti. Geri dönüp bakınca Magistel'in peşlerindeki askerleri göğüslemek için döndüğünü gördü. Aléa soluğunu düzeltmeye çalıştı, yeraltı geçidinin duvarlarına dayandı ve içinin derinliklerinde Saîman'ı aradı.

Galiad Banthral'i kınından çıkardı. Kılıcı havaya kaldırdı ve cücenin savaş narasını attı.

"Alragan!"

Magistel kılıcı ilk askerin üstüne indirdi. Kılıcın ağız kıvılcımlar çıkardı ve adamın omzuna isabet etti. Asker dengesini kaybederek yana devrildi. Arkasındaki ikinci asker yerdekini üstünden atlayıp Galiad'a baltasını savurdu. Magistel yana sıçrayarak bu ağır silahtan kaçmayı başardı. Dirseğini geri çekip koluna kuvvet verdi ve kesin bir hamleyle kılıcı askerin karnına sapladı.

İlk asker yerden kalkmıştı ve Magistel'in ensesine topuzunu indirmek üzereydi ki suratının ortasında bir tür şimşek çaktı. Adamı bayıltıp duvara fırlattı bu şimşek. Askerin yüz derisi tümüyle yanmıştı.

Galiad geriye doğru sıçradı, arkasına baktı ve Aléa'nın gergin kollarını gördü. Genç kıza başıyla bir işaret yaptı, Banthral'i omzuna kaldırdı ve son askerin üstüne hücum etti. Bu üçüncü ve son asker arkadaşını duvara fırlatan şimşekten şaşkına dönmüş, durmuş, geçidin ortasında kolları iki yana düşmüş bir halde dikiliyordu. Magistel'in kılıcı adamın kellesini bir vuruşta uçurdu.

Galiad askerin başsız bedeninin yere düşüşünü görmek için bile beklemedi ve Aléa'nın yanına döndü.

Genç kızın omzuna elini koyarak "Gidelim hadi!" dedi.

Yeraltı geçidinin çıkışma doğru koşmaya başladılar.

Çok geçmeden geçidin ucunda ayın solgun ışığını gördüler. Çıkış çok yakındı. Ama Galiad tünelin ucunda bir hareketlilik fark etti.

Soluk soluğa "Neler oluyor?" dedi.

Aléa arkadaşlarının dövüştüğünü görünce "Çıkışta askerler var herhalde!" diye bağırdı.

Galiad adımlarını hızlandırdı ve genç kızın önüne geçti. Çığlıkları ve kılıç seslerini işitebiliyordu. Banthral'i kaldırıp yüzünün önünde tutarak haykırmaya başladı, geçitten çıkar çıkmaz gördüğü ilk askerin üstüne atladı.

Ayakta yaklaşık on asker vardı, üç-dört asker de yerde yatıyordu. Kuşkusuz muhafızlardan birinin haber vermesiyle buraya kadar atla gelmişlerdi. Galiad uzaktan başka askerlerin de geldiğini fark etti.

Geceydi ve mücadele çok zordu. Galiad kılıcını ilk askerin gırtlığına saplayarak çabucak ondan kurtuldu ve ikincinin üstüne atladı. Bu arada da arkadaşlarının ne durumda olduğunu görmeye çalıştı. Kadhel'i yanında olmayan Mjolln Finghin'in kılıcıyla dövüşüyordu ama kılıç ona çok uzun geliyordu. Yine de cüce işin içinden çıkıyor, rakibini gafil avlamak için boyunun kısılığından yararlanıyordu. Finghin bir adamı yere yıkmıştı ve şimdi dörtnala olay yerine gelen askerlere doğru koşuyordu. Faith yerdeki askerlerden birinin mızrağını almış güçlkle kendini savunuyordu. Erwan tek başına iki kişiyle mücadele ediyordu. Silah olarak ellerinde birer sopa bulunan Mel ve Kaitlin düşmanlarının çevresinde dans eder gibiydiler. Sağdakini yere yıkıyor, soldakini bayıltıyor, çoğunlukla da çaresiz kalan ozana yardıma koşuyorlardı.

Galiad rakibinin bir darbesini savuşturdu, yerde yuvarlanıp askerin yanında ayağa kalktı ve adamın kalçasına sert bir kılıç darbesi indirdi. Adamın yere yıkıldığını görünce Aléa'nın nerede

olduğunu anlamak için döndü.

Genç kız Finghin'in yanına gitmişti, ikisi adeta güçlerini birleştirmiş gibiydiler, gecenin karanlığında ateşten uzun kırbaçlar gibi şaklayan mavi şimşekler gönderiyorlardı atlıların üstüne.

Magistel o anda arkasında bir çığlık duydu, döndü, Mel'in dizüstü düştüğünü gördü, karnına bir kılıç saplanmıştı.

Galiad gezgin oyuncuya doğru koşup onu düşerken tutmaya çalıştı. Bir yandan gövdesiyle Mel'e siper oldu, bir yandan da genç oyuncuyu vuran askere saldırdı. Silahsız kalan askerin hiç şansı yoktu. İlk vuruşta gırtlığı kesildi.

Magistel kılıcı Mel'in vücudundan çekip çıkarmak için döndü ama kıpırtısız kalan gencin öldüğünü anladı.

Galiad haykırarak doğruldu, birkaç metre ötede Faith'in üstüne gelen bir Alev Askeri'ne hücum etti. Savaşçı Galiad'ı duydu ve baltasını savurarak döndü.

Galiad sağdan vurdu ama asker bu hamleyi savuşturdu, Galiad'ın kılıcını çevirip yere eğmeye çalıştı. Magistel geriye doğru bir adım attı, kılıcım düşmanın baltasından kurtardı ve yeniden askerin üstüne saldırdı, kılıcın ucunu adama doğrultmuştu. Asker yana kayarak Galiad'ın saldırısından kaçındı ama Faith'in mızrağı sırtını delip geçince, yüzü hayretle buruştu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Bakışlarını indirdi ve mızrağın karnından çıkmış kanlı ucunu gördü dehşetle. Baltasını bıraktı, mızrağı tutmaya çalıştı ama Faith ucunu hızla geri çekince adamın bağırsakları ve karaciğeri de küçük kıvrık metal uçla birlikte dışarı çıktı. Adam Galiad'ın önünde yere yıkıldı.

Magistel ozana baktı, sonra başka birine yardım edebilir miyim diye çevresine bakındı. Ama artık bütün askerler yerde yatıyordu. Kaitlin kendini yere atmış ağabeyinin cesedi başında ağlıyordu. Erwan kalkmasına yardım etmek için arkasına geldi ama oyuncu kadın ayakta duramıyordu. Gözyaşları içinde yeniden yere yığıldı.

Galiad Mjolln ve Faith'e yanına gelmelerini işaret etti.

Askerlerin biraz uzağa gitmiş atlarını göstererek "Gidip şu atları alalım, buradan en kısa zamanda uzaklaşmamız gerek!" dedi. "Silahları da toplayın. Mjolln, Kadhel'e yeniden kavuşmayı beklerken bir hançer ya da kısa bir kılıç edinin." Yerde yatan askerlerin öbür tarafında, Finghin ve Aléa birdenbire mucizevi saldırılarını kestiler, çünkü son kalan askerlerin kaçtığını görmüşlerdi, dönüp arkalarındaki sahneye baktılar. Erwan'ın destek olduğu Kaitlin, Mel'in cesedi başında ağlıyordu. Drüid onlara doğru atılıp Erwan'ın yerini aldı. Genç kıza sıkı sıkı sarıldı, saçlarını okşadı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Hangi sözcükleri söyleyeceğini bilemiyordu. Ama kuşkusuz hiçbir söz gideremezdi bu acıyı. Ötekiler askerlerin atlarıyla geri döndüğünde Finghin genç oyuncu kızın yanağına bir öpücük kondurmakla yetindi ve Kaitlin'i atına kadar götürdü.

Hepsi yola çıkmaya hazırlandı. Mjolln Faith'in terkesine bindi.

Kaitlin biraz kendini topladı, hıçkıra hıçkıra "Onu burada bırakamayız!" dedi.

Galiad atından indi, Mel'in cesedini alıp eyerine koydu. Finghin'le birlikte genç kızın ata binmesine yardım etti. Sonra, Aléa'nın zarif silüetinin ardından, hep birlikte batıya doğru dörtnala yola çıktılar.

Asker büyük arşiv salonuna kapıyı vurmada girdi. Feren Al'Roeg, Aeditus, Natalien ve

komutanlar büyük masaya eğilmiş, bir Gaelia haritasını inceliyorlardı. Başları hemen askere doğru çevrildi.

Masanın kenarına konmuş küçük bir lambanın ışığında yüzleri belirdi. Alev titriyor, odanın gölgelerini dans ettiriyordu.

Genç asker soluk soluğa "Kont hazretleri, genç kız kaçtı!" dedi.

Al'Roeg doğrularak "Ne dedin?" diye bağırdı.

"Drüidler sizin gizli yeraltı geçidinize girip onun ve iki arkadaşının kaçmasına yardım ettiler."

Aeditus "Drüidler mi, emin misiniz?" diye şaşırıldı.

"Kesinlikle Piskopos Hazretleri, kaçmak ve peşlerinden giden askerleri geri püskürtmek için büyü yaptılar! Ellerinden çıkan koca şimşekleri kendi gözlerimle gördüm Kont Hazretleri! Kardeşlerim yanarak can verdiler... Ben hiç böyle bir mucize görmemiştim!"

Kont yumruğunu masaya vurdu.

"Bir bu eksikti! İsa aşkına! Peşlerine adam taktınız mı?" diye sordu.

"Evet ama izlerini kaybettik. Ateş yağdırdıkları için ilerleyemedik Kont Hazretleri, üstelik atları çaldılar. Batıya doğru gittiklerini biliyoruz ama şimdilik karanlık yüzünden iz süremiyoruz."

Kont yumruklarını sıkarak "Drüidler. Drüidler çoktan gelmiş mi buraya?" dedi.

"Hepsinin geldiğini sanmam Kont Hazretleri" diye karşılık verdi asker çekingen bir sesle. "Sadece iki kişiydiler bu akşam, daha fazla değil. Ama bize ulaşan rapora göre drüidler şu sırada Filiden yolundalar, bize saldırmak için orada Tuathann'lara katılacaklar. İşte ben bu yüzden geldim..."

Natalien "Ben size söylemiştim!" diye araya girdi. "Artık kaybedecek zaman yok. Kuşatılmak istemiyorsak ilk saldıran biz olmalıyız!"

Sinirlenen kont "Elbette! Siz bu akşam ne hazırlığınızdayız sanıyordunuz?" diye sordu. "Yarıdan itibaren hücumla geçeceğiz!"

Aeditus "Ya genç kız?" diye sordu.

Kont "Ne yapmak istiyorsunuz?" dedi. "Elbet bir gün bulunacak ama şimdilik şu savaşla meşgul olmalıyız."

Piskopos "Ya drüidlerin yanında yer alırsa?" dedi.

"Bu olanaksız, onlardan nefret ettiğini biliyorum" yanıtını verdi kont.

"Doğru ama izin verirseniz bir kez daha söylemek istiyorum: Onu mutlaka bulmamız gerek. Gerçekten önemli biri olduğu kanısındayım ve bir gün otoritemizi oturtmak istiyorsak bu genç kız bizim denetimimizden çıkmamalı. Onu özgür bırakmak çok tehlikeli olabilir: Kız halkı bize karşı kışkırtabilir. Siz de gördünüz, ürkütücü bir karizması ve kişiliği var!"

"Bütün bunları biliyorum Aeditus! Ama şimdi ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Belki gayretimizi sadece savaşa değil bu meseleye de yoğunlaştırmalıyız..."

Drüidlerdeki üç Man'ith'i almak için sadece onlarla yapılacak savaşı önemseyen Natalien "Bu çok saçma!" diye araya girdi. "Şimdi gerçek tehlike drüidlerden geliyor, o genç küstahtan değil!"

Aeditus sert bir sesle "Drüidlere duyduğunuz nefretin yargılarınızı çarpıtmasına izin vermeyin" diye karşılık verdi.

"Mesele burada değil!" dedi Natalien. "Bu asker bize drüidlerin saldırıya geçmek üzere olduğunu söylemeye gelmiş. O genç kız kaçmakla meşgul. Tehlikenin nereden geldiğini bilmek için bilgin olmaya gerek yok!"

"Hapisten kaçtı ama hâlâ Harcourt'da, hem..."

Kont kendini kaybederek "Yeter!" diye bağırdı.

Al'Roeg masanın çevresinde birkaç adım attı. Öfkeden kuduruyordu, üstelik yorgunluk da kendini toparlamasını engelliyordu.

Salonun öbür ucunda durup "Karınca ordusu gibi ezeceğim şu drüidleri!" diye bağırdı. "Yarın saldırıya geçiyoruz. Kim bilir belki genç kız da onlarla birlikte. Öyle değilse bile kızla da ilgileneceğiz, ama bu kez ona fırsat vermeyeceğim!"

Natalien başıyla onayladı. Aeditus'a memnun bir bakış yöneltti. Drüidler sonunda elinin altındaydı...

Gece yarısına kadar batıya doğru dörtnala ilerlediler. Galiad peşlerinden gelen kimse olmadığından emin olunca yorgun argın mola vermeye karar verdiler.

Yedi kafadar attan indi ve küçük bir kamp yeri hazırladılar. Kaitlin hâlâ ağlıyordu. Finghin destek olmak için gelip yanına oturdu.

Galiad Mel'in cesediyle uzaklaştı, önce kılıcıyla, sonra elleriyle bir çukur açtı. Gücü iyice tükenmişti ama delikanlıyı derhal gömmek gerektiğini söylüyordu, belki bu, zavallı Kaitlin'in acısını biraz yatıştırırdı.

Mjolln ve Faith Erwan'ın değişik heybelerde bulduğu birkaç yiyecek ve yemeği hazırladılar. Ziyafet çekecek malzemeleri yoktu, ava çıkmak için de vakit çok geçti ama açlıklarını bastırmak ve biraz kuvvet toplamak için ellerindeki yeterliydi.

Aléa Finghin'le Kaitlin'in karşısına oturmuştu. Parmaklarını bükerek oyuncu kızın ağlamasına bakıyordu.

Bir kez daha onun yüzünden bir insan ölmüştü! Galiad'la Erwan'ı gördüğü için ne kadar mutlu olmuştu, ama şimdi yazgısı onu bir kez daha yakalıyor, yaşamında biraz soluklanmaya yer olmadığını hatırlatıyordu. Peki ama bütün bunlara nasıl bir son vermeliydi? Bu ölümcül döngü ne zaman bitecekti? Aléa sorumluluklarının ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Olaylar onu aşmıştı. Samildanach'tı kendisi ve sanki dünyanın bütün felaketleri onun yüzünden ortaya çıkıyor gibiydi.

Kaitlin'e yaklaşarak "Sağ olun küçük hanım" diye fısıldadı.

Oyuncu kız karşılık vermedi. Başını Finghin'in omzuna yaslamış, sessiz sessiz ağlıyordu.

"Siz ve ağabeyiniz tanımadığınız insanları kurtarmaya gelmek gibi bir iyilik ve cesareti nereden buldunuz bilmiyorum ama bunu hiç unutmayacağım. Bu size ağabeyinizi geri vermez Kaitlin ama onu çok kısa bir an görmüş olsam da yüzü sonsuza dek belleğimden silinmeyecek. Size gelince, sonsuza dek arkadaşısınız."

Oyuncu kızın ağlamaları şiddetlendi. Aléa biraz daha yaklaşıp kendisinden yaşça büyük bu genç kızın ellerini avuçlarına aldı. Göğsüne bastırdı. Oyuncu kıza öyle yakın hissediyordu ki kendini! Sanki öteden beri tanıyordu onu. Saîman'ın bedeninde akmasına, ellerine doğru yükselmesine izin verdi. Enerji yavaş yavaş gezgin oyuncunun parmaklarını sardı, bileklerine çıktı, kollarında ilerledi. Aléa yüreğinde kalan bütün yumuşaklığı kattı Saîman'a. Saratea'da kendisine kucak açan hancıyla yaşadıkları gibi en güzel hatıralarını koydu. Sadece, katıksız bir kardeşlik duygusunu artırıp Saîman aracılığıyla Kaitlin'e armağan etmek için ağabeyi Tagor'un anısını çağırdı. Gezgin oyuncuya bir kardeş gibi vermek istiyordu kendini, kanından vermek, damarlarında bir yer açmak.

Kaitlin'in kulağına yaklaşarak fısıldadı:

"Teşekkürler ablacığım."

Sonra kalkıp Kaitlin'i genç drüidin kollarına bıraktı. Ateşin başındaki Mjolln, Erwan ve Faith'in yanına gitmek üzere birkaç adım attı, geri dönüp baktığında oyuncunun gözyaşlarının hemen hemen dindiğini gördü.

Hep birlikte ateşin biraz ötesindeki koca bir ağaç kütüğünün üstüne oturdular. Elleri toz toprak içinde kalan Galiad da çok geçmeden yanlarına geldi.

"Mel'i büyük bir bodur meşenin altına gömdüm" dedi. "Yatmadan önce Moïra'ya ona kucak açması için yakarırız... Öyle değil mi Finghin?"

Drüid evet anlamında başını salladı.

Yemeye koyuldular. Gözlerini alevlere dikmişlerdi, suskunluğu bozmakta epey zorlandılar.

En sonunda Galiad "Savaş önümüzdeki günlerde patlak verebilir" diye söze girdi.

Aléa başını kaldırmadan "Harcourt yarın hücumu geçecek. Nasıl bir direnişle karşılaşacaklarım bilmiyorum. Drüidlere ve Tuathann'lara meydan okumak istiyorlar, peki ya Galatie?" dedi.

Finghin "Eoghan öldürüldü" diye araya girdi.

Genç kız gözlerini faltaşı gibi açtı.

"Öldürüldü mü? Öyleyse krallığı kim yönetiyor?" diye sordu.

"Karısı" diye yanıt verdi Galiad.

"Amine mi?"

"Evet, çok zor biriymiş görünüşe göre... Ria'dayken duyduk ki kraliçe Konsey'e karşı çıkıyormuş, bütün krallıkta ordu denetimini sertleştiriyormuş ve kesinkes drüidleri ve Tuathann'ları savunmayacakmış... Ama bunlar söylenti."

Aléa Faith'e baktı. Çocukluk arkadaşından söz ederlerken ozanın söylediklerini hatırlıyordu:

"Bazen zaman insanları değiştirir. Çocukken edindiğim, çok sevdiğim ama bugün bana büsbütün yabancı olan arkadaşlarım öyle çok ki say say bitmez."

Aléa "Sizce Galatie savaşa girmezse Harcourt galip çıkar mı?" diye sordu Magistel'e.

Galiad omuz silkti.

"Bilmem."

Finghin araya girdi: "Konsey'in Harcourt tarafından ezilmesine göz yumamayız!"

Mjolln "Nasıl yani? Öhöms. Onlara yardım edecek değiliz herhalde!" diye karşılık verdi.

Finghin sert bir ses tonuyla "Bir drüid olduğumu size hatırlatırım" dedi. "Erwan benim Magistel'im ve Saî-Mina'dan ayrılmama rağmen tarikatıma inancım var hâlâ! Kardeşlerimden bazılarının hataları ne olursa olsun ben hâlâ üyesi bulunduğum topluluğun hizmetindeyim!"

Aléa sakın bir sesle "Ben asıl Tuathann'lar için endişeleniyorum" dedi.

Bir sessizlik kapladı ortamı. Hepsi de genç kıza bakıyor, kuşkusuz bir açıklama bekliyordu.

"Drüidlerin tümü bu savaşa katılmayacak, bundan eminim, savaşa gönderilen bütün drüid kardeşler ölse bile Konsey'in ayakta kalabilmesi için Saî-Mina'da yeterli sayıda drüid olacaktır. Ama Tuathann'ların hepsi bu savaşta çarpışacak. Eğer yenilirlerse, onların uygarlığı büyük olasılıkla dünyadan silinir. Tuathann'lar benim atalarım. Buna göz yumamam."

Galiad "Ataların mı?" diye şaşırdı.

Hepsi de genç kıza hayretle baktı.

"Annem bir Sid kadını ve Tuathann'lar arasında bir ağabeyim var."

Galiad ozana doğru döndü. Faith'in bundan haberi olup olmadığını anlamaya çalıştı ama Faith de Galiad kadar şaşırması benziyordu.

Aléa az önce söylediğini tam olarak kavramalarına fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü: "Ne olursa olsun onlara yardım ulaştırmalıyız. Çarpışmaların son bulmasını isterdim ama bu kez müdahale etmek zorundayız."

Altı kafadar şaşkın şaşkın bakıştılar.

Gözyaşlarını silen ama sesinde hâlâ hıçkırıklarının izini taşıyan Kaitlin "Ama bu o kadar da basit değil" diye araya girdi. "Kocaman bir gorgûn ordusunun kuzeye doğru yürüdüğünü duyduk."

Aléa "Evet" dedi. "Ama onların göz diktiği kişi benim, ve henüz buraya ulaşmadılar. Bu meseleyle daha sonra ilgileniriz..."

Mjolln içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı.

Aléa o sert tonda konuşmayı sürdürdü: "Zaten hepimiz Tuathann'lara yardıma koşacak değiliz. Vakit daralıyor ve çok geç olmadan benim Mont-Tombe'a gitmem gerekiyor. Yarın olur olmaz ikiye ayrılmalıyız."

Teker teker arkadaşlarına baktı. Dostlarıyla konuşur gibi konuşmuyordu şimdi onlarla, düpedüz emir veriyordu.

"Galiad, Erwan ve Finghin, Tuathann'lara yardım etmek için siz Filiden'e gideceksiniz. Yolda iyi niyetli bütün insanları bir ordu kurmak için benim sancağım altında toplayacaksınız. Belki on kişiyi bir araya getirirsiniz, belki bin kişi peşinizden gelir ama önemli olan Tuathann'lara yardım ulaştırmak üzere Filiden'de olmanız. Orada Tagor adında bir delikanlı var. Bir gözü mavi, bir gözü siyah. Onun başına bir şey gelirse sizi asla affetmem. Faith, Mjolln ve Kaitlin siz benimle birlikte Mont-Tombe'a geleceksiniz."

Faith derin bir soluk aldı. Aléa genç kadının bakışlarından, yeniden Galiad'dan ayrılmak zorunda kaldığı için öfkesinden deliye döndüğünü ama bunu dile getirmeye cesaret edemediğini tahmin etti. Genç kız, Kaitlin ve Finghin'in gözlerinden de ayrılmak istemediklerini okudu ama için için hepsinin bu işin böyle olması gerektiğini anladığını biliyordu. Şimdilik böyle olacaktı.

Hem zaten Aléa da Erwan'ın yanında kalmayı tercih ederdi. Ama kaybedecek zaman yoktu.

"En hızlı biçimde Filiden'de size katılacağız" diye söz verdi.

Galiad'ın kafası karışmıştı, "Senin sancağın altına adam mı toplayalım istiyorsun?" diye sordu.

Aléa "Adım Gaelia'da tanınmaya başladı" dedi.

Sesinde güven vardı ama genç kızı iyi tanıyanlar böyle konuşmak zorunda kaldığı için hiç memnun olmadığını biliyorlardı.

"Ben Samildanach'ım, benim için savaşmaya hazır çok insan olacaktır."

Aléa Kaitlin'e doğru döndü.

"Sizin elleriniz pek hünerlidir eminim, bu akşamdan itibaren birçok kumaşa benim sembolümü işleyebilir misiniz? Böylece Galiad ve Erwan sancak olarak yanlarına alırlar."

Kaitlin "Sizin sembolünüz mü?" diye sordu.

Aléa parmağındaki yüzüğü çıkardı, tutup havaya kaldırdı. İşaret parmağıyla baş parmağı arasında tuttuğu altın yüzük gecenin karanlığında parıltıydı. Finghin'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bu sembol. Bir yüreği ve bir tacı örten iki el."

Finghin "Bu Samildanach'ın sembolü" diye doğruladı.

Aléa yüzüğü tekrar parmağına takarken "Ordumun sembolü de bu olacak" dedi.

Kaitlin peki dedi.

"Deneyeceğim. Başarmam gerek."

Aléa "Beyaz kumaş bulmaya çalışın. Sancağım beyaz zemine kırmızıyla işlenmiş olsun istiyorum"

dedi.

Oyuncu kıza gülümsedi, sonra çok daha sakin bir ses tonuyla Magistel'e "Galiad... Dişi kurt sizi buldu, değil mi?" diye sordu.

Al'Daman evet anlamında başını salladı.

"Peki şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, Finghin'e rastladığımızda yanımızdan ayrıldı. Ria'ya gitmek için yön değiştirdik ve onu gözden kaybettik."

"Anlıyorum... Onu takip ettiğiniz için mutluyum. Sağ olun. Bizi bulmaya geldiğiniz için hepiniz sağ olun."

Sonra Aléa içini çekti.

"İşte" dedi, "bütün bu dertlerle uğraşmadan sizinle vakit geçirmek isterdim. Ama burada olduğunuza göre öyküme katılmayı kabul ettiniz demektir... Şimdilik, hepimizin hak ettiği dinlenmeye yer yok yaşamımda. Üzgünüm. Hepinize burada bulunduğunuz için sonsuz teşekkürler ediyorum. Ama yarın birbirimizden ayrılmak zorundayız."

Aléa'nın karizmasına uzun zamandır ikna olan Finghin "Sizin gibi birine hizmet etmek bir zevktir" dedi.

Phelim, Galiad ve Erwan'ı harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak etmişti. Bu kadar genç bir kız nasıl çekmişti ilgilerini? Dahası, nasıl tutku uyandırmıştı onlarda? Ama bugün anlıyordu olup biteni. Arkadaşlarının inancındaki samimiyeti görebiliyordu. Aléa Samildanach'tı. Tek gerçek buydu. Ve uğruna can verilebilirdi.

Kiaran burada. Şimdilik kendini belli etmiyor. Dileğime saygı gösteriyor. Ona güvenebilirim.

"Kiaran ? "

"Merhaba Aléa..."

"Size ihtiyacım var."

"Anlıyorum."

"Ben Harcourt'dayım."

"Bana kont Al'Roeg tarafından kaçırıldığınız söylenmişti."

"Evet, aşağı yukarı öyle... Ama o önemli değil. Kurtarıldım."

"Kim tarafından?"

"Galiad, Erwan ve Finghin... Saî-Mina'da güvenebileceğim tek kişi siz değilsiniz!"

"Öyleyse Finghin sizi bulmayı başarmış! Güzel! Olağan dışı bir drüid o..."

"Evet. İki genç gezgin oyuncuyla tanışmış. Ona eşlik etmişler..."

"İki genç oyuncu mu? Adları ne?"

"Kaitlin ve Mel..."

Şaşırmuşa benziyor. Onları tanıyor.

"Adları size bir şey mi çağrıştırdı?"

"Onlar benim yeğenlerim Aléa! Sarsıcı bir rastlantı doğrusu!"

Hatırlıyorum. Gezgin oyuncu giysileri. Onu burada ilk gördüğümde öyle giysiler içindeydi. Onların dayısı olabilir mi? Bana neden yalan söylesin ki? Moîra aşkına! Ona korkunç haberi

vermek zorundayım! Burada yapabilir miyim? Yapmam gerek! Ona bu samimiyeti borçluyum.

"Ne var?"

Ona yalan söyleyemem.

"Kaçışımı izleyen çatışmada Mel öldü."

Şimdi ağladığını görüyorum. Kiaran öyle temiz bir adam ki. Hiçbir duygusunu saklamayı bilmiyor. Çocuk gibi ağlıyor. Hepimizin ağlaması gerektiği gibi.

"Üzgünüm Kiaran. Ölüm getiriyorum çevreme..."

Başını kaldırıyor. Gülümsemeyi başarıyor.

"Üzülme Aléa, yakında hayat getireceksiniz."

Ne demek istiyor? Her zamanki gibi çok gizemli.

"Mel olağanüstü bir gençti. Yollarınızın kesiştiğine memnun oldum."

"Hâlâ hayatta olabilirdi, eğer ben..."

"Saçmalamayın! Yaşamını tehlikeye atmayı istemeseydi sizi kurtarmaya gelmezdi. Moïra'nın yolu budur diye düşünmüştür ki böyle."

Artık ağlamıyor.

"Kaitlin altüst oldu..."

"Elbette! Ama üzülme Aléa, size sadık kalacaktır, bundan eminim."

"Kendime o kadar kızıyorum ki!"

"Mel'i öldürenlere kızmalı!"

"Kuşkusuz."

Kiaran'ı Djar dışında görmeyi ne çok isterdim! Sesinde, gözlerinde samimi bir taraf var. Konsey'in ihtiyar drüidlerinin tam zıddı. Manipülasyon yok, örtülü ifadeler yok...

"Kiaran, söyleyin lütfen, Konsey Harcourt konusunda nasıl bir karar aldı?"

"Saî-Mina drüidlerinin üçte ikisi ve altı Büyük-drüid kardeşimiz Magistel'leriyle birlikte yola çıkacaktı. Otelian, Kalan, Lorcan, Tiernan, Henon ve Odhran görevlendirildi. Ama Henon ve Kalan ortadan kayboldu. Ernan Finghin gibi gelip size katıldıklarını sanıyor ama ben öyle düşünmüyorum..."

"Yani?"

"Yaklaşık on genç drüid de ortadan kayboldu. Bence Galatie'ye gittiler."

"Galatie'ye mi?"

"Bence kraliçe Saî-Mina'yı bölmek istiyor, görünüşe bakılırsa da başarıyor. Kadınların da drüid olabilmesi için tarikatımızda yenilik yapma niyetinde olduğunu duymuştum, özellikle kendisi Providence sarayında Başdrüid olmak istiyormuş! Belli ki aramızdan bazılarını ikna etmeyi başardı..."

Amine böyle bir şey yapar mıydı? Ama bu olanaksız! Tanıdığını Amine değil bu...

"Sizce kocasını öldüren de o mu?"

"Kesinlikle eminim."

"Şu bana söyledikleriniz korkunç şeyler..."

"Ama bizi bekleyen savaşın yanında hiç kalır. Dört Büyük-Drüid Magistel'leriyle ve drüidlerle birlikte çoktan yola çıktı. Filiden'e gidiyorlar. Bir katliam yaşanacak. Onları durdurmak gerek!"

"Artık hiçbir şeyi engelleyemeyiz Kiaran!"

"Ne yapmalı bilmem..."

Sesinde ne çok keder var. Bu savaşı durdurmak isterdim ama artık olanaksız. Oysa yapmam

gereken bu değil miydi? Ama çok geç kaldım ve henüz yeterince güçlü değilim. Galiba, ne yapmam gerektiğini anlamak için kat etmem gereken yolun yarısında bile değilim daha..."

"Kiaran, elimizden geleni yapacağız. Şimdi sizden ayrılmam gerek. Gidip görmem gereken biri var..."

"Biliyorum... Ağabeyiniz. "

"Biliyor musunuz?"

Geri dönüyor.

"Kiaran! Nereden biliyorsunuz? Drüid! Durun!"

Gitti. Ona yetişemem. Nereden biliyor? Yine gizli gizli beni mi izledi acaba? Hayır. Bana söz vermişti ve sözlerini tuttuğundan eminim. Üstelik varlığını hissedirdim. Artık bunu becerebiliyorum. Peki nasıl o zaman? Geçmişimi biliyor mu acaba? Bir ağabeyim olduğunu biliyorsa başka şeyler de biliyordur. Neden gitti? Bana yanıt vermek istemiyordu. Saklamak istediği sır ne?

Gidip Tagor'u görmeliyim. O belki biliyordur.

Uzakta olmasa gerek. Onu düşünmem yeter. Gözlerini. Öyle derin, öyle tuhaf ki gözleri. Biri mavi öbürü siyah. Tagor...

"Burada mısın?"

"Merhaba kardeşim."

"Sen bir çare buldun mu bilmem ama bu savaştan hiçbir şekilde kaçınamayacağız galiba. Harcourt Filiden'e doğru yola çıktı. Sizinle çarpışmaya geliyorlar. Drüidler de yürüyüşe geçti, sizin safınızda savaşacaklar. Ama halkını savunmaya yetecekler mi bilmem."

"Artık halkımla birlikte değilim Aléa. Başarısızlığa uğradım. Ve ayrılmayı tercih ettim. Kardeşlerim o zaman akıllarını başlarına toplar diye umdum ama sadece birkaçı beni izledi. Gor-Draka dağlarında. ama bugün pişmanım. Biz birer korkağız, değil mi?"

Denge burada da bozuluyor. Her yerde düzen yıkılıyor. Saî-Mina, Galatie, Terre-Brune, şimdi de Sid halkı.

"Hayır Tagor. İyi etmişsin. Sadece on kişiyseniz zaten Filiden'de kalmanız bir şeyi değiştirmezdi. Dağda kalın. Neler olacağını bilemiyorum ama savaşın sonucuna göre size ihtiyaç duyarım belki!"

"Kardeşlerim kendilerini ezdirecekler."

"Onları savunmak için elimden geleni yapacağım. Drüidler yolda, ben de başka adamlar gönderiyorum."

"Kardeşlerim Filiden de katledilecekken ben burada hiçbir şey yapmadan nasıl dururum? Hayır, dağdan inmeme gerek."

"Tagor! Çarpışmadan uzakta kalman gerek! Senin görevin daha sonra ağabey, sana söz veriyorum! Eğer soydaşların bu savaşı kaybederse, onların intikamını alma fırsatını vereceğim sana. Bu savaşı onlar istedi, senin kendini suçlamana gerek yok."

"Keşke bu kadar basit olsaydı!"

"Tagor! Gor-Draka'da kalmalısın. Yakında yanına geleceğim. Bekle beni."

"Tamam kardeşim. Bekleyeceğim."

Bekleyeceğini biliyorum. Umarım yanılmıyorum dur. Ama en azından orada güvende olduğunu biliyorum. Şimdi ağabeyimi kaybetmek istemiyorum. Yakında onu görmeye gideceğim.

"Tagor, drüid Kiaran'ı tanıyor musun?"

"Hayır, kim o?"

"Konsey'in bir üyesi. Bir ağabeyim olduğunu biliyordu. Benim hakkımda bir şeyler biliyor gibi, ama nasıl anlamadım... Onu tanıyor musun ya da ondan söz edildiğini duydun mu acaba diye merak ettim."

"Hayır Aléa, üzgünüm. "

"Önemli değil. Şimdi gitmem gerek. Uyumam gerek. Dağlarda kal ağabeyciğim ve beni bekle!"

Sablon Tepesi

Ertesi sabah Erwan, Galiad ve Finghin dört arkadaşlarına veda ettiler. Hepsinin de içi kederle doluydu, birkaç damla gözyaşı aktı. Mjolln canı sıkılmış gibi yaparak vedalaşma faslını kısa kesti.

Erwan Aléa'yı görmeye gelince genç kız bir an duraksadı. Genç Magistel'in ellerini tuttu ve bir an arkadaşlarına baktı. Hepsi de başlarını çevirmişlerdi. Delikanlıya yaklaştı ve dudaklarına usulca bir öpücük kondurdu. Erwan Aléa'ya sarıldı.

Aléa "Dikkatli ol!" diye fısıldadı kulağına.

Delikanlı "Beni düşündüğünü bildikten sonra başıma hiçbir şey gelemez" diye içini rahatlatmış kızın.

Aléa bir adım geriledi, gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı.

"Sen de dikkatli ol!" dedi genç Magistel ve dönüp uzaklaştı.

Atına bindi. Galiad ve Finghin yola çıkmaya hazırды.

Üç erkek gitmeden Aléa "Görevi ilk tamamlayanlar öbürlerinin yanına gidecek" dedi. "Eğer Filiden'deki çarpışmalar sona ermeden biz Mont-Tombe'daki işimizi bitirirsek, size yardıma geliriz, siz bizden önce işi bitirirseniz bizi Mont-Tombe'un çıkışında bekleyin. Kente girmeyin, yakalanabilirsiniz. Eğer aynı anda bitirirsek yollarımız zaten kesişir. Dağlarla deniz arasındaki geçit dar. Ben sizin varlığınızı hissederim, Finghin, sen de bizimkini araştır."

Drüid peki anlamında başını salladı.

Galiad ozana son kez baktı, sonra atının burnunu ters yöne çevirdi. Üçü de dörtlü hareket ettiler, bu zor vedalaşmadan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyorlardı kuşkusuz.

Mjolln iç çekti.

"İyi valla, günlerce süren yürüyüşte iki kadına katlanmam gerekmişti, şimdi üç oldular!" dedi.

Kaitlin gözlerini faltaşısı gibi açtı. Cücenin biraz "özel" tavırlarına alışık değildi henüz.

Aléa "Hadi bakalım Mjolln'cuğum, Filiden'e gitmeyi tercih ediyorsan atların arkasından koşabilirsin hâlâ" dedi.

Cüce dil çıkardı.

Faith gülümseyerek "Biraz daha kibar olmazsanız sevgili dostum, hangimiz sizi atına alır merak ediyorum doğrusu" dedi.

"Çok ısrar ediyorsanız ben sizi burada bekleyebilirim, he he he!"

Aléa cüceye yaklaşmış adamı omuzlarından tuttu.

"Yoo hayır, dillere destan sevimliliğinin eksikliğini çekeriz sonra!"

Üç kadın en sonunda atlarına bindiler. Keyifleri biraz yerine gelmişti. Faith elini cüceye uzattı ki Mjolln arkasına binebilsin.

"Beltaine şenliklerinden önce ozan olmak istiyorsanız daha size öğretecek birçok şeyim var..."

Mjolln atın terkisinde dikildi, gaydasını çıkarıp neşeli bir hava çalmaya başladı. Atlar doğruya doğru yola koyuldular.

Güneyde gök gibi mavi ve koca bir göl gibi durgun olan deniz görülebiliyordu. Güneş çoktan yükselmişti ve kıyından esen hafif rüzgâr pek iyi geliyordu yolculara. Üç kadın ses çıkarmadan cücenin gaydasıyla gitgide daha ustaca çaldığı ezgileri zevkle dinlediler.

Atlar yoldan uzakta, tarlaların arasından ilerliyordu. Aléa kimseyle karşılaşmak istemiyordu; hem Harcourt düzlüklerinde manzara çok güzeldi. Sabahın büyük bölümünde ağır ağır sürdüler atlarını, kafilenin başındaki Aléa arkadaşlarına dönüp "Artık acele edelim, hızlanırsak yarın Mont-Tombe'a varırız" dedi.

Cüce içini çekti, gaydasını sırtına attı, Faith'in beline sarıldı.

"Hadi gidelim öyleyse!" diye homurdandı.

Aléa atına eğildi, birtakım sakinleştirici sözler mırıldanarak hayvanın boynunu okşadı ve dörtnala koşturmaya başladı. Öbür iki at da hemen peşlerinden gittiler.

Öğle üzeri mola verip bir ulu ağacın gölgesinde mütevazı bir yemek yediler. Daha fazla oyalanmadan Mont-Tombe'a doğru tekrar yola koyuldular. Çok geçmeden Mont-Tombe'un piramit biçimindeki silueti denizin ortasında belirecekti.

Bütün öğleden sonra hiç mola vermeden gittiler, güneş batmaya başladığında, körfezin ortasında bir kaya gördüler. Mont-Tombe bir bulut okyanusunun sularında süzülür gibiydi. Tahkim edilmiş kent kumun yansımalarında, Mont'un doğu yamacında yitip gidiyordu, devasa manastır gri çatıların üstünde yükseliyordu. Çan kulesi tıpkı bir müstensihin tüy kalemi gibi göklere doğru dikilmişti.

Aléa Mont-Tombe'a uzun uzun, hayran hayran baktı. Yapı ona Saî-Mina'yı hatırlatıyordu elbette ama burada daha tuhaf bir şey vardı: Kumların ortasında şu tek başına duran kaya gerçek dışı görünüyordu. Denize karşı küçük taş evler, sanki koca manastıra hücum edermiş gibi kaya boyunca yukarı tırmanıyordu. Neresi deniz, neresi kara ya da gökyüzü, ayırt edilemiyordu.

Aléa "Burada uyuyacağız" dedi.

Mjolln sevinçle el çırttı. Bütün gün bir atın terkisinde oturmak gerçekten rahat bir şey değildi, cüce sonunda yere basacağı için çok memnundu.

Dört kafadar akşam yemeğini hazırladılar, Kaitlin'in kendini biraz daha iyi hissetmesine vesile oldu bu yemek. Ağzından çıkan her sözde hâlâ ağabeyinin ölümünün ağırlığı seziliyordu ama genç kadın yeni arkadaşlarının ona kucak açışında tatlı bir teselli buldu.

Yemeklerini bitirip çabucak yattılar, ertesi günün zor olacağını tahmin ediyorlardı.

İmala! Nereye gittin canım kurdum? Mont-Tombe'a mı gittin? Erwan ve Galiad'ın seni terk edeceğini mi düşündün?

Onu bulamıyorum. Djar âleminde değil. Âlemlerin kapılarında bile aradım onu. Burada olsaydı varlığını hissederdim. Benden kaçıyor mu acaba? Yoksa buraya ulaşamıyor mu? Umarım başına bir şey gelmemiştir? Ona bir şey olmasın, İmala'ya olmasın bir şey.

Kiaran'dan onu bulmasını istemeliyim. Kiaran Djar âleminde daha sık bulunuyor. Benden daha iyi biliyor bu âlemi. Belki İmala'yı görmüştür bile... Ama acaba bana yanıt vermeyi kabul

eder mi? Geçen sefer, ağabeyimin varlığından söz ettiğimde kaçıp gitmişti. Sadece bildiğini söylemiş, çekip gitmişti. Bu konuya girmek istemiyor. Oysa öğrenmek isterdim... Ama ona soru sorarsam yine çekip gidebilir. Dikkatli davranmalıyım. Ona önce İmala'dan söz edeceğim.

Orada. Kiaran. Onu çağırمام yeter.

"Kiaran?"

İşte geldi. Tıpkı ilk günkü gibi, drüid giysileri giymemiş. Yine bir gezgin oyuncu gibi giyinmiş.

"Eskiden giydiklerinizi mi giydiniz?"

"Evet, özlemiştim. Ailemden ayrılmakla iyi mi ettim acaba diye merak ediyorum..."

"Bazen yaşam sizi kendi ailenizi kendiniz kurmaya zorlar..."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum Aléa."

"Kiaran, yine size ihtiyacım var..."

"Sizi dinliyorum."

"Burada çok zaman geçiriyorsunuz. Benim kurdumu daha önce görmüştünüz, değil mi?"

"Beyaz kürklü olan mı?"

"Evet! Yakın zamanda onu gördünüz mü?"

"Uzun zamandır görmedim."

"Onu arıyorum. Bulmam gerek. Bana yardım edebilir misiniz?"

"Denerim."

"Size minnettar kalacağım. Biraz endişeleniyorum. Onu görürseniz, benim onu aradığımı anlatmaya çalışın. Beni beklemesini söyleyin..."

"Elimden geleni yaparım."

"Sağ olun Kiaran."

Şimdi deneyebilirim, şimdi.

"Son görüştüğümüzde neden kaçıp gittiniz?"

"Anlamadığım şeylerden konuşmayı sevmiyorum Aléa. Moïra'ya karşı gitmeyi sevmiyorum..."

"Bana ilginç gelen şeyler biliyorsunuz. Beni ilgilendiren! Öğrenme ihtiyacı duyduğum şeyler!"

"Bildiğim kesin bir şey yok Aléa. Kendi kendine bulamayacağın hiçbir şey yok. Öğrenme sürecinin bilmekten daha güzel olduğunu anlamam gerek."

"Efendim?"

Yine susuyor. Gülümsüyor bana. Gideceğini biliyorum. Bu küçük gizemler hoşuna gidiyor. Ona kızmıyorum. Kiaran doğru söylüyor. Belki bir gün anlarım. Oysa... bilmeyi ne çok isterdim!

Galiad, Erwan ve Finghin Harcourt ile Galatie'yi ayıran sınırın öte yanındaki iki köyde mola vermişlerdi. Finghin beyaz drüid cübbesini yeniden giymiş, iki Magistel ise zırhlarının göğüslüğüne beyaz birer üstlük geçirmişti. Önceki gece Kaitlin Aléa'nın istediği sembolü çabucak bu üstlüklere işlemişti. Üçünün de etkileyici bir görüntüsü vardı, bütün halkın ilgisini çekiyorlardı.

Gittikleri ilk köyde üç adam onlara katılmıştı bile. Galiad Samildanach'ın ordusunu topladığını söylediğinde gözleri parlamıştı. Herkes drüide ve Magistel'lere hayranlıkla bakıyordu. Harcourt'la yaşanan gerilimler bölge halkını Doğu Galatie'deki köylülerden daha savaşkan yapmıştı, üstelik Aléa'nın adı çoktan bir efsaneye dönüşmüştü, insanlar da bu efsanede yer almaktan çok memnundular.

Genç kızın yanında bulunmuş bu üç kişinin varlığı köy için bir şerefti adeta. Ve büyük bir altüst oluşun habercisiydi.

Finghin, Erwan ve Galiad'a katılan üç köylüden ikisi kırkına yaklaşıyordu. Harcourt savaşında Galatie için savaşmışlardı, o zamandan sakladıkları silah ve zırhlarını gururla çıkarttılar. Üçüncü köylü Talin adında bir delikanlıydı. Taş yontucusunun oğlu Talin en sonunda küçük sıkıcı köyünden ayrılıp maceraya atıldığı için çok mutluydu. Bu adamların dövüşmeye uygun olup olmadığını kontrol etmesi gereken Galiad Talin'in hiçbir dövüş tekniği bilmediğini ama çevik, sağlam yapılı ve çok hevesli biri olduğunu gördü. Delikanlı kılıç tutmakta zorluk çekmeyecekti.

Çok daha büyük bir yerleşim olan ikinci köyde beş yeni asker toplamakla kalmadılar, ayrıca bir ozanla karşılaştılar. Finghin ondan haberi yaymasını istedi. Ozan bütün ülkeye, kendi gibi ozanlar aracılığıyla, ejder avcısı Galiad Al'Daman'ın Filiden'e yürüdüğünü ve Samildanach'a hizmet etmek isteyen herkesin onun ordusuna katılabileceğini duyuracaktı. Magistel'in adı çoktan efsaneleşmişti. Galiad'ın görkemli savaş başarılarını, ejderi nasıl yenip korkunç kılıcı Banthral'i çaldığını bilmeyen yoktu. Galatie halkını bu ünlü savaşçıyı izlemeye ikna etmek kolaydı, üstelik Aléa'nın adı köylülerin coşkusunu daha da artırıyordu. Finghin Tuathann'lara yardıma gittikleri gerçeğinin fazla üstünde durmuyor, daha ziyade Harcourt'a saldıracaklarını, hem de bunu drüidlerin yardımıyla yapacaklarını vurguluyordu. Sid savaşçıları konusunda zihinlerinde kötü bir imge taşıyan Galatie halkının duyarlıklarına da saygı göstermek gerekiyordu.

Gün ilerledikçe Erwan'ın babasının yanında gururla taşıdığı sancağın altında toplanan savaşçıların sayısı artıyordu. Milis erleri, eski askerler, demirciler, çiftçiler, Samildanach'ın sembolünün peşinden gitmek isteyenler kalabalıktı, bu ordunun askerleri çoğaldıkça her yeni köyden daha çok kişi katılıyordu aralarına.

Akşam olup da Galiad dur işareti verdiğinde yaya ya da atlı yaklaşık iki yüz kişiydiler. Gözlerinden Galiad'ın ummadığı bir gurur okunuyordu.

Bu topluluk gerçek bir ordunun disiplinine sahip değildi elbette, bütün kamp yerine gürültülü bir düzensizlik egemendi ama herkeste aynı coşku vardı.

Kamp yeri kurulunca Galiad oğlunu görmeye gitti, Finghin'e de yanlarına gelmesini söylediler. Galiad iki gence "Eğer bugünden itibaren bazı şeylere bir sınır çizmezsek her geçen gün işimiz daha da zorlaşır" diyerek çevrelerindeki karışıklığı gösterdi.

Erwan başıyla onayladı.

"Gerçek bir alaydaki gibi bir hiyerarşi yaratmak gerek burada" diye sözlerine devam etti babası. "Rolleri bölüştürmek, kimin daha deneyimli olduğuna, kimin kumandanlık edebileceğine bakmak, kimlerin atı var, kimler ok atmayı biliyor, kimler kılıç kullanıyor görmek gerek. Hemen bu akşam bu işe koyulmalıyız."

"Peki baba."

"Erwan, gerçekten bir askerî deneyime sahip olanları topla ve bana getir. Aralarında bir hiyerarşi kurabilir miyim göreceğim. Bu sırada sen de ötekilerle ilgileneceksin, dövüşmeyi bilmeyenlere temel hamleleri öğretirsin. Az zamanımız var ama birkaç saatlik bir öğrenim de işe yarar... Finghin, Phelim'in bir gün adamları zayıf düşüren ufak tefek yaraları, günlük ağrıları tedavi ederek orduyu savaşa hazırladığına tanık olmuştum, sen bunu yapmayı biliyor musun bilmem ama deneyebilir misin?"

Finghin "Elbette" dedi.

Magistel "Hadi öyleyse acele edelim" diye sözlerini noktaladı.

Galiad'ın sesi değişmişti. Her zamanki Magistel değil gerçek bir komutan konuşuyordu adeta. Erwan babasını hiç böyle görmemişti. Kuşkusuz Galiad uzun zamandır bir orduya komuta etmek zorunda kalmamıştı. Erwan doğduktan kısa bir süre sonra Phelim'in hizmetine girmiş, yaşamı o zamandan sonra daha da yalnız devam etmişti. Ama görünüşe bakılırsa savaşıçı geçmişindeki hiçbir şeyi unutmamıştı.

Gün boyunca Talin'le birlikte yol almış olan Erwan onunla yakınlık kurmuştu. Bu yeni oluşan ordunun örgütlenmesinde ondan yardım istedi.

Orada bulunan iki yüz kişiden sadece altmışı askerî bir deneyime sahipti. Erwan Talin'in yardımıyla onları bir araya getirmeyi başardı ve Galiad'ın yanına gitmelerini istedi. Daha sonra ötekileri de biraz uzakta topladı ve herkesin kendini görebilmesi için atına bindi.

"Galatie'liler! Samildanach'ın ordusuna katılmayı kabul ettiniz, size minnettarız!"

Kalabalıktan sevinç çığlıkları duyuldu.

"Susun! Kutlamayla kaybedecek zamanımız yok! Bize katılmayı kabul ettiğinize göre Samildanach uğruna ölmeye hazırsınız demektir. Onun davası için kendini feda etmek istemeyen biri varsa, derhal kamp yerini terk etsin, yoksa çok geç olur."

Erwan durdu. Topluluğu derin bir sessizlik kaplamıştı. Genç Magistel teker teker çevresindeki adamlara baktı. Gözlerinden onların dikkatini çekmeyi başardığını okudu.

"Ben ejder avcısı Galiad'ın oğlu Erwan Al'Daman. Saî-Mina Konseyi'nde Büyük-Drüid Finghin'in Magistel'iyim. Bundan böyle benim, babamın ve Büyük-Drüid'in buyruğu altındasınız. İçinizden biri bizim otoritemizi reddediyorsa derhal bu saflardan çıksın, yoksa çok geç olur!"

Hiçbir hareket olmadı.

"Güzel. Şurada gördüğünüz, Al'Daman'ın çevresinde toplanmış adamlar daha önce orduda görev yapmış olanlar. Askerî bir eğitimleri var ve dövüşmeyi biliyorlar. Ama sizler, sizler savaşıçı değilsiniz..."

"Yine de dövüşmeyi biliriz!" dedi kalabalığın arasından bir adam.

Erwan başını çevirip kimin bağırdığını görmeye çalıştı.

"Kim konuştu?"

Kalabalık hafifçe geri çekilince geniş omuzlu bir adam görüldü. Adam rahatsız olmuşa benzer bir ifadeyle başını eğdi.

Gözlerini Erwan'a doğru kaldırıp "Ben" dedi.

Genç Magistel "Senin mesleğin ne?" diye sordu.

Adam "Kereste biçerim, ağaç keserim, ev yapımında çalışırım" diye yanıt verdi gururla.

"Peki dövüşmeyi biliyor musun?"

"Elbette! Asker değilim diye dövüşmeyi de bilmiyor değilim!"

"Doğru" diye onayladı Erwan. "İki gün önce bazı askerlerden çok daha iyi dövüşen iki gezgin tiyatrocuyla tanışmıştım. Peki hangi silahla dövüşmeyi biliyorsun?"

"Yumruklarımla!" diye bağırdı köylü ve çevresindekilerin gülüşmesine yol açtı.

Erwan "Yumruklarınla çok fazla Alev Askeri öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti.

Adam omuz silkti.

"Korkarım ki yumruklarından daha fazla bir şeye ihtiyacın var. içimde bir ses, şu attan inip seninle silahsız boy ölçüşmeye kalksam pek uzun süre dayanamayacağımı söylüyor. Denemek ister inisin?"

"Şey, hayır, size inanıyorum Bay Erwan!"

Kalabalık yine kahkahayı kopardı.

"İyi ediyorsun. Ama dövüşmeyi bildiğine sevindim. Hiç yoktan iyidir! Ağaç kestiğine göre balta tutmayı biliyorsun demektir, değil mi? Bu da bir avantaj. Ama unutmayın ki karşısına çıkacağımız adamlar aşırı talim görmüş askerler. Harcourt ordusu Gaelia'nın en güçlü ordusu, tek kazanma şansımız drüidlerin yardımına bağlı. Dolayısıyla kendinize fazla güvenmeyin, güreşçiliğinizle köyünüzde nam salmış olsanız bile. Bir Alev Askeri karşısında yumruklarınız hiçbir işe yaramaz! Savaşa çok az zaman kaldı. Sizi birer asker haline getirecek vaktimiz yok. Yine de size biraz bir şeyler öğretmeyi deneyeceğiz. Aranızda daha önce yay tutmuş olan var mı?"

Birkaç el kalktı.

"Çok güzel. Sağ tarafıma gelin. Odun kesmek için bile olsa daha önce balta tutmuş olanlar, siz de sol tarafıma toplanın. Daha önce kılıç sallamış olan var mı?"

El kaldıranlar on kişiyi bulmuyordu.

"Görüyorum... Ortaya toplanın. Geri kalanlar da ortaya gelsin. Peki, demirci ve marangoz var mı aranızda?"

Dört adam el kaldırdı.

"Siz dördünüz" dedi Erwan, "silahlarımızla ilgileneceksiniz. Kırılanları onaracaksınız, ama şimdi mümkün olduğu kadar çok sayıda silah yapmanızı istiyorum sizden. Bize güzel kılıç yapacak vaktiniz olmadığını biliyorum ama birkaç yay ve epey bir ok yapmanız gerek. Hadi, hemen işe koyulun."

Dört adam kamp yerinin ortasına yöneldiler.

"Peki, geri kalanlar biraz beklesin, kıpırdamayın!" emrini verdi Erwan.

Genç Magistel Talin'e döndü:

"Kamptaki bütün silahları topla ve burada türüne göre ayır. Ben hemen geliyorum."

Erwan babasına ve askerlere doğru gitti.

Adamlarını teker teker sorguya çekmekle meşgul olan Galiad işini yarıda kesip oğluna kulak verdi:

Erwan "İkisi okçu altı kılıç ustasına ihtiyacım var" dedi.

Galiad başıyla onayladı. Altı adam seçip oğlunun peşinden gitmelerini emretti.

Böylece, Samildanach sancağı altında toplanan ilk köylülerin eğitimi birinci geceden başladı. Erwan gece inene kadar talime gözetmenlik etti, ötekilerden daha çok yetenek sergileyenleri ayırt etmeye çalıştı, yeni başlayanlara tavsiyelerde bulundu. Galiad üç yüzbaşı ve on iki teğmen seçti, ötekilere bütün köylülere kılavuzluk etmeleri, göz kulak olmaları ve yürüyüşe geçen bir ordunun temel kurallarını öğretmeleri gerektiğini açıkladı.

Finghin'e gelince, birçok kişiyi eski ağırlarından kurtardı, pek formda olmayanlara Saîman aracılığıyla biraz tazelik, biraz canlılık katmaya çalıştı.

Vakit gerçekten geç olup da adamların yorgunluğu iyice ağır basınca Galiad talimin sona ermesini emretti.

Adamlar yemek yiyip hemen yattılar, çoğunun gücü tükenmişti ama hepsi de gururlu ve memnun görünüyordu.

Aléa güneş doğmadan hemen önce arkadaşlarını uyandırdı.

"Derhal yola çıkmalıyız" dedi "Bu Mont-Tombe yolculuğu bizi Finghin'den ve ötekilerden ayrı düşürüyor, bundan hiç hoşlanmıyorum. Bizim yardımımıza ihtiyaç duyacaklar. Şu Mont-Tombe işini bir an önce bitirmek niyetindeyim."

Mjolln bütün kahvaltı boyunca surat astı ama Kaitlin ve Faith onu güldürmeye uğraştılar, yola çıkacakları zaman ozan cüceyi yine terkisine aldı.

Hemen dörtlüye ilerlemeye koyuldular, Ria'nın batısındaki kıyı boyunca ilerlediler, güneşin ilk ışınları arasında atlarını sürdüler. Öğlene doğru kıyı şeridi kuzeybatıya doğru saptı, sonra Mont-Tombe körfezine yaklaşıırken yeniden güneye indi.

Faith ufka bakarak "Çabuk olalım!" dedi. "Deniz hâlâ alçak, geçebiliriz herhalde. Ama çok hızlı hareket etmemiz gerek, deniz çok çabuk yükselir, üstelik oynak kumlardan uzak durmalıyız! Körfez son derece tehlikeli..."

Zaman kaybetmeden dörtlüye ilerlemeye devam ettiler, kalpleri küt küt çarparak kıyıya indiler.

Gün ortasında körfeze vardılar. Deniz hâlâ uzaktaydı ama yükselmeye başlamıştı.

"Ortadaki mendireğe ulaşacak vaktimiz kalmadı" dedi Faith. "Kuşkusuz en emin yol o, ama oraya gidersek zaman kaybederiz ve karşıya geçmek için çok geç olur..."

"Öhöm! Ama körfezin içinden geçsek oynak kumların içine düşebiliriz, öylesi çok daha tehlikeli! Hem ozan hanımefendi, cücenin yüzme bilmediğini hatırlatırım size..."

"Başka seçeneğimiz yok Mjolln" dedi Aléa. Canı sıkılmıştı. "Ya şimdi geçeceğiz ya da bir sonraki gelgiti bekleyeceğiz. Hadi, at sırtındayız zaten, herhangi bir tehlikeye girmiyoruz!"

Mjolln gözlerini havaya kaldırıp başını salladı.

Aléa sabırsızlıkla "Haydi!" diye bağırdı.

Atlar, yer yer parlak yeşil otların bittiği beyaz kumlarda koşmaya başladı. Şaşkın bakışları altında Mont-Tombe'un silueti gitgide belirginleşiyordu. Çatılar, pencereler, manastırın dik cephesindeki mazgal delikleri, kaya katmanları arasından birbirini takip eden taş duvarlar, cumbalı kuleler, evlerle koca yapı arasındaki boşluğu dolduran gür ağaçlar...

Aléa Mont'un girintili çıkıntılı silüetini hayran hayran seyrederken atının nallarının kuma gömülmeye başladığını fark etti. Hemen Saîman'ı önüne yansıttı. Enerji dalgası kum tanelerinin arasından kayıp zemini sertleştirmek için onları bir arada tuttu. At çok hızlı koşuyordu, Aléa Saîman'ın yönüne hâkim olmakta, hem Saîman'ı önünde hem de öbür iki atı kuma gömülmesin diye altta ve arkada tutmakta zorlanıyordu. Bu işlem inanılmaz bir miktarda enerji gerektiriyordu. Saîman gözlerinin önünden kayıp gidiyordu. Başını dönmeye başladı. Gözleri bulanık görüyordu. Ama kum gitgide daha gevşek bir hale geliyordu. Durmamalıydı Aléa. Düşmemek için atının yelesine sarıldı. Dengesini kaybetmeye başlamıştı. Saîman dalgaları yavaş yavaş azalıyordu. Aléa kendini toparlamalıydı. Alev. Aleve hâkim olmalıydı.

Erwan'ın öğütlerini düşündü. Derin bir soluk aldı ve alınının ortasındaki o noktaya konsantre oldu. Yeniden başlıyor gibiydi. Saîman kaçmak istiyordu sanki ondan. Ama genç kız devam etti. Başını ağrısa da devam etti. Atların nalları yeniden sert bir zemine ulaştığında Aléa yana devrilerek yere düştü.

Atı bir süre daha koşmayı sürdürüp az ötede durdu.

Genç kızın zaten bir süredir dengesini kaybettiğini fark eden Mjolln "Aléa!" diye bağırdı.

Hiç düşünmeden Faith'in atından atlayıp ıslak kumlarda metrelerce yuvarlandı. Başını sallayıp kalktı, genç kıza doğru koştu.

Aléa karın üstü uzanmış, yüzü kumlara gömülmüş, kıpırdamadan yatıyordu.

Cüce yanına koştı. Diz çöküp genç kıızı yüzüstü çevirdi: Sarstı, yüzüne birkaç şaplak indirdi, alnına yapışan saçları çekti.

Aléa yavaş yavaş gözlerini açtı. Mjolln rahatlayarak derin bir oh çekti.

Genç kıızın yanağını okşayarak "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim iyi, galiba bayılmışım... Sağ ol Mjolln."

"Çok yorgunsun Aléa!" diye bağırdı cüce, kalbi hâlâ yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. "Bu böyle olmaz ki! Bu tempoyla devam edemeyiz! Olmaz! Öhöms! Delilik bu evladım."

Aléa bir soluk verip ayağa kalkmayı denedi. Hâlâ biraz sersem gibiydi ama cücenin omzuna dayanıp ayakta durmayı başardı.

"Hayır Mjolln, değil, gerçekten... inan bana..."

Atından inen Faith araya girdi: "Aléa çok fazla Saîman kullandı. Farkında değil misiniz sayın gaydacı, hayatımızı kurtardı Aléa..."

Cüce kaşlarını çattı.

"Siz neden söz ediyorsunuz kuzum?"

Aléa gülümsedi. Kendine gelmeye başlamıştı. Düşerken kaybettiği Saîman alevi zihninin derinliklerinde yeniden yanmıştı.

Genç kıız arkadaşlarının içini rahatlattı: "Ben iyiyim artık. İyiyim. Deniz yükseliyor, hemen hareket etmemiz gerek. Kaygılanma Mjolln, gerçekten iyiyim."

Cüce kuşkuyla suratını buruşturdu. Aléa'nın atma binişine bakıp omuz silkti. Faith cücenin kendi arkasına binmesine yardımcı oldu, yeniden yola koyuldular.

"Alev Askerleri daha bu sabah buradaydı sayın drüid!"

Finghin yanındaki Galiad'a endişe dolu bir bakış yöneltti. Hancı paniğe kapılmış gibiydi. Harcourt ordusu demek onlardan bir gün öndeydi ve söylenenlere bakılırsa çok kalabalıktı.

"Ordunun küçücük bir kısmını gördüm sadece, hepsi buradan geçmedi. Ama konuşmalarını duydum. Onlara yemek servisi yaptım, beş kuruş vermedi asalaklar!"

Drüid hancıya teşekkür edip Galiad'la birlikte handan çıktı.

Dışarıda Samildanach savaşçıları -kendilerini böyle adlandırıyorlardı- yaklaşık beş yüz kişiyi bulmuştu ama Galiad bu sayının Alev Askerlerinin sayısı karşısında gülünç olduğunu biliyordu. Hele bir de geç kalırlarsa, Tuathann'lara gerçekten yardım edebilirler miydi? Acaba vaktinde yetişebilecekler miydi? Daha hızlı ilerlemek gerekiyordu ama bu telaş, askerlere birazcık talim yaptırma, onlara hiç uygun olmayan bir savaş konusunda birkaç mütevazı tavsiyede bulunma fırsatı bile bırakmıyordu.

"Erwan, yüzbaşılara molayı kısa kesmelerini söyle. Olabildiğince çabuk yola çıkmalıyız."

Delikanlı hemen emri yerine getirdi.

Birlikler daha iyi örgütlenmeye başlamıştı. Hiyerarşi oturmuştu, hepsi de itiraz etmeksizin komutanlarının sözünü dinliyordu. Aralarından çoğu için bir drüidin ve iki Magistel'in yanında yürümek, yürüyüşün sıkı temposundan ve uykusuzluktan yakınmaya kalkışamayacakları kadar büyük bir ayrıcalıktı.

Filiden hâlâ uzaktaydı. Galiad Alev Askerleri'nin çok hızlı ilerlediği ve arayı çok daha fazla

açacağı konusunda kaygılanıyordu. Küçük ordusunun gecikmesini bir üstünlüğe çevirebilmeyi umuyordu. Samildanach sancağı altında bir ordunun toplandığı Alev Askerleri'ne haber verilmediyse belki de bu küçük ve acemi ordu Alev Askerleri'ni gafil avlayabilirdi. Ama ozanlar haberi çoktan yaymıştı, Harcourt'luların durumdan hâlâ haberdar olmaması düşük bir olasılıktı.

Yemek biter bitmez Samildanach savaşçıları yola koyuldular. Köyden köye bu küçük orduya sadece yeni askerler katılmıyor, ayrıca birçok da bağış yapılıyordu. Erzak, silahlar, zırhlar, kırmızı beyaz sancağın renklerinde giysiler, atlar... Gececekleri haberi kendilerinden önce ulaşıyordu gittikleri köye; köylüler askerleri bekliyor, törenle karşılıyorlardı...

Bu beklenmedik coşkuya şaşırın Galiad yüzbaşı rütbesi verdiği son adamlardan birini sorguya çekti. Eski bir askerdi adam, Harcourt savaşından sonra marangoz olmuştu ama savaştığı yıllardan kalma çarpıcı bir otorite ve karizmayı, hem de dövüşme duygusunu taşıyordu hâlâ.

"Samildanach adı çoktan dillerde Al'Daman, ordudan söz edilmeden önce o konuşuluyor. Galatie halkı uzun süredir böyle bir olay bekliyordu. Bir değişim düpedüz, ve Harcourt'dan intikam alma fırsatı."

Galiad "Sizce bütün Galatie sizin gibi mi düşünüyor?" diye sordu.

"Hayır. Sanırım batı bölgelerine, Hıristiyanlarla doğrudan temas halindeki yerlere özgü bu düşünce. Ama bu kadarla da kalmıyor mesele."

"Nedir?"

"Amine. Eoghan'ın ölümünden beri, epey uzun zamandır ilk kez, Galatie halkı hükümdarını beğenmiyor. Burada kimse sevmiyor kraliçeyi, üstelik kraliçe Harcourt'u püskürtmekte drüidlere yardımı kabul etmediğini duyurduğundan beri işleri daha da kötüleştirdi. İşte bu yüzden son uğradığımız köyde karşılaştığımız askerler gözlerini yumdu... Bence, içten içe bizim yerimizde olmayı istiyorlardı. Kralımızı öldüren kadının emirlerine boyun eğmektense Samildanach'ın peşinden gitmeyi istiyorlardı."

"Belki de sadece bizden korkmuşlardır, en az on kat kalabalıktık onlardan. Belki de kraliçeye ayrıntılı bir rapor vermekle uğraşıyorlardır şimdi..."

"Belki de, ama sanmam."

"Sağ olun yüzbaşı, şimdi görevinize dönebilirsiniz."

Asker Galiad'ı selamlayıp adamlarının arasına döndü.

Magistel yüzbaşının uzaklaşmasını seyretti, sonra öncü birliğine gitmek için atını hızlandırdı. Adamlar gitgide daha hızlı ilerliyordu. Savaşın pek uzakta olmadığını hissetmiş gibiydiler. Her şeye hazır dılar. Ölmeye hazır dılar. Galatie uğruna mı, Samildanach uğruna mı, pek bilmiyorlardı artık.

Galiad içini çekti. Aléa bütün bunların nasıl son bulabileceğini düşündü mü acaba diye merak etti. Yüzlerce insan ölecekti. Tanımadığı yüzlerce insan onun için can verecekti. Peki ama başka seçeneği var mıydı genç kızın? Harcourt'un egemenliğine göz yumulabilir miydi? Hıristiyanlar kazanırsa ne olacaktı? Galiad bunu düşünmemeyi yeğledi ve birliklerin öbür tarafındaki Finghin'in yanına gitti.

Akşamüstüne doğru, Mont-Tombe surlarının eteğine, Ön Kapı'ya vardılar. Bir Alev Askerleri garnizonu, büyük taş kapının arkasındaki karakol binasına yerleşmişti. Ama girenlere dikkat

etmiyorlardı. Mont-Tombe ziyaretçilere alışık, kentin alt kısmı pek sıkı korunmuyordu. Buna karşılık manastır kale gibi gözetim altındaydı.

Aléa, Faith, Kaitlin ve Mjolln kapıdan geçip üçgen bir avluya vardılar. İki tekerlekli yük arabalarının ve bir insan kalabalığının kaynaştığı bir yerdi burası. Atlarını Mont-Tombe'un büyük ahırlarına bırakmak zorunda kaldılar. Sadece askerler ve tüccarlar hayvanları sur içine sokabiliyordu. Üniversite öğrencileri de dahil olmak üzere herkes hayvanını bu küçük avluda bırakmak zorundaydı. Ön Kapı ile Bulvar Kapısı arasında bir tür süzgeç işlevi görüyordu bu alan. Bulvar kapısı çok daha büyüktü ve geceleri kapatılıyordu. Bu kapıyla geniş bir surun altından geçiliyor ve tam anlamıyla tahkim edilmiş kente giriliyordu.

Dört kafadar kalabalığın arasında ağır ağır ilerliyorlardı, çevrelerindeki yapıların büyüklüğüne hayranlık duymaktan kendilerini alıkoyamamaları da pek fark edilmemeye çalışıyorlardı.

İkinci kapıdan geçtiler ve surlar boyunca ilerleyen büyük caddeye çıktılar. Caddenin iki tarafında dar ve yüksek evler vardı.

Çatıların üstünden surların tepesi ve cepheden yukarı çıkıp denizin dalgalarına tepeden bakan kuleler görülüyordu.

Cadde çok hareketliydi. Çok genç bir nüfus vardı burada, Aléa her tarafa dağılmış bu gençlerin giysilerinden üniversite öğrencisi olduklarını hemen anladı. Ayrıca birçok tüccar, Mont-Tombe'un görkemli güzelliğini seyre dalmış birkaç da yolcu vardı.

Cadde kaya boyunca ağır ağır yukarı tırmanıyordu. Dört kafadar bulvar boyunca böyle konuşmadan yürüdüler. Kayanın bitiminde, cadde dönüp ters yönde, yeni bir kat sur boyunca uzanıyordu. Cüce ve üç kadın devasa manastırın eteğine vardılar.

Faith Aléa'yı kolundan tutup "İşte, üniversite bu surların içinde" dedi.

"Manastırın içinde mi?" diye şaşırdı Aléa.

"Elbette! Dersleri veren keşişler. Manastır iki binaya ayrılmış durumda: Ana bina, haç biçiminde, tıpkı bir kilise gibi; kuzeyinde, ana binaya yaslanmış ikinci binaya Merveille adı veriliyor. Keşişler bu ikinci binada öğrencilerle buluşuyor. Kütüphane ve elyazmaları dairesi de burada."

Aléa "Kısacası, gitmemiz gereken yer orası" dedi.

Faith başını eğerek "Evet, ama bu hiç de kolay olmayacaktır" dedi.

"Nereden giriliyor?"

"Muhafızlar elbette sadece keşişlerin ve öğrencilerin geçmesine izin veriyor. Şuradan, manastırın eteğindeki Porterie adı verilen şu küçük yapıdan giriyorlar. Oradan Grand Degré merdivenine ulaşıyor. Bu merdiven ana binanın üç katına çıkıyor. Keşişlerin güya yoksullara kucak açtığı Aumönerie'ye giden bir kapı da var... Ama Mont-Tombe'da pek yoksul yok."

"Sence içeri girebilecek miyiz?"

Ozan yüzünü buruşturarak "Bizi keşiş ya da öğrenci sanmaları çok zor!" diye karşılık verdi.

"Peki nasıl yapacağız?"

Faith manastırın yüksek duvarlarına baktı.

"Dıştaki Grand Degré merdiveni burcun tepesindeki koridora açılıyor" diyerek caddeye paralel uzanan suru gösterdi. "Koridor şurada sağdaki kuleye kadar gidiyor. Kuleye tırmanmanın bir yolunu bulursak ve görünmeden koridordan geçerek merdivene ulaşırsak manastırın içine girebiliriz. Ama zorluklar da o zaman başlıyor demektir!"

Mjolln "Kitap bulacağız diye bunca şeye mi katlanacağız! Üstelik sen okumayı bile bilmiyorsun!" diye sesini yükseltti.

Aléa biraz burkulmuştu, "Faith biliyor" diye karşılık verdi. "Ben de öğrenmeye başladım.. Kaitlin?"

Oyuncu kız başını salladı.

"Evet, okumayı uzun zaman önce öğrenmişim. Çok hızlı olduğumu söyleyemem ama sana yardım edebileceğimi sanıyorum Aléa."

"Zaten asla içeri giremeyeceğiz, hayır, asla beceremeyeceğiz!" dedi Mjolln.

Aléa göğüs geçirdi.

"Dinle beni, durmadan sızlanacağına şu kuleye tırmanmanın bir yolunu bulsan daha iyi edersin!"

Mjolln başını eğdi, etrafına bakındı. Rahatsız olmuş bir tavırla, genç kıza "Şşşt! Alçak sesle konuş, foyamızı açığa çıkaracaksın!" dedi.

Faith araya girdi, "Tam karşıda bir han var, gidip akşam yemeği yiyelim orada, böylece gizli gizli surları gözetleyebiliriz..." dedi.

Dördü birlikte, devasa manastıra kaygılı bakışlar yönelterek caddeden gerisin geri yürüdüler.

Mjolln ellerini ceplerine sokarak "Öhöms! Yine ben ödeyeceğim yemek paralarını" diye söylendi.

Aléa gülmeden edemedi.

"Peki Mjolln, eğer bu akşam bana manastırda yardım edersen, söz veriyorum seninle birlikte Borcelia tüneline dönüp orada gördüğün dev hâzineyi almana yardım edeceğim. Üstelik sadece senin olacak hazine. Bana ısmarladığın yemeklerin yüz katını geri almış olacaksın!"

Cüce memnun bir ifadeyle dudak büktü.

Durup "Gerçekten mi?" diye sordu.

Aléa cüceye döndü.

"O hazine ya da bir başkası! Ama sana bir sürü altın, bir sürü gümüş vaat ediyorum, tamam mı?"

"Kabul etmemek için deli olmak gerek, he he hee! Hangi kuleye istersen seve seve çıkarım taşçı kız!"

Aléa cücenin elini tuttu ve hep birlikte hana yollandılar.

Yemeklerini tadını çıkara çıkara, yemeğin ve küçük handaki sevimli ortamın keyfine vara vara yediler. Handa neşeli bir hava vardı, buraya yemeğe gelen birçok öğrencinin alışkanlıklarını bozmamış gibiydi savaş. Mont-Tombe'da her şeyin kıyısında, uzağında kalmıyordu, savaşın bile.

Gece bastırırken dört kafadar handan çıkıp kulenin eteğindeki eve doğru birkaç adım attılar. Ama sokak hâlâ kalabalıktı, üstelik dolunay bütün kente güçlü bir aydınlık veriyordu.

Kaitlin Aléa'ya yaklaşarak "Görünmeden tırmanamayız asla!" diye fısıldadı.

Genç kız dudaklarını ısırıldı.

Faith "Belki de içeri girmenin başka bir yolunu bulmalıyız" dedi.

Aléa "Hayır, durun, kuşkusuz bu kulede bir merdiven vardır ve surun dibinde de bir kapı vardır" dedi.

Faith "Olsa şaşarım, hem zaten varsa bile sıkı sıkı kapatılmıştır" diye karşılık verdi.

Aléa gülümsedi.

"O işi bana bırakın! Burada bekleyin beni."

Genç kız iki evin arasına kayıp surların gölgesinde gözden kayboldu.

Mjolln ozana baktı.

"Na na naaa! Bütün bu olaylar sona erdiğinde epey sıkılacağız ha?" dedi dudaklarının kıyısında bir gülümsemeyle.

"Eğer ömür boyu Aléa'yla kalırsak sıkılmaya vakit bulacağımızı sanmam!"

"Ömür boyu mu? Yoo, o kadar da değil! Ozan olmak istediğimi hatırlatırım size!"

Ozan "Onu görmeden bir ay bile duramazsınız" diye dalga geçti.

Mjolln suratını buruşturup sakalını sıvazladı.

"Evet. Bir hafta bile duramam. Öhöms! Körolası ufaklık!"

Kaitlin yanlarına yaklaştı.

Gülümseyerek "Aléa hep böyle mi?" diye sordu.

Faith'le Mjolln birbirlerine baktılar, sonra oyuncu kıza döndüler, ikisi de aynı fikirdeydi.

Birkaç dakika sonra küçük sokağın ucunda Aléa'nın kafası belirdi.

Aléa "Pşşt! Gelsenize!" diye çağırdı arkadaşlarını.

Sokakta kendilerini gören biri olup olmadığını kontrol edip iki evin arasına fırladılar.

Aléa gururla "Kapı açıldı!" dedi.

Sonra peşinden gelmelerini işaret etti. Üç kafadar gerçekten de kulenin dibinde küçücük bir kapı gördüler. Kilit zorlanıp açılmıştı.

Aléa içeri sızdı. Mjolln bir an duraksadı. Kulenin tepesine baktı, sonra genç kızın peşinden gitti. Faith ve Kaitlin de onu izlediler.

Döne döne çıkan merdiven çok dikti. Kulenin tepesine dimdik tırmanıyordu. Aléa defalarca durup soluklandı ama yine de cüceyle arasını açtı, çünkü Mjolln'a basamaklar daha yüksek geliyordu. Merdiven karanlıkta dönüyor da dönüyor, sadece yer yer mazgal deliklerinden sızan ayışığıyla aydınlanıyordu. Basamakların kenarları aşınmıştı ve dört kafadar sık sık kayıyordu, taş duvara ya da üst basamağa kılıpayı tutunarak yuvarlanmaktan kurtuluyorlardı.

En sonunda Aléa, soluk soluğa, merdivenin tepesine ulaştı. Aşağıdakinin aynısı, ahşap bir kapı vardı burada da. Genç kız arkasında Mjolln'un ağır adımlarını işitiyordu. Eğer cüce biraz daha az gürültü yapmazsa yakalanabilirlerdi. Ama Aléa cüceyle konuşamazdı. Daha da tehlikeli olurdu bu.

Dönüp kapıya kulağını yapıştırdı, öbür tarafta kimse var mı yok mu anlamaya çalışıyordu. Kuşkusuz devriye gezen muhafızlar vardı ama belki de ara sıra bulunuyorlardı burada.

Aléa zihninin derinliklerinde Saîman'ı aradı. Sıcak soluk bütün vücuduna yayıldı, kollarına yükseldi. Yavaş yavaş ellerinden çıkıp kapının altından, kilidin deliğinden, ahşap doğramaların arasından kaydı. Aléa enerji dalgasını öbür tarafa göndermeye devam etti. Saîman taş zeminde kayıyor, sonra yükseliyor, atmosferi doldurup mekânı anlamaya çalışıyordu. Enerji dışarıya çıkmıştı. Kalenin tepesine. Şimdilik ortada kimse yoktu. Aléa Saîman'ı biraz daha uzağa gönderdi. Enerji koridorda biçimsiz bir bulut gibi kayıyordu. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Yol boştu.

Çok geçmeden Mjolln merdivenin başına ulaştı, peşinden de Faith ve Kaitlin geldi. Cüce son basamağa bırakıverdi kendini, yorgunluktan tükenmişti.

Aléa parmağını dudaklarına götürüp üç arkadaşına konuşmamalarını işaret etti. Aşağıdaki kapıyı açmak için kullandığı tel parçasını aradı cebinde, bulunca bu yeni kilide soktu. Kilit şak etti. Aléa tel parçasını kilidin içinde nazikçe defalarca çevirdi, demirle değil kristalle uğraşılıyor gibiydi sanki. Kapı birdenbire açıldı.

Aléa memnun bir gülümsemeyle doğruldu, Mjolln'a göz kırparak teli cebine koydu. Cüce daha yeni yeni doğru dürüst soluk alıp vermeye başlamıştı.

Aléa arkadaşlarına arkasına gizlenmeleri için işaret etti ve ahşap kapıyı usulca itti. Koridorun zeminine yaklaşmak için iki basamak indi, sonra sürünerek ilerlemeye başladı. Öbür üçü de genç kıızı takip ettiler.

Buradan kentteki son gürültülerin belli belirsiz yankıları duyuluyordu. Kapanan kepenkler,

hanlardan çıkan müşteriler, pencerelerden boşaltılan su kovaları...

Dört gölge karın üstü sürünerek yüksek sur boyunca ilerlediler. Dikkatli bir gözlemci, koridorun alçak duvarındaki aralıklardan yer yer görünen silüetlerini ta kentten fark edebilirdi. Ama vakit çok geçti ve dört kafadar görülmeden ilerlediler.

Çok geçmeden kalenin kuzeybatı köşesine ulaştılar, koridor buradan güneye, Grand Degré'ye doğru inmek üzere bir dirsek yapıyordu. Aléa durdu, ötekilere de durmalarım işaret etti. Merdivenin girişinde bir ışık gördü. Kuşkusuz duvara asılı meşalelerden geliyordu ışık. Öbür tarafta mutlaka birileri olduğu anlamına gelmiyordu ama bu da kuvvetle muhtemeldi. Bir kez daha Saîman'ı yansıttı önüne. Bu kez Saîman'ı yönlendirebiliyor, merdivenin kapısına kadar mekânı görebiliyordu. Kapıdan Saîman'ı öbür tarafa geçirdi ve gözlerini yumarak odanın içini enerjiyle doldurdu.

Birdenbire irkildi. Bir insan formu hissetmişti. Bir ikinci. Askerler. Bu nöbet odasında iki asker vardı. Aléa yüzünü ekşitti. Saîman dalgasını bıraktı, arkadaşlarına doğru döndü.

"Birinci güçlük" dedi alçak sesle.

Mjolln "Aaa, yoksa merdivende keyif mi çatmıştık?" diye dalga geçti.

Faith "Şşşt" diye fısıldadı.

Aléa "Merdivenin başında iki muhafız var. Belki koridorda devriye geziyorlardır, öyleyse her an karşımıza çıkabilirler!" dedi.

Mjolln "Geri dönelim mi?" diye gülümsedi.

Aléa başını sallayıp "Hayır!" diye karşılık verdi. "Hayır, kapıya ulaşmamız gerek. Eğer çıkarlarsa onları bayılıp ağızlarını tıkamaktan başka bir seçeneğimiz yok... Çekip giderlerse tek yapacağımız şey içeri girmek."

"Oo, tamam!" diye suratını buruşturdu Mjolln, "çatışma başlıyor!"

"Hadi bakalım!"

Aléa yeniden sürünmeye başladı ama bu kez çok daha hızlı ilerliyordu. Askerlere yakalanmamalıydılar, askerler çıkmadan bizimkilerin kapıya ulaşması gerekiyordu.

Aléa merdivene varınca doğrulup kapının yanındaki duvara dayandı. Mjolln'a da acele edip yanına gelmesini işaret etti.

Cüce son adımlarını ayağa kalkarak attı ve gelip Aléa'nın yanına saklandı. Kaitlin ayağa kalkıp yanlarına geleceği sırada Aléa'yla Mjolln'un yanındaki kapı açılıverdi.

Kaitlin kıpırdamadan kalakaldı, saklanacak bir yer arıyordu ama artık çok geçti.

Kaitlin'le Faith'i koridordun ortasında görüverince muhafız "Ne..." diyecek oldu.

Kılıcını çekip kadınların üstüne hücum etti, hemen ardından öbür muhafız geliyordu. Ama onlar saldırıyı gerçekleştiremeden kapının arkasına gizlenen Aléa bir Saîman topu fırlatıverdi. Enerji topu askerlerin enselerine şiddetle çarptı.

İki muhafız bayılarak yere düştü. Faith ve Kaitlin o zaman koridorun ucunda ellerini uzatmış duran Aléa'yı gördüler. İlerleyip yerde yatan iki muhafızın üstünden atladılar, cüceyle genç kızın yanına ulaştılar.

Aléa "Onları böyle bırakamayız" diye fısıldadı. "Uyanınca alarma geçirirler herkesi."

Kaitlin döndü. Baygın yatan iki adama baktı, bir an duraksadı, sonra yanlarına diz çöktü. Adamların giysilerinden parçalar yırtıp ağızlarını tıkadı.

Üç arkadaşına "Ellerini bağlamak için bir şeye ihtiyacım var!" dedi.

Aléa odanın içine baktı ve ip yerine kullanılabilecek hiçbir şey göremedi. Başını yukarı kaldırınca ipe asılı iki şamdan gördü. Sehpaye çıkıp hançeriyle ipi kesti.

"Al" dedi Kaitlin'e. "İyice sık! Kaçamamınlar..."

"Merak etme" diye karşılık verdi Kaitlin gülümseyerek. "Öyle sıkı bir düğüm yapacağım ki ben bile açamam!"

İki muhafız bağlanıp ağızlarına tıkaç konduktan sonra Kaitlin adamları koridorun dönemecine kadar sürükledi, merdivenin üst tarafından başka bir muhafız geçerse bu ikisini fark edemeyecekti. Faith genç kıza yardım etti, sonra kapıya döndüler ve Grand Degré'nin içine sızdılar.

Filiden'e bir günlük yürüyüş mesafesindeydiler, bin kişiyi aşmıştı sayıları. Erwan ve Talin tam bin iki yüz kişi saymışlardı. Galiad'ın umduğunun çok çok üstündeydi bu rakam ama belki de yetmezdi. Ne olursa olsun bu yürüyüş halindeki ordunun dokunaklı bir tarafı vardı. Hepsini de aynı umut harekete geçirmişti, çok saf bir umut: dünyayı değiştirmek. Samildanach'la birlikte dünyayı değiştirmek.

Galiad Filiden'e doğru kararlı adımlarla ilerleyen asker kalabalığını seyrederken, bu hareketin ancak Aléa istediğinde duracağını anladı birden. Hep yeni Samildanach savaşçıları olacaktı. Şimdiden bin iki yüzü bulduğuna göre, ülke içinde binlercesi ayağa kalkacaktı. Artık geriye dönüş yoktu. Değişim başlamıştı. En inanılmaz olanı da, on üç yaşındaki küçük bir kızın bunu başlatmaya yetmesiydi.

Galiad acaba bu insanlar nasıl bir Gaelia düşlediklerini biliyor mu diye merak ediyordu. Nasıl dönüşümler istiyorlardı? Nasıl daha iyi bir dünya arzuluyorlardı? Kuşkusuz çoğu bilmiyordu. Galiad'ın kendisi bile emin miydi Aléa'nın niyetlerinden? Yeni bir dünya düşüncesi için yürümüyordu bu adamlar, sadece değişim düşüncesi, değişimin kendisi için yürüyorlardı düpedüz.

Gün ortasında, güneş en tepedeyken, bir keşif eri dörtnala Galiad'ın yanına geldi. Erwan ve Finghin adamı fark edip onlar da haberleri öğrenmeye koştu.

Asker Galiad'a "Komutan Al'Daman, Filiden'in kuzeyinde, Sablon tepesinde savaş başladı" dedi.

Galiad başını salladı. Drüide ve drüidin yanında duran oğluna baktı. Henüz hazır değillerdi. Ama savaşa ne zaman hazır olunabilirdi ki?

Galiad "Sayılarını tahmin edebildiniz mi?" diye sordu.

"Tuathann'lar şimdilik yalnız. Drüidler henüz gelmedi. Harcourt ordusu onlardan çok daha kalabalık. Üç-dört kat kalabalık. Sanırım yaklaşık yirmi bin kişiler. Ama Tuathann'ların saha üstünlüğü var. Görünüşe bakılırsa hazırlık yapmaya zaman bulabildikleri bir tepedeler. Ortada bir konak yeri var, yamaçlara çepeçevre direkler dikilmiş atların çıkmasını önlemek için, tepenin yukarisından Alev Askerlerinin üstüne yuvarladıkları iri kaya parçaları da var."

"Güzel. Harcourt ordusuna kim kumanda ediyor? Al'Roeg bizzat geldi mi?"

"Onu görmedim. Buna karşılık komutan Dancray orada, onu tanıdım. Galiba çarpışmayı yöneten o."

"Peki Harcourt'lular yalnız mı? Terre-Brune'den kimse yok mu?"

"Kont Meriande'ın sancağını görmedim efendim."

"Sağ ol asker. Şimdi çabuk gidip sekiz yüzbaşıya haber verin ve daha da hızlanmamız gerektiğini söyleyin. Al'Roeg'ün ordusuna arkadan saldırmayı deneyeceğiz."

Keşif eri birliklerin önüne doğru dörtnala hareket etti. Güneş her zamankinden daha yakıcıydı.

Zırhların içi sıcak oluyordu. Bu sıcaklıkta savaşmak zor olacaktı. Ama bu Tuathann'ları rahatsız etmiyordur diye dūřündü Galiad. Çıplak gōvdeli Sid halkı daha yōksek sıcaklıklarda bile savaşmaya alışkındı.

Magistel Erwan'la Finghin'e dōndō.

"Būtōn çarpışmalar boyunca birbirinizden ayrılmamanızı istiyorum. Erwan, Finghin'in Magistel'i olduğunu unutma. Ona herhangi bir řey olursa, senin kabahatindir. řu önümüzdeki savaş gibi bir savaş için size verebileceğim tek öğōt, dōvūřmeyi asla bırakmamanızdır. Hiç durmayın. Hep savaşın. Çok yorulduğunuz zaman bile. Savaştıka hayatta kalırsınız."

Finghin boyun eğdi, ama gözlerinden korku okunabiliyordu.

Kara Drüid

Tuathann'lar yüksek tepenin üstünde sıra sıra dizilmişlerdi. Malden bütün kabilelerin savaşçılarından Sablon tepesinde, düşmanın yukarısında olabildiğince uzun kalmalarını istemişti.

Bütün kabilelerin reisi öbür altı kabile reisinin gövdelerini bizzat boyamıştı. Aynı çadırda uyumuş, gecenin geç saatlerine kadar konuşmuşlardı. Bütün Sid savaşçıları oradaydı. Sadece Sarkan'ın oğlu ve onun peşinden gidenler yoktu. Tuathann'lar bu savaşın en önemli ve en kanlı savaş olacağını biliyorlardı. Tagor'un kılıcının eksikliğini hissedeceklerdi. Tıpkı babasının kılıcının eksikliğini hissettikleri gibi. Bütün gece Moïra'ya yakardılar, şimdi kalabalık sıralar halinde dizilmiş düşmanlarını görünce Moïra'nın kendilerini duymuş olduğunu umut ediyorlardı.

Aşağıda bataklık askerlerin ve atların hızını kesiyordu ama yine de Harcourt ordusu, sessizce ve dümdüz, ilerlemeye devam ediyordu. Tepenin önüne koni biçiminde ulaşan dev bir kortejdi önce, sonra dört bir taraftan saldırıya geçmek üzere tepenin eteğine çepeçevre dağılmaya başladı.

İlk safta, sade gömlekler giymiş, hafif miğferler takmış okçular, tepenin üstüne ilk ok yağmurunu yağdırmaya hazırlanıyorlardı. Tuathann'ları yerlerinden kıpırdamaya, düşmana doğru inmeye, savunma mevkiini terk etmeye zorlamak gerekiyordu.

İkinci safta piyadeler vardı. En kalabalık onlardı. Bacaklarına geçirdikleri içi dolgulu pantolonların üstüne kalın zincirden örme eteklikler giymişlerdi, dirseklikler, dizlikler ve zırhlı eldivenler takmışlardı. Kılıçları hâlâ bellerindeydi çünkü komutan Dancray çarpışmanın başında sadece büyük mızraklar kullanılmasını istemişti. Yukarıda bulunan bir düşmana saldırmak için mızrak daha etkiliydi.

En son ve üçüncü safta baştan aşağı yekpare zırhlara bürünmüş atlılar geliyordu. Burun siperi olan konik miğferlerinin altında zincirden örülmüş birer boyunluk vardı ki düşman kılıçlarına hiç açık yer bırakmıyordu. Mızrak, kılıç ve topuzla silahlanmış atlılar şu anda güçlü atlarını zapt ediyordu. Atlar da zırhlarla korunmuştu.

Öğleden sonra birdenbire bütün Harcourt birlikleri oldukları yerde kıpırdamadan duruverdiler. Okçulardan oluşan ilk sıra tepenin üçte ikisini çoktan tırmanmıştı. Tepeye yaklaşık elli metre mesafedeyken birer dizlerini yere dayayıp oklarını yerleştirerek yaylarını havaya kaldırdılar.

Tuathann okçuları da hazırlandı. Tepenin doruğundan, daha iyi bir saldırı açısına sahiptiler. Kabilelerin önünde bir sıra yay havaya doğrultuldu.

Zaman durmuş gibiydi. Ayak sesleri, zırh şakırtıları kesilmişti. Sablon tepesi ağır bir sessizliğe bürünmüştü.

Çarpışma öncesindeki kurşun gibi ağır dakikalardı bunlar. Pişmanlıkların başladığı. Binlerce yüreğin attığı. Korkunun karnı burduğu. Korkunun büyüklüğünden, insanın bir an önce bitsin diye

çarpışmaya atılmaktan başka bir şey istemediği anlar. Bu dinmeyen, bu boğucu gerilimden kurtulmak istediği anlar. Akıp giden yılların düşünüldüğü dakikalar. Güzel hatıraların. İnsanın 'yanıbaşımdeki de aynı kaygıyı hissediyor mu acaba' diye merak ettiği dakikalar. 'Bu dava uğrunda ölmeye değer mi diye o da düşünüyor mu acaba' diye düşündüğü, ok ne zaman vuracak, kılıç ne zaman kesecek denen anlar.

İnsanın damarlarında akan kandan başka bir şey duymaz olduğu şu sağır dakikalar. Kanın sanki son kez akarmış gibi aktığı.

Dancray ilk ok atma emrini verdi.

Bütün yaylar bir saniyede havayı kamçıladi. Alev Askerleri'nin okları dev bir kuş sürüsü gibi göğe yükseldi. Tuathann'lar da hemen karşılık verdi. İki tarafın okları zarif bir dansla iç içe geçti. Sonra yere düşen okların ıslığı duyuldu.

İki orduda da kalkanlar doğrultuldu ama yine de oklar hem Harcourt'lular arasında hem de Tuathann'lar arasında birçok adama isabet etti. İlk salvo çok ahenkli düzenlenmişti ve bütün oklar aynı anda yere düştü, çok geçmeden okçular yaylarına yeniden ok sürdürdü, ama bu kez oklar, aralarında herhangi bir düzen olmaksızın, peş peşe havalanıyor, piyadeleri ve atlıları durmadan korunmak zorunda bırakan bir sağanak gibi yağıyordu.

Ansızın, Dancray ilk saflara ilerleme emri verdi. Okçuların yarattığı karışıklıktan yararlanarak düşmana doğru çıkmak ve düşman saflarını bozmak istiyordu. Tam o anda tepenin doruğundan gelen, sert cisimlerden oluşan bir yağmur başladı. Tuathann'lar bu âna hazırlanmışlardı, naralar atarak dikildiler, yamacın eteğine ellerindeki taşları, kaya parçalarını ve baltaları fırlattılar. Bu yağmur Harcourt'un kusursuz piyade saflarındaki düzeni allak bullak etti.

Ölümcül sağanak yaya askerleri darmadağın hale getirdi. Askerler panik içinde sağa sola dağıldılar, birçoğu ezilerek öldü. Tuathann'ların ilk sırası, kargaşadan sağ kurtulan, soluğu tükenmiş Harcourt'luları karşılamak üzere biraz öne çıktı.

Alev Askerleri'nin piyade sınıfı geri çekiliyor, yeniden saldırıya geçmek için biraz aşağıda toparlanmaya çalışıyordu.

Malden'in emirlerine rağmen birkaç Tuathann kaçanları kovalamak için tepeden ayrıldı. Bu Sarkan'ın asla göz yummayacağı çok büyük bir hataydı ama Malden henüz genç bir reisti ve şu korkaklar sürüsünü ortadan kaldıracığını sanan azgın savaşçıları dizginlemeyi bilemedi. Aksine, bu Tuathann savaşçıları bir süvari müfrezesi karşıladı ve göz açıp kapayıncaya kadar katletti.

Dancray Tuathann hattında açılan gedikten derhal yararlanmak gerektiğini, Tuathann'lar öndeki birliklerinin arasını açarak bu gediği kapatmaya fırsat bulamadan harekete geçmek gerektiğini anladı. Sayıları azalmış da olsa piyadelere tepenin batı yamacından, Tuathann'ların bir açıklık bıraktığı yerden hücumla geçme emrini verdi. Piyadeler saldırıya geçti, hemen arkalarından süvariler ilerliyordu.

Malden tepenin doruğundan, Harcourt ordusunun kendi hatlarından geçebileceği tehlikesini gördü. Adamlarına batı yamacına yönelmelerini emretti ama çok geç kaldılar ve çarpışma yamacın ta yukarısında başladı. Tam yakın dövüşün başladığı noktada ok yağmuru durdu. Tuathann'ların balta kadar kılıcı da ustaca kullanması Alev Askerleri'ni hayrete düşürdü, iki taraftan da epey kayıp verildi ama Dancray'nin ordusunda kayıpların yeri hemen yeni askerlerle dolduruluyordu, çok geçmeden Tuathann'lar buna yetişemez oldu.

Harcourt'lular son derece kalabalık geliyordu, oldukça süratle Tuathann savunmasını kırmayı başardılar ve tepenin yamacındaki açıklığı büyüttüler. Kısa süre içinde Sid savaşçıları yüksek

konumda oluşlarından yararlanamaz hale gelecekti.

Katliam başladı.

Grand Degré merdiveninin taş basamaklarını yavaş yavaş inip manastırın önüne vardılar. Ay, büyük bahçeyi aydınlatıyordu, ahşap bir çatıyla örtülü, kemerli bir galeri çevreliyordu bu bahçeyi. Karanlıkta, beşli küme şeklindeki çifte sütun sırası az çok seçilebiliyordu.

İlk olarak Aléa ilerledi kireçtaşı kemerlerin altından. Sütunlar arasında bulunan köşe taşlarındaki heykelleri keşfediyordu. Bütün galeri boyunca gece tuhaf gölgeler çizdiği için her sütunun arkasından bir muhafız çıkıverecekmiş gibi geliyordu genç kıza. Arkadaşlarına yanına gelmelerini işaret etti.

Hepsi de gördüklerinden hayrete düşmüştü. Batıya doğru geniş bir körfezle sonlanıyordu galeri, manastırın ortasındaki bahçe yerle gök arasında yüzer gibi görünüyordu.

Aléa Faith'e doğru dönüp "Ne tarafa gitmemiz gerek?" diye fısıldadı.

"Yanılmıyorsam yemekhane şu ağaçlı yolun ucunda bulunuyor ve el yazmaları dairesinin altına açılıyor... Ama emin değilim!"

Aléa başıyla onayladı. Büyük sütunların arkasına olabildiğince saklanmaya çalışarak galeri boyunca ilerledi, hem ağaçlı yola hem de bahçeye bakıyordu. En sonunda ozanın söylediği kapının önüne vardı.

Yemekhane kapalıydı. Aléa alelacele kilidi açtı, Mjolln, Faith ve Kaitlin'i içeri sokup kapıyı arkalarından kapattı.

Burası kocaman dikdörtgen bir salondu, beşik tonozlu bir ahşap tavanı vardı. Gecenin ölgün ışığı güney ve kuzey duvarlarda yükseğe açılmış dar pencerelerden içeri sızıyordu. Bu açıklıkların her biri, iki küçük sütunun taşıdığı birer kemerle çerçevelenmişti.

Salonun ortasına büyük ahşap masalar dizilmişti, masaların iki kenarında ağırbaşlı bir sadelikle yapılmış sıralar vardı. Keşişlerle öğrenciler yemek yemek için burada buluşuyordu. Aléa buradan hareket edeceklerse, manastır sakinleri kahvaltıya inmeden gitmeleri gerektiğini düşündü.

Faith batıya açılan bir kapıyı işaret etti. Aléa başını salladı, koca salonu mümkün olduğunca az gürültü çıkararak geçtiler. Her yanlış hareket bu devasa ve soğuk mekânda çınılıyordu.

Aléa kapının kolunu itti. Kapı kilitli değildi. Batıya inen bir merdiven gördü ve ilk önce o inmeye başladı. Merveille'in ikinci katına ulaştılar, çift kanatlı ahşap bir kapının önünde buldular kendilerini. Aléa bu kapıyı açmakta biraz daha fazla zorlandı, çünkü iki kilit vardı ve düzeneği biraz daha karmaşıktı. Ama çocukluğunda defalarca yaptığı o küçük ve kesin hareketleri unutmamıştı genç kız, en sonunda el yazmaları dairesinin kapısını açmayı başardı.

Derinliği olan bu salon üç sıra sütunla, değişik büyüklükteki dört salona ayrılmıştı. Yüksekçe bir yere açılmış iki pencereden cılız bir ışık süzülüyordu. Sütunlar arasına asılı rengârenk duvar halıları elyazmaları salonunun merkezindeki boşluğu çerçeveleyip ve salonu, öğrencilerin ve keşişlerin araştırma yapabileceği, yazmaların suretlerini çıkartabileceği ya da tezhipte uğraşabileceği küçük kapalı odacıklara bölüyordu.

Aléa dört basamak indi. Dört duvar boyunca üst üste dizilmiş ahşap raflara kaldırdı bakışlarını. Mola verdikleri manastırdakinden çok daha fazla kitap vardı burada. Çok daha fazla. Daha yukarıdaki raflara ulaşabilmek için sağda solda birçok merdiven vardı. Salonun her tarafında, ciltli ciltsiz, bir

sürü yazma istiflenmişti. Gaelia'nın en büyük kütüphanesiydi burası. Ozanların masallarında anlattıkları gibi tıpkı. Mont-Tombe kütüphanesi. Dünyadaki bütün bilgi.

Faith genç kızın arkasından geldi, hayranlıkla iç geçirdi.

"Harikulade, değil mi?"

Aléa yanıt bile veremedi. Ağzı bir karış açık, olduğu yerde dönüp duruyordu, gözlerini sonsuzca uzanan kitap sıralarına dikmişti.

Mjolln ve Kaitlin de salona girdiler. Onlar da büyülenmişti.

Mjolln düş kırıklığı içinde Aléa'ya yaklaşarak "Öhöms. Bu binlerce cilt arasında aradığımı nasıl bulacaksın yahu?" dedi. "Zaten, tam olarak ne arıyoruz biz?"

Aléa "Anali Ansiklopedisi'ni" diye fısıldadı.

Bir yazı masasına yanaştı, eline bir kalem aldı ve eski, lekeli bir parşömenin üstüne kargacık burgacık yazısıyla "ANALI" yazdı. Mola verdikleri manastırda keşiş ona harfleri gösterirken, bu dört harfi aklında tutmuştu. Hiç unutmamıştı. Parşömeni kaldırıp gururla cüceye gösterdi.

"Anali" diye tekrarladı. "Galiba böyle yazılıyor, doğru mu Faith?"

Ozan başını salladı.

Aléa parşömeni masaya geri bırakırken "Hadi acele edelim!" dedi.

Faith "Belki bir katalog vardır" diye bir düşünce ileri sürdü.

Raflardan birine doğru gitti, ne kitapların üstünde ne de raflarda numara olduğunu gördü.

"Yokmuş" diye iç çekti. "Şu ansiklopediyi bulmakta epey güçlük çekeceğiz gibime geliyor! Ama kütüphane iyi yerleştirilmişse ancak üç yerden birinde olabilir. Ya tarih kitaplarının yanındadır, ya ansiklopedilerin ya da Moïra ve drüidler üstüne yazılmış kitapların... Kaitlin, önce sınıflandırmanın nasıl yapıldığını bir saptayalım. O zaman bakılacak kitap sayısını azaltmış oluruz."

İki kadın işe koyuldular.

Birdenbire Malden tepenin kuzey yamacında, Harcourt ordusunun hücumu geçtiği yerde dev bir patlama gördü. Onlarca vücut havaya uçtu, Malden havaya fırlayan askerlerin Harcourt askerleri olduğunu anladı zırlardan.

Gürültü ve alevler Dancray'nin birliklerinde panik yarattı, Harcourt'lular geri çekildiler. Malden atına atladı, olup bitenleri görmek için dörtnala tepenin kenarına gitti.

İşte o zaman, doğudan gelen ve sıkışık bir topluluk halinde ilerleyen drüidleri gördü. Uzun beyaz cübbelerine bürünmüş drüidlerin önünde Magistel'ler yürüyordu ve düşmanı arkadan bastırmışlardı.

Tuathann'lar Saî-Mina sakinlerinin gelişini görünce yeniden cesaret topladılar. Harcourt ordusunun üstüne yağın ateş toplarını, drüidlerin ellerinden çıkan şimşekleri görünce birkaç saniye hayret içinde kalakaldılar ama sonra yeniden savaşa giriştiler, Alev Askerleri'ne saldırmak için tepeden yıldırım gibi aşağı indiler.

Uzaklarda, üçüncü asker safının gerisinde Dancray öfkeden kuduruyordu. Bu beklenmedik saldırı Dancray'nin atlılarını çaresiz bırakmıştı, gökten yağın ateşe karşı kendilerini savunamıyorlardı. Atlar korkuyor, binicilerini sırtlarından atıyordu. Yere düşen adamlar bütün doğu yamacına yayılmış Magistel'lerin ani saldırısı sonucu hemen oracıkta ölüyordu.

Dancray okçulara tepenin öbür tarafında iki sıra halinde toplanmalarını söyledi. Yerlerini almaya

çalışırken, kont Al'Roeg'ün adamlarından onlarca yanarak, ezilerek ya da karınları deşilerek can verdi.

Harcourt okçuları en sonunda ilk salvoyu yaptı. Yeni gelenlerin üstüne binlerce ok yağdı. Birkaç Magistel ve birçok drüid öldü ama geride kalarak ihtiyatlı davranan dört Konsey üyesine hiçbir şey olmadı.

İkinci salvoda da oklar havaya fırlatıldı ama bu kez, görünmez bir güç, drüidlerin üstünde havada süzülen saydam bir duvar gibi, okların yönünü değiştirdi. Magistel'lerse var güçleriyle saldırıya geçtiler.

Dancray birliklerinin geri çekilmeye başladığını gördü. Öfkeyle haykırdı. Harcourt'luların sayısı düşmanlarından o kadar fazlaydı ki mümkün değildi böyle bir şey!

Tuathann'lar ilerlemeye devam ediyor, baltalarını ve kılıçlarını çevirip duruyorlardı. Piyade saflarının arasına sızdılar, çok geçmeden atlılara ulaşacaklardı. Savaş gitgide kargaşaya dönüşmüştü, daha kanlı bir hal almıştı.

Dancray çoktan yenildiklerini düşünürken güneyde yeni bir asker silsilesi belirdiğini gördü. Tam o sırada adamlarından biri dörtnala komutanın yanına geldi.

"Terre-Brune kontu Meriande sekiz bini aşkın adamıyla geliyor komutanım! Kurtulduk!"

Dancray yeniden gülümsemeye başlamıştı.

"Çok güzel. Gidin ve Meriande'a doğu yamacından saldırıya geçmesini söyleyin. Bizi Magistel'lerden kurtarabilirlerse Tuathann'ları yenebileceğimizi sanıyorum."

"Başüstüne komutanım. Peki ama drüidler ne olacak?"

"Drüidler mi?" dedi Dancray dişlerini sıkarak. "Ancak Magistel hattı yıkılınca drüidlerle uğraşabiliriz. Şimdilik ancak kendimizi koruyabiliyoruz. Ama yakın temas haline girdiğimizde onlar alevli toplarını kullanamaz, kendi müttefiklerini öldürme tehlikesi doğar çünkü."

Asker emirlere itaat ederek ters yönde dörtnala uzaklaştı.

Sablon ovasında katliam devam ediyordu.

Harcourt okçuları nafile ok yağmurundan vazgeçmiş, kılıçlarını çekmiş, yeşil yamaçlardan yıldırım gibi inen barbar ordusuna karşı İsa adına dövüşmeye koşuyordu. Atlılar düşman hatlarının çevresinde dönüyor, aradan geçmeye çalışıyordu ama Tuathann'lar atların sağrısına sıçrayıp adamları yere düşürüyor, her şey bir kan ve çamur gölünde noktalanıyordu.

Dancray kendi adamlarının çığlıklarını işitiyordu. "İsa'nın haçı aşkına!" diye haykırarak dosdoğru düşmana hücum ediyorlardı. Ama binlercesi ölmüştü ve komutan Terre-Brune'lüler yetişene kadar dayanıp dayanamayacaklarını merak ediyordu.

Tam o sırada arkasında, kuzeyden gelen çığlıklar duydu. Dönüp bakınca adamlarından birçoğunun dörtnala geldiğini gördü. Bir gün önce geride kurulan konak yerinden geliyorlardı, gözlerinden panik okunuyordu.

Dancray onları durdurmak için yola koyuldu.

Öfkeyle "Neler oluyor?" diye sordu. "Neden kamp yerini terk ediyorsunuz?"

Komutanı tanıyınca adamlar hemen durdu.

İçlerinden biri soluk soluğa atından inerken "Kuzeyden bir ordu geliyor!" dedi.

"Ordu mu? Kuzeyden mi? Kraliçe en sonunda birliklerini göndermeye mi karar vermiş?" diye şaşırdı Dancray.

Suluk almakta zorlanan genç adam "Hayır komutanım" diye devam etti sözlerine. "Galatie sancağı taşımıyorlar..."

"Ne sancağı taşıyorlar o zaman? Sarre'lılar değildir gelenler herhalde?"

"Biz o armaları tanımıyoruz komutanım. Yabancılar olsa gerek..."

Dancray kaşlarını çattı. Hiçbir şey ifade etmiyordu söylenen.

"Kalabalıklar mı?"

"Bana kalırsa yaklaşık iki bin kişiler."

Komutan atının üstünde dikildi ve yanına bir yüzbaşı çağırdı.

"İki keşif eri gönderin, o ordu bize düşman mı bilmek istiyorum. Kuşkusuz öyledir ama kesinlikle emin olmak istiyorum. Bizi arkadan kıstırmadan onları durdurmamız gerek. Gerçekten sadece iki bin kişilerse onlara hâkim olabiliriz ama bu durum cephedeki ordumuzu biraz daha küçültecek. Sabırlı olun, Meriande'ın ordusu birliklerimizi rahatlatır rahatlatmaz bu yeni gelenlerin yolunu kesmeye hazırlanırsınız."

Yüzbaşı söylenenleri kabullenerek emirler yağdırmaya gitti.

Güneş hâlâ tepede parlıyordu. Terre-Brune'ün eski askerleri ile paralı askerlerden oluşan Meriande'ın ordusu en sonunda çarpışmaya katıldı. Magistel'ler Harcourt ordusuna saldırıyı durdurup Terre-Brune'lülere karşı savunmaya geçtiler hemen. Dancray'nin adamları yeniden tepeye ilerlemek için bu durumu fırsat bildiler, üç bin kişilik bir grup da kuzeye gidip konuşlandı.

Tuathann'lar güç kaybetmeye başladılar. Magistel'lerin baskısından kurtulan Harcourt'luların karşı saldırısına direnç gösteremediler. Kabileler geri çekilmek zorunda kaldı, daha iyi savunma yapabildikleri yere, tepenin yukarısına çekildiler.

Birdenbire Sablon ovasının kuzeyinde yeni bir sancak belirdi. Harcourt'lular da, Terre-Brune'lüler ve Tuathann'lar da bu kırmızı-beyaz giyinmiş askerler kim acaba diye merak ettiler. Ama drüidler bayrakların üstüne işlenmiş sembolü hemen tanıdılar. Samildanach'ın sembolüydü bu.

Saatler süren bir araştırmanın ardından sabırları tükenmeye başlamıştı. Yorgunluk ve burada olduklarının fark edileceği korkusu bitkin düşürüyordu dört kafadarı. Aléa ansiklopedi gerçekten bu kütüphanede mi acaba diye merak etti.

Gücü tükenen Kaitlin "Belki de görmüşüzdür ama fark etmemişizdir" dedi.

Aléa "Ansiklopedi belki de başka yerdedir" diye karşılık verdi.

Bir merdivenin tepesindeki Faith "Hadi! Henüz bütün kitaplara bakmadık. Şimdi vazgeçecek değiliz herhalde!" dedi.

Cüce çoktan vazgeçmişti. Ciltli el yazmalarından oluşan bir yığının üstüne oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Of puf diyerek, esneyerek geçiriyordu vaktini, yorgunluktan gözleri sulanmıştı.

Kaitlin ve Aléa yeniden işe koyuldular. Kitapların sırtındaki harfleri çözmekte ozandan çok daha fazla zorlanıyorlardı. Üstüne üstlük, ayın cılız ışığı işlerini pek kolaylaştırmıyordu.

Çeşit çeşit kitaplar keşfetmişlerdi, bazıları muhteşem biçimde süslenmişti, bazıları yarım bırakılmıştı, bazıları da incecik bir iple tutturulmuştu. Ama hiçbiri aradıkları kitap değildi.

Derinin üstüne kazınmış başlığı görmek için kalın bir toz tabakasını silmek gerekiyordu çoğunlukla. Bazen cildin üstüne hiçbir şey yazılmamış oluyordu, o zaman kitabı açıp ilk sayfalarda bir bilgi aramak gerekiyordu.

Mjolln esneyerek lafa karıştı: "İster misiniz sizin şu lanet kitap masalardan birinde olsun! Ha ha ha!"

Aléa cüceye dönüp "Hiç de mantıksız değil, git de ara bari..." dedi.

Cüce homurdandı.

"Evet ya, çenemi kapalı tutsam daha iyi ederdim!"

Büyük bir zahmet çekiyormuş gibi yerinden kalktı, halıların böldüğü odacıklara doğru ayaklarını sürüye sürüye ilerledi. Aléa Mjolln'un karanlıkta kayboluşunu izledi, sonra gülümseyerek yeniden işe koyuldu.

Bir merdivenle o kadar yukarı tırmandı ki tepedeki pencerelerden birinin hizasına geldi. Açıklıktan dışarı baktı. Deniz koyu karanlık bir mavi renkteydi, neredeyse siyahtı. Başını çevirip öbür pencereden baktı, daha yukarıda, manastırı çevreleyen galeride titreyen bir meşalenin ışığını gördü.

Yeniden dışarı, deniz tarafına baktı, güneşin ilk ışıklarının pek uzakta olmadığını gördü.

"Sabah yaklaşıyor!" diye mırıldadı. "Keşişler uykudan uyanacak!"

Tam o sırada salonun ortasında büyük bir gürültü koptu. Aléa neredeyse dengesini kaybediyordu. Merdivenin demirlerine sarıldı, ne olduğunu görmek için başını sarkıttı.

Mjolln bir masanın dibine devasa bir kitap düşürmüştü.

Gözlerini genç kıza doğru kaldırıp şaşkın bir ifadeyle "Aléa, galiba kitabımı buldum!" dedi.

Aléa ayaklarını basamaklara koymadan merdivenden kaydı. Bir çırpıda aşağı indi ve cücenin yanına koştu.

Faith ve Kaitlin de geldiler.

Anali Ansiklopedisi Mjolln'un ayaklarının dibindeydi.

Faith eğilip deri cildi okşadı.

"Evet bu" diye mırıldandı. Tam o sırada elyazmaları kütüphanesinin güney kapısı sertçe açıldı.

Hepsi birden eğildiler. Duvar halıları arasında ve tavanda bir meşalenin ışığı belirdi.

"Sizi temin ederim şu taraftan bir gürültü duydum sayın peder."

Ses büyük taş kubbenin altında çın çın öttü.

Aléa ağır ansiklopediyi yerden aldı. Kaitlin çantasını açıp genç kıza uzattı, o da kitabı çantaya atıverdi.

Dördü birden yavaş yavaş girdikleri kapıya doğru yürümeye başladılar. Arkalarından, salonu araştıran iki adamın ayak sesleri geliyordu.

Aléa kapıyı açtı, arkadaşlarına öbür tarafa hızla geçmelerini işaret etti. Tam o sırada adamlardan biri "Şu tarafa! Yemekhanenin kapısı açıldı!" diye bağırdı.

Genç kız öbür tarafa zıpladı ve kapıyı arkasından kapadı.

Mjolln'u itiştirerek "Çabuk!" diye bağırdı. "Geliyorlar!"

Yemekhaneye giden merdivenin basamaklarını dörder dörder çıktılar. Büyük salona vardıkları anda, az önce geçtikleri kapı açıldı.

Kaitlin bir sıraya doğru atıldı, sırayı kapıya itti. Bir tekmede merdivenlerden yuvarladı. Merdivenin alt başındaki genç öğrencinin tam göğsüne çarptı yuvarladığı sıra. Delikanlı büyük kapının iki kanadıyla göğsüne çarpan sıra arasında ezildi kaldı.

Aléa Kaitlin'i belinden çekerek "Dışarı!" diye bağırdı.

Manastır galerisine doğru arkalarını dönmeden koştular, dosdoğru Grand Degré'ye gitmek için bahçeyi bir uçtan bir uca geçtiler.

İki adamın bağırışları yemekhanede yankılanıyordu, Merveille'in son iki katındaki pencerelerde birkaç meşale yandı.

Surlara açılan küçük muhafız odasına döndüler. Hâlâ kimsecikler yoktu. Aléa önden gidip koridor boyunca koştu. Köşede, girerken bayılttıkları iki askerın hâlâ orada olduğunu gördü, ama ayılmış çırpınıyorlardı.

Aléa hiç duraksamadan askerlerin kafasına yine birer darbe indirdi, sonra dönüp arkadaşlarına ilerlemelerini işaret etti. Sonra da kuleye doğru koşmaya koyuldu. Kapıyı açmadan önce, surların eteğine bir baktı, dehşetle gördü ki dört asker kilidin zorlanıp açıldığını fark etmişti. Yukarı, manastırın girişine baktı, bu kez de koşarak çıkan askerler gördü. Kentte çoktan alarm verilmişti. Keşişler ellerini çabuk tutmuştu!

Arkadaşları yanına ulaşırken Aléa "Buradan inemeyiz!" diye bağırdı.

Mjolln paniğe kapılarak "Ama başka çıkış yok ki!" diye bağırdı.

Faith "Üstelik çok geçmeden Grand Degré'den askerler gelir buraya!" dedi.

Aléa "Biliyorum" diye karşılık verdi. "Kuleden çıkan askerler de var!"

Genç kız etrafına bakındı. Hiçbir kaçış yolu yoktu. Koridorun zemininde herhangi bir kapak yoktu, gidilebilecek başka kule yoktu.

Surun tepesinden dışarı sarktı. Kale, körfezin üst tarafına, kayalığa açılıyordu dosdoğru.

Aléa arkadaşlarına doğru döndü. Ağzını elleriyle kapayıp derin bir soluk aldı.

"Peki, bana güveniyor musunuz?" diye sordu.

Mjolln kaşlarını çatı.

Endişeli bir sesle "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Aléa duraksadı. Yeniden duvarın üstünden aşağı baktı.

Faith genç kızın omzunu tuttu.

"Aşağıya atlamamızı istediğini söyleme sakın!" dedi. İnanamıyordu buna.

Aléa biraz rahatsız bir şekilde yüzünü ekşitti.

"Galiba son şansımız bu!" dedi.

Cüce kahkahayı bastı.

"Tabii! Na na na naaaa! Tek yapacağımız serçe gibi uçmak!" diye alay etti.

Aléa yanaklarını ovuşturdu.

"Dinleyin beni, düşmemizi frenleyebileceğimden eminim. Hepimiz aynı anda atlarsak, eminim bunu yapabilirim.."

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı Mjolln, korkmaya başlamıştı.

Tam o sırada, Grand Degré'den küçük muhafız odasına geçilen kapı açıldı ve askerler belirdi.

Aléa bir saniye bile tereddüt göstermedi. Burcun duvarına tırmandı ve elini arkadaşlarına uzattı.

"Tırmanın hadi! Eğer bana inanıyorsanız tırmanın!"

Faith hemen söyleneni yaptı. Mjolln şaşkınlıktan donakalmış, ozana bakıyordu.

"Çıldırılmışsınız! "

Kaitlin duraksadı. Arkasına döndü, koridorda koşan askerleri gördü ve bir anda kararını verdi. Cüceyi kalçalarından tutup korkuluğa çıkardı. Kendisi de arkasından tırmandı.

Mjolln "Hayır, atlamam ben" diye bağırdı.

Faith cüceyi omzundan yakaladı ve kendine iyice yapıştırdı.

"Bay Abbac, eğer bu işten sağ çıkarsak söz veriyorum sizi ozan yapacağım!"

"Umurunda bile değil!" diye bağırdı cüce, tepeden tırnağa titriyordu.

Aléa "Şimdi!" diye haykırdı ve boşluğa ilk atlayan o oldu, elinden tuttuğu Faith'i de sürükledi.

Ozan cüceyi bırakmadan Aléa'ya teslim etti kendini, Kaitlin de onlar gibi yapıp gözlerini yumarak atladi.

Boşluk bir anda yuttu dört arkadaşı. Mutlak bir sessizlik ânı yaşandı. Bir kâbusun ortasında sarsılarak uyanma hali gibi tıpkı. Düşüş çok kısa bir an sürdü. Aléa çevrelerini Saî-man'la saracak zamanı ancak bulabildi. Zemin yaklaşıyordu ve genç kız yere çakılacaklarını sandı. Bir çığlık attı. Birdenbire ayaklarının altında Saîman yükselmeye başladı. Çevrelerinde şişti, düşüşün şiddetini azalttı ve sonunda büsbütün durdurdu. Hız yüzünden allak bullak olan Aléa sonunda kendini toparlamayı başardı ve Saîman'ın denetimini yeniden ele aldı.

Dört arkadaşın ayakları usulca yere değdi.

Aléa kahkahalarla gülmeye başladı. Yüzleri kasılmış üç arkadaşının gözlerini açmaya cesaret edemediğini gördü. Kazık gibi kalmış, farkında olmadan parmak uçlarında duruyorlardı.

Genç kızın sinir yüzünden gülmesini duyunca çekine çekine gözlerini açtılar.

Mjolln, gözleri yaşarmış bir halde "Yaşıyor muyuz?" diye sordu.

Ozanın elini sıktığını hissedince sağ salim kurtulduklarını anladı.

Başını Aléa'ya çevirdi ve öfke dolu bir bakış attı genç kıza. Aléa omuz silkti. Mjolln uzunca bir süre gözlerini dikip kötü kötü Aléa'ya baktı, sonra o da kahkahaları koyverdi.

Aléa derin bir oh çekti. Şimdi dördü birden gülüyordu, sanki düşüş sarhoşa çevirmişti hepsini.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Kaitlin, önlerinde göz alabildiğine uzanan körfeze bakarak.

Galiad, Harcourt birliklerinin bir bölümünün onların yolunu kesmeye hazırlandığını görünce saldırı emri verdi.

"Onlara pozisyon alacak zaman bırakmamalıyız" diye bağırdı.

Banthral'i havaya kaldırdı ve olanca gücüyle haykırdı:

"Alragan! Samildanach uğruna!"

Bin iki yüz piyade ve okçu düşmanın üstüne koşmaya başladılar, onlar da Aléa'nın adını haykırıyordu, arkalarından atlılar geliyordu.

Onları Harcourt'lulardan ayıran uzun ovayı hiç durmadan naralar atarak geçtiler. Onu hiçbir şey durduramazmış gibi görünen, çarpıcı bir insan seliydi bu.

Yeterli mesafeye ulaştıklarında Erwan okçulara atışa hazır vaziyete geçmelerini işaret etti. Okçuların önündeki piyade sırası kenara çekildi, mavi yaz göğüne doğrultulmuş uzun bir yay sırası çıktı meydana.

Oklar ilerlemeyi sürdüren piyade sınıfının üstünden havalanarak Harcourt müfrezesinin ilk saflarına yağdı. Yüzlerce adam koşarken delik deşik olarak yere düştü.

Bir an sonra Samildanach piyadeleri düşmanla yakın temasa geçtiler. Müthiş bir çarpışma oldu. Al'Daman'ın savaşçıları korkusuzca savaşa atılıyordu, daha az deneyimliydiler ama çok cesurdular.

İki taraf da eşit sayıda kayıp verdi.

Geride duran Finghin Harcourt şövalyelerinin üstüne mavi şimşekler yağdırıyordu. Zırhların çevresinde alev dilleri dans ediyor, içerideki bedenleri kavuruyordu. Atlılar canlı canlı yanarak düşüyordu.

Erwan drüidin yakınında duruyor, bu ölümcül saldırılar dursun diye Finghin'e saldırmayı deneyen piyadelerden koruyordu arkadaşını. Talin'in yardım ettiği genç Magistel Alev Askerleri'ni birer birer püskürtüyor, kılıç ve topuz darbeleriyle çıkıyordu karşılıklarına.

Daha ileride, ön safta Galiad, Banthral'i başının üstünde savurarak düşman hatlarını geçiyordu. Kılıcı her indirişinde hedefine isabet ettiriyor ve kurbanlarını yere seriyordu. Kılıcın keskin ağız karınlara, boğürlere saplanıyor, boğazları kesiyor, kafataslarını parçalıyordu.

Uzaktan Dancray Galiad'ı tanıdı:

"Al'Daman!" diye bağırdı öfkeyle.

Yanında bekleyen yüzbaşıya dönerek gidip Magistel'e saldırmasını emretti.

Yüzbaşı Gallover yaşını başını almış bir adamdı ama Harcourt'un en zinde şövalyelerinden biriydi. Gençken Galatie'ye karşı yapılan savaşta Al'Roeg'ün yanında nam salmış birkaç savaşçıdan biriydi. Harcourt'da pek az asker onun gibi kılıç kullanabiliyordu. Yüzbaşı olarak kalmakta kendisi ısrar etmişti, böylece sıcak çarpışmaya katılması engellenemeyecekti. Gerçek bir savaşçıydı Gallover, dövüşmek sadece en iyi becerdiği şey değildi, yaşama nedeniydi aynı zamanda!

Komutana selam verip dörtnala Al'Daman'a doğru uzaklaştı, bu efsanevi savaşçıyla, bu onurlu rakiple çarpışmaya gitti. Atı piyadelerin arasından güçlkle yol buldu. Kendi adamlarından birini ezecekti neredeyse ama Gallover atının ayaklarının dibine bakmıyordu, yenmesi gereken adama dikmişti gözlerini.

Galiad yaklaşmaya çalışan bir Harcourt'luyu daha yere yıktı. Gözlerini kaldırıncaya, dosdoğru üstüne gelen yüzbaşıyı gördü. Gallover'in mızrağından kılıpayı kurtuldu, fazla eğilince de dengesini kaybetti.

Magistel, zırhının ağırlığının etkisiyle atından düştü. Hem düşmanlarının hem de kendi adamlarının kanlı cesetleri arasına düşerken yere çok sert çarptı.

Alnında sıcak bir sıvının aktığını hissetti. Düşünce miğferinin içinde kafasını yere vurmuş ve herhalde yanmıştı. Kan sağ gözünün üstüne indi, görmesini engelliyordu. Magistel başını eğdi ama miğferi yere saplandığı için görüş alanı çok dardı. Üstünde çarpışan silahların kargaşasını, gelip giden gölgeleri, bir kılıcın ağzında güneşin göz kamaştırıcı yansımalarını görüyordu... Galiad yerden kalkmaya çalıştı ama zırhının ağırlığı onu yere çivilemişti. Bir kez daha denedi ama sırtını incitti.

Başını salladı, işte o zaman tepesinde Gallover'in yüzünü fark etti. Yüzbaşı kılıcını indirmek üzereydi. Galiad dişlerini sıktı ve yerde yuvarlanmak için kalçasına kuvvet verdi, o sırada da bacağını sola savurup şövalyeyi yere düşürmek istedi.

Magistel yerde dönüp bütün gücüyle kollarına dayanarak kalkmaya çalıştı. Alnından oluk oluk kan akıyordu. Tam ters yöne döndü ve Gallover'in düştüğünü ama tekrar ayağa kalkmakta olduğunu gördü.

Galiad yana doğru bir adım attı ve tam karşısında Banthral'in durduğunu fark etti. Yüzbaşıdan gözlerini ayırmadan yavaş yavaş kılıcına yöneldi. Gallover ona kılıcı alacak zaman tanımazsa kaçmaya hazırdı.

Galiad eğildi. Kan gözünü tamamen kapatmıştı, miğferi de kanı silmesini engelliyordu. Görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki Banthral'i almakta bile zorlandı.

O anda Gallover Magistel'in üstüne atladı. Galiad gözünün ucuyla yüzbaşının harekete geçişini gördü. Rakibinin altından geçmek için yanlamasına kendini yere attı. Sağ eliyle Banthral'i kavradı, bir yandan da yere sert düşmemeye çalıştı. Yüzbaşının kaçacak zamanı olmadı. Rakibinin hamlesiyle gafil avlandı, Galiad'ın kılıcının üstüne gülünç bir biçimde yüzünü buruşturarak düştü.

Magistel ayağa kalktı, silahını yüzbaşının gövdesinden çekip çıkardı ve dönüp atını almaya gitti. Hayvana koştu, bir piyadeyi durdurup ata binmek için ondan yardım istedi.

Yeniden eyerine yerleşince miğferini ve eldivenlerinden birini çıkardı, gözünün üstünde pıhtılaşan kanı silebildi. En sonunda doğru dürüst görüyordu, çevresindeki çarpışmanın yeni bir hal aldığını gördü.

Burada savaş oldukça dengeliydi. Ölüler çoğalıyordu ama Alev Askerleri Samildanach savaşçılarının saldırılarının üstesinden gelemiyorlardı. Ama Galiad bunun böyle devam edemeyeceğini biliyordu.

Ne var ki güneyde sayıları çok daha fazla olan Terre-Brune'lüler Saî-Mina Magistel'lerini geri püskürtmeyi başarmıştı. Şimdi tepenin yukarısındaki Tuathann'lara saldırıyorlardı.

Kuzeybatıda Alev Askerleri üstünlüğü sağlamıştı ve Sid savaşçılarının güçsüz düşen hatları arasından gitgide yukarı tırmanıyorlardı.

Ama en ilginç doğuda olup bitenlerdi. Dağılmaya başlayan drüidler arasında şaşırtıcı bir kargaşa hüküm sürüyordu. Galiad doğuya yönelmek için atının dizginlerini çekti, durumu anlamak için dörtnala yola çıktı. Alev Askerleri'yle kendi adamları arasındaki çarpışmanın ortasından geçti ama atı öyle hızlı ilerliyordu ki onu hiçbir şey durduramazdı. Savaş alanından biraz uzaklaşınca Galiad eyerinde doğruldu ama gördükleri ona inanılmaz geldi.

Dinsel giysilere benzer giysiler giymiş bir adam, drüidlere karşı tek başına, elinde tek bir kılıçla savaşıyordu.

Galiad ilerlemeye devam etti. Yeterince yaklaşıncaya, Samael'in deli çehresini tanıdı. Eski drüid Nuadu Kılıcı'nı tutuyordu elinde.

Drüidler ordusunun içinden geçmeyi başarmış, iyice afallayan Büyük-drüid'lere saldırıyordu şimdi. İki Büyük-drüid yerde yatıyordu, vücutları kılıçla biçilmişti. İki de bitmiş tükenmiş görünüyordu. Saatlerdir Harcourt askerlerine karşı mücadele ediyorlardı ve kuşkusuz güçleri kalmamıştı artık. Galiad Büyük-Drüid'lerin ürkmüş bakışlarını görünce, Saîman onları terk mi etti acaba diye düşündü. Bir an baktı ve Büyük-Drüid'leri tanıdı: Tiernan ve Otelian.

Magistel atından indi, adını haykırarak dönme drüide doğru koştu.

"Samael!"

Eski drüid arkasına döndü. Kendisine doğru koşan Galiad'ı fark etti ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Al'Daman! Magistel'lerin en büyüğü!"

Galiad kılıcının kabzasını tutan yumruklarını sıktı. Derin bir soluk aldı ve var gücüyle Samael'e doğru koştu. Kalbi gitgide daha hızlı çarpıyordu. Ama pes etmeyecekti.

Phelim'in ölümünü hatırladı. Herilim'ler Prensi gözlerinin önünde alıp götürmüştü Phelim'i ve Galiad hiçbir şey yapamamıştı. Yaşamının en kötü hatırasıydı bu. Kendi canıyla korumaya and içtiği drüidin, gözleri önünde can verdiğini görmek. Bugünse başka Büyük-Drüid'ler ölmüştü aynı savaş alanında.

Galiad Saî-Mina'dan kesin olarak ayrılmıştı ama görev anlayışı hâlâ yerli yerindeydi. Konsey üyelerini savunmayı bir borç biliyordu. Canıyla savunmayı.

İkinci defa bir Büyük-Drüid'in gözlerinin önünde ölmesine seyirci kalmayacaktı. Bu mücadelenin sonucu ne olursa olsun bütün kalbiyle savaşıacaktı. Kuşkusuz bunu, Phelim'in ölümünün öcünü almanın bir yolu olarak görüyordu. Burada. Şimdi.

Gözlerini Samael'e doğru kaldırdı ve adamın ağzını açtığını gördü. Konuşmaya hazırlanıyordu

Samael. Galiad buna fırsat vermedi.

Hainin üstüne yırtıcı bir hayvan gibi sıçradı, Banthral'i bir geminin pruvası gibi önünde tutuyordu. Kılıç yaz güneşi altında ışıldadı.

Samael son anda Galiad'ın hamlesinden sıyrıldı ve kılıcını yan tarafa savurdu. Nuadu Kılıcı alevlendi ve hızlandı. Galiad koşusunun bitiminde kılıcın yaklaştığını gördü ve yere attı kendini. Kılıç Magistel'e değmeden tepesinden ıslık çalarak geçti ama kılıcı çevreleyen görünmez bir enerji Galiad'ın böğrüne çarptı, Magistel'i Samael'in arkasına, uzağa yuvarladı.

Galiad sersemlemişti, ayağa kalktı ve düşmanına karşı durdu. Nuadu Kılıcı korkunç bir silahtı, Samael'de Galiad'ın çevikliği ve kuvveti bulunmasa da Man'ith Samael'i çok daha tehlikeli bir rakibe dönüştürüyordu.

Soluk soluğa kalan Magistel Banthral'i daha sağlam tutabilmek için kol kaslarını gerginleştirdi. İçten içe kuşku duymaya başlıyordu. Ama duymamalıydı. Ölmek gerekiyorsa Galiad ölmeye hazırды.

Birdenbire irkildi. Sırtında bir şey hissetmişti. Tıpkı arkasından esen sıcak bir rüzgâr gibi. Sol tarafına bakınca gözlerini kapamış duran Tiernan ve Otelian'ı gördü. İki Büyük-Drüid Galiad'ı Saîman'la sarmalıyordu. Onu koruyacaklardı.

Galiad soluk aldı. Bir şansı vardı. Kollarını ileri uzattı, Banthral'i Samael'e doğrulttu, bütün vücudunda drüidlerin enerjisinin dolaştığını hissetti. Tıpkı uzun bir kalkan gibiydi Saîman. Galiad Aléa'yı düşündü. Genç kızın hâlâ ona ihtiyacı vardı. Samildanach'tı Aléa. Galiad da onun Magistel'i.

Saldırı bir anda gerçekleşti. Ama o an sonsuz gibi geldi Galiad'a. Dünya durmuştu adeta.

Samael. Nuadu Kılıcı. Eski drüid Galiad'ın üstüne çullandı. Kılıç bin bir ateşle parladı, adamı peşinden sürükler gibiydi. Galiad dikleşti. Bilinci hiç bu kadar açık olmamıştı. Çoktan yana kaçması gerekirdi ama üstüne gelen kılıcın karşısında kıpırdamadan, dimdik duruyordu. Kılıcın yaklaştığını gördü. Silahın sadece ucu vardı artık. Alev alev bir ışın. Kılıç iyice yaklaştığında Galiad Saîman'ın kanatlarında havaya sıçradı, bacaklarını kırdı ve güçlü bir hareketle kılıcını altındaki Samael'e sapladı.

Banthral ıslık sesi çıkararak, havayı giyotin gibi yarararak eski drüidin kellesini kanlar içinde gövdeden ayırdı.

Galiad biraz ileride yine ayaklarını yere bastı, arkasına döndü ve Samael'in başsız bedenini gördü. Dönme ölmüştü. Galiad derin bir oh çekti.

O anda Otelian cesedin üstüne atılıp Nuadu Kılıcı'mı aldı. Dikildi, Galiad'a bir bakış attı, bir an duraksadı, sonra bir ata koşup dörtnala kuzeye doğru uzaklaştı.

Tiernan afallamış bakışlarla Magistel'e selam verdi ve o da kaçıp gitti. Kuşkusuz Saî-Mina'ya dönmek üzere savaş alanını terk ediyordu.

Galiad geri dönüp atına doğru yürüdü. Hayvanının sırtına binince çarpışmaların seyrini gözledi.

Bu kez kuşkuya yer yoktu, Harcourt kazanacaktı. Dancray'nin ordusu tepenin üstünde Terre-Brune'lülerle birleşmişti, son kalan Tuathann'lar da katlediliyordu.

Samael'in ölümü bir şey değiştirmeyecekti. Savaş kaybedilmişti.

Galiad hemen, Samildanach savaşçılarının hâlâ savaştığı kuzeye doğru yola çıktı. Kargaşada oğlunun yüzünü aradı. Ama bitkin bir halde yere düşen, son bir gayretle silahlarını kaldırıp ardından can veren adamları görüyordu sadece.

Kuzeyden savaş meydanının etrafını dolaştı ve en sonunda Finghin'i gördü. drüid yere doğru eğilmişti. Kıpırtısız yatan bir beden üstüne doğru.

Galiad'ın kalbi duracak gibi oldu. Saniyelerce soluğu kesildi. Erwan'ın başına bir şey mi gelmişti

yoksa?

Magistel atını yeniden dörtnala sürdü, Finghin'in arkasına gelir gelmez yere atladı.

Erwan yerde yatıyordu. Galiad titredi. Ama oğlunun gözlerinin açık olduğunu ve güçlkle soluk alıp verdiğini gördü en sonunda. Erwan yaşıyordu.

Finghin Galiad'ı fark etti.

"Oğlunuz yaralandı!" diye bağırdı bitkin görünen drüid. "Ama ben onunla ilgileniyorum! Savaşmaya geri dönün!"

"Savaş kaybedildi" diye fısıldadı Magistel yaklaşıarak. "Oğlumu bir ata koyup yanınıza alın ve gidin buradan. Adamlarımıza kaçmalarını ya da teslim olmalarını emredeceğim. Dün kamp kurduğumuz yerde akşama buluşuruz."

Finghin bakışlarını Magistel'e doğru kaldırdı.

"Emin misiniz?" diye sordu.

Galiad başını salladı. Oğluna son kez baktı ve son Samildanach savaşçılarının hayatını kurtarmaya çalışmak üzere atma bindi yeniden. Ama çoğu zaten ölmüştü. Taş ustasının oğlu Talin örneğin.

"Mendirek kayanın öbür tarafında, kuşkusuz bizi orada bekleyen askerler vardır. Su yürüyemeyeceğimiz kadar derin, üstelik Mjolln yüzme bilmiyor... Ne yapacağımızı gerçekten bilemiyorum!" dedi Faith koya doğru inerken.

Kaitlin "Burada kalıp denizin yeniden çekilmesini bekleyebiliriz" önerisinde bulundu.

Aléa "O çok riskli olur" diye karşılık verdi. "Mont-Tombe askerleri mutlaka bizi aramaya gelecektir."

Faith "Belki bir sal yapabiliriz" dedi.

Mjolln derin bir of çekti.

"Neden hep böyle oluyor, neden hep deniz yoluyla kaçmak zorunda kalıyoruz Aléa?" dedi gözlerini havaya kaldırarak.

Aléa cüceye sıkıntılı bir gülümsemeyle baktı.

"Bence sal en güzel çözüm. Hızlı gitmesi için ben bir şeyler yapabilirim, öyle değil mi Mjolln?"

Cüce "Evet evet, bu konuda ona güvenebilirsiniz, öhöms!" diye yanıt verdi.

Bunun üzerine tahta parçaları aramaya giriştiler. Deniz yükseldiğinde kayanın kenarına birkaç tahta parçası sürüklemişti. Kaitlin tahtaları birbirine bağlamak için çantasının kayışlarını kesti ama yetmeyince gömleklerinin kollarını kullandılar. Yorgun düşmüşlerdi ama vakit daralıyordu, ellerinden geldiğince hızlı davrandılar. Kayanın daha üst taraflarına tahta aramaya giden Mjolln küçük bir ip parçası da bulunca birleştirme işi tamamlandı. Faith hepsi üstüne çıktığında salın suda yüzebilecek kadar geniş olduğunu umuyordu.

Sesini Mjolln'a duyurmamaya dikkat ederek "Umarım batmayız" dedi.

Aléa "Ben halledeceğim, hadi gidelim!" dedi.

Sala son binen elbette Mjolln oldu. Gözlerini yumdu, salın tam ortasına geçti, başını dizlerinin arasına gömüp büzüldü.

Aléa arka tarafta durdu. Saîman'la temas kurmaya çalıştı. Küçük alev alınının içinde parıldıyordu.

Bu rahatlatıcı, bu güven veren enerjiyi yakaladı genç kız. Saîman'ın büyümesini bekledi, sonra salın altına kaydırıldı o enerjiyi.

Sal ansızın suda süzölmeye başladı. Ayakta duran Faith neredeyse dengesini kaybediyordu. Tam zamanında Kaitlin'in omuzlarına tutundu ve onun gibi emekleme pozisyonunda durdu.

Sal suyun üstünde uçar gibiydi. Deniz durgundu, Aléa salı yatay tutmakta hiç zorluk çekmiyordu. Salın ön tarafı küçük bir dalgayı aşarken su damlacıkları havaya sıçırıyordu. Güneş ufuk çizgisi üstünde yükseldikçe deniz de renkleniyordu. Gece yavaş yavaş çekip gidiyordu.

Mjolln bütün yol boyunca salın ortasında homurdanıp durdu ama zaten koyun öbür tarafına çok çabuk ulaştılar.

Cüce kumsala koştu, sudan uzaklaştığına çok sevinmişti. Sırtüstü kumlara bıraktı kendini.

Aléa cüceye doğru yürüyerek "Mjolln! Burada kalamayız! Hadi, güneş doğuyor, gidiyoruz!" dedi.

Cüce söylene söylene ayağa kalktı, hep birlikte Aléa'nın peşinde doğuya yürümeye başladılar.

Faith birdenbire durdu, bakışları Mont-Tombe'a dönüktü.

Kıyıya doğru dörtlünela koşan atları parmağıyla işaret ederek "Mendirekten askerler geliyor!" diye bağırdı. Mjolln "Çabuk, saklanalım!" diye haykırdı.

Faith "Hadi ama Bay Abbac, biraz cesaret!" diye karşılık verdi cüceye.

Aléa hançerini çıkardı, Kaitlin bir sopa bulmaya gitti. Faith'le Mjolln da kılıçlarını çektiler. Aléa mendireğe doğru koşmaya başladı. Kumsala yayılmadan önce askerlerin yolunu kesmek gerekiyordu. Üç arkadaşı da genç kız izledi.

Aléa mendireğin ortasında pozisyon aldı. Altı atlı dosdoğru kızın üstüne saldırdı. Aléa hançerini kaldırdı, Saîman'ın parmak uçlarına yükselmesini sağladı, askerlerin yeterince yaklaşmasını bekledi, sonra da silahı vargücüyle fırlattı. Hançer ıslık çalarak havayı yardı ve ilk atlının iki kaşının arasına saplandı. Adam sırtüstü düştü.

Genç kız vakit kaybetmeden enerjiyi avuçlarında topladı ve öbür atlıların üstüne şimşekler gönderdi. Ria'daki yeraltı geçidinin çıkışında Finghin'in askerleri geri püskürtürken yaptığı hareketleri hatırlıyordu.

Şimşekler havada şaklıyor, atlıları bir duman bulutu içinde yere düşürüyordu. Aléa üç askere isabet ettirmeyi başardı. Sadece iki asker kalmıştı. Aléa yana çekilmek için kollarını indirdi. Atlar o kadar yakından geçti ki Aléa dengesini kaybedip suya düştü.

İki atlı hız kesmeden genç kızın üç arkadaşına doğru var güçle sürdüler hayvanlarını. Mjolln kılıcını birinci askere doğru fırlattı ama adam cücenin yerden vuramayacağı kadar yüksekte kalıyordu. Kılıç askerın zırhına çarpıp sekti, adamı yaralamadan yere düştü.

Öbür atlı topuzunu olanca hızıyla Kaitlin'in üstüne savurdu. Oyuncu kız yana sıçradı, atın sağrısına çıkıp atlıya bir sopa darbesi indirdi. Adam dengesini kaybetti, yere düştü. Kaitlin Mjolln'un kılıcını alıp savaşçının bir bacağına olanca gücüyle sapladı. Kılıç askerın dizliğınden içeri girdi ve bacağını kesti. Asker acıdan çığlıklar attı.

Öbür tarafta Faith çevresinde dönüp duran son askerın saldırılarını savuşturuyordu.

Sudan çıkan Aléa o yönde son bir şimşek gönderdi. Atlı sırtüstü düştü, ölmüştü. Genç kız atlardan birine doğru koştu, dizginlerinden yakalayıp hayvanı durdurmayı başardı. Kaitlin ve Faith de onun gibi yaptılar.

Bir saniye sonra üç at onları doğuya götürüyordu. Ozanın arkasına tutunmuş olan Mjolln kumsala bir göz gezdirdi. Öbür üç at, altı Alev Askeri'nin kanlı cesetleri başında kıpırdamadan duruyorlardı.

Dört kafadar uykuyla mücadele ederek gün boyunca dörtlünela ilerledi. En başta giden Aléa yoldan

uzak durmaya dikkat ediyordu. Harcourt askerleri mutlaka onları arayacaktı. Yemek yemek için bile durmayacaklardı ama akşamüstüne doğru Aléa atların daha fazla dayanamayacağını anlayınca dinlenmeye karar verdiler.

Cüce kendini aşağı bıraktı, bir ağacın altına gidip yattı ve hemen uykuya daldı.

Kont Al'Roeg Filiden'e Sablon savaşının ertesi günü ulaştı, Alev Askerleri'nin seçkinleri ona eşlik ediyordu.

Önce savaş meydanına uğradı. Üstünde leş yiyen kuş sürülerinin süzölmeye başladığı yanmış yıkılmış bir düzlüktü burası. Siyahlar giymiş adamlar binlerce cesedi toplamak için iki tekerlekli tahta arabalarla pis kokulu düzlükte dolaşüyor, cenazesi Ria'da yapılacak birkaç soylu dışındaki ölüleri biraz ilerideki bir toplu mezara götürüp gömüyorlardı. Kara kan lekeleri içindeki cesetler bez bebekler gibi üst üste yığılmıştı. Ölü gömücü adamlar ceset toplamak için durduklarında, arabaları çekenler çoktan işe koyulan akbabaları kovmak zorunda kalıyorlardı.

Savaş alanından ilk kaldırılan Samael'in cesedi oldu. Ertesi gün Filiden'de toprağa verilecekti Samael. Kont bu savaşın anısına ve piskopos Natalien şerefine bir anıt inşa edilmesini buyurmuştu.

Koca kentte bir Tuathann bile kalmamıştı. Kadınlar ve çocuklar kentten atılmıştı, gidip dağlara sığındıkları söyleniyordu.

Harcourt ve Terre-Brune savaşı kazanmıştı. Haber çoktan bütün ülkeye yayılmıştı.

Akşam kışlada, tam Tuathann'ların karargâh kurduğu yerde büyük bir ziyafet düzenlendi. Çok açık bir anlam taşıyordu bu hareket, Harcourt'luların etekleri zil çalıyordu.

Al'Roeg, Meriande ve Aeditus aynı sofrada yemek yediler, çevrelerinde Dancray gibi büyük subaylar, Harcourt ve Terre-Brune'ün soyluları vardı.

Herkesin duyacağı kadar yüksek sesle "Kuzenim, her şeyi size borçluyum" diye söze başladı Meriande Mor. "Bu âni asla unutmayacağım! Terre-Brune'ü halkına geri verdiniz, minnetimin bir nişanesi olarak size bağlılık yemini ediyorum."

Sofradakiler alkış tuttu.

Al'Roeg kadehini kaldırarak "Ben de sizin kadar mutluyum sevgili kuzen" diye karşılık verdi. "Yeniden Mericourt'da hüküm sürdüğünüzü görmeye can atıyorum. Ama sözünüzü unutmayın: Kilise benim topraklarımda nasıl karşılandıysa sizde de öyle karşılanacak."

Meriande evet anlamında başını salladı.

Harcourt kontu piskoposuna dönerek "Aeditus, Mericourt'a papazlar, keşişler ve bir piskopos göndermenizi istiyorum. Kuzenim Terre-Brune'ün ilk kilisesini inşa ettirecek, o zaman Terre-Brune'lüleri Hıristiyan yapmaya başlayabilecekler."

Meriande Mor'un solunda oturan bir soylu "Gönlümüz zaten Hıristiyan!" diye araya girdi.

Bir hizmetkâr herkese şarap servisi yapmaya geldi. İçki su gibi akıyordu, adamlar ölçüsüzce içiyordu.

Al'Roeg "Yarın herkesin piskopos Natalien'in cenazesine katılmasını arzu ediyorum. Savaş alanında onurlu bir biçimde öldü, bir Kilise adamının asla ülkesini savunmak zorunda kalmaması gereken bir yerde can verdi" diye sözlerine devam etti.

Aslında Al'Roeg Natalien öldüğü için içten içe rahatlama hissediyordu. Piskopos çok tuhaf

biriydi ve drüidlere beslediği gizli nefret, kontun hoşuna gitse de, artık kurtulduğuna sevindiği bir gariplik içeriyordu. Al'Roeg Aeditus'un da aynı fikirde olduğunu biliyordu.

Savaş iyi bir sonuç ortaya çıkarmıştı.

Kont "Şimdi iki kontluk birleştiğine göre" dedi ellerini masaya koyarak, "bu durum ülkenin siyasal çehresini değiştirecek. Drüidleri kaçırdık! Gaelia üstündeki otoritelerinin hiçbir değeri kalmadı artık, ada halkının gözünde Saî-Mina'nın güvenilirliğini kaybedeceğinden eminim.. Bugünden itibaren drüidleri topraklarımızda istenmeyen adam ilan etmeliyiz. Harcourt ve Terre-Brune'e girmeleri kesinlikle yasaklanmalı."

Meriande Mor hemfikir olduğunu gösterdi. Zaten başka türlü davranabilecek durumda değildi. Onu Al'Roeg kurtarmıştı. Al'Roeg ve piskopos Natalien olmasaydı, kuşkusuz Tenian savaşı sırasında Sid'li barbarlar tarafından öldürülmüş olacaktı. Ama şimdi Tuathann'lar kötü bir hatıra olarak kalmıştı. Terre-Brune'e yerleşenler, hemen oracıkta öldürülmedikleri takdirde sürülmeye başlamıştı bile...

"Bu sadece başlangıç, sevgili kuzenim, aceleye getirmemek gerek elbette ama bu kadar iyi yoldayken durmamalıyız. Galatie kraliçesiyle görüşmek istiyorum. Aklında ne var öğrenmek istiyorum. Ama bence budala kadının teki. Bu savaşa katılmamakla hata etti. Bizi yenmek için tek şansı buydu. Şimdi drüidler güçsüz düştüğüne göre kraliçe her zamankinden daha kolay yara alabilecek durumda. Önce Sarre kontluğunu ezip geçeceğiz. O zaman adadaki beş yönetim bölgesinden üçü bizim olmuş olacak, kendi yaşamızı dayatabileceğiz."

Salondaki herkes sustu. Kont ihtirasıyla coşmuş gitgide daha yüksek sesle konuşuyordu.

Aeditus araya girdi: "Al'Roeg, yakında kraliçenin yerine sizi kral ilan edebiliriz! Galatie'nin üstünlüğünün devam etmesi için ortada bir neden kalmadı. Tanrı Harcourt'u seçti, Harcourt hüküm sürecek!"

Sofradakiler yeniden kadeh kaldırdılar.

Aeditus "Müstakbel kralın şerefine!" dedi.

Kadehleri tokuşturarak "Kralın şerefine!" diye karşılık verdiler.

Dışarıda Harcourt'un adamları ceset toplamaya devam ediyordu...

Sonraki iki gün boyunca Aléa ve arkadaşları dörtnala güneye doğru yol aldılar. Gor-Draka dağlarını geçtiler, yerleri belli olmasın diye hep yollardan ve köylerden uzakta kalmaya özen gösterdiler. Aléa düzenli olarak çevresine Saîman yolluyordu. Galiad, Finghin ve Erwan'ın izini arıyordu. Savaş bitmişti belki... O zaman mutlaka karşılaşılardı.

Kendileri gizlendiği için çatışma konusunda haber akıyorlardı. Her gün biraz daha kaygıya kapılıyorlardı. Galiad bir ordu kurmayı başarmış mıydı acaba? Drüidlere ve Tuathann'lara yardım ulaştırmışlar mıydı? Dört kafadar bunu hiçbir şekilde öğrenemiyordu. Sonunda haberleri öğrenebilecekleri bir hana bir an önce varmak için Galatie sınırına kadar dörtnala gittiler.

Ama ikinci günün akşamında, en korkunç tuzak durdurdu onları.

Güneş dağların ardında kaybolmuştu. Gece bir kefen gibi örtüyordu Gaelia'yi İki yanında ağaçların ve tepelerin yer aldığı büyük bir çayırın ortasından ilerliyorlardı. Atlar birdenbire huysuzlandı, gitmek istemedi ve oldukları yerde tepinmeye başladı. Aléa dikleşip etrafa bakındı.

Hafif bir meltem okşuyordu düzlüğü. Genç kız eyerinin topuzuna tutunup daha da yükselmeye çalıştı. En sonunda gördü onları.

Yüzlerce. Güneyde ve doğuda ormandan aynı anda çıkan binlerce göz. Ağır ağır ilerleyen, karanlıktan çıkan bir gözler ordusu.

Mjolln titreyen bir sesle "Gorgûn'lar!" dedi.

Aléa eyerine çöküverdi.

Gerçekten de binlerce gorgûn vardı. Genç kız onların yeşil ve kahverengi derisini, küçük kırmızı gözlerini, çıkık kemiklerini, çarpık çurpuk yürüyüşlerini tanıdı.

Mjolln acaba kâbus mu görüyorum diye düşünerek "Biz dört kişiyiz, onlar binlerce" dedi.

Düş değil gerçektir bu. Şu çayırın ucunda. Silahlarını sallayarak ilerliyor, ahmak bir sürü gibi Aléa'ya doğru yürüyorlardı.

Mjolln kollarını iki yana sarkıtarak "Mahvolduk!" diye mırıldandı.

Faith "Aléa, bir şey yapabilir misin bilmem, ama yapabilirsen çabuk yap!" diye fısıldadı, gözlerini ufka dikmişti.

Kaygı sesini boğuklaştırıyordu.

"Yirmisine otuzuna karşı bir şeyler yapmayı deneyebilirdim, ama bin tanesine karşı?" dedi Aléa çaresizlik içinde.

Kaitlin "Belki de düpedüz kaçmaya çalışmalıyız" önerisinde bulundu.

Gorgûn'lar ilerlemeye devam ediyordu.

Faith "Ben başka bir çare göremiyorum" diye karşılık verdi.

Aléa atının dizginlerini çekerek "Hadi gidelim!" diye bağırdı.

Gerisin geri dönüp kuzeye doğru dörtlüyle yola çıktılar. Atlar her zamankinden daha hızlı koşuyordu, gorgûn'lardan uzaklaştıkları için çok mutluydular kuşkusuz. Ama birkaç adım sonra hayvanlar yeniden durdu.

Aléa dosdoğru karşıya baktı. Yoksa gorgûn'lar çevrelerini mi sarmıştı? Kalbi yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu. Korku vücudunun içinde büyüyordu, arkadaşlarının da aynı dehşeti hissettiğini düşündü. Bu kez onları hiçbir şey kurtaramazdı.

Birdenbire kuzeyden gelen gölgeler gördü. Atları durdurmanın ne olduğunu anladı. Emin olmak için üzengilerine basarak dikleşti. Ve sıra sıra parıldayan gözler gördü, ama kırmızı değildi bu gözler.

Aléa başını öne uzatıp daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Hayır. Düş görmüyordu. Çayırın bu tarafında da yeni bir ordu vardı kesinkes, ama gorgûn ordusu değil.

Bir kurt ordusuydu bu.

Aléa geri döndü. Arkalarında gorgûn'lar ilerlemeye devam ediyordu. Hızlanmışlardı.

Faith gecenin karanlığında ışıldayan gözleri görünce "Bu da neyin nesi böyle?" diye haykırdı.

Aléa sakın sakın "Kurtlar Faith. Kurtlar" diye karşılık verdi.

Ozan gözlerini faltaşısı gibi açtı.

"Sence..."

Genç kız eyerine yeniden yerleşirken "İmala" diye onayladı. "İmala olsa gerek. En azından öyle olduğunu umut ediyorum!"

Karşılarındaki ormandan kurtlar çıkmaya devam ediyordu. Gorgûn'lar kadar çoktu sayıları, belki de daha kalabalıktılar. Atlar dehşet içindeydi. Aléa kendininkine hâkim olmakta zorlanıyordu.

Genç kız "Buradan derhal uzaklaşmalıyız!" diye bağırarak parmağıyla batıyı işaret etti. "Ortada kalamayız! Atlar çıldıracak!"

Arkadaşlarının karşılık vermesini beklemeden başını eğip atını dörtnala sürmeye koyuldu. Öbür iki at da hemen harekete geçti.

Kuzeyde ve güneyde iki ordu, dört kafadarı sıkıştırıyordu.

İmala, umarım gelen sensindir!

Artık gorgûn'lar koşmaya başlamıştı. Çayırın ortasına ilerlemeye devam eden kurtların tersine, gorgûn'lar Aléa ve arkadaşlarının peşinden batıya saptı.

Kurtlar birdenbire saldırıya geçti. Dev bir gürültü koptu, askerlerden oluşan bir ordunun çıkardığından çok daha kulakları sağır edici bir ses çıkıyordu. Aléa ve arkadaşları paniğe kapılmıştı, söz dinlemeyen atlarından inerek ağaçların arasına daldılar.

Dehşet içindeki Aléa geri döndü. O zamana kadar gördüğü en inanılmaz sahneye tanık oldu. Şaşırtıcı bir hızla çayırı geçen kurtlar savaş köpekleri gibi gorgûn'ların üstüne saldırıyordu.

Biçimsiz yaratıklar ellerinden geldiğince kendilerini savunmaya çalışıyor, bu yokedici dalgayı püskürtmek için baltalarını ve kılıçlarını savurup duruyorlardı. Ama kurtlar çok daha süratliydi, dehşete kapılmış gorgûn'ların yeşilimsi boğazlarına geçiriyorlardı dişlerini.

Aléa kuzeye baktı. Kurtlar gelmeye devam ediyordu, sayıları daha da çoğalıyordu. Dev sürü şimdi gorgûn'ların yolunu tıkamıştı. Yaratıklar doğuya doğru geri çekilemiyor, yırtıcı hayvanların önü sıra kaçıyorlardı.

Aléa ve arkadaşları, çaresiz birer seyirci olarak, ağızları bir karış açık, bu inanılmaz sahnenin karşısında, ağaçların arasında kalakaldılar. Kurtların uluması gorgûn'ların çığlıklarını zar zor bastırıyordu, hayvanların kırmızı kanı şu iğrenç yaratıklarınkine karışıyor, cesetler üst üste yığılıyordu. İki tarafta da ölüm galip geliyordu.

Aléa dudaklarını ısırıldı. Kurtlar onun uğruna ölüyordu. Genç kız bu sonsuz kargaşada İmala'yı görmeye çabalıyordu ama tabii gecenin karanlığında ve çarpışmanın karışıklığında hiçbir hayvanı açık seçik ayırt edemiyordu.

Ansızın "Bir şey yapmalıyız!" diye bağırdı. Bu korkunç manzaraya daha fazla dayanamıyordu.

Ama arkadaşları donup kalmıştı. Bunun üzerine Aléa, arkadaşlarının afallamış bakışları altında kurtların arasına daldı. O geçerken kurtlar yanlara çekilip genç kıza yol verdiler, sonra da Aléa'yı korumak istercesine çevresinde geniş bir halka oluşturdular.

Aléa çevresindeki hayvanların ulumasına benzer bir ses çıkararak doğuya doğru koşuyordu. Gürültü kulaklarını sağır ediyor, karanlık genç kıza boğuyor, hız sarhoş ediyordu. Kendini bir dişi kurt gibi hissediyordu. Bir hayvan gibi.

Çayırın ortasına varınca dizüstü yere çöktü. Ağır ağır kollarını göğe doğru uzattı ve alev alev yanan Saîman'a kucak açtı.

Enerji genç kızın içinde kaynamaya başladı. Bedeni patlamaya hazır bir volkana dönüşmüştü. Kollarını uzatarak bir süre daha enerjinin yanıp büyümesini bekledi, sonra birdenbire avuçlarını açtı, bedenini sarmalayan ateşi bir anda dışarı püskürttü. Kırmızı alevler gökyüzüne yükseldi, bütün çayırı aydınlattı, sonra dev toplar halinde yoğunlaşp bu yeşil arenanın doğusuna düşmeye başladı. Gorgûn ordusunun üstüne bir göktaş yağmuru yağıyordu adeta.

Canavarların ortasında meydana gelen peş peşe patlamalar yüzünden yer sarsılmaya başladı. Lime lime olmuş onlarca vücut ateş ve toz sütunları arasında havalara fırladı. Dev ateş topu yağmuru altında yüzlerce gorgûn can verdi. Eziliyor, unufak oluyor, diri diri yanıyorlardı. Tutuşmuş gorgûn'lar dörtdbir yana koşuyor, sonra boğulup, kömür olup düşüyorlardı yere.

Kurtlar saldırıya devam ediyordu, kaçanları ayak bileklerinden yakalıyor, güçlü çeneleriyle

yaratıkların su yeşili etlerini koparıyorlardı. Birdenbire gorgûn'ların arasında bir gedik açıldı.

Saldırmaktan yorgun düşen Aléa ağır ağır doğruldu. Kurtlar çevresinde değildi artık, düşmanı ormana doğru püskürtmeye devam ediyordu hayvanlar. Genç kız işte o zaman savaş alanının ortasında meydana gelen boşluğu gördü.

Kurtlar gibi gorgûn'lar da görülmez bir duvarın çevresinde ayrılıp geri çekilir gibiydiler. Aléa tam ortada bir dikeyin karanlık silüetini gördü.

Uzun siyah bir cübbeye bürünmüş, başını kalın bir kapüşonla örtmüş silüetin tırnağının ucu bile görünmüyordu.

Aléa neredeyse görünmeyecek kadar belirsiz kırmızı buğuların adamın çevresinde dans ettiğini gördü.

Saîman. Bu adam Saîman'a hâkimdi. Bir drüid. Ama beyaz cübbe giymemişti ve duruşu da Saî-Mina'dan birinin haline tavrına benzemiyordu hiç. İki dönmeden biri olabilir miydi? Samael değildi. Aléa bu yaratığın Maolmòrdha olmadığından da emindi. O olamazdı. Daha değil. Yoksa varlığını hissedirdi genç kız. Tıpkı Djar âlemindeki gibi. Hayır. Peki ama kimdi bu?

Üstüne doğru gelen adamın hiçbir varlığı yok gibiydi. Ruhu yok gibiydi. Yaratığın ruhunu hissetmek, kalbinin atışını duymak istedi Aléa ama hiçbir şey bulamıyordu, sadece ağır ağır ve güvenle ilerleyen şu gölge, şu karanlık biçim vardı karşısında.

Adam ölü gibiydi.

Aléa ürperdi.

Gorgûn'larla kurtlar arasındaki savaş çevrelerinde devam ediyordu ama hayvanlar ve düşmanları uzaklaşmıştı, genç kızla karanlık silüeti görmüyor gibiydiler. Sanki iki dünya birbirinden ansızın ayrılmıştı.

Aléa birdenbire arkasında çılgınlık duydu. Ama dönüp bakmak istemedi. Adam ilerlemeye devam ediyordu, fazla uzakta değildi artık. Genç kız gözlerini tuhaf drüidden ayırmadan bütün dikkatini toplayıp arkasında neler olduğunu işitmeye çalıştı. Birdenbire Galiad'la Finghin'in sesini tanıdı. Moïra buraya kadar yol göstermişti onlara. Denizle dağların arasından. Tıpkı Aléa'nın umduğu gibi. Ama Erwan'ın sesini duyamıyordu şimdi. Yüzü gerildi, dişlerini sıktı.

Adam sadece birkaç metre ötesindeydi. Arkasına dönüp bakmak isterdi ama bu tehditkâr düşmana sırtını dönemezdi.

Tam o anda ayak sesleri işitti. Ağır ağır geri çekildi. Karşısındaki adam kıpırdamadan durdu. Genç kız daha da hızlanarak geriledi, neredeyse dengesini kaybediyordu. En sonunda sağında Galiad'ın belirdiğini gördü, Magistel'in peşinden Finghin, Faith ve Kaitlin geliyordu.

Aléa kaygı dolu bir sesle "Erwan nerede?" diye sordu.

Galiad hemen kızın içini rahatlattı: "Burada. Mjolln'la birlikte ormanda kaldı. Yaralı ama ciddi bir şey değil."

Aléa derin bir oh çekti. Bu sırada, siyah cübbenin altında gizlenen adamdan gözlerini ayırmamıştı.

Kaitlin birilerinin yanıtı bildiğini umarak "Kim bu?" diye sordu.

Ama kimse bilmiyordu.

Aléa sadece "Onda Saîman var" diye karşılık verdi.

Galiad Banthral'i kınından çıkardı. Finghin genç kıza yaklaştı.

Uzaklarda kurtlar gorgûn'ları tümüyle püskürtmüşe benziyordu. Bazıları ormana dağılmaya başlamıştı. Çayır gecenin sükûnetine yeniden kavuşmuştu ama yüzlerce ceset kaplamıştı yerleri.

Kara siluet yeniden yürümeye başladı, ağırbaşlı adımlarla Aléa ve arkadaşlarına yaklaşıyordu. Galiad meçhul adama doğru ilerleyerek "Kimsiniz siz?" diye sordu.

Adam durdu. Tereddüt eder gibiydi. Uzun siyah cübbesi gece meltemiyle titriyordu.

"Şimdi bana Dermod Cahl diyorlar."

Galiad meçhul varlığın boynundaki Aldis mührünü tanıdı. Demek gorgûn'lara buraya kadar o yol göstermişti.

Galiad kaşlarını çatarak ısrarla sordu: "Peki ne istiyorsunuz?"

Sanki bu sesi tanıyor gibiydi. Tuhaf bir şey vardı bu seste, çok ciddi, çok boğuk bir sesteki adeta, ama Galiad bu sesi tanıdığından emindi.

"Aléa'yı almaya geldim."

Hepsi de adamın bu fiile hangi anlamı yüklediğini anladı.

Kim bu adam? diye kendi kendine sordu Aléa. Kim bu düşman?

Adam ağır ağır cübbesinin altından büyük siyah bir meşe asâ çıkardı. Galiad savunma pozisyonuna geçti. Faith ve Kaitlin de silahlarını çektiler.

Bir drüidin hareketleri, bir ölünün duruşu var onda.

Magistel yavaşça sağa kaydı, bir el işaretleriyle dört arkadaşına Dermod Cahl'ın çevresinde yarım daire oluşturmalarını söyledi.

Çevresinde Saîman gitgide daha kuvvetli yanıyor.

Yaşayan ölü daha ileri gitmeden kolunu havaya kaldırdı ve yavaşça kapüşonunu geriye çekti.

Beş arkadaş yaşayan ölünün delik deşik olmuş yüzünü görünce dehşete düştüler. Dermod Cahl'ın yanık kafatasında sadece birkaç kırmızı et parçası kalmıştı. Göz çukurları boş görünüyordu. Ama mutlak, doğüstü bir siyahlıktı bu.

Saîman bu kadar güçlü olamaz. Başka bir şey daha var.

Birdenbire Galiad yaşayan ölünün üstüne saldırdı. Öbür taraftan Faith ve Kaitlin de aynı şekilde hücumla geçtiler.

Arhiman. Bu değişik enerjiyi tanıyorum. Herilim'lerinki buydu. Ama bu adam Herilim'lerden değil.

Dermod Cahl eğildi, son ânı bekledi, sonra Galiad'ın saldırısından kaçınmak için geriye doğru bir adım attı. Asasıyla Magistel'in karnına sertçe vurdu. Galiad darbenin etkisiyle arkaya fırladı. Dermod Cahl sağ bacağını gererek, kolunu sola savurarak kendi çevresinde döndü, büyük bir daire çizerek iki kadını birden asasıyla biçti. Kaitlin'le Faith kaçacak fırsatı bulamayıp yan yana yere düştüler.

Bir drüidden daha iyi dövüşüyor. Bir şey yapmalıyım. Ama nasıl bir saldırı ona zarar verebilir acaba?

Aléa yaşayan ölünün üstüne bir şimşek göndererek tepki verdi ama yılan biçimindeki alev, Saîman kalkanının koruduğu Dermod Cahl'ın tam önünde durdu.

Onu yenemiyorum. Böyle olmuyor.

Galiad, Faith ve Kaitlin ayağa kalktılar. Soluk soluğaydılar.

Onların da elinden bir şey gelmez. Bunu onlara söylemeliyim.

Finghin düşmanın arkasına geçmeyi denemek için yana doğru birkaç adım attı. Ama adam geri çekilerek Aléa ve arkadaşlarının etrafını çevirmesini engelledi.

Galiad yeni bir saldırıya kalkıştı. Banthral yaşayan ölünün yanına sertçe indi.

Galiad, ona isabet ettiremezsiniz! Hayır!

Darbeden kaçınmak için arkaya eğilen Dermod Cahl kolunu Magistel'e doğru uzattı. Galiad'ın

yüzünün tam ortasına bir şimşek çarptı, Magistel acıyla haykırarak sırtüstü devrildi.

Dehşet içinde kalan Faith hemen atıldı. Kılıcını kaldırıp yaşayan ölünün üstüne zıpladı. Dermod Cahl arkasına dönmedi bile. Beyaz bir şimşek çaktı. Gözkamaştırıcı. Kısacık bir an. Tek bir hareket. Yaşayan ölü esasını arkasına uzattı, asâ uzun ve keskin bir metale dönüştü. Faith yön değiştirmeye fırsat bulamadı. Kendisini ölümün beklediğini anlayınca dehşet dolu bir çığlık attı, kıvılcımlar saçan metal mızrağa saplandı.

Aléa tiz bir çığlık attı.

Haykırışı havayı yardı. Geceyi durdurdu sanki.

Sonra ozanın vücudu keskin metal boyunca gevşek bir şekilde kaydı, ışıltılı metalin üstünde koyu kırmızı bir iz bıraktı. Son kez buruşarak donakalan yüzü, iki yana sarkmış kollarıyla Faith usulca yere yığıldı. Olanca ağırlığıyla. Ve çevresine kan yayıldı. Hareketsiz bedeninin çevresine.

Hareketsiz bedeninin.

Kendine gelen Galiad sendeleyerek ayağa kalktı, celladının ayakları dibinde, son yaşam soluğunu da vermiş bir halde yatan Faith'in cesedini gördü dehşetle.

Magistel de çığlıklar atmaya koyuldu. Gözleri yaşlarla doldu. Bütün vücudu titremeye başladı. Kasları gerildi, damarları kanla doldu. Kalbi kırılmış, ruhu mahvolmuş Galiad, iki eliyle Banthral'i tutup, hiç düşünmeden, yaşayan ölünün üstüne saldırdı.

Aléa araya girmek için ileri atıldı. Saniyelerin aktığını görüyordu. Zaman, değişmez bir biçimde, geçiyor, genç kızın kaçınamayacağı korkunç bir geleceğe akıyordu.

Bir kez daha Dermod Cahl daha süratli davrandı. Hareketleri tamamen doğa dışıydı. Onu ayakta tutan büyü yönlendiriyordu adamı. Kolları havada süzülür gibiydi. Havayı delip geçer gibiydi. Aléa'nın ürkmüş bakışları altında, yaşayan ölünün kılıcı Magistel'in gırtlığına isabet etti. Çelik, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir hareketle boynun derisine gömüldü, ses tellerini teker teker kesti, açılan yarıktan enseye kadar kaydı. Magistel sırtüstü yere devrildi. Başы arkaya düşüp yuvarlandı, yanakları gözyaşlarıyla kaplıydı.

Aléa Galiad'ın yanında dizüstü düştü. Gördüklerine inanamıyordu. Bunca kan. Faith. Şimdi de Magistel. Öyle iyi biriydi ki. Galiad. Görüntüler birer birer geliyordu gözünün önüne. Saî-Mina'daki avlu. "*Phelim size kılıç öğretmemi istedi...*" Bu ses. Orman. "*Tamam Aléa, sana sen diye hitap edeceğim ama beklenmedik gece dolaşmalarına paydos, tamam mı?*" Ria'daki yeraltı geçidi. "*Sensiz hiçbir yere gitmem. Phelim'i kaybettim, seni kaybetmeyeceğim.*" Bu ses, sonsuza dek yok olup gitmişti.

Aléa ağlıyordu. Elleri titriyordu, saçları gözyaşlarıyla yanaklarına yapışmıştı, birkaç adım ötede kıpırdamadan duran Dermod Cahl'a doğru kaldırdı bakışlarını. Adam genç kızı süzüyordu.

İstediği Aléa'ydı.

Finghin ve Kaitlin oldukları yerde taş kesilmişlerdi. İki de kıpırdamaya cesaret edemiyordu. İnanmaz gözlerle Aléa'ya bakıyor, sersemlemiş ruhlarını ele geçiren çılgınlıktan son bir kaçış, son bir sığınak arıyorlardı genç kızın yüzünde.

Aléa ağır ağır ayağa kalktı. Yaşayan ölünün karşısına dikildi.

İstediğin benim.

Dermod Cahl geriye doğru bir adım attı, esasını kendine çekti.

İstediğin benim canımsa al, ama sensiz gitmeyeceğim.

Genç kız gözlerini yumdu, Saîman'ı vücudundan ayrılısın diye serbest bıraktı. Mavi enerji genç kızın önünden kaydı ve yaşayan ölününkine karıştı.

Beni duyuyorsun değil mi? Ama benimle konuşmak istemiyorsun. Sesim seni korkutuyor mu?

Dermod Cahl asâsını yavaşça ensesinin arkasına kaldırdı.

Bırak içeri gireyim. Bak. Silahsızım. İstersen beni alabilirsin.

Asâ başka bir maddeye dönüşürken parlamaya başladı.

Şimdi görüyorum. Ruhunu görüyorum drüid.

Ağaç çeliğe dönüştü.

Ruhunu görüyorum. Ama ruhun ölü. drüid. Sen ölüsün. Sen değilsin buradaki. Sadece cesedin.

Ayın belli belirsiz ışığı metali yalayıp geçerken kılıç eğildi.

Maolmòrdha seni ne hale getirmiş gör. Sana baktığım gibi sen de kendine bak. Kim olduğuna bak... Üstünde onun bakışını görüyorum. Seni köle etmiş. Onun uğruna cinayet işledin.

Kılıç ağır ağır Aléa'nın üstüne inmeye başladı.

Ayaklarının dibindeki adama bak. Öldürdüğün adama.

Sonra hızlandı.

Galiad'a bak. Galiad Al'Daman.

Aléa'nın tepesinde havada ıslık çaldı.

Senin Magistel'in.

Kılıç saplandı.

Phelim.

Havada bir şaklama oldu. Yıldırım gibi bir gölge.

Aléa yere yığıldı.

Kılıç omzunu kırmıştı. Etini kesmişti.

Genç kız düşerken bakışlarını Dermod Cahl'a yöneltti. Yaşayan ölünün kafası patlayıp dağılmıştı.

Başsız kalan biçimsiz bedeni yavaşça geriye düştü.

Aléa otların üstüne kaydı. Görüşü bulanmıştı.

Gördüğü son şey, arkasında, Finghin'in uzanmış kollarıydı. Dehşet dolu bakışlarıydı. Titreyen parmaklarından hâlâ çıkan Saîman'dı.

SONSÖZ

Aléa kendine gelince, üstüne eğilen Finghin, Kaitlin ve Mjolln'un yüzlerini gördü. Başını çevirince Erwan'ı gördü. Yatağının yanındaki bir yatakta da o yatıyordu. Genç kıza gülümsüyordu.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı Aléa. Boğazı kurumuştı.

Finghin avucunu Aléa'nın alnına koyarak "Şşşt" dedi. "Daha dinlenmen gerek. Galatie'deki küçük bir handayız. Her şeyden uzakta. Uyu bakalım tekrar!"

O zaman Aléa hatırladı. Ve gözleri yaşlarla doldu. Galiad ve Faith artık yoktu. Dermod Cahl tarafından öldürülmüşlerdi. Dermod Cahl da...

İpin ucunu kaçırdı, düşüncelerini takip edemez oldu. Bu hatıra çok acı veriyordu. Bunun mümkün olmadığına inanmak isterdi.

Phelim olmadığına.

Phelim değildi zaten. Artık Phelim değildi. Genç kızın hatırlaması gerekiyordu. Maolmòrdha'nın manipüle ettiği bir cesetti sadece. Herhangi bir ceset olabilirdi.

Herhangi bir ceset.

Birdenbire yattığı yerden doğrulmaya çalışarak "Ansiklopedi?" diye mırıldandı.

Finghin bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Sakin ol Aléa! Ansiklopedi burada yanımızda. İyileşir iyileşmez görürsün."

Genç kız mücadele ediyordu. Gözleri kendiliğinden kapanıyordu. Ama bilmek istiyordu.

"Ama... Finghin... Ya Kehanetler? Yanıtlar var mı?" Drüid gülümseyerek kızın alnını okşadı.

"Evet Aléa. Yanıtlar var. Göreceksin."

Aléa yeniden bayıldı.

Djar âlemindeyim. Çevremdeki boşluğu hissediyorum. Çevremdeki boşluğu ben yaratıyorum. Artık hiçbir şey görmek istemiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Ölü olmayı isterdim.

Hayır. Yapamam. Erwan. O burada. Onun için kalmalıyım.

Phelim. Ne yaptım ben? Ne yaptım ki canım drüüdüm?

Ah gelin. Gelin buraya yalvarırım! Bir an olsun bana tatlı yüzünüzü gösterin. Yaşam dolu gözlerinizi.

Ama gelmiyor.

Maolmòrdha. Sana doğru geleceğim. Bu kez aramızda kimse olmayacak. Kalkan olmayacak. Sadece sen ve ben. Beni duyuyor musun Maolmòrdha? Sana geliyorum!

Bu sessizlik. Bu bitmeyen sessizlik. Sanki Djar âlemi durmuş gibi. Ya da benden başka burada kimse yokmuş gibi.

Oysa...

Senin varlığını hissediyorum. Seni yanımda hissediyorum. İlerlemem gerek. Çevremdeki boşluğu bozmam gerek. Djar'da kaybolursam her yerde kaybolurum. Mücadele etmeliyim. Erwan için. Ve senin için.

İmala.

Galatie'li Eoghan Mor, Yüce-Kral, Conor Mac Nessa'nın oğlu, birleştirici: (arması elmaslardan oluşan bir taç) Gaelia'nın Yüce-Kral'ı. Bazı kontların saldırılarına direnmekte ve krallığın dengesini korumakta zorlanıyor. Genç Amine'le evleniyor.

Amine Salia: Galatie kralı Eoghan'ın karısı. Aléa'nın çocukluk arkadaşı.

Feren Al'Roeg, Harcourt kontu: (arması alev) Thomas Aeditus tarafından Hıristiyanlığa döndürülünce Yüce-Kral'la aralarındaki çatışma daha da şiddetlenmiş. Piskopos Thomas'ın koruyucusu. Ordusuyla (Alev Askerleri) ona destek veriyor.

Yakışıklı Meriande Mor, Terre-Brune kontu: (arması başı ve göğsü aslan, karnı keçi, kuyruğu ejderha olan, ağzından alevler püskürten bir yaratık) Yüce-Kral Eoghan'ın kardeşi ve aynı zamanda en büyük düşmanı. Yüce-Kral'ı son derece kıskanıyor. Düşündüğü tek şey var, onun yerine geçmek...

Alvaro Bisagni, Bisagne kontu: (arması altın salyangoz) Yurttaşlarının çoğu gibi son derece zengin, *decenza*'ya çok bağlı, yapmacıklı bir hovarda.

Albath Ruad, Sarre kontu: (arması kırlangıç) Albath güçsüz, silik bir kont, neredeyse hiç görmüyoruz onu, şatosuna kapanmış.

Thomas Aeditus: Gaelia'yı Hıristiyanlaştırmaya kararlı bir piskopos. Gaelia'lıları Hıristiyan yapmak için Brittia'dan geliyor. Onun manastırları aracılığıyla adada yazı geliyor.

Genç Sarkan: Tuathann'ların, özellikle Mahat'angor kabilesinin reisi, Tuathann'ları Sid'den o çıkardı.

Tagor: Kabilelerin reisi Sarkan'ın oğlu. Çatışmaya bir son vermek konusunda Tuathann'ları ikna etmeye çalışıyor. Bir gözü mavi, bir gözü siyah.

Säidit Vengorn, drüid Ernan deniyor: Saî-Mina'daki Drüidler Konseyi'nin yeni Başdrüid'i; onun yerine Shehan arşivci oldu.

Maolmòrdha, Karanlıklar Alevi'nin Taşıyıcısı, Dönme deniyor: Saî-Mina'daki Konsey'de yer almayan, iki asi Büyük-Drüid'den biri. Samildanach'ın gücünü ele geçirmeyi arzularak Aléa'yı arıyor. Shankha sarayında oturuyor.

Samael Haskatan, Suçlayıcı, Rüya Yapıcı: Saî-Mina Konseyi'nde eksik olan ikinci Büyük-Drüid. İnsanların rüyalarına müdahale etme gücü var.

Teşekkür

Moïra'nın ilk cildinin sonunda, iki kişiye teşekkür etmeyi unuttum tabii! Dolayısıyla teşekkür etmeye onlardan başlayarak bağışlanmayı umut ediyorum. Ağzı sıkı danışmanım Arnaud Allegret'ye, cömertliğinden ve sabrından ötürü Barbara Mallison'a sonsuz teşekkürler.

Her satırda hep aklımda olan birçok kişiye de yeniden teşekkür etmek arzusundayım: Anne Ménatory, Bernard "*magic*" Werber, Ermanuel "*mot Fin*" Baldenberger, Alain "*alors non*" Névant, David "*ridley*" Oghia, Emmanuel "*skittles*" Raynaud, Laurent "*thésard*" Genefort ve ilk okurlarım olan aileme teşekkürler. Editörüm Stéphane "*quand tu veux*" Marsan'a saygı dolu bir teşekkür borçluyum. Ayrıca yitip giden ama hatırası capcanlı duran dostlar da sağ olsunlar...

Kararlılıkla destek verdikleri için Dominique Richardeau ve Elisabeth Mahé, Alexis Aubenque, Cathy Martin, Pascal Daoust, Jacques Lestrades, Jean-Damien Bastid, Claire Gachet, Marie-Laurence Potier, Stéphane Auroy, Eric Kaeuffer ve Sandrine Ganachon, Juliette Ninet, Nathalie Mur, Christophe Roig, Cédric Vaudremer'e ve bana güvenen bütün kitapçılara teşekkürler.

Ayrıca siz okurlarıma da teşekkür etmek isterim. İlk cilde gösterdiğiniz ilgi tahminlerimizin çok üstüne çıktı; sizi düşünmeden, acaba yazdıklarım sizin düzeyinize erişiyor mu, gösterdiğiniz ilgiye gerçekten layık mıyım diye kendi kendime sormadan bir bölüm bile yazmıyorum. Gönderdiğiniz mektuplar, düzenlediğiniz tanışma günleri için çok sağ olun, ayrıca benim ve Bragelonne yayınlarının internet sitesinin sadık ziyaretçilerine de teşekkür ederim.

En son olarak, Delphine ve Zoé'ye, yaşamı değiştiren o iki esin perisine de binlerce teşekkür!

1.Maolmòrdha'nın casuslarına "gözcü" deniyor, (ç.n.)